ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை.

தொகுதி-25 எண். 7. 8. 9.

ஜனவரி முதல் மார்ச் வரை

1937

JL
R65ல211,N12
N37.25.7-9
158962

1321 5-12
1321
469

SRI VEDANTA DIPIKA

Vol. 25] JANUARY 1937 [Part 7

ஸ்ரீ

வேதாந்த தீபிகை

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ப்ரசார ஸபையாரால்

ப்ரசுரிக்கப்படும் மாதத் தமிழ்ப் பத்ரிகை.

தாது ௵

மார்கழி ௴

பத்ராதிபர் :

வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார்

CONDUCTED BY

Sri Vaishnava Siddhanta Prachara Sabha, Ltd.,

VANI VILAS, 4–5, BADRIAH GARDEN ST., PARK TOWN, MADRAS.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ப்ரசார ஸபை, லிமிடெட்,
ரிஜிஸ்டர்டு ஆபீஸ் :—வாணி விலாஸ், 4-5 பத்திரய்ய தோட்டத் தெரு,
பார்க் டவுன், மதறஸ்.

விளம்பரம்

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகையின் சந்தாதாரர்களுக்கும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் பங்குதாரர்களுக்கும் இது மூலம் அறிவிப்பதென்னவென்றல்:—தீபிகைக்குச் சந்தாதாரர்களிடமிருந்து சேரவேண்டிய சந்தாத் தொகைகளை வசூலிப்பதற்காக ஏற்பட்டிருந்த ஏஜண்டுகளை யெல்லாம் ஸபையார் நிறுத்திவிட்டார்கள். இனி எல்லாச் சந்தாதாரர்களும், ஸபையின் பங்குதாரர்களும் சந்தாத் தொகைகளையும், பங்குத் தொகைகளையும் நேராகச் சபையின் (ரேஜிஸ்தர் செய்யப்பட்டுள்ள) கார்யாலயத்திற்கே அனுப்பிவிட வேண்டுமே யன்றி, வேறு எவரிடமும் செலுத்தலாகாது.

நம் தீபிகையின் வருஷம் முடிவு பெறுகிறதாகையால் நம் சந்தாதாரர்கள் அனைவரும் இதுவரையில் பாக்கியுள்ள சந்தாத் தொகைகளையும், பிரக்ருத வருஷத்திற்குச் செலுத்தவேண்டிய தொகைகளையும் தாமதமில்லாமல் மேல்கண்ட கார்யாலய விலாஸத்துக்கு அனுப்பி, வி. பி. அனுப்பும் செலவைத் தவிர்க்கவேண்டுமாய் கோருகிறோம்.

T. Rajagopalachari,
ஜெனரல் செக்ரிடரி.

ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்வபோதினி.

குருவின் உதவியின்றியே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் கொஞ்சம் ஞானத்தையடைய இந்நூல் ஓர் பேருதவியாகும். இது இரண்டு பாகங்களானது. இம் முதற் பாகத்தில் அமர ரீதிப்படி, பெயற் சொற்கள் யாவும் சுலோகங்களோடு நூறு பாடங்களில் படிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இரண்டாம் பாகத்தில் வினை, உரிச்சொற்கள் இலக்கணங்களோடு புஸ்தகம் முடிக்கப்படும். நாகர எழுத்துக்களும், முதலில் தமிழில் எழுதப்பட்டுக் கடைசியில் பாடங்களுக் கோரகராதி அட்டவணையும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பதங்களுக்கு தாதுக்களும் ஸமாஸ அர்த்தங்களுமுள.

விலை ரு. 1.

சென்னை ஸ்ரீ ஆண்டாள் தனசேகர நிதி மானேஜர்,
109, சைனா பஜார் ரோட், மதராஸ்.

12 MAR 1937
469

अमृतांजनम्

அம்ருதாஞ்சனம்

உண்மையில் அம்ருதம் போன்றது. இப்பெயர் அகரத்தில் ஆரம்பிப்பதால் இது அகில மங்களமும் அளிக்கக் கூடியது என்று அடியில் கூறும் ப்ராசீன முது மொழி கூறுகிறது.

"अ इति भगवतो वाचकमकारं
प्रयुञ्जानेन किं नाम मङ्गलं न कृतम् ।"

"अकारोपक्रमश्चास्मिन्मङ्गलत्वाभिसन्धितः ।"

தலைவலி, ஜலதோஷம்,
சுளுக்கு முதலான சகல
நோய்களையும் தீர்க்கவல்ல
ப்ரஸித்தமான லேபனம்—

அம்ருதாஞ்சனம் லிமிடெட்

பம்பாய், மதராஸ், கல்கத்தா.

158962
சென்னை-600 008.
R ... 12
M ... 9

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீயை நம:

திருவநகரம் தராவணம்
ரவிகர மளரவரா உரம் உயாநே ।
வவாரஐககாலாவரு தா நநாஜெ
விஜயவஸ்வெ ரதிரஹ்ம ஜெட நவஜா ॥

விஷய ஸூசிகை

1.	ஸ்ரீ ஆண்டாள் அல்லது "சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி" [ஸ்ரீ. உப. ஏ. ஸ்ரீ நிவாசராகவன், M. A., புதுக்கோட்டை.]	295
2.	சௌசம் அல்லது பாரிசுத்யம் [வைத்திய ரத்னம் பண்டித ஸ்ரீ. உப. எம். துரைசாமி அய்யங்கார்]	302
3.	ஸ்ரீ வரதராஜ பஞ்சாசத் [ஸ்ரீ. உப. ஏ. வி. கோபாலாசார்யர்]	315
4.	ஸ்வாமி தேசிகனின் வாழித்திருநாமச் சிறப்பு [ஸ்ரீ. ஆ. வ. பத்மநாப ராமாநுஜ தாஸன், ஆரியூர்.]	321
5.	நிருபங்கள்	329
6.	ஸ்ரீமத் ராமாயண ரஸாஸ்வாதம் [ஸ்ரீ. உப. தி. வீரராகவாசார்யர்]	331
7.	விவாத பாகம்	337
8.	தென்மொழித்துயில்—திருப்பாணாழ்வார் [ஸ்ரீ. உப. பரவஸ்து ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், கீழச்சேரி]	349
9.	திவ்விய சூரி சரிதம் [வங்கீபுரம் கோ. ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீனிவாஸாசார்யர்]	297—312

குறிப்பு:—மற்ற ஸமஸ்த விஷயங்களுக்கும் சபையின் ரிஜிஸ்டர்ட் ஆபீசின் விலாஸத்தைக் கவனிக்கவும்.

T. Rajagopalachari,
General Secretary.

469

ஸ்ரீ ஆண்டாள்

அல்லது

"சூடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடி"

(ஸ்ரீ. உப. ஏ. ஸ்ரீநிவாஸராகவன் M. A., மகாராஜாஸ் காலேஜ், புதுக்கோட்டை.)

"மார்கழித் திங்கள்" "மார்கழி மாதம் திருவாதிரை நாள்" என்று பெரியோர் பாலர் என்கிற வித்தியாஸமில்லாமல் எல்லாருக்கும் தெரிந்திருப்பது இந்த மார்கழி மாதம். மற்றக் காலங்களில் ஸூர்யோதயம் ஆகி வெகு நேரம் வரையில் உறங்கும் பாலர்களும் திருப்பள்ளி யெழுச்சி என்கிற "திருப்பக்ஷிப் பொங்கலு"க்காக சிற்றஞ் சிறு காலையிலேயே குள்ளக் குளிர எழுந்து குளிரைக் கவனிக்காமல் கோயிலை நோக்கி தவழக்கூட வறியாத குழந்தைகளையும் இடுப்பில் எடுத்துக்கொண்டு செல்வதைக் காணலாம். பல வீடங்களில் (அநேகமாய் ஒவ்வொரு ஊரிலும்) விடியற் காலை நாலு மணிக்கே வெள்ளை விளிசங்கின் ஓசையும், அரியென்ற பஜனைக் காரர்களின் பேராரவமும் எல்லோரும் கேட்கலாம் படி உண்டாகின்றன. இவ்வளவு ஸத்வகுணம் நிறைந்த மாதமா யிருப்பதாலும், மேல் வருஷத்திற்கு வேண்டிய மழைக்காக கர்ப்போட்டம் முதலான அடையாளங்கள் காணப்படுவதாலும், வ்ரதங்களை ஆரம்பிப்பதற்கு ஏற்றதாக சாஸ்திரங்கள் கூறுவதாலும், கேசவன் முதலான பன்னிரண்டு பகவந் மூர்த்திகளுக்குள் முதலாவதான கேசவனை அதிஷ்டான தேவதையாகக் கொண்டதாலும், இம்மாதத்திற்கு மற்ற மாதங்களைக் காட்டிலும் உண்டான ஏற்றத்தை மனதில் கொண்டு கீதையில் பகவான் "மாதங்களுக்குள் மார்கழியாவன் நான்" (मासानां मार्गशीर्षोऽहं) என்று அருளிச் செய்தான். ரெயில்வேக் காரர்களுடைய விளம்பரத்தினால் பிரவித்தி பெற்ற ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் "மார்கழி நீராடலை"யும் வேதாந்தங்களின் விழுப்பொருளைத் தெளியக் காட்டும் "திருப்பாவை"யையும் அளித்த இம்மாதம் விசேஷித்து, "கோதை" என்றும், "சூடிக் கொடுத்த நாச்சியார்" என்றும் சொல்லப் படுகிற ஆண்டாளுக்கு உகந்ததாதலால், ஆண்டாளைப் பற்றி அடியேனும் நினைத்து, நம் தீபிகாபிமானிகளையும் நினைப்பூட்டி, எல்லோரும் கிருதார்த்தர்களாக வேண்டி; அவள் அருளிச்செய்த பிரபந்தங்களான "திருப்பாவை" "நாச்சியார் திருமொழி" இவைகளிலிருந்தே அச் சூடிக்கொடுத்த சுடர்க் கொடியைப் பற்றிச் சிறிது எழுத முன் வந்துள்ளேன்.

ஸ்ரீய: பதியான ஸர்வேச்வரன் தன் காருண்யத்தினால் ஸகல ஆத்மாக்களையும் ரக்ஷிக்க விரும்பி, திருவுடன் வந்த செழு மணிக்குப் போல ஸகலாத்மாக்களுக்கும் மருவிடம் தன் ஹ்ருதயம் என்று சாஸ்திரங்களாகிற விளக்கைக் கொண்டு காட்டியும், தான் அவதரித்து அநுஷ்டித்தும் உபதேசித்தும், ஜீவன்கள் அவற்றைக் கவனிக்காமல் முன் போலவே இருப்பதைக் கண்டு அபிநவமாக ஒரு தசாவதாரம் பண்ணித் திருத்தப் பார்ப்போம் என்று ஆழ்வார்களை அநுப்ரவேசித்து அவதரிப்பித்தான். அவ்வாழ்வார்களும் 'நோற்ற நோன்பிலேன், நுண்ணறிவிலேன்,' 'நின்கணும் பத்தனல்லேன்,' 'குலங்களாய வீரிரண்டில் ஒன்றிலும் பிறந்திலேன்' என்று கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் முதலியவற்றை அநுஷ்டிக்க சக்தி, ஞானம், பிறவி ஒன்றும் இல்லை என்று தங்கள் குறைவைக் காட்டி, ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டி, புகல் ஒன்றில்லா வடியேன் நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன், வாழ்ச்சி பெற்றேன் என்று ஸுலபமான மற்றொரு உபாயத்தை அநுஷ்டானத்தாலே உபதேசித்தார்கள். பக்தி என்னும் உபாயம் இல்லை, ஆதலால் ப்ரபத்தி செய்கிறோம் என்றார்களே யொழிய, அனைத்துலகமுடைய அரவிந்தலோசனனைத் தினைத்தனையும் விடாது மனத்தாலும் வாயாலும் கண்களாலும் பருகியல்லது இருக்க முடியாமல் செய்யும் பக்தி அவர்களிடம் இருந்தது. இந்த அவா அதிகமாக பகவான் எதிரில் தோன்றுவது போலவும் அதனால் கிளர்ந்து எழுந்து ஆடிப் பாடிக் குதூகலித்தும், அவனை இழந்ததுபோலவும் அதனால் கங்குலும் பகலும் கண் துயிலறியாது, கண்ணநீர் கைகளால் இறைத்து, "கண்ணாரக் கண்டு என் கண்ணிணைகள் என்று கொலோ களிக்கும் நாளே" என்று மரங்களு மிரங்கும் வகை, ஓ மணிவண்ணா! என்று ஓலமிட்டும், இவ்விதம் சேர்த்தியும் பிரிவுமே ஸ்வபாவமாக இருந்து, எக்காலத்திலும் பகவானைத் தவிர ஒன்றை யறியாதவர்களாய் இருப்பார்கள். அதிலும் ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து ஸகலாத்மாக்களும் ஸ்திரீ போன்றவர்கள் (स्त्रीप्रायं इतरत्सर्वं) என்றிருப்பதாலும், ஸர்வேச்வரன் "கண்ணிற் காண்பரேல் ஆடவர் பெண்மையை அவாவும் தோளினாய்" "மன்மதனும் கண்டு மடவாராக ஆதரம் செய்ய வேண்டிய வடிவை யுடையனாதலாலும், ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்தாராக நினைத்தபோது, தானான தன்மை யிழந்து, பிராட்டிமார் தசையை யடைந்து, பிராட்டிமார் பாசுரத்தாலே பேசுவதும், தூது விடுவதும், மனோரதம் நிறைவேறாத வாறே மடலெடுக்குமளவும் முயற்சிப்பதுமான ஒரு அநுபவம் இவ்வாழ்வார்களுக்கு உண்டு. இப்படிப் பகவத் பக்தியில் ஆழ்ந்ததனால் 'ஆழ்வார்கள்' என்ற சீரிய பெயரைப் பெற்றார்கள்.

இவ்விதமான ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர். அவர்களுக்குள் மென்னடையன்னம் பரந்து விளையாடும் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் வேயர் புகழ் விட்டுசித்தன் என்று பெருமைபெற்ற பெரியாழ்வார் எழுந்தருளி யிருந்தார். அவர் ஸ்வாபாவிகமான பகவத்பக்தியால் பெருமாளுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய வேண்டி ஒரு பூந்தோட்டம் வைத்து, புஷ்பங்களைத் தினமும் ஸர்வேச்வரனின் வாடாத மலரடிக்கீழ் ஸமர்ப்பித்து வந்தார். முன்பு ஒரு த்ரேதாயுகத்தில் ஜநகமஹாராஜன் யாகத்திற்காக பூமியை உழுதபோது, அதிலிருந்து மின்னொத்த ஸீதை தோன்றியதுபோல, பெரியாழ்வார் புஷ்பவனத்தைச் சீர்படுத்திக் கொண்டிருக்கையில், ஆடி மாதம் பூரத்தன்று ஒரு திருத்துழாய்ச் செடியின் கீழே ஆண்டாள் காணப்பட்டாள். பெரியாழ்வாரும் திருமகளே வந்ததாக மகிழ்ந்து, 'கோதை' என்று நாமகரணம் செய்து வண்டுழயாலங்கல் மார்பன் திருநாம மாகிற அமிர்தத்தை ஊட்டி வளர்த்து வந்தார். கோதையும் தனது தெய்வாம்சத்தாலும், பெரியாழ்வாரின் ஸஹவாஸத்தாலும் 'கலையோ வரையில்லை, நாவோ குழறும்' என்னும் குழந்தைப் பருவத்திலேயே 'பெருமான் மலையோ திருவேங்கடம்' என்று கற்கின்ற வாசகத்தளாய், உலகனைத்தும் படைத்தேந்தும் இறைவனான திருநாரணனிடத்தில் அளவற்ற பக்தி யுள்ளவளாய், கோவிந்தனுக்கல்லால் ஆகமாட்டாத தன்மையளாய் இருந்தாள். தினந்தோறும் பெரியாழ்வார் வடபெருங் கோயிலுடையானுக்குச் சாத்துவதற்காகக் கட்டிவைத்த மாலையை அவரில்லாத ஸமயத்தில் எடுத்துத் தன் குழலில் சூடி, அப்பெருமானுக்கு நான் ஏற்றவளோ இல்லையோ என்று தன்னை அலங்கரித்துக் கண்ணாடியில் கண்டு, மறுபடி அம்மாலையைக் களைந்து வைத்து வந்தாள். இது பெருமாளுக்கும் உகப்பாயிருப்பதை யறிந்த பெரியாழ்வார் பெருமாளைத்தொழும் பிள்ளையைப் பிள்ளையென்னப் பெறுவர் கொலோ என்கிறபடியே முன்னிலும் பன்மடங்கு கௌரவித்து வந்தார். அது முதல் 'சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார்' என்ற திருநாமத்தை ஆண்டாள் அடைந்தாள்.

நாச்சியாரும் தனது பருவம் வளரும்போது ஞானபக்திகளும் வளரப்பெற்று, கோல் தேடி யோடும் கொழுந்தே போல் மால் தேடி ஓடும் மனத்தினளாய், வடபெருங்கோயிலுடையானையே விரும்பி மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப் படில் வாழாத தன்மையளாய் இருந்து வந்தாள். புருஷன் புருஷனைக் கண்டு சிநேகிப்பதிலும், ஸ்திரீ புருஷனைக் கண்டு சிநேகிக்கை பள்ளமடையாகையாலே, மற்றையாழ்வார்களைப்போல் பிராட்டிமார் தசையை யடைந்து, அவர்கள் பாசுரமும் செய்கையுமாக வேண்டிய அருமையில்லாளாய் இருந்தாள். பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்மல், ஸ்வபாவமாகவே ஸ்திரீயாய் அதிலும் பக்தி யெனும் காதல் மிகுந்தவ

ளாய் இருந்தாள். பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராதே ஆள்கின்ற செங்கோலுடைத் திருவரங்கச் செல்வனிடத்தில் கடலன்ன காமத்தளாய், 'கமலவண்ணத் திருவுடை முகத்தினில் திருக்கண்களால் நோக்கி என்னை ஆட்கொள்வானோ?' என்று கோவிந்தன் குணம் பாடி ஆவி காத்திருந்தாள். 'தம்மை யுகப்பானைத் தாமுகக்கும் என்றும், தன்னைத் தரும் கற்பகம் என்றும் கேட்டுவைத்தோமே; பகவானோடு சேர்க்கை என்பதில்லாமல், துன்பக்கடல் புக்கு வைகுந்தன் என்பதோர் தோணி பெறாது உழல்கின்றேன்' என்று கரைந்தும், பிறகு பகவானைக் கண்டதுபோல் நினைத்து உடல் பூரித்தும் இருந்தாள். வாயழகரும் குழலழகருமான அரங்கத்தின்னமுதம் தோன்றினால், அதுவும் நோவுக்கே காரணமாயிற்று. வெறும் தோற்றமாய் ஆசையை விருத்தி செய்வதேயன்றி பலபர்யந்தம் ஆகவில்லை. ஆதலால் பகவானை வெறுக்கும் தசையாயிற்று. 'என்னை மையலேற்ற உன் முகம் மாய மந்திரம் தான் கொலோ? கள்ள மாதவா! கேசவா! உன் முகத்தன கண்களல்லவே'. உன்னைக் கண்டு மாலாய்ப் பிறந்து மாலுறுவேனை மாலே செய்யும் மணாளனை நீ கடைக் கண்களால் வாட்டுதியேல் ஆவி காப்பாரார்' என்று கேட்டும், முன் தோன்றும் பெருமானைக் கேட்கிறாள். தோன்றாது மறைந்திருந்தபோது 'ரக்ஷிக்க சக்தியுள்ளவர்களும் பரமகாருணிகர்களுமான ராமலக்ஷ்மணர்கள். இப்படி என்னை உபேக்ஷிப்பதற்குக் காரணம் என்னுடைய கொடிய பாபமே' (**ममैव दुष्कृतं किञ्चित् महदस्ति न संशयः**) என்று அசோக வனத்திலிருந்த ஸீதை சொன்னது போல, 'உன் தனக்கு எங்கள் மேல் இரக்கம் எழாதது எம் பாவமே' என்று தன்னையும் வெறுத்தவளாக இருந்தாள். எம்பெருமானும் உருவெளிப்பாட்டால் தோன்றி சில சேஷ்டைகளைச் செய்யப் புக்கவாறே, 'சிற்றில சிதையேல், என்னைமார் காணிலொட்டார், (எம் அன்னைமார் காணிலொட்டார்), எம்மைப் பற்றி மெய் பிணக்கிட்டக்கால் இந்தப் பக்கம் நின்றவர் என் சொல்லார்' என்பது போன்ற ஸ்திரீகளுக்கு மாத்திரம் இயல்பாய் வரக்கடவதான ஆசையும் அதிருப்தியும் தோன்றும் வார்த்தைகளால் அவனை விலக்கியும்; அவன் விலக நின்றவாறே, 'பிரியேன், பிரியில் தரியேன்' என்றுரைத்தாள். பாவியேன் தோன்றிப் பாம்பணையார்க்கும் தம் பாம்புபோல் நாவும் இரண்டுள வாய்த்து என் செய்கேன்? காலை யெழுந்திருந்து கரிய குருவிக்கணங்கள் மாலின் வரவு சொல்லிற்றே? கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்து தழுவி முழுகி ஒரு நாள் தங்குமேல் என்னாவி தங்கும். வருவரேல் ஒன்று நூறு ஆயிரம் கொடுத்துப் பின்னும் ஆளும் செய்வன்' என்று இவ்வாறாக ஆசைமிக, அதனால் குயிலையும் முகிலையும் தூதுவிட்டாள். அதுவும் பலிக்காமற்போகவே, 'பெண்ணின் வருத்தமறியாத பெருமான் அரையில் பீதக

வண்ண வாடை கொண்டும் மாலை கொண்டும் வீசுமின்; நாணி இனியோர் கருமமில்லை; நாலயலாரும் அறிந்தொழிந்தார். இனி யென்னைப் பெறப் பார்க்கில் நந்தகோபாலன் கடைத்தலைக்கே நள்ளிருட் கண் உய்த்திடுமின்' என்று புலம்பியும், அவனோடு நித்ய ஸம்பந்தமுள்ள சங்கை விளித்து, 'கருப்பூரம் நாறுமோ? கமலப்பூ நாறுமோ? திருப்பவளச் செவ்வாய் தித்தித்திருக்குமோ? மாதவன் தன் வாய்ச்சுவையும் நாற்றமும் விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன். நீ உண்பது உலகளந்தான் வாயமுதம், கண் படை கொள்ளில் அவன் கைத்தலத்தே என்று பெண்படையார் உன்மேல் பெரும் பூசல் சாற்றுகின்றார்? நீயாவது ஸர்வேஶ்வரனைப் பற்றிக் கூற இரங்காய் என்று கேட்டும், ஸீதையைப் போலும், ருக்மிணியைப் போலும் பூக்கொள் திருமுகத்து மடுத்தூதிய சங்கொலியும் சார்ங்கவில் நாணொலியும் தலைப்பெய்வதெஞ்ஞான்று கொலோ என்று மேல் மேல் விருப்பம் விருத்தியடைய, 'சிசுபாலன் தேசழிந்து அண்ணாந்திருக்கவே ஆங்கவளைக் கைப்பிடித்த பெண்ணாளன் பேணும் ஊர் பேரும் அரங்கமே' என்று ஸ்ரீபெரிய பெருமாளிடத்தில் தனக்குச் செல்லும் காதலை உணர்த்தியிருந்தாள்.

ஆண்டாளின் விருப்பம் இவ்வாறு நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்க, இனித் தாமதிக்கில் கேடுவரும் என்று தென் திருவரங்கம் கோயில் கொண்டானும் தன் பரிஜனங்களை யனுப்பி ஆண்டாளை யழைத்து வரச் சொல்ல, பெரியாழ்வாரும் ஆண்டாளை ஒரு சிவிகையில் ஏற்றி, பரிஜனங்கள் புடை சூழ, ஆராமம் சூழரங்க மடைந்து, கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரம் குறுகி, வாசலில் வானவர் போன்ற பரிஜனங்கள் எதிர்கொள்ள, பெரிய பெருமாள் திருமுன்பே பல்லக்கை இறக்குவித்தார். திரை திறக்கப்பட்டது. யாவரும் ஆவலுடன் நோக்க, பல்லக்கில் ஒரு அசைவு. ஒரு சுடர்க்கொடி பல்லக்கினின்றும் இழிந்தது. மதியைப் பழித்த வதனமும், வில்லைத் தொலைத்த புருவமும் உடைய மின்னல்கொடி போன்ற ஆண்டாள் கீழே இறங்கி சிலம்பார்க்க, சீரார்வளை யொலிப்ப, கொடியேரிடையாட, காதளவும் ஓடிக் கயல்போல் மிளிரும் வடைக்கண் பிறழ, அன்ன மென்னடை கொண்டு எம்பெருமான்பள்ளிகொள்ளும் இடத்து அடிகொட்டிட அணுகினாள். அரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகொள்ளும் நிறம்திகழும் மாயோனைக்கண்டு என் கண்கள் நீர்மல்க என்று கொலோ நிற்கும் நாளே என்றபட்ட விடாய்தீர, பள்ளி கொள்ளும் மாலோனைக் கண்டு இன்பக்கலவி யெய்தி வல்வினையேன் என்று கொலோ வாழுநாளே என்ற மனோரதம் நிறைவேற, ஆதிசேஷனை மிதித்தேறினாள் கேசவநம்பியைக்கால் பிடிப்பாள். கண்டார் கண்டு கொண்டேயிருக்க ஆனந்தச்சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருருவோடு சுடர்க்கொடியும் அந்தர்ப்பவித்தது.

ஆழ்வாரும் ஆண்டாளின் பக்தியையும் பெருமாளின் வாத்ஸல்யத்தையும் கண்டு வியந்து நிற்க, பெருமாள் நியமனத்தால் 'மாமனார்' என்னும் முறையில் மரியாதைகளை அடைந்து, "ஒரு மகள் தன்னை யுடையேன், உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமகள் போல் வளர்த்தேன்; செங்கண் மால் தான் கொண்டுபோனான்" என்று அரிதில் பிரிந்து, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் சென்று முன்போல புஷ்ப கைங்கர்யத்தைச் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்.

இப்படித் திருவாடிப் பூரத்தில் வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் தூய திருமகளாய் வந்து அரங்கனார்க்கு பூமாலை சூடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடியான ஆண்டாள் தன் அநுபவ பரீவாஹமாக அருளிச்செய்த பாமாலைகள் திருப்பாவையும், நாச்சியார் திருமொழியும். அவற்றின் விஷயங்களை, விரிவஞ்சி, ஸங்கிரஹித்து நிறுத்துவோம்.

திருப்பாவையில், பகவத் விரஹத்தை ஸஹிக்காமல், பிரிந்தார் செய்தவை என்ன என்று பார்க்க, கிருஷ்ண விரஹத்தில் கோபிகள் அவன் செய்தவற்றை அநுசரித்து தரித்தார்கள் என்று பார்த்து, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரே திருவாய்ப்பாடியாகவும், வடபெருங்கோயிலே நந்தகோபர் திருமாளிகையாகவும், உள் நிற்கிறவன் கிருஷ்ணனாகவும் எண்ணி, தன்னுடைய திருவுள்ளம் திருவாய்ப்பாடியிலே குடிப்போய், த்யானத்தாலே தன்னையும் மறந்து அவை தானேயாய், இடை நடையாய் இடை முடியும் இடைப்பேச்சும் முடை நாற்றமுமாக ஆகி, கிருஷ்ணனைப் பெறுவதற்காக இடைப்பெண்கள் அநுஷ்டித்த மார்கழி நோன்பைத் தான் அநுஷ்டித்தவாறு அருளிச்செய்கிறாள். இதில் முதல் ஐந்து பாட்டாலே கிருஷ்ணனை அடைவதற்கு வேண்டிய உபகரணங்களைச் சொல்லி, மேல் பத்துப்பாட்டால் இவற்றைக் கொண்டு அனுபவிக்கும் இடைப்பெண்களை எழுப்புகிறாள். பிறகு ஐந்து பாட்டுக்களால் கிருஷ்ணனுக்கு அந்தரங்க ரானாரை எழுப்பி, அடுத்த ஐந்தால் அவர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு கிருஷ்ணனையே எழுப்பித் தாங்கள் வேண்டுவதைப் பிரார்த்திக்கிறாள். கடைசியில் தாங்கள் விரும்பும் கிருஷ்ணாநுபவத்தை அவனே கொடுக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திப்பதாய் இருக்கிறது. ஆக இந்த பிரபந்தத்தால் பகவத் கைங்கர்யமே ஜீவாத்மாக்களுக்கு நிலை நின்ற புருஷார்த்தமென்றும், பகவானுக்கு நல்லனாய் அவனை நம்பி சரணமடைந்து பிரார்த்திப்பாருக்கு அவன் தன்னையும் தன் கைங்கர்யத்தையும் கொடுக்கும் என்றும் உள்ளர்த்தமாகச் சொல்லப்பட்டது.

இவ்வாறு திருப்பாவையில் ப்ராப்ய ப்ராபகங்களை நிஷ்கர்ஷித்தாள். இனி நாச்சியார் திருமொழியில் சொல்வதாவது: அந்த ப்ராப்யம் தானும்

அப்போதே அடையப் பெறாமையால் கண்ணுஞ் சுழலையிட்டு, காமன் காலிலே விழுந்து, குயில் வார்த்தை கேட்டு, நேரில் காணவேணு மென்னும் ஆசை பிறந்து, அப்போதே கிடையாமையால் ஸ்வப்நாநுபவத்தாலே தரித்தாள். அதுதான் விசதமா யிராமையாலே அவ்வனுபவத்துக்கு தேசிகரான ஸ்ரீ பாஞ்ச ஜன்யாழ்வானை வார்த்தை கேட்டு, மேகங்களை தூது விட்டு, அக் கார்காலத்துப் பதார்த்தங்கள் எம்பெருமானை நினைப்பூட்டி நலிந்தமை சொல்லி பெரியாழ்வார் திருமகளாயிருந்தும் அவனுடைய "விடேன்" என்ற வார்த்தையிலும் அதிசங்கை பண்ணி, அவன் வார்த்தை பொய்யானாலும் பெரியாழ்வார் ஸம்பந்தம் நமக்குத் தப்பாது பலிக்கும் என்று நிச்சயித்து, அதுவும் பலிக்காமையாலே தானே போக முயற்சித்தாள். தனக்குக் கால் நடை தாராதபடியால், கால் நடை தருவாரை என்னை அவன் இருந்த தேசத்திலே கொண்டுபோய்ப் போடுங்கோள் என்றும், அது மாட்டிகோளாகில் அவனோடு ஸ்பர்சமுள்ளதொரு பதார்த்தத்தைக் கொண்டு வந்து என்னை ஸ்பர்சித்து ஆச்வாஸம் செய்யுங்கள் என்றும் பிரார்த்தித்தாள். அவன் இன்னமும் கால் தாழ்க்க, ஆற்றாமை கரை புரண்டு, பெறில் ஜீவித்தும் பெறாவிடில் முடியும் படியாய், நிர்ப்பந்தம் பண்ணியாகிலும் பெறவேண்டும் படியாக "என் அவாவறச் சூழ்ந்தாய்" என்கிறபடியே அவனும் வந்து முகங் காட்டி அங்கீகரிக்க, அதனால் பிறந்த விடாயும் அதுக்கு அநுரூபமாகப் பெற்ற பேறும் ஓராச்ரயத்திலே யிட்டுப் பேசவொண்ணாதபடி அளவிறந்திருக்கையாலே "கண்டீரே" என்று வினவுவார் பாசுரத்தாலும் "கண்டோமே" என்று உத்தரம் சொல்லுகிறவர்கள் பாசுரத்தாலும் சொல்லித் தலைக் கட்டுகிறாள்.

இவ்விதம் தான் அநுபவித்தவையெல்லாம் பின்னுள்ளார் அவ்வநுபவமில்லாவிடிலும் அந்த சப்தங்களையாவது சொல்லுவார்களாகில், தோல் கன்றுக்கு இரங்கும் பசுவைப்போல், எம்பெருமான் அவர்கள் விஷயத்தில் இரங்கி ஆதரிப்பான் என்றுகொண்டு பிரபந்தமாக இட்டருளி உபகரித்த ஆண்டாள் பெருமையை எண்ணி உணர்ந்துணர்ந்து உஜ்ஜீவிக்க வேண்டி இவ்வாறு எழுதுவித்த ஆண்டாளின் வாத்ஸல்யத்திற்கும் கிருபைக்கும் தலையல்லால் கைம்மாறிலேன்.

ஸ்ரீ:

சௌசம் அல்லது பாரிசுத்யம்

(வைத்தியரத்னம் பண்டித ஸ்ரீ. உப. எம். துரைசாமி ஐயங்கார்,
ஆயுர் வேதபூஷணம், ஆயுர் வேதாசார்ய. புரசபாக்கம்.)

(முன் தொடர்ச்சி)

ஆப்யந்தர தேஹ சௌசம்.

சரீரத்தின் பாஹ்ய சௌசத்தின் பிரயோஜனத்தையும் பெருமையையும் பற்றி இதுவரையில் விஷய விசாரம் செய்தோம். தோஷங்களால் உடலின் உட்புறம் பாதிக்கப்படாது இயற்கை நிலைமையில் இருந்து வந்தாலன்றி, பாஹ்ய சௌசத்தை நெறிதவறாது நிறை வேற்றியும் பயனில்லை; அது சரிவர நிறைவேறுவதற்கும் வகையிராமற் போகும். ஆகவே ஆப்யந்தர தேஹ சௌசத்தைப் பற்றியும் சிறிது விசாரிப்போம். உட்புற சௌச மென்றால் கோஷ்ட மென்கிற குடலின் பாகங்களான ஆமாசய-பக்வாசய-மலாசயாதிகளிலும், ச்வாஸாசயத்திலும், இரத்தத்திலும் தோஷங்கள் சேராமல், அவற்றை நிர்மலமாகப் பராமரிக்கச் செய்யும் ஆரோக்கிய ஸாதநமான ஆசரணையேயாம். அவற்றில் தோஷங்கள் சேருவதற்கு ஆஸ்பதமென்ன? தோஷங்கள் சேர்ந்திருப்பதை அறிவதெங்ஙனம்? அத்தோஷங்களை நீக்கும் ஆப்யந்தர தேஹத்தின் சௌசோபாயங்கள் யாவை? என்று பாரமார்த்திகமான வைதிகாசாரங்களிற் பற்றுள்ளவர்கள் தெரிந்து நடக்க வேண்டியது அவசியமாகையால், அவ்விஷயங்களைக் கூடிய மட்டிலும் சுருங்க விளக்குவதும் இன்றியமையாததாம். ஆசார சீலரா யிருப்பவர் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலும், ஆகமங்களிலும் உள்ள பிரமாணம்சங்களைக் கருத்துடன் பராமர்சித்து அனுஷ்டிப்பதுபோல், வைதிகக் கொள்கைகளில் வைதர்ம்யம் பாராட்டாது, பண்டைக்காலத்து பராவர தத்துவங்க ளுணர்ந்த பரம மேதாவிகளான முனிவர்க ளியற்றிய ஆயுர்வேதக் கிரந்தங்களிற் பிரதிபாதநம் செய்துள்ள ஆரோக்கியோபாயமான ஆசார விதிகளையும் ஸாத்யமானவரையில் அறிய ஆவலும், அவ்விஷயங்களில் ஆதரவும், ஆற்றலும் பெற்று ஒழுகுவராயின் தமக்கும் பிறருக்கும் அது பேருதவி யளிக்கும்.

ஆமதோஷ சுத்தி

நாம் உண்ணும் உணவின் வைஷம்யத்தினாலும், உச்சுவாஸ-நிச்வாஸங்களிலேற்படும் ஊழலாலும், ஆயுர்வேதத்திற் கூறிய தத்துவப்படி, பொதுவாக ஆமதோஷம் என்கிற ஒருவித விஷம் தேஹத்திற் சேருகிறது. அது எவ்விதமான விஷம் என்பதை இங்கு விளக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அஜீர்ணத்தினால் அல்லது பலவிதமான கச்மலங்களால் அவ்வித விஷம் ஒன்று தேஹத்திற் சேருவதாகவும், அது அநேகம் சாரீர விக்ருதிகள் என்கிற பிணிகளைப் பரிணமிக்கச் செய்யுமென்பதாகவும் மாத்திரம் அறிந்திருத்தற் போதுமானது. அவ்விஷம் தேஹத்திற் சேராமலிருந்தால் உடலின் உட்புறம் பெரும்பாலும் சுசியாகவே இருக்கும். தேஹ சுத்தியை அங்ஙனம் காப்பாற்றுவதற்கு நாம் புசிக்கும் போஜனம் பத்தியமானதாகவும், பரிசுத்தமானதாகவும் இருக்க வேண்டுமென்பதில் முதலிற் கருத்தைச் செலுத்த வேண்டும். "நாவை அடக்கியாள வகையில்லாமலோ, உணவின் சுத்தா சுத்தத் தன்மைகளை அல்லது அதன் குணகுணங்களைப் பகுத்தறியாமலோ தோன்றியவாறு ஆஹாரங்களை அருந்தலாகாது; அவற்றை நன்கு கவனித்து, ஹிதமா யிருப்பதைத் தெரிந்துண்ண வேண்டும். அதனால் தான் தேஹ சுத்தியும் தேஹபலமும் உண்டாகு" மென்று அபரித-பீரீயாத்யாயத்தில்,

"न रागात् नाप्यविज्ञानात् आहारानुपयोजयेत् ।
परीक्ष्य हितमश्नीयात् देहशुद्धिर्बलं ततः ॥"

என்கிற வசநத்தினால் விளக்குகிறார் அக்னிவேசர். ஆனால் அதற்கு மாறாக அபத்தியமென்கிற அஹிதாஹாரங்களை அளவின்றி அறியாமையால் அருந்தினால் நேரிடும் கெடுதிகள் என்ன? அவற்றை வைத்தியரல்லாதவருட்பட அனைவரும் அறிவது தான் எப்படி? என்கிற வினா எழும்புமாகையால், அதற்குச் சரகர் சிகித்ஸாப்ராப்ருதீயாத்யாயத்திற் கூறியுள்ள அனுபவ பூர்வகமான சில விஷயங்களே விடையாகுமென்று அவற்றை விளக்குகிறேன். அவ்வித அசுசியான அஹிதாஹாரங்களை யுண்ணும் வழக்கமுள்ளவருக்கு உண்ட உணவு ஜீர்ணமாகாது. அரோசகம் காணும்; சரீரம் ஸ்தூலிக்கும்; உடல் வெளிறும்; தேஹம் பாரமாயிருப்பதாக உணரப்படும்; அயர்வு தோன்றும்; கட்டிகள், தழும்புகள், சொறி, சிரங்கு இவை கிளம்பும்; அமைதியின்மையும், ஆலஸ்யமும், சிரமமும், பலக் குறைவும் உண்டாகும்; தேஹத்தில் ஒருவித துர்நாற்றமும் எழும்; உடல் இளைக்கும்; வாயில் சிலேஷ்ம நீரும் பித்த நீரும் ஊறிவரும்; நித்ரா பங்கமாவது அதிநித்ரையாவது தோன்றித் துன்புறுத்தும். சோம்பலும், ஆண்மைக் குறைவும், மதி மயக்கமும், துஸ் ஸ்வப்னங்களும், வலிவின்

மையும், தேஹகாந்திக்கு அழிவும் அவனுக்குண்டாகும்; போஷணை தரும் ஔஷதாஹாரங்களாலும் இவ்விகாரங்கள் விலகா; உடலுக்கும் உரமுண்டாகாது. இவ்வனைத்தும், அவனது உடலிற் சேர்ந்த தோஷமேலீட்டின் காரணமாயுண்டான 'ஆமவிஷம்' என்பதாலுண்டாகும் குறிகளாகும். இவ்வவஸ்தைக் குட்பட்ட மனிதனுக்கு கோஷ்டமென்கிற குடலிற் சேர்ந்துள்ள தோஷங்கள் என்கிற அசுத்தங்களை மேல்முகமாய் வமநத்தினாலாவது, கீழ்முகமாய் அநுலோமமாக விரேசநத்தினாலாவது (மல சோதனை) வெளிப்படுத்திச் சுத்தம் செய்ய வேண்டும்; இவ்வித சோதந க்ரியையால் குடல் முற்றிலும் சுத்தமானதற்கான அறிகுறிகள் என்னவென்றால்—ஜாடராக்னி விருத்தியாகும்; முற் கூறிய கோளாறுகள் எல்லாம் தணிந்துவிடும்; ஆரோக்கியமென்னும் இயற்கை நிலைமை தொடர்ந்தேற்படும்; இச்சுத்தி முறையினால் வெளியுடலும் சுசியாய் நைர்மல்யம் பெறும்; இந்த்ரியங்களும், மனதும், மதியும், தேஹ நிறமும் தெளிவுற்றுத் துலங்கும்." கச்மலமடைந்த குடலைக் கழுவுவதால் இக்குணங்கள் ஏற்படுமென்றும், ஆகவே ஆப்யந்தர தேஹத்தில் ஆமதோஷம் சேருவதாலான விகாரங்கள் இவையென்றும், அவற்றை விலக்கு முபாயம் இன்னதென்றும், தோஷம் நீங்கிய பின் தோன்றும் குண விசேஷங்கள் இவையென்றும் நான் மேலே மொழிபெயர்த்துள்ள சரக வசநங்கள் ஸ்பஷ்டமாக அறிவிக்கின்றன. இவ்விஷய ப்ரதிபாதகமான ச்லோகங்கள் பின்வருமாறு:—

"अविपाकोऽरुचिः स्थौल्यं पाण्डुता गौरवं क्लमः ।
पिडकाकोठकण्डूनां संभवोऽरतिरेवच ॥
आलस्यश्रमदौर्बल्यं दौर्गन्ध्यमवसादकः ।
श्लेष्मपित्तसमुत्क्लेशो विनिद्रा चातिनिद्रता ॥
तन्द्रा क्लैब्यमबुद्धित्वं अशस्तस्वप्नदर्शनम् ।
बलवर्णप्रणाशश्च तृप्यतो बृंहणैरपि ॥
बहुदोषस्य तान्यामविषलिङ्गानि तस्य च ।
ऊर्ध्वतश्चानुलोमेन हिता संशोधनक्रिया ॥
एवं विशुद्धकोष्ठस्य कायाग्निरभिवर्धते ।
विकाराश्चोपशाम्यन्ति प्रकृतिश्चानुवर्तते ॥
बाह्याङ्गानि च शुध्यैवं शुचित्वं प्राप्नुवन्ति हि ।
इन्द्रियाणि मनो बुद्धिर्वर्णश्चास्य प्रसीदति" ॥

மேலும் ஆந்த்ரம் என்கிற குடலிற் சேர்ந்து கேடு விளைவிக்கும் மலங்களைக் காலாகாலங்களில் வமந-விரேசநங்களென்னும் சோதந முறைகளால் அவம்

பித் தள்ளி, கோஷ்ட சுத்தி செய்து கொண்டால் தோஷங்கள் நீங்கி, முற் கூறிய அவிபாக-அருசி-ஸ்தௌல்யாதி விகாரங்கள் விலகி, உடல் வலுத்து, தேஹகாந்தி மிகத் தெளிந்து, தீர்க்காயுளாகவும் அவன் வாழலாம் என்று

"मलापहं रोगहरं बलवर्णप्रसादनम् ।
पीत्वा संशोधनं सम्यक् आयुषा युज्यते चिरम् ॥"

என்கிற வசநத்தினால் ஆசார்ய வாக்படாதிகளாலும் தேஹ சுத்தியைப் பராமரிப்பதன் பிரபாவம் விளக்கப் பட்டிருக்கிறது.

இரத்த சுத்தி

வியவஸ்தை யில்லாத உணவுகள் குடலிற் சேர்ந்து அவற்றாலான ஆமதோஷாதிகள் இரத்தத்திற் பரவும். அதனால் தான் பல வேறு வியாதிகள் ஏற்படும். குடலிலுள்ள மலங்களை வமந-விரேகாதி சோதநோபாயங்களால் கழுவித் தள்ளி, குடலைச் சுத்தம் செய்து விட்டபோதிலும், ஏற்கனவே அவற்றாலுண்டான ஆமவிஷாதிகள் இரத்தத்திலும் ஊறி வியாபித்து, உடலெங்கும் பரவி யிருக்குமாகையால், அத்தோஷ ரூபமான மலத்தைச் சுத்தம் செய்யாவிடில், உடல் உள்ளும் புறமும் உண்மையில் முற்றிலும் சுத்தமாயிற்றென்று சொல்ல முடியாதல்லவா? இது விஷயத்தை விவேகிகள் விரும்பி ஏற்குமாறு விதி சோணிதீயாத்யாயத்தில் தம் ஸம்ஹிதையில் அக்னிவேசர் விளக்கிக் கூறுவதாவது:—

"अल्पादानात् तथा क्रोधात् व्यवायादव्यवस्थितात् ।
असृग्दोषैः नराः शश्वदभिभूता अशौचतः ॥
मलिनाहारशीलस्य रजोमोहावृतात्मनः ।
यदा तु रक्तवाहीनि रससंज्ञावहानि च ॥
पृथक् पृथक् समस्ता वा स्रोतांसि कुपिता मलाः ।
प्रतिहत्यावतिष्ठन्ते जायन्ते व्याधयस्तदा ॥"

"மனிதர், அடிக்கடியும் இரத்தம் கெட்டுப்போய் இன்னலடைவதற்கு அமிதமான ஆஹாரமும், கோபத்தினால் மனத் தாங்கலுறுவதும், அவ்யவஸ்திதமான புணர்ச்சியும், தேஹத்திற்கு பாஹ்யாப்யந்தரமான மௌசமின்மையும் காரணமாம். (கோபம் முதலிய மாநஸிக விகாரங்களால் அசுசி ஏற்படுவதைப்பற்றி பின்னால் விளக்குவேன்.) மலிநாஹாரங்களை நியதமாய் உபயோகிப்பவனுடையவும், இராஜஸ தாமஸ தோஷங்களால் மனோவிகார

மடைந்தவனுடையவும் தேஹத்தில் தோஷங்கள் விருத்தியடைந்து ஆஹார ரஸங்களும், இரத்தமும் ஓடுகிற ஸ்ரோதஸ்ஸுக்களென்கிற ரஸாயநிகளையும், இரத்தக் குழாய்களையும், ஸம்ஜ்ஞாவஹ நாடிகளென்கிற அறிவு அல்லது உணர்ச்சி விஷயம் செல்லும் நரம்புமண்டலங்களையும் தனித் தனியாகச் சிலவற்றையோ, அனைத்தையும் ஒருமிக்கவோ அவை அடைத்துப் போட்டு, எப்பொழுது இரத்தத்தை விகாரப்படுத்துகின்றனவோ, அப்பொழுது அநேகம் வியாதிகள் உண்டாகின்றன" என்பது மேலே கூறிய அக்னிவேசாது அருமையான உபதேசமொழிகளின் பொருள். அக்னிவேசாதி ஆயுர்வேத சாஸ்திரப் பிரவர்த்தகர்களைப் போல் தத்துவார்த்தப் பிரகடந பூர்வகமாய் நித்ய கர்மாநுஷ்டாந முறைகளையும் சௌசாசாரங்களையும் ஸஹேதுகமாக விவேகிகள் விஸ்வஸிக்கும் வகையில் நம் ஆஹ்நிககாரர்களான ஆசார்யர்கள் விளக்காவிடினும், "शौचमाचरेत्" என்றவாறும், வேதம் விதிக்குமாப்போலே "न परदारान् गच्छेत्, न कलञ्जं भक्षयेत्" என்கிற விதமாகவும் இராஜ சாஸநம் மாதிரியில் சாஸ்திர விதியென்கிற நியமநரூபமான கட்டளைகளை விதித்திருக்கிறார்கள். குடலிற் சேர்ந்த மலிநாம்சங்களை வமந விரேகாதிகளால் விலக்கிவிட உபதேசித்த உபாயம் ஒருவாறு அனைவருக்கும் ஸாத்யமே; ஆனால் இரத்தத்திற் சேர்ந்த ஆமதோஷ விஷரூபமான மலிநாம்சங்களையும் போக்கி, உடலைச் சுத்தம் செய்வதென்றால் வைத்திய ருதவி யின்றி வெறும் சௌச முறையினால் அது ஸாத்யமா என்கிற நியாயமான கேள்விக்கு இடமுண்டாகிறது. அதற்கும் சரகர் வைத்திய உதவியின்றியே வைதிகர் உவக்கும் உபாயம் சிலவற்றை நமக்கு வழங்கி யிருக்கிறார். "இரத்தத்தில் தோஷங்கள் சேர்ந்துவிட்டால், இரத்த தோஷம் பித்ததோஷம் இவற்றைப் பரிஹரிப்பதற் கேற்ற முறைகளைக் கையாளவேண்டும்; முக்கியமாக மாதத்திற்கு இருமுறை விரேசநரூபமான சோதநமும், உபவாஸ ரூபமான சமநமும் செய்து அத்தோஷங்களைப் பரிஹரிக்கலாம். ஏகாதசீ உபவாஸத்தின் உபயோகத்தைப் பற்றிய தத்துவத்தை இம்முறை விளக்குகிறது. இவற்றாலும் இரத்ததோஷம் நீராவிடில், ஸிராவ்யதந முறையில் அசுத்தரத்தத்தைத் தேஹத்திலிருந்து வெளிப்படுத்த வேண்டும்" (இதில் விரேசநம், உபவாஸம் என்கிற முதற்பாகத்திற் குறித்த முறை எவராலும் எளிதில் நிறைவேற்றக் கூடியது. ஸிராவ்யதை என்கிற இரத்த மோக்ஷண மென்னும் இரக்த-பித்த ஹர சிகித்ஸை வைத்தியரால் ஆகவேண்டிய அஸாதாரணமுறை.) இதற்காதாரமான சரக முனிவரது வாக்யம் வருமாறு:—

"कुर्याच्छोणितदोषेषु रक्तपित्तहरीं क्रियाम् ।
विरेकमुपवासं च द्विर्मासस्यासृगाहरेत् ॥"

வைத்திய ருதவியினாலோ, சுலபமான சுய முயற்சியினாலோ இரத்த தோஷம் நீங்கி, உடல் சுத்த மாகுமாறு உபவாஸாதி முறைகளை அநுஷ்டிப்பவர் தாம் இரத்த தோஷம் நீங்கி உள்ளும் புறமும் சுத்தமானதன் உண்மையை உணர்ந்திடுவதற்கான எளிய உபாயத்தையும் அம் முனிவரே விளங்கவும் சுருங்கவும் விவரித்திருக்கிறார்:—"இரத்தம் பரிசுத்தமாய் விட்டால் அவன் உடலொளியும் புலன்களும் மிகத் தெளிவுற்றுத் துலங்குவான்; அவனது ஒவ்வோர் இந்த்ரியமும் அததற்கு இலக்கான விஷயத்தில் ஊக்கத்துடன் இயற்கைப் பிரவ்ருத்தியைப் பெறும்; உண்ட உணவு தட்டுத் தடையில்லாமற் பக்குவமாய் ஜீர்ணமாகும்; ஆரோக்கிய ஸுகம் இனிது ஏற்படும்; புஷ்டியும் வன்மையும் உடலில் ஓங்கி யிருக்கும்; இத்தன்மையுள்ள மனிதனை சுத்த ரத்த முள்ளவன் என்று விஷய மறிந்தவர் கூறுவர்." இதன் மூல ச்லோகங்களாவன:—

"प्रसन्नवर्णेन्द्रियमिन्द्रियार्थान् इच्छन्तमव्याहतपक्तिवेगम् ।
सुखान्वितं पुष्टिबलोपपन्नं विशुद्धरक्तं पुरुषं वदन्ति ॥"

பிராணாயாமமும் சௌசோபாயமும்

பாஹ்ய தேஹ சௌசத்தையும், ஆப்யந்தர தேஹ சௌசத்தையும், அவற்றின் பிரயோஜனத்தையும் பற்றி விவரித்துக் கூறியதோடு சௌச விஷயம் முடிந்து விடவில்லை. உச்சுவாஸ-நிச்வாஸங்களை முறை தவறாது நிறைவேற்றுவதும் உட்புற அவயவங்களைச் சுத்தம் செய்யும் உயர்ந்த முறையாகும். ச்வாஸாசயாதி ஆப்யந்தர தேஹத்தின் சௌசத்தைக் கருதியே ஸ்ம்ருதி காரர் சௌசாசாரப் பிரகரணத்திலேயே

"प्राणानायम्य संप्रोक्ष्य त्र्यृचेनाब्दैवतेन तु । जपन्नासीत"

என்று பிராணாயாமம் செய்யவேண்டுமென்று விதித்திருக்கிறார். பிராணாயாமாதி உபாயங்களால் உற்றவாறு உட்கொள்ளப்படும் பிராணவாயு தேஹ சுத்திக்கும், இரத்த சுத்திக்கும், ஜாடராக்னி முதலியதின் அபிவ்ருத்திக்கும் அத்யாவச்யகமானதென்று சார்ங்கதரன் தன் ஸம்ஹிதையில் வர்ணித்திருக்கும் வகையைப் படித்தால், பிராசீன ஆயுர்வேத சாஸ்திரஜ்ஞருக்கிருந்த வஸ்து தத்துவ ஜ்ஞானம் வியக்கத் தகுந்ததென விவேகிகள் நினைப்பர்.

"उरस्स्थः प्राणपवनः स्पृष्ट्वा हृत्कमलान्तरम् ।
कण्ठाद्बहिर्विनिर्याति पातुं विष्णुपदामृतम् ॥
पीत्वा चाम्बरपीयूषं पुनरायाति वेगतः ।
शोधयन् देहमखिलं जीवयन् शोणितानलम् ॥"

இதில் உரஸ் என்பது ‘புப்புஸமென்னும் ச்வாஸாசயம்’ என்று வியாக்யாதா. விஷ்ணுபதாம்ருதம் என்பது பிராணவாயு. இருதய கமலத்தைப் பரிசித்து என்றால் இரத்தாசய மூலமாய் உடலெங்கும் வியாபிக்கும் இரத்தம் என்பது தாத்பர்யம். ஆகவே ச்வாஸாசயத்தில டங்கிய பிராணவாயு இருதயாவயவத்திற்குச் செல்லும் இரத்தத்தை ஸ்பரிசித்து, அதைச் சுத்தம் செய்து விட்டு, தொண்டையின் வழியாக மீண்டும் பிராணவாயுவை ஆகாயத்திலிருந்து ஆகர்ஷிப்பதற்காக வெளிவந்து, அதை உறிஞ்சிகொண்டு, மறுபடியும் வெகு துரிதமாக உரஸ்ஸுக்குள் வந்து, இரத்தத்தை ஜீவசோணிதமாகச் செழிப்பித்து, சரீரமனைத்தையும் பரிசுத்தமாக்குகிறது என்பது இவ்வசநங்களின் பலிதார்த்தம்.

வாதாதபங்களால் ஶௌசம்

தேஹத்திலுள்ள தோஷ பரிஹாரார்த்தமாய் வைத்திய சாஸ்திரத்தில் சரகாதிகளால் “வாதாதபிக சிகித்ஸை” என்று ஒரு முறை மொழியப் படுகிறது. வாயு ஸ்பர்சத்தினாலும், சுத்த வாயுவைத் திறந்த வெளிகளில் தாராளமாக உச்சுவஸிப்பதாலும், ஸூர்ய ரச்மிகள் உடலைப் பரிசிப்பதாலும் தேஹம் பரிசுத்தமாய் நீரோகமாய் ஆகுமென்று அம் முறை அறிவிக்கின்றது. இதை இக் காலத்தில் வெகு மும்முரமாக மேனாட்டு வைத்தியர்கள் விஸ்தாரமாகப் பிரசாரம் செய்வதோடு, அந்நாட்டுப் புருடர்களும் பெண்களும் பெரு மிதமாகப் பிரதி தினமும் ‘ஆதப ஸ்நானம்’ என்று கூறி தேஹ சுத்தியை ஆவலுடன் நிறை வேற்றி வருகிறார்கள். நமது ஆர்ய தர்ம முறைப்படி ஆதப ஸ்நானம் என்பதே ஆத்மார்த்தமான ஆசாரமாகவும், “ஸூர்யோபஸ்த்தாநம்” என்றும், “ஸூர்ய நமஸ்காரம்” என்றும் தேஹாத்ம சுத்திக்கு இன்றியமையாத தர்மமாகவும் அநுஷ்டிக்கப்படுவது விவேகிகளான வைதிகர் அனைவரும் அறிந்த விஷயம்.

மநஸ் ஶௌசம்

மானிடருக்கு மாநஸிக பாரிசுத்யம் இருந்தாலன்றி, தேஹ சுத்தியாலுண்டான முழுப் பிரயோஜனமும் ஏற்படாது. முன்பு மனக்கொதிப்பு முதலிய மனோவிகாரங்களும் இரத்த தோஷாதி விகாரங்களுக்குக் காரணமாவதாகக் குறிப்பிட்டேன். டாக்டர் இ. பி. புட் என்பவர் ‘ப்ரிவென்ஷன் ஆப் டிஸீஸ்’ என்னும் நூலில் “கோபம்’, பொறாமை, எரிச்சல், அவநம்பிக்கை, பகைமை முதலிய துர்க்குணங்கள் எவன் மனதில் எழும்புகின்றனவோ, எவன் இவற்றிற்குத் தன் மனதை வழக்கமாகவே வசப்படுத்தி விடுகிறானோ அவன் நரம்பு ஸம்பந்தமான வியாதிகளுக்கும் (வாத ரோகங்கள்), இரத்த தோஷத்திற்கும் ஆளாகிறான். உத்ஸாஹமாகவும், அனைவரிடமும் சிரித்த முகத்துடன் உள்ளன்பு காட்டியும், நிஷ்களங்க

மான மனதுடன் வாழும் ஸ்த்ரீகளும் புருஷர்களும் ஆரோக்கியத்திற்குப் புகலிடமாக மனோ-தேஹ நிலைமைகளில் மிகத் தெளிவு பெற்று அனைவருடைய ஆதரவும் பெற்று சுகித்திருக்கிறார்கள்” என்று மனோ நிலைமையின் பாரிசுத்யத்தின் பெருமையைப் பெரிதும் புகழ்ந்து கூறுகிறார். அஸூயை முதலிய மாநஸிக தோஷங்களாகிற மாலிந்யங்களை முற்றிலும் அகற்றியிருந்ததாலேயே ஸ்ரீராமன் முதலிய புராண புருஷர்களைப் புனிதமானவரென்று இன்னும் போற்றிப் பூஜித்து வருகிறோம். மேனாட்டு சரித்திரத்தின்படி வெகு நல்லவரென்றும், ஆடம்பரமில்லாது அடக்கமும் அமைதியுமுள்ளவரென்றும், ஸத்திய ஸந்தரென்றும், மஹாதீரப் பிரக்ருதியென்றும், கடமையாக ஏற்பட்ட காரியங்களைத் திறம்பட நிறைவேற்றியவரென்றும், தயாளுவென்றும் பிரக்யாதி பெற்று அமெரிக்காவுக்கு ஸ்வாதந்த்ரியத்தை வெற்றி பெற ஸம்பாதித்தளித்த ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் என்பவர் அவ்விதம் அருங்குணங்கள் பெற்று விளங்கியதற்கு “அவர் ஒரு பொழுதும் சினங்கொண்டு மனதைக் களங்கமாக்கிக் கொண்டதில்லை” என்கிற மாசற்ற அவரது மனோ நிலைமைதான் காரணமாகும். மனதின் சுத்தியே ஆரோக்கியத்திற்கு ஆதாரமென்பதைப் பற்றி ஆயுர்வேத கிரந்தங்களிலிருந்து எடுத்து உதாஹரிக்கக் கூடிய அளவற்றப் பிரமாணங்களை இங்கு நான் விவரிக்கப் போவதில்லை. காம க்ரோத மத மாத்ஸர்யாதி கச்மலங்கள் நிரம்பிய படு குழியில் பதறி விழும் மனப்போக்குடையவரை அவர்கள் மேலுக்குச் சுத்தமாயிருப்பினும், ஜன ஸமூஹத்திற் கூடிப் பழக அநர்ஹரென்று எக்காலத்திலும் எல்லா அறிவாளிகளும் இகழ்ந்து, அவர்களைத் தீண்டத்தகாதவராகவே கருதுகிறார்கள்

“सत्यशौचं मनश्शौचं शौचमिन्द्रियनिग्रहः ।
सर्वभूतदयाशौचं जलशौचं तु पञ्चमम् ॥”
“सर्वेषामेव शौचानां अर्थशौचं विशिष्यते”

என்று ஸத்தியம், அடக்கம், தயை, அயல்பொருளில் நோக்கமின்மை என்கிற உத்தம குணங்களாகும் நன்னீரால் நிறைவேறும் மநஸ்ஶௌசமே, ஜலத்தினால் செய்யப்படும் ஸ்நாநாதி ஶௌசங்களனைத்திற்கும் மேலானதென்று எல்லா மேன்மக்களும் வற்புறுத்திக் கூறியிருக்கின்றனர்.

“क्रोधेर्ष्याविषयेच्छादिर्मानसो मल उच्यते ।
तेषामपोहो मनसो नैर्मल्यं समुदाहृतम् ॥”

என்றவாறு மாநஸஶௌசமே மானிடர் மேன்மையுள்ள உயர் பிறவிகளென்பதை விளக்கும் ஒரு முக்கிய லக்ஷணமாகும். முடிவிற் கேடு விளைவிக்கும் வீண் ஆசா பாசங்களில் வீழ்ந்து தேஹாத்ம சுசித்வத்தை மாற்றி, மாலிந்

யம் வரவழைத்துக் கொள்பவர் மதியையும் மனதையும் அறிவினால் ஸம்ஸ்கரித்துக் கொள்ளாதவர்களே யன்றி விவேகிகள் அங்ஙனம் செய்யார். ஏனெனில்

"तादात्वसुखसंज्ञेषु भावेष्वज्ञोऽनुरज्यते ।
रज्यते न तु विज्ञाता नैर्मल्यान्मनसः सदा ॥"

என்று பளிங்குபோல் துலங்கும் மனத்தைப் பெற்ற விவேகி வீணில் அல்லல் அளிக்கும் விஷயங்களிற் ப்ரவ்ருத்திக்கமாட்டான். மனதின் சுத்தியும் அதன் அசுத்தியுமே அவனவனது எண்ணம், பேச்சு, கார்யம் இவற்றின் நன்மை-தீமையுருவான நிலைமைகளுக்கு முறையே முகாந்தரமாகின்றன. இச்சந்தர்ப்பத்தில் மனச்சுத்தியினால் மேலான அருங்குணங்கள் படைத்த சாருதத்தனுடையவும், மனோதோஷங்களால் அருவருக்கக்கூடிய அதிதுஷ்ட குணங்களுக்குச் சார்பிடமான ஶகாரன் என்பவனுடையவும் ஒன்றுக்கொன்று நேர் எதிரிடையான மனோபாவங்களை எடுத்துக் காட்டி, சுத்தாசுத்த சித்தவ்ருத்திகளால் நிகழும் நன்மை தீமைகளை திருஷ்டாந்தத்தினால் விளக்கும் ம்ருச்சகடிக நாடகத்திலுள்ள வ்ருத்தாந்தம் நினைவுக்கு வருகிறது. தான் தாரித்ரிய நிலைமை யடைந்ததையும், பொய்யான பொல்லாக் கொலைக் குற்றத்திற்காகக் கழுவிலேற்றும் பிராணவஸான ஸந்தர்ப்பம் தனக்கு நேர்ந்திருப்பதையும் நினைத்து சாருதத்தன் சாலவும் மனஞ் சோர்ந்திருந்தும், இவ்வனைத்தையும் விட விச்வாஸத்திற்குப் பாத்திரமான வஸந்தஸேனையைத் தான் கொலை செய்ததாகக் கொடிய இராஜபடர்கள் உத்கோஷிக்கும் கர்ணகடோரமான பொய் மொழியைக் காதால் கேட்க நேரிட்டிருப்பதைப் பற்றியே அவனது சுத்தமான மனம் மிகவும் பதைத்துத் துன்புறுகிறது என்கிற அவனது அருங்குணத்தைப் பாருங்கள்.

"प्राप्तोऽहं व्यसनकृशां दशामनन्याम्
यत्रेदं फलमपि जीवितावसानम् ।
एषा तु व्यथयति घोषणा मनो मे
श्रोतव्यं यदिदमसौ मया हतेति ॥ (मृच्छः १०—अङ्क)

இச்சாருதத்தனிடம் வீண் பகைமை கொண்ட பாபி ஶகாரன்

"दुष्टात्मा परगुणमत्सरी मनुष्यो रागान्धः परमिह हन्तुकामबुद्धिः"

என்று கவி வர்ணிக்குமாறு ஸகல துர்க்குணங்களுக்கும் புகலிடமான மனம் பெற்றவனாய், மாசற்ற மனம் பெற்ற சாருதத்தனைச் சாவுமரத்தி லேற்ற

மிகவும் ஊக்கங் கொண்டிருக்கையில், தன் பெருமையையும், அக்கிரமச் செயல் புரிவதிலுள்ள அநீதியான ஆனந்தத்தையும் விளக்கும் அவன் கூறும் அடியில் வரும் ச்லோகம் மனஸ்சௌச மின்மையினால் விளையும் தீமைகளுக்கு நிதர்சனமாய் நாடகத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

"मंशेण तिक्खामिलकेण भत्ते शाकेण शूपेण शमच्छकेण ।
भुत्तं मए अत्तणअश्श गेहे शालिश्शकूलेण गुलोदणेण ॥" (मृच्छ. १० अङ्क)

சாருதத்தன் மீது பொய்ப் பழியைச் சாற்றி, அவனை அநியாயமாகக் கழுவேற்றுவதற்குக் களிப்புடன் புறப்படுகையில், பருப்பு, குடோதனம், மாம்ஸம், மத்ஸியம் முதலிய உணவுகளை வயிறார உண்டு, அவன் உல்லாஸமாகக் கிளம்புவதாக இந்த ச்லோகம் கூறுவதிலிருந்து, அவனது தாமஸாஹாரத்திற்கும், தாமஸகுணம் நிரம்பிய மனதுக்கும் ஏற்றவாறு அவனது பேச்சும் நடத்தையும் அமைந்திருக்கின்றனவென்னும் தத்துவம் வெளிப்படுத்தப் படுகிறது. மானஸிக சௌசங்களின் தன்மைகள் மானிடரின் நன்மை-தீமையுருவான நடக்கைகளிற் பிரதிபலிக்குமென்பதை மனச்சுத்தியில் மேம்பாடடைந்த பாண்டவர்களையும், மலின மனம் படைத்த திருதராஷ்ட்ரனையும் முறையே புகழ்ந்தும் இகழ்ந்தும் மொழியும்

"अहो धिक् धृतराष्ट्रस्य बुद्धिर्नास्ति समञ्जसी ।
यः शुचीन् पाण्डुदायादान् दाहयामास शत्रुवत् ॥"

(ஐயோ! த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு நற்புத்தியில்லையோ! சீ! பரிசுத்த குணம் படைத்த பாண்டவர்களையும் பகைவரைப் போல் எரித்தழிக்க நோக்கங் கொண்டானன்றோ!) என்கிற மஹாபாரத வசநமும் தெளிவாக விளக்குகிறது. மனம் முற்றிலும் சுத்த ஸ்படிகம்போல் சுசியா யிருந்தால் தான் ஆயுராரோக்கியாதி இன்பங்களை இடையறாது இந்த லோகத்தில் அனுபவித்து இதாருக்கு உதவுவதற்கும், வீடு சேருங்கால் ஆத்மா நற்கதியடைந்து ஈடேறுவதற்கும் இயலுமென்று ஆஸ்திகர்கள் கூறுவதோடு, இவ்வாக்கியத்தின் முதற் பாகத்தில் உள்ளபடி நாஸ்திக புத்தியுள்ள அறிவாளிகளும் இதில் அபிப்பிராய பேதம் கூறுவதில்லை. விபுவான ஆத்மா கூட ஐஹிகாமுஷ்மிகங்களுக்கு ஸாதநமாயுள்ள இயக்கங்களிற் ப்ரவ்ருத்திப்பதற்கும், தன்னைத் தான் உணர்ந்தனுபவிப்பதற்கும் சித்தமென்னும் மனதைச் சார்ந்து அதன் உதவியைத் தேட வேண்டி யிருப்பதாகவும், மனம் முற்றிலும் நிர்மலமா யிருந்தால் தான் ஜீவாத்மாவும் தனது இயக்கங்களில் ஈடுபட முடியு மென்பதாகவும் வேதாந்திகள் கூறி, மனச்சுத்தியின் பெருமையைப் பற்றி மிக மிகப் புகழ்கிறார்கள்.

"एषोऽणुरात्मा चेतसा वेदितव्यो
यस्मिन् प्राणः पञ्चधा संविवेश ।

प्राणैश्चित्तं सर्वमोतं प्रजानाम्
यस्मिन् विशुद्धे विभवत्येष आत्मा " ॥ (मुण्डकोपनिषत्)

மனதின் சுத்தாசுத்த நிலைமைகள்

மனம் முற்றிலும் சுத்தமா யிருக்க வேண்டுமென்றால், அதன் சுத்தா
சுத்த நிலைமைகளை அனைவரும் அறியு முபாயம் யாது? என்றால் அவ்விஷ
யத்தை பாவமிச்ரர் இரண்டு பத்தியங்களால் பரிஷ்காரமாக விளக்கி யிருக்
கிறார். கச்மல குணங்கள் நிரம்பி அசுத்தமான மனதைப் பெற்றவனைப்
பற்றியது அடியில் எழுதப்படும் பத்தியம்:—

" नास्तिक्यं सुविषण्णतातिशयितालस्यं च दुष्टा मतिः
प्रीतिर्निन्दितकर्मसु व्यवहृति र्व्यर्थातिनिद्रालुता ।
अज्ञानं नियमातिलङ्घनमभोज्याशादरः क्रुद्धता
चित्तस्याशुचिनो ब्रुवन्ति तमसा दुष्टस्य चैतान् गुणान् ॥ "

(தாமஸ குணம் நிரம்பி மனோவிகாரமடைந்தவனிடம் நாஸ்திக்யக்கொள்கை
மிகவும் தீனத்தன்மை, அமிதமான சோம்பல், துர்புத்தி, சான்றோர் வெறுக்
கும் கார்யங்களில் நோக்கம், வீண் பேசல், அதி நித்திரை, அறிவின்மை,
முறை தவறிய ஒழுக்கம், சுசி சுகங்களுக்கு ஏற்காத உணவுகளில் விருப்பம்,
பெருங்கோபம் இத்துர்க்குணங்கள் குடிகொள்ளும் என்று சான்றோர் கூறு
வர்.) இவ்விதம் மாசுகள் நிரம்பிய மனதைச்சுத்தம் செய்யவேண்டுமானால்,
அஹங்கார மமகாரங்களை அகற்றி, இஷ்ட விஷயங்களைக் கண்டு விருப்பை
யும் அநிஷ்ட விஷயங்களைக் கண்டு வெறுப்பையும் அடையாது, லோக
ஸேவைக்கும் ஈச்வர ஸேவைக்குமே இப்பௌதிக சரீரம் படைத்திருக்கி
றோம் எங்கிற பகுத்தறிவுடன் நாம் நடக்கவேண்டும் என்றும், ஆத்ம
சுத்தி அல்லது மநச் சுத்தியைப் பெற்று உஜ்ஜீவிக்க இதுதான் உபாயம்
என்றும் கீதாசார்யர் நமக்கு உபதேசித்திருக்கிறார்:—

" कायेन मनसा बुद्ध्या केवलैरिन्द्रियैरपि ।
योगिनः कर्म कुर्वन्ति सङ्गं त्यक्त्वात्मशुद्धये ॥ "
" न प्रहृष्येत् प्रियं प्राप्य नोद्विजेत् प्राप्य चाप्रियम् ॥ "

மநச்சுத்தியினால் மேன்மையுற்ற மனிதனுடைய லக்ஷணத்தையும் " ஆஸ்
திக்யக் கொள்கை, ஹிதாஹிதங்களைப் பகுத்தறிந்து புஜித்தல், மன இரக்
கம், உண்மை பேசுதல், அஸாதாரணமான அறிவு, தைர்யம், பொறுமை,
தயை, ஆடம்பரமின்மை, அருவருக்கத்தக்காத அருஞ் செயல்களில் பிரவி
ருத்தி, பேராசையின்மை, அடக்கம், தர்மந்தவறாத மனப் போக்கு ஆகி
யவை ஸத்வகுணப் பற்றுள்ள சுத்தமனத்திற்குத் தாமே வஸித்திக்கும்

அருங்குணங்களாம்" என்று பொருள் கொள்ளும் பின்வரும் ச்லோகத்
தினால் பாவ ப்ரகாசகாரர் விசதமாக விளக்குகிறார்:—

" आस्तिक्यं प्रविभज्य भोजनमनुत्तापश्च तथ्यं वचो
मेधा बुद्धिधृतिक्षमाश्च करुणा ज्ञानं च निर्दम्भता ।
कर्मानिन्दितमस्पृहा च विनयो धर्मानपेता मति-
स्त्वेते सत्त्वगुणान्वितस्य मनसः शुद्धस्य सिद्धा गुणाः ॥ "

முடிவுரை

இவ்வாறு பாஹ்ய தேஹம், ஆப்யந்தரதேஹம், சித்த வ்ருத்தி இவற்
றின் சௌச முறைகளையும், சௌசத்தினால் ஏற்படும் நன்மைகளையும்
நான் ஒருவாறு விளக்கிக் கூறியிருக்கிறேன். ஆகிலும் அவ்யவஸ்தையில்
ஆழ்ந்துள்ள இவ்வுலகத்தில் இப்போது பாஹ்யசௌசத்தையே நிகழ்த்த
நாம் இயலாதவரா யிருக்கின்றோம். சுத்தமாயிருந்து மனந்தெளிவுறக் கருதி
மேதினியெல்லாம் அலைந்தோடினாலும் அதற்கேற்ற சாந்த ஸ்தலம் சால
வும் அரிதாய் விட்டதாக—

" परिक्रान्ता पृथ्वी प्रणिधिपदमन्विष्य बहुधा
कलिक्षोभग्रस्ते जगति न गतिः क्वापि सुलभा । "

என்று நிகமாந்த குருவும் நிர்வேதத்துடன் ஐந்தாறு நூற்றாண்டுகளுக்கு
முன்பே நிலைமையின் சீர் கேட்டை நிரூபித்திருக்கிறார். எங்கு பார்த்தாலும்
அட்ட சூலர்களென்கிற அன்ன விக்கிரய காரர்கள் அபரிமிதமா யேற்
பட்டு அநியாயமாய் ஆஹாரசுசியை அழித்துப்போட்டுவிட்டனர். சுத்தா
சுத்தங்களுக்கும், ந்யாந்யாயங்களுக்கும், ஸாத்விக-தாமஸங்களுக்கும்
பூஜ்யா பூஜ்யர்களுக்கும் தாரதம்ய மில்லாமல் தாறுமாறான நிலைமைகள்
நாடெங்கும் நிலைத்தோங்குகின்றன. தாமஸமென்கிற அஸத் குணத்துக்
குப் பிராபல்ய மேற்பட்டால் அந்நிலைமை இப்படித்தான் அனைத்தையும்
அவ்யவஸ்திதமாகச் செய்து விடுமென்று காளிதாஸன் வெகு அழகாக
வும் அநுபவ பூர்வகமாகவும் வர்ணித்திருப்பதை இங்கு குறிப்பிடுவது
பொருந்தும்:—

" शुद्धमाविलमवस्थितं चलं वक्रमार्जवगुणान्वितं च यत् ।
सर्वमेव तमसा समीकृतं धिङ्महत्त्वमसतां हृतान्तरम् ॥ "
(कुमारसं. ८ सर्ग).

அஸாத்விகர்களுக்கு இவ்விதம் ஆதிக்ய மேற்பட்டு, அரிய ஆர்ய தர்மங்
களுக்கும் சௌசாசாரங்களுக்கும் ஹீநஸ்திதி நிகழ்ந்திருக்கும் நிலைமையி

னும் சாரீர-மாநஸிக க்லேசங்களைச் சரிவர நடத்த நோக்கமும் சிரத்தையு முள்ள சான்றோர் பிறரது நடையுடை யாசாரங்களையோ, பிறர் கூறும் நிந்தா ஸ்துதிகளையோ சிறிதும் பொருட்படுத்தாது, தமக்குத் தாமே ஸதாசாரஸம்பந்நர்களாயிருந்து, ஸாத்யமான வரையில் காய-வாங்-மனோதர்மங்களில் சுசியாயிருப்பது முற்றிலும் முடியாத காரியமல்ல. ஆசார சீலர்களா யிருக்கக் கருதுபவர் ஆயாஸப் பட்டு இடந்தேடி ஓடித் திரிய வேண்டிய அவசியமில்லை. **"नहि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते।"** ஸ்நானாதிகளால் தேஹ சுத்தி செய்து கொள்வதோடு நில்லாமல், அறிவைச் சம்பாதித்து அந்தரங்க சுத்தியையும், சுத்தாஹார விஹாரோபவாஸாதிகளால் அந்தச்சரீர சுத்தியையும்,பகவத்பக்தி முதலிய பாரமார்த்திகாசரணைகளால் ஆத்ம சுத்தியையும் பெறுவதற்கு எவரும் எப்பொழுதும் பிரவ்ருத்திக்கலாமென்றும், "முயற்சி யுடையோர் இகழ்ச்சி யடையார்" என்றும் நம் ஆசார்யர்கள் உபதேசித்திருக்கிறார்கள். "தேஹ-மனோ நிலைமைகளின் சுத்தியை விரும்புபவன் அதற்காக இடந்தேடிக் கல்ந்தேடிச் செல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை; சுத்தமான ஆசாரமாகும் ஆச்ரமத்திலே பற்றுடன் இருந்து, பேரறிவாகும் பர்வதவாஸம் செய்து, பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களிற் பக்தி செய்வதாகும் புனிதமான கங்காநதியில் நித்தமும் மூழ்கி மேனியும் மனதும் பிரகாச முற விளங்கி, ஆத்யாத்மிக தர்மங்களைச் சிந்திப்பதாகும் தவத்தினால் மனோதோஷமும் நீங்கி மாசற்றவனாகப் பேறுகளனைத்தையும் பெறலாம்" என்று வைதிகாசாரங்களில் விச்வாஸ பூர்வகமாக முயல்பவருக்கு வேதாந்த தேசிகன் வழி காட்டி யிருக்கிறார்:—

"शुद्धाचारतपोवनैकनियतः प्रज्ञानशैलाश्रितः
पद्माकान्तपदस्पृहासुरनदीनित्याभिषेकोज्ज्वलः।
अध्यात्मश्रुतिचिन्तनेन तपसा निर्धूतदोषः पुमान्
कस्मै कुत्र गमिष्यति स्थितमिदं कस्मै च निर्देक्ष्यति॥"

(सङ्कल्प. ६ अङ्क).

ஸ்ரீ

ஸ்ரீவரதராஜ பஞ்சாசத்

[ஸ்ரீ. உப. ஏ. வி. கோபாலாசார்யர் M.A., B.L., அட்வொகெட், திருச்சி.]

ஈ஧்யஸ்த வி஦்யதயா ஹ்ருதயே கரீஶ
தூர்வா஦லஶ்யாமளகாந்தி விசேஷ ஹாஜ:।
ஸ்தா஦ேஷ்வ ஜாக்ரதி வ஦த்வ ஸத்வவந்த:
சாகாவிபாகசதுரே தவ வ஦நாட்ஷ்வ॥ 19॥

கரீச! - ஆனைமலைப்ரபுவே! ஹ்ருதயே-மனத்திற்குள், வித்யதயா - ஞானவிகாரமாக (ஞானவடிவாக), ஈத்யஸ்த - முளைத்து, தூர்வா஦லஶ்யாமளகாந்திவிசேஷஹாஜ: - கோரைப்புல்லைப் போன்ற ஓரழகிய பரிணமத்தை யடைந்த, தவ-உம்முடைய, (விசாக யூப மென்னும் பாஞ்சரத்ர ப்ரஸித்தமான பகவத் ரூபஸ்தம்பத்தின்), - சதுஷ்வ ஸ்தா஦ேஷ்வ - நான்கு ஸ்தானங்களிலும், சாகாவிபாகசதுரே - நான்கு சாகைகளாகப் பிரிந்து கொள்வதில் சாதுர்யமுடைய, (தவ - —உம்முடைய) வநாட்ஷ்வ - நான்கு திவ்ய விக்ரஹங்களில், ஸத்வவந்த: - ஸத்வகுணம் நிறைந்த உபாஸகர் (ஸாத்வதர்), ஜாக்ரதி - புத்தியை அசஞ்சலமாய் வைக்கிறார்கள்.

அவ:—(1) பெருமாளுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹங்களான சுபாச்ரயங்களை வர்ணிக்கத் தொடங்கி, 'பகவான் எப்பொருள் ஸ்வரூபரோ, அவர் விக்ரஹமும் அப்பொருள் ஸ்வரூபம்' என்ற பாஞ்சராத்ர வசநத்தை 17-வது ச்லோகத்தில் எடுத்தார். திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கும் திவ்ய விக்ரஹங்களுக்கும் உள்ள ஸாத்ருச்யத்தையும் ஸாதித்தார். திவ்ய விக்ரஹங்கள் த்யாநம் செய்பவருடைய மோஹ இருட்டைப் போக்கும் தீபத்வ மஹிமை யுடையவை என்பதை 18—ல் ஸாதித்தார். ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரத்துக்கும் வேதத்திற்கும் விரோத முண்டென்றும், அதனால் பாஞ்சராத்ரம் ப்ரமாணம் அல்ல வென்றும் ஆக்ஷேபத்தை ஸூத்ர காரரும் ஸ்ரீபாஷ்ய காரரும் பரிஹரித்தார்கள். நான்கு வ்யூஹங்களாகப் பிரிவதில், வாஸுதேவர் பரமாத்மா வென்றும், அவரிடமிருந்து ஸங்கர்ஷண ரென்னும் ஜீவரும், அவரிடமிருந்து ப்ரத்யும்நரென்னும் மனதும், அவரிடமிருந்து அநிருத்த ரென்னும் அஹங்காரமும் பிறப்பதாகப் பாஞ்சராத்ரத்தில் 'வநாட்ஷ்வ' என்னும் வ்யூஹ ப்ரக்ரியை காணப்படுகிறது.

வேதாந்தங்களோ, 'ஜீவனுக்கு உத்பத்தியில்லை, நித்யமே' என்று ஒத்துக் கொள்ளுகின்றன. இந்த அக்ஷேபத்தை வாஸுதேவரைப் போல் மற்ற மூவரும் விஜ்ஞாநஸ்வரூபமே ஆதிகாரணப் பொருளே யென்றும், ஜீவாதிகளல்ல ரென்றும் ஸூத்ரகாரர் காட்டியருளினர். அஹங்காரம் இவற்றிற்கு அதிஷ்டாதாவான பரமாத்மாவே தானே மற்ற மூவரும். ஸூத்ர பாஷ்யாதிகளில் ஸாதிக்கப்பட்ட பரிஹாரங்களை இங்கே ஸூசிக்கிறார். இந்த ரூபங்கள் தானகப் பக்தர்களை அநுக்ரஹிக்க ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வேச்சையால் ஆவிர்ப்பவிக்கின்றன வென்பதை 'ஈ-ஙுவஃ' என்று தொடங்குவதால் காட்டுகிறார். தானக ஸ்வயம் ஸ்வேச்சையால் முளைப்பது; நாம் விதைபோட்டு உண்டாவதல்ல. இந்த நான்கு வ்யூஹங்களும் ஒரே வாஸுதேவ வ்ருக்ஷத்தின் கிளைகள். எல்லாம் ஈஶ்வரதத்வத்தின் ரூபங்களே. எல்லா ரூபங்களுக்கும் ஈஶ்வரனென்னும் ஒரே ஆத்மாதான். 'வாஸுதேவதரு:' என்னும் பதத்திலுள்ள 'தரு' சப்தம் விக்ரஹத்தை (தேஹத்தை)ச் சொல்லுகிறது. 'வாஸுதேவதரோராவாஸ:' பக்தர்களுக்கு மிகக் கர்த்தவ்யமாக உபதேசித்திருக்கும் பௌஷ்கரவசநம் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டது. அதே பதத்தை இங்கே ப்ரயோகிப்பதாலும், ஒரு வ்ருக்ஷம் அநேக சாகைகளாக இருந்தாலும், அதில் ஒரு ஆத்மாதான் உளது என்பதை த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுவதாலும், பாஞ்சராத்ரத்தின் பேரில் வந்த ஆக்ஷேபங்களின் பரிஹாரங்களை ஸூசிக்கிறார். வ்யூஹம் என்பது கிளையையும் (அவயவத்தையும்) சொல்லும்.

2. இந்தப் பெருமாளை முதல் ஶ்லோகத்திலும் முடிவிலும் கல்ப வ்ருக்ஷமென்று வர்ணித்தார். பெருமாளை வாஸுதேவ வ்ருக்ஷ மென்று மஹர்ஷிகள் பேசுவர். பரமபதத்தில் 'விசாகயூபம்' என்று திருநாமத்தையுடைய யூபஸ்தம்பாகாரமான ஒரு பகவத் வ்ருக்ஷ ரூபமிருப்பதாயும் அதில் கீழே யிருந்து உச்சிவரையில் நாலு ஸ்தாநங்களில் (கணுக்களில்) ஒவ்வொன்றிலும் கோரைப்புல்லைப் போன்ற நாலு கிளைகள் நாலு திக்குக்களிலும் பிரிந்திருப்பதாயும், ஒவ்வொரு இடத்திலும் நாலு கிளைகளும் வாஸுதேவன் முதலிய நாலு வ்யூஹ மூர்த்திகளென்றும், கீழ் ஸ்தாநத்தில் நாலு மூர்த்திகளும் ஜாக்ரதவஸ்தையைப் பாவிப்பவ ரென்றும், அதற்கு மேலுள்ள நால்வர் ஸ்வப்நாவஸ்தையையும், அதற்கு மேலுள்ள நால்வர் நித்ராவஸ்தையையும், உச்சிக்கிளை நால்வர் ப்ராண வ்ருத்தியான மூச்சுமில்லாமல் துரீயாவஸ்தையையும் பாவிப்பவரென்றும், எல்லாரையும் ஒன்ருகவும் சேர்ந்தும் உபாஸிக்கலா மென்றும் ஆகமசாஸ்த்ரங்களில் உள்ளது. இப்பெருமாளே உபாஸகர் ஹ்ருதயத்திற்குள் விசாக யூபமாக கிளைகளோடு கூடிய மரமாகத் தாமே முளைத்து வளர்ந்திருப்பதாக வர்ணிக்கிறார். யஜ்ஞவாடத்தில் அவதரித்து ஜகத் ப்ரஸித்தமாக வைசாக உத்ஸவம் கண்டருளும் இப்பெருமாள் விசாக யூபமாக ஆவிர்ப்பவிப்பது உசிதம். நாலு நான்கு (பதினாறு) ரூபங்கள் ஒரே மரமாக உள்ளது. நாலு வ்யூஹங்கள் மட்டு மல்ல, நாலு நான்கு (பதினாறு) வ்யூஹ ரூபங்களிருந்தாலும் எல்லாம் ஒரே ஈஶ்வராத்மா தான் என்று காட்டுவதில் திருவுள்ளம்.

ஈ-ஙுவஃ—முளைத்து வளர்ந்திருக்கிற. தானக மனத்திற்குள் முளைத்து வளர்ந்துள்ளது. ஸமாதியென்னும் ஆகாயத்தை உபாஸகன் ஆரோஹம் செய்யவேணும். இங்கே அந்த ஆரோஹ க்ரமத்தை வைக்காமல் தானக வானின் றிழிந்து இந்த விசாக யூப வ்ருக்ஷம் மனத்தினுள் ரூடமாயிற்று என்று பேரருள் ஸூசிதம். யூபஸ்தம்பத்தை மரத்திலிருந்து வெட்டிச் செதுக்கி நடுவார்கள். இங்கே இந்த வ்ருக்ஷமே தானே யூபமாகக் கப்பும் கிளையுமாய் முளைத்துள்ளது.

ஹிதீப தயா—விசாக யூபமென்பது பரம பதத்தில் வ்யூஹங்கள் அடங்கிய வ்ருக்ஷம். அது சிந்மயம்; அதாவது: ஸ்வயம் ப்ரகாசம். ஸ்வரூபமும் சிந்மயம். விக்ரஹமும் சிந்மயம். இரண்டிற்கும் பொதுவான ஸ்வயம் ப்ரகாசத் தன்மையைக் கொண்டு இரண்டையும் ஜ்ஞாநமயமென்பது. ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகையாலே விக்ரஹ வ்ருக்ஷத்தையும் ஸ்வரூபத்தைப் போல ஜ்ஞாநாத்மக மென்பதென்று ஸாத்ருஶ்யத்தை ஹேதுவாக ஸூசிக்கிறார். மனத்திற்குள் ஒரு மரம் முளைத்துக் கப்பும் கிளையுமாக ஓங்கி வளர்ந்துவிட்டதென்றால், நுட்பமான மனது தாங்கமாட்டாமல் வருந்துமே யென்று சங்கை படும். ஞானமயமும் ஆநந்தமயமுமான ஸூக்ஷ்மாகார வ்ருக்ஷமென்று காட்டி அந்த மரம் ஸுகமயமே என்று ஸூசிக்கிறார். 'சிந்மயம்' என்பது 'ஆநந்தமயம்' என்பதையும் உட்கொண்டது. 'தேஜஸ்ஸுகளுக்கெல்லாம் ராசியான விசாக யூபத்தின் அந்தந்தக் கணுக்களிலும் நாலு சாகைகள். ஒவ்வொரு கணுவிலும் ஓர் சாதுராத்ம்யம் (நான்கு மூர்த்திகள்). மூர்த்தியற்றது க்ரியை யற்றது ஒன்று. 'ஒன்று ஸம்விந்மயம்; ஆயிரம் ஸூர்யர்களின் ப்ரபையுடையது!' என்ற பாஞ்சராத்ர வசநங்கள் இங்கே ஸ்வாமி திருவுள்ளத்தில் உள்ளன. முன் ஶ்லோக முடிவில் ஆயிரம் ஸூர்யர்களின் ஒளியை ஸூசித்தார். இங்கே 'சிந்மயம்' முதலியவற்றை எடுக்கிறார்.

ஹ்ருதயெ—த்யாநம் பண்ணும் ஹ்ருதயத்தில் இந்த ஆநந்த மயமான ப்ருஹ்மம் தழைத்து வளர்ந்தது. ஹ்ருதயத்திற்குள் ரூடமாயிற்று (வேரூன்றி விட்டது). இனி மனத்திலிருந்து அதை அசைத்துத் தள்ள முடியாது. பரம பதத்திலிருந்த விசாக யூபமாகப் பேரருளாளன் ஹ்ருதயத்திற்குள் முளைத்து ஊன்றி விட்டார். 'மனதிற்குப் பதினறு கலைகள்

உண்டென்பர். இந்த வ்ருக்ஷத்திலும் பதினாறு மூர்த்திகள். ஜநாக முண்டாகுமிடம் மகம்.

கரீஶ!—மலையில் ரூடமான (முளைத்து ஊன்றிய) கல்ப வ்ருக்ஷம் உபாஸகர் ஹ்ருதயத்திலும் முளைத்து ஊன்றி விட்டது. கடிநமான மலையில் முளைப்பது போல மிகவும் நுட்பமான ஹ்ருதயத்திலும் முளைத்தோங்கியது. ஸுகத்தையே பெருக்கியது. என்ன பேரருள்!

ஶஷ்பாங்குராப பரிணாமவிஶேஷபாஜ: — 'ஶஷ்பம்' என்பது (பசுமையான) கோரை. பசுமையான கோரைப் புல்லைப் போன்ற ஓர் அழகிய பரிணாமத்தை யடைந்த விசாக ரூபாகாரமான உம்முடைய இப்படி ஓர் அழகான பரிணாமத்துடன் ஹ்ருதயத்தில் பச்சைப் பசுமையாய் ஸேவை ஸாதிப்பது பாக்யத்தின் பரிணாமம்.

சதுர்ஷ்வபி ஸ்தாநேஷு—கீழிருந்து மேன்மேலுள்ள நான்கு ஸ்தாநங்களிலும். 'ஸ்தாநங்கள்' என்று உபநிஷத்துக்களில் ஜாக்ரத் ஸ்வப்ந ஸுஷுப்தி துரீய அவஸ்தைகளைச் சொல்லுவது. நாலு கணுக்களில் கிளைகளாகப் பிரியும் நான்கு நான்கு மூர்த்திகளும் முறையே இந்த நான்கு அவஸ்தைகளையும் பாவனை செய்பவர். 'ஜாக்ரத்ஸு ஸ்வப்ந' என்கிற பட்டர் ஶ்லோகத்திலும் இது ஸாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஶாகாவிபாக சதுரே—வ்யூகம் கிளைகளாகப் பிரிவதில் நிபுணமான,
தவ சாதுராத்ம்யே—உம்முடைய நாலு மூர்த்திகளிலும்,
ஸத்த்வவந்த:—ஸத்வகுணம் நிரம்பின (உபாஸகர்கள்.)

ஜாக்ரதி—எப்பொழுதும் நினைப்பை வைத்துக்கொண்டே யிருக்கிறார்கள். கவனமாயிருக்கிறார்கள். நாலு ஸ்தாநங்களில் ஒரு ஸ்தாநத்திலுள்ள மூர்த்திக்குத் தான் ஜாக்ரதவஸ்தை; மற்ற மூன்று ஸ்தாநங்களிலுள்ள மூர்த்திகள் ஜாக்ரத்தாய் இல்லாவிடினும், அவர்களை உபாஸிப்பவர்கள் ஜாக்ரத்தாகவே யிருக்கிறார்கள் என்று 'நாலு ஸ்தாநங்களிலும் உபாஸகர்கள் கவனித்து விழித்துக் கொண்டே யிருக்கிறார்கள்' என்பதால் காட்டப்படுகிறது. உபாஸ்யம் நித்ராவஸ்தையிலிருந்தாலும் உபாஸகர் ஜாக்ரத்தே.

நாகாசலேஶ நிகிலோபநிஷந்மநீஷா-
மஞ்ஜூஷிகா மரகதம் பரிசிந்வதாம் த்வாம் ।
தந்வீ ஹ்ருதி ஸ்புரதி காபி ஶிகா முநீநாம்
ஸௌதாமிநீவ நிப்ருதா நவமேககர்பா ॥ 20 ॥

[ப - ரை] நாகாசலேஶ - ஆனை மலை யீசனே !, நிகிலோபநிஷந்மநீஷாமஞ்ஜூஷிகாமரகதம் - எல்லா உபநிஷத்துக்களின் தாத்பர்யமா-

கிற ஒரு பெட்டிக்குள் மரகதப் பச்சை ரத்நம் போன்ற; த்வாம் - உம்மை, பரிசிந்வதாம் - த்யாநம் செய்யும், முநீநாம் - முனிவர்களுடைய, ஹ்ருதி - ஹ்ருதயத்தில், காபி - ஓர் விலக்ஷணமான, தந்வீ - ஸூக்ஷ்மமான, ஶிகா - அக்நி சிகையானது, நவமேககர்பா - புதுமேகத்தை உட்கொண்ட, நிப்ருதா ஸௌதாமிநீவ - அசங்காத மின்னலைப் போல, (நிப்ருதா - அசங்காமல்) ஸ்புரதி - பிரகாசிக்கிறது.

அவ:—வேதாந்தங்களோடு பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரம் விருத்தமானது. அதனால் அது ப்ரமாண மல்ல வென்ற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிக்க வேண்டாவோ? இந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக 'பகவான் ஹரியானவர் பக்தர்களிடமுள்ள தயையால் வேதாந்தங்களில் ஸாரத்தை யெல்லாம் திரட்டிச் சேர்த்து எல்லோருக்கும் எளிதில் ஸுகமாய் அறியும்படி பாஞ்சராத்ரத்தில் ஸம்க்ஷேபம் செய்தருளினர்' என்கிறவசநமும், 'இந்த ஶாஸ்த்ரம் மஹோபநிஷத்தாகும்' என்னும் வசநமும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ளன. எல்லா உபநிஷத்துக்களின் தாத்பர்யமும் இந்தப் பெருமாளுடைய உபாஸநத்தில் பூர்ணமாய் உள்ளது.' 'நிகிலமான உபநிஷத்துக்களின் கருத்து' என்கிற பேச்சால் அந்த வசநங்களையும் நினைப்பூட்டி அந்தப் பரிஹார க்ரமத்தையும் ஸூசித்துக் கொண்டு அந்தர்யாமி விக்ரஹத்தின் மஹிமையை வர்ணிக்கிறார். பசுங் கோரைப் புல்லைப் போன்ற பசுங்கிளைகளை யுடைய பச்சை மரமான வ்யூஹ ஸமூஹ ரூபத்தை வர்ணித்து விட்டு, கருமேகத்தை விழுங்கிய (உட்கொண்ட) மின்னல் கொடிபோல் ஹ்ருதயத்தில் மின்னிக்கொண்டு யோகிகளுக்கு ஸேவை கொடுக்கும் அந்தர்யாமி விக்ரஹத்தை வர்ணிக்கிறார்.

நாகாசலேஶ! - ஆனைமலை ப்ரபுவே!

நிகிலோபநிஷந்மநீஷா மஞ்ஜூஷிகா மரகதம் - எல்லா உபநிஷத்துக்களின் உள்க் கருத்து என்னும் பெட்டகத்தில் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கும் பச்சைரத்நமான, எல்லா உபநிஷத்துக்களும் உம்மிடத்திலேயே உட்கருத்துடையன; 'வரதனையே ஸர்வகாரணப் பொருளென்று ஆசைப்பட்டு வேதவாக்குகள் வெளியிடுகின்றன' என்றார் முன்பு. இங்கே வரதனையே அநர்க்கமான கருமாணிக்கமாகத் தங்கள் உள்ளமெனும் பெட்டகத்தில் ஆசையோடுவைத்து ரக்ஷிக்கின்றனர் என்கிறார். பசுங்கிளைகளோடு கூடிய பச்சை மரமாக முன் ஶ்லோகத்தில் அநுபவம். இங்கே மதிப்பில் அடங்காத பச்சைக்கல் என்கிறார். பெருமாளை ஸ்வர்ண நிதியென்று உபநிஷத்து பேசுகின்றது.

த்வாம் - மரகதப் பச்சையான உம்மை.

வசிவிஙதாம் - த்யாநத்தைப் பழக்கம் செய்பவருக்கு. (பயிலும வர்க்கு)

ஊநீநாம் ஹ்ருதி - யோகிகளுடைய ஹ்ருதயத்தில். உபநிஷத்துக்கள் ஹ்ருதயத்திலுள்ள பொருள் வேதம் வல்லாரான யோகிகளுடைய ஹ்ருதயத்தில் ப்ரகாசிக்கிறது.

தந்வீ காவி ஶிவா-மிகவும் நுண்ணியதான ஓர் ஜ்வாலை யாக ப்ரகாசிக்கிறது. உபநிஷத்திலுள்ள பதங்களே இங்கு அமைக்கப்பட்டுள்ளன. நீவார மென்னும் காட்டு தாந்யத்தின் முளைபோல் நுண்ணியது. முன் ஶ்லோகத்தில் வ்ருக்ஷமாயிருந்தது மிகச்சிறிய முளைவடிவாய் ப்ரகாசிக்கிறது. அணுவிலும் அணுவாக ஜ்வலிக்கிறது. வடிவு குறைந்தாலும் புகரில் அணுவேனும் குறையில்லை. ‘காவி’ என்று வர்ணிக்கக்கூடாதபடி ஜ்வலிப்பது’ என்கிறார்.

நவமேவ மஹா - நீருண்ட கருமேகத்தைக் கர்ப்பத்தில் கொண்ட; மேகத்தை விழுங்கியுள்ள.

நிஹ்ருதா ஸௌதாமிநீவ—அசங்காத மின்னல் கொடிபோல. கீதையில், யோகியின் சலிக்காத மனத்திற்கு காற்றில்லாத இடத்தில் அசங்காமலிருக்கும் தீபம் உபமாநமாக்க் கூறப்பட்டது, ‘மின்னின் நிலையில்’ என்பர். இங்கே ‘மின்’ அசலமாயிற்று. நாகாசலத்தைப் போல் நிப்ருதமாக அசஞ்சலமாயிற்று. கரிமலையில் ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாயுள்ள பெருமாள், ஹ்ருதயத்திலும் ஸ்தாவரமான ஜ்வாலையாக ஸ்புரிக்கிறார்.

ஸ்புரதி—ப்ரகாசிக்கிறார். இந்த தாது, ‘துடிப்பது, ஆடுவது’ என்னும் பொருள் உள்ளது, ‘அசங்குவது’ சப்தத்தின் ஒரு பொருளானாலும், வஸ்து அசங்குவதில்லை யென்றும் வேடிக்கை. அந்தர்யாமி விக்ரஹம் யோகிகளல்லாதவர் மனத்திலும் ஸர்வ ஸாதாரணமாயிருந்தாலும், யோகிகளுக்கு யோகதசையில் ப்ராகாசித்து ஜ்வலிப்பதை ஸாதித்தார்.

ஸ்ரீ:

ஸ்வாமி தேசிகனின் வாழித்திருநாமச் சிறப்பு

(ஸ்ரீ. ஆ. வ. பத்மநாப ராமாநுஜ தாஸன்; ஆரியூர்; விழுப்புரம் தாலுகா).

திருமகள் மருவும் திருமார்பரான திருவேங்கட வாணரின் திருமணியாழ்வாரின் அம்சபூதராய், ‘முத்தி தரும் நகரேழில் முக்கியமாம் கச்சி’ என்று போற்றப்படும் திருக்கச்சிமா நகரிலே, அந்தணர் குல திலகரான அனந்த சூரிகளின் அருந்தவப் பயனாக அவதரித்தருளி, ‘ஆசார்யர்’ எனும் பொருளுடைய ‘தேசிகன்’ எனும் ஒப்புயர்வற்ற திருநாமத்தைப் பெற்று பகவத்-ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தைச் செழித்தோங்க வளர்வித்தருளிய ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யரின் தனிப் பெருஞ் சிறப்பு,வர்ணனைக்கு அடங்காததாகும். ஸ்வாமி தேசிகனது திவ்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களான அன்பர்களெல்லோரும் தத்தமது அகங்களில் தினந்தோறும் வாய் குளிர மனம் குளிர வாழ்த்திப் போற்றிவரும் ஸ்வாமி தேசிகனது வாழித்திருநாமத்தின் ஒவ்வோரடியும் மிக் மிகப்பொருத்தமான பொருட் சுவை பொதிந்து விளங்குவது, அன்பர்களுக்குப் பெருமகிழ் வூட்டுகிறது. அவ் வாழித் திருநாமத்தின் அடிகளில் பொதிந்துள்ள பொருட் சுவையைச் சிறிதளவு எடுத்துக் காட்ட முயல்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

“வஞ்சப் பல சமயம் மாற்ற வந்தோன் வாழியே!” என்பது, வாழித் திருநாமத்தின் முதலடி.

“கலியும் கெடும் கண்டு கொண்மின்!” என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்ததை மெய்ப்பிக்க பூவுலகில் அவதரித்தருளிய ஸ்ரீராமாநுஜர், உயிர்க்கு உறுதி பயக்கக்கூடிய உண்மைப் பொருள்களை உலகுக்கு உணர்த்தி உய்வித்து திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளிய பின்பு, மீண்டும் கலி புருஷனின் ஆவேசத்தினாலே ஜனசமூகத்தில் பலவகைப்பட்ட கட்சி பிரதி கட்சிகள் தோன்றலாயின. எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களில் பல வகைப்பட்ட விவாதங்களை எழுப்பிய சிலர், எம்பெருமானாரது திருவுள்ளத்திற்குப் புறம்பான அர்த்தங்களை வெளியிட்டு தீவிரமான வாதப்போரில் இறங்கலாயினர். அத்தகையோரது வஞ்சப் பல சமய வாதப் போரை மாற்றுவித்து, பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தின் உண்மைப் பொருள் உலகுக்கு உணர்த்துவித் தருளத் திருவுள்ளம் கொண்டருளிய திருவேங்கடமுடையான், தமது திருமணியாழ்வாரைத் திருக்கச்சி மாநகரில் தூப்புற் குலத்தில் தோற்றுவித் தருளினான். அறியாமையினாலோ வஞ்சனையினாலோ மதி மயக்கத்தினாலோ உண்மைப் பொருள்களைத் திரித்து வெளியிட்டு ப்ரசாரம் செய்து கொண்டிருந்த வாதிகளாகிய யானைகளின் செருக்கொடுங்

கும்படி, காலக்ஷேபங்களினாலும் கண்டன க்ரந்தங்களினாலும் எம்பெருமானாரது திருவுள்ள உண்மையை வெளியிட்டு வீறு பெற்று விளங்கிய வீர ஸிம்ஹமாகிய ஸ்வாமி தேசிகனது 'கவி தார்க்கிக ஸிம்ஹம்' எனும் திருநாமத்தின் பொருள், நன்கு சிந்தித்தற்கு உரியது.

"ஶ்ருத்வா யஸ்ய வாணீம் ஸஹஸா கவிதார்க்கிக புங்கவா: ।
ஸந்த்ரஸ்யந்தி தம் ஸிம்ஹம் கவிதார்க்கிகம் ஹ்ருதி ॥"

("எந்த சப்தத்தைக் கேட்டவுடனே கவிதார்க்கிக ஶ்ரேஷ்டர்கள் கனவிலுங்கூட நடுங்குகிறார்களோ, அத்தகைய ஒப்புயர்வற்ற வீர ஸிம்ஹத்தை ஸேவிக்கிறேன்") என்றன்றோ பூர்வர்கள் நம் ஸ்வாமி தேசிகனிடம் ஈடுபட்டிருப்பது! 'நாவின் முழக்கொடு வாதியர் மூலமறக் கைத்தவன்' என்றன்றோ நமது ஸ்ரீதேசிகன் போற்றப்பட்டிருப்பது!

"ஜீயாதேஷ கவிதார்க்கிககேஸரீ ஜிஹ்வாக்ர ஸிம்ஹாஸந ஹயாஸ்யவேத்ய:"

என்று இவர்தாமே ஸ்ரீ ஹயக்ரீவனை ப்ரார்த்தித்தபடியே அப் பெருமான் இவரது திருநாவைச் சிம்மாசனமாகக் கொண்டு எழுந்தருளியிருந்ததனால், இவருடன் வாதப் போர் செய்யப் போதிய துணிவு பெறாத பிரதிவாதிகள், இவரது திருவாயினின்றும் கம்பீரமாகப் புறப்படும் சொல் முழக்கத்தைக் கேட்டவுடனேயே, செருக்கொடுங்கி மனமடங்கி மறைந்து விடுவாராயினர். 'வஞ்சப் பல சமயங்களை மாற்றுவித்தருள'த் திருவுள்ளம் கொண்டருளிய திருவேங்கடவாணன், அதன் பொருட்டு பூமியில் அவதரிப்பித்த இவருக்கு, தமது திருமணியாழ்வானுக்கு இயல்பிலேயே அமைந்த பரம கம்பீரமான வீர நாதத்தை வழங்கியருளியது இயல்பேயன்றோ!

"மன்னு புகழ்ப் பூதூரான் மனம் உகப்போன் வாழியே!" என்பது வாழித் திருநாமத்தின் இரண்டாவது அடி.

"யதிராஜேந நிபத்த நாயகஶ்ரீ: ஜயதீ குருபங்க்தி ஹாரயஷ்டி:"

என்றபடியே, எம்பெருமான் பெரிதும் திருவுள்ளம் உகந்தருளும் ஆசார்ய கோஷ்டியாகிய மணிமாலையிலே, நடு நாயக மணியாக விளங்குபவர் எம்பெருமானார். அவருக்கு முன்பிருந்த ஆசார்யர்கள் அவரது திருமுடி ஸம்பந்தம் பெற்றும், அவருக்குப் பின்வந்த ஆசார்யர்கள் அவரது திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றும் பெரிதும் சிறந்து விளங்கினர். அத்தகைய எம்பெருமானாரது தர்சனத்தை நிர்வஹித்து, ப்ரதிவாதிகளை நிரஸித்து, அவரது திருவுள்ளத்தைப் பெரிதும் உகப்பித்தவர்களுள் தலை சிறந்தவர்

ஸ்வாமி தேசிகன். எம்பெருமானாரது திருவுள்ளக் கருத்தை வெளியிடும் க்ரந்தங்களுள் முதன்மை பெற்றது ஸ்ரீ பாஷ்யம். அத்தகைய ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் அர்த்த விசேஷங்களைத் தெளிவு பெற விரித்துரைப்பது, ஸ்ரீ சுதர்சன பட்டர் அருளிச்செய்த 'ச்ருதப்ரகாசிகை' எனும் வ்யாக்யானம். துருக்கர் சேனைகளின் கொடுமையினால் நம் பெருமாள் திருவரங்கப் பெருநகரை விட்டு வெளியில் எழுந்தருள நேர்ந்த காலத்திலே, நம்பெருமாளைப் பின்பற்றிச் செல்ல முயன்ற ஸ்வாமி தேசிகனிடம், ஸ்ரீ சுதர்சன பட்டர் தமது 'ச்ருதப்ரகாசிகா' வ்யாக்யானத்துடன் கூடிய ஸ்ரீ பாஷ்யத்தையும் தமது திருக்குமாரர்கள் இருவரையும் ஒப்புவித்து, நம்பெருமாளைப் பின் தொடர்ந்து செல்வதைக் காட்டிலும், ஸ்ரீ பாஷ்யத்தைக் காப்பாற்றி ப்ரவர்த்திப்பிப்பது பன்மடங்கு சிறந்த கைங்கர்யமென்று அருளிச் செய்தார். அவ்வண்ணமே அந்த ஸ்ரீ கோசத்தையும் பட்டரின் திருக்குமாரர்கள் இருவரையும் தம்முடன் கொண்டு புறப்பட்ட ஸ்வாமி தேசிகன், இடைவழியில் எதிர்ப்பட்ட தடையைக் கண்டு சிறிதும் அஞ்சாமல், ஸ்ரீ கோசத்தை மணலில் புதைத்து வைத்து, துருக்கர்களால் கொன்று குவிக்கப்பெற்றிருந்த பிணங்களினிடையில் தாமும் பிள்ளைகளுமாக ஒளிந்திருந்து, அஸ்தமித்த பின்னர் வெளிப்பட்டு ஸத்யமங்கலத்திற்கு எழுந்தருளி, தம்மை ஆச்ரயித்த அன்பர்களுக்கு ஸ்ரீ பாஷ்ய காலட்சேபம் சாதித்தருளினார். அதனாலன்றோ இவர்,

"ஸாக்ஷேபஸந ஸாஞ்சி விரசித ஶ்ருதப்ரகாஶிகா பரிரக்ஷண பரி ஶீலந ப்ரதிவாதந பரிஷத்வ!"

என்று அன்பர்களால் துதிக்கப் பெற்று நின்றார்!

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களுள் ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கு அடுத்த ஸ்தானம் வகிக்கக்கூடியவை, பகவத் கீதா பாஷ்யமும் சரணாகதி கத்யம்—ஸ்ரீரங்க கத்ய—வைகுண்ட கத்யம் எனும் மூன்று கத்யங்கள் அடங்கிய கத்ய த்ரயமுமாகும். அவ்விரு க்ரந்தங்களில் பொதிந்து கிடக்கும் அர்த்த விசேஷங்களைத் தெளிவு பெற விளக்கிக் காட்டக்கூடியனவாக ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச் செய்த வ்யாக்யான க்ரந்தங்கள், முறையே தாத்பர்ய சந்த்ரிகை' 'ரஹஸ்ய ரக்ஷை' எனும் பெயர் பெறும். இவ்வாறு, 'பெரும்பூதூர் மாமுனிவரான ஸ்ரீ ராமாநுஜரின் திவ்ய க்ரந்தங்களில் பொதிந்து கிடக்கும் அர்த்த விசேஷங்களைப் பல படியாலும் தெளிவு பெற விளக்கிக் காட்டி உலகுக்கு உணர்த்தியருளிய ஸ்வாமி தேசிகன், 'மன்னு புகழ்ப் பூதூரான்' என்று அன்பர் போற்றும் ஸ்ரீ ராமாநுஜரின் திருவுள்ளத்திற்கு எப்படிப்பட்ட உகப் பூட்டியிருக்கக் கூடுமென்பதை, எழுத்தால் எழுதி உணர்த்த முடியுமோ? மேலும், "யதிவரனார் மடைப்

பள்ளி வந்த மணம் எங்கள் வார்த்தையுள் மன்னியதே!”—என்று இவர் தாமே பரமபத ஸோபாநத்தில் அருளிச் செய்யும்படி விளங்குவதன்றோ, இவருக்கும் எம்பெருமானாருக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம்! எம்பெருமானாரால் கிடாம்பியாச்சானுக்கு அநுக்ரஹிக்கப்பட்டு, அவரால் கிடாம்பி இராமாநுசப் புள்ளானுக்குப் ப்ரஸாதிக்கப்பட்டு, அவரால் கிடாம்பி அப்புள்ளாருக்கு ப்ராப்தமான ஸத் ஸம்ப்ரதாய ஸித்தரஹஸ்ய விசேஷார்த்தங்களை அடைந்ததனாலன்றோ, ஸ்வாமி தேசிகன் ‘யதிவரனார் மடைப் பள்ளி வந்த மணம் எங்கள் வார்த்தையுள் மன்னியதே!”—என்று தமது திருவாயினாலேயே கூறும் பேறு பெற்றார்!

“ [illegible] ।
[illegible] ॥ ”

என்று ஸ்ரீ நயினாராசார்யர் வியந்து கூறியவண்ணமே ஸ்ரீ பெரும்பூதூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானாரது அர்ச்சாவதாரத் திருமேனியைப் போன்ற பரம கம்பீரமான திருமேனியுடனேயே, ஸ்வாமி தேசிகனும் தமது திருவவதாரஸ்தலமாகிய தூப்புலில் சேவை சாதித்தருள்வதைக் கவனிக்கும்போது, அவர் எம்பெருமானாரது அபராவதாரந்தானோ என்று கூட எண்ண தேர்கிறதன்றோ! மேலும், எம்பெருமானாரது திருவவதார ஸ்தலமாகிய ஸ்ரீ பெரும்பூதூரிலே, எம்பெருமானாரது திவ்ய ஸந்நிதிக்குள் ‘மா மலர் மன்னிய மங்கை மகிழ்ந்து உறை மார்பினன் தாள் தூ மலர் சூடிய தொல்லருள் மாறன்’ ஆகிய நம்மாழ்வாரையும் அவரது ‘தூணை அடிக் கீழ் வாழ்வை உகக்கும் இராமாநுச முனி’ யையும் ஏககாலத்தில் மங்களாசாசனம் செய்தவண்ணமே இன்றும் அர்ச்சாவதாரத் திருமேனியுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்வாமி தேசிகனை ஸேவிக்கும்போது, அவர் ‘மன்னு புகழ்ப் பூதூரான் மன’த்தை எவ்வளவு உகப்பித்தவரென்பது இன்றும் இனிது விளங்கக்கூடுமன்றோ!

“கஞ்சத் திருமங்கை உகக்க வந்தோன் வாழியே!”—என்பது, மூன்றாவது அடி.

கருணா ஸ்வரூபியும் புருஷகார பூதையுமான பெரிய பிராட்டியாரின் கல்யாண குணங்களை ஸ்ரீ சரணாகதி கத்ய பாஷ்யமாகிய ரஹஸ்ய ரக்ஷையிலும் ஸ்ரீ சதுச்லோகீ பாஷ்யத்திலும், இவர் விரிவாக விளக்கிக் காட்டியிருப்பதை அந்த க்ரந்தங்களில் பரக்கக் காணலாம். “மோக்ஷோபாயம் முடிவுபெறவேண்டுமென்று ஆசை உடையவர்களாகிய எவர்களுக்கு, எல்லா லோகங்களுக்கும் ஶரண்யனான பகவானும் ஶரண்யனாகமாட்டானோ அத்தகையவர்களுக்கும் இவள் ஶரண்யை”—என்றும், “பகவானிடத்தில் அநந்யமாகிய உபாஸநம் உண்டாவதற்காக கர்மயோகம் முதலியன எப்படி செய்யப் படுகின்றனவோ, அப்படி ‘[illegible]’யாகிய பகவானிடத்தில் ப்ரபத்தி ஸித்திப்பதற்காகச் செய்யப்படுகிற இந்த லக்ஷ்மீ ப்ரபத்தியும், அவற்றைப் போலவே ஏகாந்தியாயிருக்கும் தன்மையையே உறுதிப்படுத்துகிறது”—என்றும் இவர் ஸ்ரீ ரஹஸ்ய ரக்ஷையில் அருளிச் செய்திருப்பது, அகில ஜகன் மாதாவாகிய பெரிய பிராட்டியாரின் மஹிமையை எத்தகைய ஐயங்களுக்கும் இடமின்றி இனிது விளக்குகிறதன்றோ! ‘மால் அரங்கர் மணி மார்பில் மன்னுமவ’ளாகிய ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் திவ்ய ஸந்நிதியின் முன்பே, இவர் தமது சிஷ்ய கோஷ்டியுடன் எழுந்தருளியிருந்து அடிக்கடி ஸத்ஸம்ப்ரதாய காலக்ஷேபங்கள் நடத்திக்கொண்டிருந்ததையும் அந்த நாச்சியாரின் நியமனப்படியே ஸ்ரீ நயினாராசார்யரால் அந்த நாச்சியாரின் ஸந்நிதியின் முன்பே ப்ரதிஷ்டை செய்விக்கப்பட்ட அர்ச்சாவதாரத் திருமேனியுடன் கூடிய ஸ்வாமி தேசிகன், இப்பொழுதுங்கூட அரங்கநாயகி அம்மையாரை மங்களாசாசனம் செய்த வண்ணம் எழுந்தருளியிருக்கும் ஒப்புயர்வற்ற தனிப் பெரும் பேறு பெற்றிருப்பதையும் சிந்திக்கச் சிந்திக்க இவர் திருமங்கையின் திருவுள்ளத்தை எவ்வளவு உகப்பித்துள்ளாரென்பது இனிது விளங்கக் கிடக்கிறது.

“கலியன் உரை குடிகொண்ட கருத்து உடையோன் வாழியே!” என்பது நான்காவது அடி.

“வையமெலாம் மறை விளங்க வாள் வேல் ஏந்தும் மங்கையர் கோன்”—என்று இவரால் புகழ்ந்து பாடப்பட்ட திருமங்கையாழ்வாரிடத்தில், இவருக்கு உள்ள பக்தி விசேஷம் வர்ணனையில் அடங்கக்கூடியதன்று. செந்தமிழ் மணம் கமழும் தமது பரம கம்பீரமான திவ்ய ப்ரபந்தங்களால் கலியன் எப்படி பர மதத்தினருக்கு காலனைப்போல் விளங்கினாரோ, அவ்வண்ணமே இவரும் பரம கம்பீரமான தமது திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளாலும் செந்தமிழ்ப் பிரபந்தங்களாலும், ‘ஐயமற அறு சமயக் குறும்பறுத்தும்’ ‘மைய கடல் வட்டத்துள் மற்றும் தோற்றும் வாதியர் தம் வாய்ப்பகட்டை மாற்றியும்’ பரசமயக் கோளரியாக விளங்கியது ப்ரஸித்தம். ஆசு-மதுரம்-சித்திரம்-விஸ்தாரம் எனப்படும் நால்வகைப்பட்ட செந்தமிழ்க் கவிமழையைப் பொழிந்த கருணை முகிலான கலியனைப்போல், இவரும் பலவகைப்பட்ட நயங்களும் நிரம்பிய செந்தமிழ்க் கவி மழை பொழிந்து திருமாலடியார்களின் திருவுள்ளத்தைப் பெரிதும் குளிர்வித்தருளினார். அன்றியும் இவர் அருளிச்செய்த ‘அமிர்தரஞ்சனி’ முதலிய செந்தமிழ்ப் பிரபந்தங்கள் இருபத்துநான்கும், சொல்லழகிலும் பொருட் சிறப்பிலும் சந்த இனிமையிலும் காம்பீர்யத்திலும் கலியனது கவிகளை அடியொற்றியனவாக அமைந்திருப்பதும், சிற்சில திவ்யதேச மங்களாசாசனப் பாசுரங்களில், கலியன்

எத்தகைய பெயர்களால் எம்பெருமானை மங்களாசாஸநம் செய்துளரோ அத்தகைய பெயர்களாலேயே இவரும் அவ்வெம்பெருமான்களைத் தமது திவ்ய ப்ரபந்தங்களிலும் ஸ்தோத்ரங்களிலும் மங்களாசாஸனம் செய்திருப்பதும், இவரது திருவுள்ளத்தில் கலியன் எத்தகைய இடம் பெற்றிருந்தாரென்பதை இனிது விளக்கக் கூடியனவாகும். மேலும், கலியனது ப்ரதமாசார்யரும் அவரது திருவுள்ளத்தில் நாயிகாபாவத்தைத் தோற்றுவித்து மடலெடுத்து மையல் பெருகி நிற்கச் செய்தவரும் தம் மீது நூறு பாசுரங்கள் பாடச் செய்வித்துக் கொண்டவருமான திருநறையூர் நம்பி ஸந்நிதியிலே, இன்றும் ஸ்வாமி தேசிகன் அர்ச்சாவதாரத் திருமேனியுடன் எழுந்தருளியிருந்து திருவாராதனம் கண்டருளி வருவதும் கவனிக்கத்தக்கது. இவரது திருவுள்ளத்தில் அருள் மாரியாகிய கலியனின் பொன்னுரைகள் எவ்வாறு ஊன்றிப் பதிந்து கிடந்தன என்பது, இவரால் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கும் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களை ஸேவிப்போர்க்கு இனிது விளங்கும்.

“செஞ்சொல் தமிழ் மறைகள் தெளிந்துரைப்போன் வாழியே!” —என்பது ஐந்தாவது அடி.

‘அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி’யான எம்பெருமானால் ‘மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற’ ஆழ்வார்களது அருளிச்செயல்களிலே இவருக்கு, எத்தகைய பக்தி உண்டென்பது, இவர் அருளிச்செய்த ‘ப்ரபந்த ஸாரம்’ எனும் ப்ரபந்தத்தை ஆராய்வோர்க்கு இனிது விளங்கும். “செய்ய தமிழ் மாலைகள் நாம் தெளிய ஓதித் தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே” என்றும் “எத்திசையும் வாழ விவை பாடி வைத்த என்பவை நாலாயிரமும் எங்கள் வாழ்வே”—என்றும் “தூய்ய தமிழ் இருபத்து நான்கிற் பாட்டின் தொகை நாலாயிரமும் அடியோங்கள் வாழ்வே”—என்றும் இவர் தாமே அருளிச்செய்திருப்பது, ஆழ்வார்களது அருளிச் செயல்களில் இவருக்கு எவ்வளவு பற்று உண்டென்பதை இனிது விளக்குகிறது. “மந்திரமும் மந்திரத்தின் வழியும் காட்டி—வழிப்படுத்தி வானேற்றி அடிமை கொள்ளத்—தந்தையென நின்ற தனித் திருமால் தாளில் தலை வைத்தோம் சடகோபன் அருளினாலே!”—என்று இவர் பாடியிருப்பது, ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் அவயவிகளாகக் கொண்ட நம்மாழ்வாரிடம் இவருக்கு உள்ள பக்தி விசேஷத்தை உணர்த்துகிறது. அவ்வாழ்வார் ஸாமவேத ஸாரமாக அருளிச்செய்த திருவாய்மொழிக்கு இவர் ‘எழுபத்தீராயிரப்படி’ என்பதொரு விஸ்தாரமான வ்யாக்யானமும் இயற்றியருளினாரென்றும், இப்பொழுது கிடைக்காமற் போய்விட்ட இவரது க்ரந்தங்கள் பலவற்றில் அதுவும் ஒன்றாய்ப் போய் விட்டதென்றும் பெரியோர் பலர் சொல்வதுண்டு.

“[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥”

“அறிவிலிகள் சிலர், க-ப-ச-ட என்று வ்யாகரணத்திலுள்ள அக்ஷர வரிசைகளைப் படித்துக் கொண்டிருக்கட்டும்; மற்றும் சிலர், பேசுவதில் திறமை பெற்றிருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டு ‘கடம்’ ‘படம்’ என்று உரத்திக் கத்திக்கொண்டிருக்கட்டும்; நாமோவெனில், மகிழம்பூ மாலையினின்றும் பெருகுகிற குறைவற்ற செந்தேன் பெருக்கின் சிறப்புடைய குணபூர்த்தியுள்ள நம்மாழ்வாரின் திவ்ய ப்ரபந்தங்களைக் கொண்டு ஆனந்திக்கிறோம்”—என்று இவர் தாமே அருளிச் செய்திருப்பது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது. இந்த ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தம் கடின உச்சரிப்பு உடையதாகவும் உத்தரார்த்தம் மகாம்ருதுவும் மனோஞ்ஜமுமான நளின பதங்களால் அமைந்திருப்பதும் சிந்தித்துச் சிந்தித்துப் பெரிதும் ரஸிக்கத் தக்கது. மேலும் நம்மாழ்வார் தமது திருவவதார ஸ்தலமான திருக்குருகூரில் திருவத்யயனோத்ஸவம் கண்டருளும் போது, அவரது சந்நிதிக்கருகில் தனியே அமைந்துள்ள சந்நிதியில் எழுந்திருளியிருக்குக்கும் ஸ்வாமி தேசிகன், தினந்தோறும் பொலிந்து நின்ற பிரானையும் ஸ்ரீ சடகோபரையும் மங்களாசாசனம் செய்ய எழுந்தருள்வதும் இங்கு கவனிக்கத் தக்கது. இவ்வாறு, ‘வகுளாபரணப்பெருமாள் தமி’ழின் வாசியையும் ஏனைய ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களிலுள்ள ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களையும் பலபடிகளாலும் வெளியிட்டு ஸ்ரீ சடகோபரது திருவுள்ளத்தையும் ஏனைய ஆழ்வார்களின் திருவுள்ளத்தையும் பெரிதும் உகப்பித்ததனாலன்றோ, பின் வந்த அன்பர்களால்

“[illegible]
[illegible]
[illegible] !” என்று துதிக்கப் பெறலானார்.

“திருமலை மால் திருமணியாய்ச் சிறக்க வந்தோன் வாழியே!”—என்பது, ஆறுவது அடி.

பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸ்தாபனார்த்தமாக, திருவேங்கடமுடையான் தமது கைம்மாறற்ற தனிப் பெருங்கருணைப் பெருக்கினால் அனந்த ஸூரிகளுக்கு அளித்தருளிய திருமணியாழ்வாரே அப் பெருமானது தீர்த் தோற்சவ தினத்தன்று ஸ்ரீ தேசிகனாக அவதரித்தருளினாரென்பது ப்ரஸித்தம். அவ் வைபவத்தை இக் காலத்தினரும் உணரக்கூடியவாறு, இப்பொழுதும் திருமலை திருவேங்கடமுடையான் திருவாராதனம் கண்டருளும் போது, கை மணி ஸேவிக்கப் படாமல் பெரிய நிலை மணி மட்டுமே ஸேவிக்கப்பட்டு வருவதும் கவனிக்கத் தக்கது.

“தஞ்சப் பரகதியைத் தந்தருள்வோன் வாழியே!”—என்பது, ஏழாவது அடி.

சேதந-ஆத்மோஜ்ஜீவன ஹேதுவான சரணாகதி மார்க்கத்தின் ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களை, ஸ்ரீ ரஹஸ்ய ரக்ஷை—ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரம்—சரணாகதி தீபிகை—அபய ப்ரதான ஸாரம் முதலிய க்ரந்தங்களில் விரிவாக விளக்கிக்காட்டி உலகுக்கு உபகரித்தருளிய இவரது மஹோபகாரத்தை என்னென்று வியந்து புகழ்வது.

“ நின்னருளாம் கதியன்றி மற்றொன்று இல்லேன் ;
நெடுங்காலம் பிழை செய்த நிலை கழிந்தேன் ;
உன்னருளுக்கு இனிதான நிலை உகந்தேன் ;
உன் சரணே சரண் என்னும் துணிவு பூண்டேன் ;
மன் இருளாய் நின்ற நிலை எமக்குத் தீர்த்து
வானவர் தம் வாழ்ச்சி தர வரித்தேன் உன்னை ;
இன் அருளால் இனி எமக்கு ஓர் பரம் ஏற்றுமல்,
என் திருமால்! அடைக்கலம் கொள் என்னை நீயே ! ”

என்று இவர் அம்ருதாஸ்வாதினியில் அருளிச் செய்துள்ள திருப்பாசுரத்தின் அரும் பொருளை நெஞ்சில் பதிய வைத்துக்கொண்டு—ஆசார்யர்களையும் பெரிய பிராட்டியாரையும் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுக்கொண்டு—ஸ்ரீமந் நாராயணனது திருவடிகளில் சரணமடைவதே, நமது வாழ்வில் நாம் செய்யவேண்டிய தனிப்பெருங் கடமையாகும்.

“ செந்தமிழ் தூப்புல் திருவேங்கடவன் வாழியே ! ”—என்பது எட்டாவது அடி.

“ அன்று இவ்வுலகினை ஆக்கி, அரும்பொருள் நூல் விரித்து
நின்று தண் நீள் புகழ் வேங்கட மாமலை மேவி பின்னும்
வென்றி புகழ்த் திருவேங்கட நாதன் எனும் குருவாய்
நின்று—நிகழ்ந்து மண்மேல் நின்ற நோய்கள் தரவிர்த்தனனே!”

என்று ஸ்ரீ நயினாராசார்யர் பிள்ளையந்தாதியில் அருளிச்செய்த வண்ணமே திருவேங்கட முடையான், ‘பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்தி’ சேதனர்களைப் பணி கொள்ளத் திருவுள்ளம் கொண்டு, தானே தனது கருணைப் பெருக்கினால் மேற்கொண்ட ஆசார்யாவதாரமே ஸ்வாமி தேசிகன் என்பது, நம் பூர்வர்கள் ஈடுபாடு. இப்பொழுதும், அன்பர்கள் “ தெங்கொடு மாங்கனி தேன்சுனை வேங்கடத்து ஈசர் பிறந்திடு நாள்”—என்றன்றோ, இவரது திருவவதாரத் திருநாளைப் போற்றி வாழ்த்தி வருவது! இவ்வாறு, திருவருள் வடிவினராகிய திருமாலே இத்தகையதொரு ஆசார்யாவதாரம் செய் தருளிய தனாலன்றோ, இவருக்கு இப்பொழுதும் ‘ஆசார்யன்’—எனும் பொருளுடைய ‘ தேசிகன் ’—எனும் திருநாமம் தனிப் பெருஞ் சிறப்புப் பெயராக வழங்கப்பட்டுவருகிறது !

“ [illegible] விராஜித விசால வக்ஷஸ்தலராயும், ஸ்ரீ[illegible] [illegible] ப்ரதிபாதநாய வ்ரதிதராயும் ஸ்ரீரங்காதி திவ்ய தேசங்களில் அர்ச்சாவதாரத் திருமேனியுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்வாமி தேசிகனை வாயார வாழ்த்தி மனமாரப் போற்றி மகிழ்வதைக் காட்டிலும், இவ்வுலகில் நாம் பெறக்கூடிய சீரிய தனிப்பெரும் பேறு வேறு எது ?

நிருபங்கள்

ஸ்ரீ வீரராகவ ஸ்வாமி வேதசாஸ்திர பாடசாலை, திருவள்ளூர்.

வருடாந்தரக் கொண்டாட்டம்

ஷை பாடசாலையின் முதல் வருடாந்தரக் கொண்டாட்டம் சென்ற 12—12—36 மாலை 5 மணிக்கு சென்னை நீதிபதி ஸ்ரீமான் ராவ்பஹதூர் S. வரதாசாரியர் ஸ்வாமியினது அக்ராசனத்தின் கீழ் “ ஸ்ரீ கனகவல்லி ப்ரசாதம் ” என்னும் கட்டடத்தில் அதி விமரிசையாக நடந்தேறியது.

அவ்வமயம் இப்பாடசாலைக் கமிட்டியின் தலைவரும் மாஜி நீதிபதியுமான ஸ்ரீமான் V. V. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் ஸ்வாமியும், சென்னை பச்சையப்பன் காலேஜ் ஸமஸ்கிருத பண்டிட் ஸ்ரீமான் V. அனந்தாசார்யர் ஸ்வாமியும், இவ்வூர் டிஸ்டிரிக்ட், முன்ஸீபுகளாகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ T. துளசிராம் முதலியார் அவர்களும், ம-ா-ா-ஸ்ரீ ராமசாமி கவுண்டர் அவர்களும், ஸ்கூல் இன்ஸ்பெக்டர் ஸ்ரீமான் P. C. கிருஷ்ண ஐயரவர்களும் மற்றும் பல பிரமுகர்களும் வந்திருந்து சபையைச் சிறப்பிக்கச் செய்தனர்.

கடவுள் வாழ்த்திற்குப் பின் ஸ்ரீமான் S. R. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் அவர்கள் சென்னை நீதிபதி ஸ்ரீமான் S. வரதாசாரியர் ஸ்வாமிக்கு வரவேற்புப் பத்திரத்தை வாசித்துக்கொடுத்தார். பின் காரியதரிசி ஸ்ரீமான் தி. ச. வேதாந்தாசாரியர் ஸ்வாமி ஷை பாடசாலையின் வருட அறிக்கையைப் படித்தனர். அதன் பின் பாடசாலை மாணவர்களுக்கு பரீக்ஷைவைத்து பரிசுகள் அளிக்கப்பட்டன. அது சமயம் சித்தூர் வக்கீல் ஸ்ரீமான் L. C. சுந்தரவரதாசாரியர் பிரதிமாதமும் ஷை பாடசாலைக்கு ரூ. 10 இனும் அளிக்க சம்மதித்தார். முடிவில் அக்ராசனாதிபதி, இவ்வூரில் இத்தகைய பாடசாலை நிர்வகிக்கப் பட்டுவரும் விஷயத்தைக் காண மிகவும் சந்தோஷமாயிருக்கிறதென்றும், இக்காலத்தில் இத்தகைய பல கல்விச் சாலைகள் பலவிருந்தும் புறக்கணிக்கப்பட்டு வருவதால், நூதன முறையில் காலதேச வர்த்தமானங்களை யொட்டி இப்பாடசாலையில் கேவலம் சாஸ்திர சம்பந்தமான படிப்புகள் தவிர, ஆங்கிலம் கற்கும் சிறியவர்களுக்கும் பெரியவர்களுக்கும் முக்யமாக வேண்டியவைகளையும் கற்றுக் கொடுக்க ஏற்பாடுகள் செய்தால் மிகவும் பெருமையுடனும் சிறப்புடனும் இவ்வேத சாஸ்திர பாடசாலை மற்றையவைகளுக்கு வழி காட்டியாய் விளங்குமென அறிவுறுத்தினர்.

ஸ்ரீமான் N. C. நரசிம்மாசாரியர் ஸ்வாமியால் வந்தனோபசாரம் கூறப்பட்டு கூட்டம் கலைந்தது என்று ஷை பாடசாலை காரியதர்சி தி. ச. வேதாந்தாசார்சர் அறிவிப்பதுடன் ஷை பாடசாலையில் கடந்த வருடம் போல் இவ்வருடமும் தகுந்த ஆசிரியர்களைக்கொண்டு வழக்கப்படி வேதம், சாஸ்த்ரம், ஸாஹித்யம், ப்ரபந்தம் முதலியன ஸம்ப்ரதாயப்படி கற்றுக் கொடுக்கப் படுவதாயும், ஷை பாடசாலையில் பெரியோர்களுக்கென தனியொரு வகுப்பு ஏற்படுத்தப் பட்டிருப்பதாயும், அபிமானிகள் அனைவரும் தங்கள் குழந்தைகளை யனுப்பி வருவதுடன் மனமுவந்து ஆதரித்து முன்னேற்ற மடையும்படி செய்யுமாறு வேண்டிக்கொள்வதாயும், இச்சந்தர்பத்தில், ஸ்ரீமான் சித்தூர் வக்கீல். எல். வி. ஸுந்தர வரதாசார்யர் வித்யார்த்திகளனைவருக்கும் வஸ்த்ரங்கள் கொடுக்க அங்கீகரித்ததுடன் 2. வித்யார்த்திகளுக்கு போஜன வசதியும் செய்து உபகரிக்க முன்வந்திருப்பதை ஷை கமிட்டியார் மிகவும் பாராட்டுவதாகவும் அறிவிக்கிறார்.

(2)

ஸ்ரீ ராமாயணோபந்யாஸம், சித்தூர்.

ஸ்ரீமான் கையார் மாடபூசி அநந்தாசார்ய ஸ்வாமி (சிரோமணி) இவ்வூரில் 2 வருஷகாலமாய் ராமவிலாஸ ஸபையில் வக்கீல் ஸங்கத்தின் ஆதரவிலும் அதன்பின் வைச்ய ஸங்கத்தின் ஆதரவிலும் ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயணோபந்யாஸம் அத்புதமாக நடத்தி கடைசியில் சென்ற 11-12-36ல் வெள்ளி கிழமைதினம் பட்டாபிஷேகமும் நடந்தேறியது. அந்த ஸ்வாமியின் மஹிமையைப் பாராட்டி அதற்கு அறிகுறியாக 'பண்டித சக்ரவர்த்தி' என்ற பட்டம் அச்சபையோர்களால் அந்த ஸ்வாமிக்கு அளிக்கப்பட்டது. என்று அன்று சபாத்யக்ஷராயிருந்த ஸ்ரீ. வி. ராஜகோபாலாசார்யர் சித்தூரிலிருந்து தெரிவிக்கிறார்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத் ராமாயண ரஸாஸ்வாதம்

[சிரோமணி தர்க்கார்ணவ பண்டிதரத்ந உத்தமூர்
ஸ்ரீ. உப. தி. வீரராகவாசார்யர்]

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

[இங்கே ஭விஷ்யத்தாகச் சொன்னதை யெல்லாம் வால்மீகி யுத்த. காண்டம் முடிவில் 'ராமோ ராஜ்யமகாரயத்' என்றளவாக ஸூசிதகாலிகமாகவே சொல்லியிருக்கிறார். நாரதர் உபதேசித்து ராமாயணம் முடிவதற்குள்ளாகவே ராம ராஜ்யம் முடிந்து விடவில்லையே. ஆக எப்படி ஸூசித கால நிர்த்தேசம்? இந்த ஶ்லோகங்க ளெல்லாம் பின்னிட்டு ப்ரக்ஷிப்தமானவை யென்னில், அப்போது நாரதோக்தத்திலே சிலவற்றை வால்மீகி சொல்லாமல் விட்டு விட்டார் என்றும், அப்படிப்பட்ட மஹாபுருஷனை ராமனுடைய ராஜ்யவைகரியை அடியோடு வர்ணியாமல் நின்றாரே யென்னும் குறைக்கு இவர் ஆளாவார். ஆக: இவரே பின்னுள்ளார் அநுஸந்தாநத்திற்குத் தக்கபடி ஸூசிதகாலமாக நிர்தேசித்தாரென்று நாம் முன்சொன்னதே யுக்த மாகிறது.]

'ராஜவம்ஶாந் ஶதகு³ணாந் ஸ்தா²பயிஷ்யதி ராக⁴வ:।
சாதுர்வர்ண்யம் ச லோகே(அ)ஸ்மிந் ஸ்வே ஸ்வே த⁴ர்மே நியோக்ஷ்யதி ॥'

என்று நாரதஸங்க்ரஹீதமான அர்த்தத்தை விஸ்தரிப்பதற்காகவே ஶத்ருக்ந மூலமாக ராவணாதிகபலனான லவணாஸுரனை வதித்து மதுராபுரியிலே ராஜ்ய பரிபாலநத்தை நடத்தினதையும் (7-72), ஸிந்துநதிக் கிரு கரைகளிலே வஸித்த மூன்று கோடி *கந்தர்வர்களை ஜயித்து புரப்ரதிஷ்டை செய்யும்படி கேகயராஜனின் கோரிக்கைக் கிணங்கிப் பரதனையும் அவர் புத்ரர்களான தக்ஷன் புஷ்கலன் என்றவர்களையும் சேனையோடு அனுப்பி, அவர்கள் மூலமாக அங்கே இரண்டு நகரங்களை ஸ்தாபித்துவைத்ததையும் (7-101), லக்ஷ்மணனுடைய குமாரர்களான அங்கதன் சந்த்ரகேது என்றிருவரைக் கொண்டு மேற்கில் காருபயத்திலே அங்கதீயா என்கிற நகரியையும், வடக்கில் சந்த்ர காந்தை யென்னும் நகரத்தையும் ஏற்படுத்தி ப்ரஜாபாலநம் பண்ணி

---

*அந்த தேசத்தாருக்குக் கந்தர்வர்கள் என்று பெயர். அவர்களுக்கு அச்வயாநத்திலே அதிக ஸாமர்த்ய மிருக்கலாம்.

வைத்ததையும் (7-102), தக்ஷிணோத்தர கோஸலங்களிலே குசலவர்களைக் கொண்டு ராஜ்ய நிர்வாஹத்தையும் (7-107), ஶத்ருக்நன் தன் குமாரர்களான ஸுபாஹு சத்ருவாதி என்றிருவருக்கு மதுரை வைதிசம் என்னும் ராஜ்யங்களைப் பிரித்துவைத்ததையும், வாநர வீரர்களோடு ராம ஸந்நிதாநத்திற்கு வந்து சேர விரும்பின மஹாராஜர் (ஸுக்ரீவன்) அங்கதனுக்கு அபிஷேகம் செய்தமையையும், விபீஷணனையே வெகுகாலம் இங்கே ரங்கநாதனை ஆராதித்துக்கொண்டு ராஜ்யத்தைப் பாதுகாத்து வரும்படி ராமன் நியமித்தருளினதையும் (7-108) உத்தர காண்டத்தில் உபந்யஸித்தார். 'ந புத்ரமரணம் கிஞ்சித் த்ரக்ஷ்யந்தி' என்ற விடத்தில், 'புத்ரமரணம் ஏற்பட்டதுபோலத் தோன்றினும் உடனே அதற்குப் பரிஹாரம் பிறக்கும்' என்று நாரதமஹர்ஷியின் எண்ணமென்று நினைத்து ஶம்பூக வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லி, 'ஸ்வே ஸ்வே தர்மே நியோக்ஷ்யதி' என்பதையும் விவரித்தார். ஆகையால் இதர காண்டங்களிற்போலே நாரதர் ஸங்க்ரஹித்து உபதேசித்ததையே உத்தரகாண்டத்திலும் விஸ்தரித்திருக்க, 'இது நாரதர் சொன்னதன்று' என்றது ஸர்வதா அநுபபந்நம். மேலும்,

'ராமோ ராஜ்யமுபாஸித்வா ப்ரஹ்மலோகம் கமிஷ்யதி'

என்று ராமன் ப்ரஹ்மலோக மெழுந்தருளினதை நாரதர் ஸங்க்ரஹித்திருக்கிறாரே. அவர் ஸபரிவாரமாக ப்ரஹ்மலோகம் எழுந்தருளின வைகரியை உத்தர காண்டத்தில்தானே (110) வால்மீகி விவரித்தருளினார். அவர் அதை விவரிக்காமல் விட்டுவிட்டா ரென்பது ந்யாயமா? இப்படியே ஆரம்பத்தில் அகஸ்த்யமஹர்ஷி சொன்ன ராவண ப்ரபாவங்களும் ஆரண்ய காண்டத்திலே (32ல்) ஒருவாறு சுருக்கிச் சொல்லப்பட்டவையே. ப்ரதிபக்ஷிகளின் பெருமைகளைக் கேட்பதும், அவற்றை யொருவர் அறிவிப்பதும், அவ்வர்த்தத்தை ப்ரக்ருத நாயகப்ரபாவ ப்ரஜ்ஞாபநார்த்தமாக வால்மீகி வரைந்தார் என்பதும், ஸம்மதிக்கத்தக்கவையென்றே சில நவீநரின் கொள்கை. ஆக: உத்தர காண்டம் முழுவதும் இவர் மொழிந்ததே என்பதில் என்ன ஸந்தேஹம்?

ராமன் விஷ்ணுவின் அவதாரமென்பது பின்னிட்டுக் கல்பித மென்று இவர்கள் நினைப்பதற்கு என்ன ப்ரபலமான ஸாதக மிருக்கிறதோ தெரியவில்லை. அவர் விஷ்ணுவின் அவதாரமாகில், 'விஷ்ணுலோகம் கமிஷ்யதி' என்றல்லவோ நாரதர் சொல்லியிருக்கவேணும். 'ப்ரஹ்மலோகம் கமிஷ்யதி' என்றதால், 'ராமன் ஸ்வவர்ண ஸ்வாஶ்ரம தர்மாநுஷ்டாந சீலனான ஒரு மனிதனென்றே அவர் நினைவு' என்று ஊஹிக்கிறார்கள். உபநிஷத்துக்களில் பக்தியோக நிஷ்டன் புநராவ்ருத்தி யில்லாதபடி ப்ராஹ்மலோகம் அடைவதாகவே பலவிடங்களில் பணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

'ஸோऽத்வந: பாரமாப்நோதி தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்'

என்று சில விடங்களிலேதான் காண்கிறோம். அங்கே ப்ரஹ்மலோகமென்றது பரப்ரஹ்ம லோகத்தை யல்லவா? ப்ரஹ்மபதம், புல்லிங்கம் நபும்ஸக லிங்கமென்று இருவகைப்படும். அதில் புல்லிங்க ப்ரயோகத்தில் தான் சதுர்முகன் என்று அர்த்தமாகும். மற்றவிடங்களில் ப்ரஹ்ம சப்தம் ப்ரஸித்தியாலே பரப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லும். ஆக: மேலே ராமன் விஷ்ணுவின் அவதாரமாக ஏற்படுவதாலே, விஷ்ணுவே பரப்ரஹ்ம மாகையாலே, இங்கே பரப்ரஹ்ம லோகமென்று ஸ்பஷ்டமாய் அர்த்த மேற்பட்டிருக்க இவ்வாசங்கைக்கு இடமெங்கே யிருக்கிறது? மேலும் உத்தரகாண்டத்தில்;

"தத்ஸ்த்வமபி துர்தர்ஷஸ் தஸ்மாத் பாவாத் ஸநாதநாத் । ரக்ஷார்த்தம் ஸர்வபூதாநாம் விஷ்ணுத்வமுபஜக்மிவாந் । ஸ த்வம் வித்ராஸ்யமாநாஸு ப்ரஜாஸு ஜகதாம் வர । ராவணஸ்ய வதாகாங்க்ஷீ மாநுஷேஷு மநோऽததா: ।" (104-9-11)

என்று நாராயணன் ஆதிமூலமாய் நித்யவிபூதியிலே நித்யமாய் விளங்கும் தன் பரவாஸுதேவ ரூபத்திலிருந்து விஷ்ணு ரூபேண அவதரித்து, அதினின்று ராமனாக அவதரித்ததைச் சொல்லி,

"காலோऽயம் தே நரஶ்ரேஷ்ட ஸமீபமுபவர்திதும்"

என்று தன் ஸமீபத்திற்கு எழுந்தருளும்படி காலனைக் கொண்டு ராமனை ப்ரஹ்மா ப்ரார்த்தித்ததாகவும்,

"யதிச்சஸி மஹாபாஹோ தாம் தநும் ப்ரவிஶ ஸ்வகாம் ।
வைஷ்ணவீம் தாம் மஹாதேஜஸ் ததாகாஶம் ஸநாதநம்"

என்று விஷ்ணு ரூபத்திலோ பரவாஸுதேவ ரூபத்திலோ திருவுள்ளப்படி ப்ரவேசிக்கும்படி நேரிலே ப்ரஹ்மா ப்ரார்த்தித்த தாகவும் (110-9),

'பிதாமஹவச: ஶ்ருத்வா விநிஶ்சித்ய மஹாமதி: ।
விவேஶ வைஷ்ணவம் தேஜ: ஸஶரீர: ஸஹாநுஜ:'

என்று ராமனுடைய திருமேனி விஷ்ணு திருமேனியில் அந்தர்ப்பவித்ததாகவும், ராமனோடு அப்போது பின்சென்ற மநுஷ்ய திர்யக் ஸ்தாவரர்களில் தேவாம்ச பூதராய் ஸஹாயமாய் வந்திருந்து ஸூர்யாதிகளான தங்கள் பிதாக்களிடம் சேர்ந்துவிட்ட ஸுக்ரீவாதிகள் தவிர மற்றையோர்க்கு,

'தத: ஸந்தாநகா நாம ப்ரவிஷ்யந்தி । ஸர்வே ப்ரஹ்மகுணைர் யுக்தே ப்ரஹ்மலோகாதநந்தரே ॥" (111-20)

என்று ப்ரஹ்மகுண பூயிஷ்டமாய் ப்ரஹ்ம ஸமீபஸ்தமான லோகத்தில் ப்ரஹ்மாவின் நியமநத்தின் பேரிலே வாஸம் ஏற்பட்டதாகவும் சொல்லி

யிருப்பதாலே, இப்படி ப்ரஹ்மாதீநமாய் ப்ரஹ்மகுண பூயிஷ்டமான ப்ரஹ்ம ஸமீபஸ்தாநத்திலே ஸபரிவாரமான ராமனுடைய ஸ்திதியை ஸங்க்ரஹேண ஸூசிப்பதற்காக இங்கே 'விஷ்ணுலோகம்' என்று சொல்லாமல் 'ப்ரஹ்மலோகம்' என்று சொன்னதென்று ஸ்வரஸமாய்க் கொள்ளவேணும்.

'ததஸ்ஸமாகதாந் ஸர்வாந் ஸ்தாப்ய லோககுருஸ்ததா।
ஹ்ருஷ்டை: ப்ரமுதிதை தேவை ஜகாம த்ரிதிவம் மஹத்' (110-28)

என்ற விடத்தில் ராமனுக்கு வைகுண்ட ப்ராப்தி விவக்ஷிதமென்று சிலர் கூறுவர். ப்ரகரணநுஸாரேண லோககுருவான ப்ரஹ்மா எல்லோரையும் அங்கங்கே ஸ்தாபித்து விட்டு ஸத்யலோகம் சென்றது விவக்ஷித மென்றும் சிலர் சொல்வர்.

ஒருக்கால் விஷ்ணுவென்று ஒரு தேவதையிருப்பதும், அது மனித உலகில் அவதரிக்கிறதும் நம்பக்கூடியதல்ல வென்று சொல்வார்களாகில், அப்போது பரம நாஸ்திக நிலையிலே நின்று பேசுகிறார்க ளாயிற்று. இவர்களோடு நம் வால்மீகி மஹர்ஷி எங்ஙனம் சேரப் போகிறார்? ரிக்வேதத்திலேயே (1-154) விஷ்ணு உலகங்களை மூன்றடிகளால் அளந்தனிதயும், தேவமநுஷ்யாதி புவநங்கள் யாவும் அவனுடைய பதந்யாஸத்தை ஆஶ்ரயித்து வர்த்திப்பதையும், ஸகல கரண வ்யாபார பலமும் அவனைச் சேர்ந்ததென்பதையும், அவனே ஸர்வ போக்ய ஸம்ருத்தி யுண்டாகும்படி ஸகல புவநங்களையும் தரிக்கின்றதையும், அவனே அநுபவிக்க ஸ்தாநமாய் அம்ருத ரஸ நிஷ்யந்த நிதாநமுமான பரமபதத்தை நாம் அடைவதற்கு அவனே பந்து என்பதையும், நித்ய நிரவத்ய போகஸ்தாந போகோபகரண ஸம்ருத்தியுள்ள அந்தப் பரமபதம் மிகப் பெரியதென்பதையும் சொல்லும் ஸூக்த மிருக்கிறது. இப்படி விஷ்ணு சப்தார்த்தமான வ்யாபித்வம், சரீராத்ம பாவத்துக்கு உபயோகியான ஆதாரத்வம், சேஷித்வம், ப்ரபஞ்ச நியந்த்ருத்வம், பரமபத ப்ரஷ்த்வம், அதிவிஸ்தாராவிநாஶிபரமபதவத்வம் என்றிவைகள் சொல்லப்பட்டன. இங்கே இவனுடைய ஸ்தாநத்தைப் பரமமென்று பணித்ததிலிருந்து, மற்ற தேவதைகளைவிட இவன் பரமன் என்பது ஸித்திக்கிறது; தேவ மநுஷ்ய ஸ்தாநங்களை யெல்லாம் வியாபித் தளந்தவ னென்றதாலே வ்யக்தமு மாயிற்று. உலகில் த்ரிவர்க்கபரர்களைவிட அபவர்க்கத்தில் ஆஸக்தி வைத்து பகவத்பரர்களான பரமைகாந்திகளின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைந்தே. கர்ம காண்டத்தைவிட ப்ரஹ்ம காண்டத்தின் பரிமாணத்தில் குறைபாடு ப்ரத்யக்ஷஸித்தமே. ஆக: ருக்வேதத்தில் இந்த்ராதி ஸூக்தங்களைவிட விஷ்ணுவின் ஸூக்தம் கணக்குக்குக் குறைவாயிருப்பது மாத்ரத்தைக் கொண்டு, வ்யக்தமாய்

ணிக்கப்பட்ட அவனுடைய விபவத்தை விலக்க முடியாது. ப்ராஹ்மணங்களிலும்,

"அக்நிரவமோ தேவதாநாம் விஷ்ணு: பரம:" (ஐத-5-5-1)

என்றிவனுடைய பாரம்யம் ப்ரஸித்தம். இவ்விடத்தில் அக்நியை அவமனென்றும் விஷ்ணுவைப் பரமனென்றும் சொன்னது, யாகத்தில் ஸாமகாநமில்லாமல் சொல்லப்படுவதாலே ஶஸ்த்ரம் என்று பேர் பெற்ற மந்த்ர விசேஷங்களில், முதல் ஶஸ்த்ரம் அக்நியையும் முடிவில் ஶஸ்த்ரம் விஷ்ணுவையும் பற்றியிருப்பதாலே யென்று வித்யாரண்யர் வர்ணித்தார். ஆனால் 'அவம' சப்தத்திற்கு 'ப்ரதமன்' என்கிற அர்த்தம் ஸ்வரஸமன்றாகையாலும், 'அதமன்' என்கிற அர்த்தமே (ருக்வேதம் ம. 6. ஸூ 25, 1 முதலிய விடங்களில்) இவர் சொல்லியபடி யுக்தமாகையாலும், பூலோக தேவதையான அக்நியை அதமனாகவும், மற்ற தேவதைகளை மத்யமர்களாகவும், 'ஆதித்ய வர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்' என்கிறபடி உயர்வற உயர்ந்த ஸ்தாநத்திலே விளங்கும் விஷ்ணுவைப் பரமனாகவும்வேதம் நினைத்திருக்கிறதென்றே ருஜுவாகக் கொள்ளவேணும். 'அக்நிர்வை ஸர்வா தேவதா:' என்றிருப்பதைக் கொண்டு அக்நி உயர்ந்ததென்று சொல்வதற்கில்லை. அந்த: ப்ரவேசம் பண்ணியிருக்கும் வஸ்துவை அந்த வஸ்துவாகவே சொல்வது ஶ்ருதியின் இயற்கை. ஆக: அக்நியில் ஹவிஸ்ஸுக்களை க்ரஹிக்கும் தேவதைகள் ப்ரவேசித்து நிற்பதாலே அவர்களை அக்நியாகச் சொல்வதென்று அவ்வோ விடங்களிலே வ்யக்தம். ஆக: இப்படி முன் எடுத்த ருக்வேத ஸூக்தத்திலும் 'த்ரீணி பதா விசக்ரமே விஷ்ணு:' என்றித்யாதி பாகத்திலும் அவனுடைய த்ரிவிக்ரமாவதார வர்ணந மிருப்பதாலே அவனுக்கு அவதாரமும் வேதஸம்மதமே. 'அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே' என்கிற வாக்யத்திலே அகர்மவஶ்யனை அவனுக்கும் அநுக்ரஹார்த்தமான அவதாரங்கள் (வ்யூஹவிபவாதிரூபேண) அநேக ப்ரகாரங்களென்று ஓதப்பட்டது. 'ஸ உ ஶ்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:' என்கிற ஶ்ருதி 'இவன் அவதாரம் செய்தே மிகப் பெருமையை யடைகிறான்' [அப்போதல்லவோ அவனுடைய ஸௌலப்ய வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யாதி கல்யாண குணங்களுக்கு ஆவிஷ்காரம் ஏற்படுகிறது] என்று சொல்லிற்று. ஆகவே அவன் அவதாரப் பெருமையைக் கருதியே 'உதந்ஸ்ய யஜ்ஞஸ்ய' என்றிப்படி யெல்லாம் வேதங்க ளோதின. விராட்புருஷனாக அவதாரம் செய்வது முதலானவை ஸர்வவேதங்களிலுமுள்ள புருஷ ஸூக்தத்திலே ஸ்பஷ்டம். ஆக: ஸகல வேத ஸாக்ஷாத்காரமுள்ள வால்மீகிக்கு, 'விஷ்ணுவுக்கு அவதாரமுண்டு' என்று நிர்ணயம் ஏன் பிறவாது?

'தேவா மநுஷ்யரூபேண சரந்தீஹ மஹீதலே'

என்று வாலியினிடம் ராமன் அருளிச்செய்ததைக் கிஷ்கிந்தா காண்டத்திலே அநுவதித்தார். ராமாவதாரத்திற்கு முன்னமே நடந்ததாகப் பஹு ப்ரமாண ஸித்தமான அவதாரங்களிலே கூர்ம வாமநாத்யவதாரங்களையும் கபிலாவதாரத்தையும் (1-29, 40, 45.) வராஹாவதாரத்தையும் (2-110-6-120) இவரே இங்கு எடுத்துள்ளார். இங்கே வராஹாவதார விஷயத்திலே சொல்லவேண்டுவது ஒன்றுண்டு. அதனை யதாவஸரம் சொல்ல நினைத்து இங்கே நிறுத்திவைக்கிறோம். இப்படி முன்னமே விஷ்ணு அவதரிப்பது ஸர்வப்ரஸித்தமா யிருப்பதாலே, வால்மீகி மஹர்ஷியே ராமனை அவதாரமாகச் சொல்ல என்ன தடை? உண்மையில் மநுஷ்யனாகவேயுள்ள ராமனிடத்தில் உலகத்தாருக்குப் பக்தியை உண்டாக்குவதற்காக இப்படிச் சொன்னதென்னில், இதிஹாஸ புராண ப்ரஸித்தரான ஒவ்வொரு மஹாநுபாவரையும் இப்படிச் சொல்லியிருக்கலாமே. இப்படிப்பட்ட உத்வ்ருத்த ஸ்வதந்த்ர மேதாவிகளின் வார்த்தைகளுக்கு நாம் சொல்லவேண்டிய பதில் ஒன்றுமில்லை. ராமன் பிறந்த காலத்திலேயே இருந்தவர் வால்மீகி; தர்ம வீர்யத்தைக் கொண்டும் ஸர்வஸாக்ஷாத்காரம் செய்தவர். அவர் விஷ்ணுவின் அவதாரமென்று சொன்னதை இவர்கள் இசையவில்லை யென்றால், அதற்கு வித்வேஷாஸூயாதிகள் தவிர வேறு காரணமுண்டோ? தாடகையின் வதத்திற்குப் பிறகு இந்த்ர விஶ்வாமித்ர ஸமாகமம், ராமபாத ஸம்வாதத்திலே ஸித்த கந்தர்வ மாத்யஸ்த்யம், அகஸ்த்ய மாமுனி மூலமாக ராமனுக்கு இந்திரனால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட விஷ்ணு தநுஸ் முதலியவற்றின் லாபம், பாதுகாராஜ்யம் முதலிய பல காரணங்களாலே ஸகல காண்டங்களிலும் ராமனுக்கு மநுஷ்ய விலக்ஷணத்வம் விஸ்பஷ்டமாகிறது. ஒவ்வொரு காண்டத்திலும் ராமன் அவதார புருஷன் என்பதை அறிவிக்கும் பாகங்கள் அனேகங்க ளிருக்க, பாலோத்தர காண்டகளில் மாத்திரமே அப்படி யிருக்கின்றனவென்றும், ஆகையாலே க்ருஷ்ணன் பகவதவதாரமென்கிற கதை ஏற்பட்டபிறகு ராமனையும் அப்படிக் கட்டிச் சொன்னதாகவும் எழுதுவது, இவர்களுக்கு விமர்சத்துக்குத் தகுந்த ஜ்ஞாந சக்தியில்லை யென்பதையே விளக்குகிறது. ஆகையாலே, பல யுகக்கணக்காக ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டியிலிருந்து பலவாறாக ப்ரமாண ஸித்தமான நம் பாரதமண்டல நாகரிகத்தை நாஸ்தியென்று சொல்லி நாற்பது முப்பது நூற்றாண்டாகவே நிகழ்ந்து வருவதாக ஸ்தாபிக்க முயன்ற சில நாஸ்திக ஜந வாதத்திற்கிணங்கி நம் வால்மீகி மஹர்ஷியைப் பகவத் ஸ்வரூப ரூபாவதார விபவாதிகளை அறியாத ஒரு அல்ப வ்யக்தியாக நிஷ்ப்ரமாணமாக நினைப்பதை விட ஸாஹஸம் வேறு கிடையாதென்பதே நமது நிர்ணயம்.

(தொடரும்)

ஸ்ரீ:

விவாத பாகம்

வேதவைபவ விமர்சமும், ப்ரஹ்ம விசாராதிகார நிர்ணயமும்

[ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீ மதுராந்தகம் தி. ஈ. வீரராகவாசாரியர்,
ந்யாய வேதாந்த சிரோமணி, திருவர்தி.]

(சென்ற சஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

6. "ஷடங்கோ வேதோऽத்யேயோ ஜ்ஞேயஶ்ச" என்று மஹாபாஷ்யத்தில் காட்டப்பட்ட ப்ரமாணத்தில் 'அங்கங்களுடன் வேதாத்யயநம் செய்வதால் ஏற்படும் அர்த்த ஜ்ஞாநத்தை "ஜ்ஞேயஶ்ச" என்கிற விதி அநுவதிக்கிறது என்று மஹா பாஷ்யத்துக்கு அர்த்த வர்ணநம் பண்ணியது சரியன்று. மஹா பாஷ்யகாரர் பக்ஷத்தில் 'ஜ்ஞேயஶ்ச' என்பது விதியேயன்றி அநுவாதமில்லை. கையடத்தில்:

"ஜ்ஞாயதே சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநாநந்தரமேவ ப்ரயோஜநமிதி அத்யேதவ்ய ஸம்யோகஸ்யாபி ஜ்ஞாநமேவ வ்யாவர்த்யம்; தஸ்யாபி விதேயத்வம்"

என்று விதி என்பது கண்டோக்தமாயிற்று. அங்கங்களுடன் வேதாத்யயநம் செய்வதால் ஏற்படும் அர்த்த ஜ்ஞாநத்தை அநுவதிக்கிறது என்பதும் ஸரியல்ல. இந்த ஜ்ஞாநம் ஆபாத ஜ்ஞாந மாத்ரமே யன்றோ? ஸாங்க வேதாத்யயநத்தால் கர்ம பாகம் ப்ரஹ்ம பாகம் இரண்டிலும் மேல் வாரியாக அர்த்த ஜ்ஞாநம் ஏற்படுகிறதென்று இவர்தாமே எழுதியிருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநம் இங்கு விவக்ஷிதமன்று. கையடத்தில்:

"ஜ்ஞேய இத்யஸ்ய ஸம்யக்ப்ரயோக பர்யவஸாயிஜ்ஞாநம் கார்யமிதி தாத்பர்யம்"

என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் மஹாபாஷ்யத்தில்:

"ப்ராஹ்மணேந நிஷ்காரணோ தர்ம: ஷடங்கோ வேதோऽத்யேயோ ஜ்ஞேயஶ்ச"

என்று பாடமிருக்க, அப்படியே ப்ரதீபத்தில் வ்யாக்யாநமும் செய்யப்பட்டிருக்க,

"ப்ராஹ்மணேந நிஷ்காரணேந ஷடங்கோ வேதோऽத்யேயோ ஜ்ஞேயஶ்ச"

என்று மஹா பாஷ்ய பாடாநுவாதமானது ஸ்ரீ பாஷ்ய ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணத்தில்

" ஜவாதிநா ஷூாடுவெணாZவி தக்ஷீாய நகூாது "

என்று பாடமிருக்க, சிலர் " வாடாஷாயஃஹாய நகூாது " என்று அந்த பாடத்தை அநுவதித்திருப்பதுபோல் ஸ்வகபோல கல்பிதமாகையால் அநாதரணீயம்.

7: சாஸ்த்ரத்தில் சப்தத்திற்கு 'வ்யக்தி அர்த்தமா? ஜாதி அர்த்தமா? என்று விசாரம் செய்கிறார்கள்' என்று ஆரம்பித்து, சப்தத்திற்கு வ்யக்தி அர்த்தம் என்று தெரிகிறதென்று "ஸாடுவாணாம்" என்கிற ஸூத்ரத்தால் ஏற்படுவதாகச் சொல்லி, ' "ஜாத்யாவ்யாயாழ்" என்கிற ஸூத்ரத்தினால் சப்தத்திற்கு ஜாதி அர்த்தம், அதிலிருந்து வ்யக்தியின் அறிவு லக்ஷணையால் ஏற்படுகிறதென்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது' என்று எழுதியிருக்கிறார். இது ஸித்தாந்தத்திற்கு மிகவும் விருத்தமான நிஷ்கர்ஷம். ஆக்ருதி வாதியான சப்தங்களும் ஆக்ருதி விஶிஷ்டமான வஸ்துவை முக்ய வ்ருத்தியாலே போதிக்கிறது என்பது ஸித்தாந்தம். ஶப்தங்கள் ஜாதிவாதிகள்.வ்யக்திக்கு லக்ஷணை என்கிற மீமாம்ஸக மதத்தை நிரஸித்து, ஆக்ருத்யதிகரண ந்யாயத்திலேயே விஶிஷ்டத்தில் சக்தி என்பதை ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் பல விடங்களிலும் உபபாதித்தருளினார். வ்யக்தி லக்ஷணை ஒப்புக்கொண்டால் " ஸவஃம் வஷூஂ ஙூஹ " இத்யாதிகளில் சேதநவாசி சப்த ஸாமாநாதிகரண்யத்தை ப்ரஹ்மம் முதலிய சப்தங்களுக்கு முக்யமாக்குவது எப்படி? அத்வைதிகள் பேத ஶ்ருதிகளுக்கும், த்வைதிகள் அபேத ஶ்ருதிககளுக்கும், தம் தம் மதங்களில் அஸ்வாரஸ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டார்கள். இரண்டு ஶ்ருதிகளும் ஸித்தாந்தத்தில் முக்ய வ்ருத்தங்களாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வர்த்தம்,

" வாாவாவ்ய வாஶ்யஷூா ஷ்யாக்ஷ்யவெ்ஷெஶா ஹாக்ஷுஷூாவஹா விக்ஙாக "

இத்யாதிகளிலும் ஸூத்ரகாரரால் நிர்ணீதமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ஸ்ரீ தேசிகனும்,

" களஶாமிஷாஷூவம் ஷாஹாஃ, ஜாகிவாதிநஶஷூா வ்யக்திஂ ஷக்ஷ்ய ஷீதி, தஷாாக்ஷுதிக்யாஹ "

என்று அவதரிப்பித்து, "ஜாதிம் வ்யக்த்யா விஹீநாம்" என்கிற ஶ்லோகத்தினாலும்,

" வ்யக்திஶூெஷூநஃ ஷொயா்யா யதி ", " ஜாதள ஶக்திஷஃவொகூாக, " "ஜக்யயீஃயா நாஷூ்ஷி ஶஃணவவநமணெ "

என்கிற ஶ்லோகங்களாலும், விசிஷ்ட வாசி சப்தங்களுக்கு விஶேஷண மாத்ர ஶக்தி நிஷ்கர்ஷம் அநுபபந்நம் என்றும், ஆக்ருதி சப்தங்கள் விஶிஷ்டவாசிகள் என்றும், வ்யக்தி லக்ஷணா பக்ஷம் கூடாதென்றும், ஶாணவாசி சப்தங்கள் த்ரவ்ய பர்யந்தாபிதாயிகள் என்றும், மேலே 'ஜீவம் ஜெவாதிஶஷூா வதஂதி' என்கிற ஶ்லோகத்தினால் தேவாதி த்ரவ்ய வாசி சப்தங்கள் ஆத்ம பர்யந்தவாசிகள் என்றும் தத்வமுக்தாகலாபத்தில் நிஷ்கர்ஷித்தருளினார். ஆகையால் ஸித்தாந்தத்தில் ஜாதி வாசிகளும் குணவாசிகளும் த்ரவ்யவாசிகளுமான சப்தங்கள் அபர்யவஸாந வ்ருத்தியால் ஆத்ம பர்யந்தம் முக்ய வ்ருத்தங்களாயிருக்க வ்யக்தியின் அறிவு லக்ஷணையால் என்றும், சப்தத்திற்கு ஜாதி அர்த்தம் என்றும் எழுதியிருப்பது ஸ்ரீமத் விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த ஸம்மதமாகுமோ?

8. இனி: விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விஶிஷ்ட வ்யக்தி ஶக்திபக்ஷத்தில் இவர் சொல்லும் தூஷணங்களைப் பராமர்சிப்போம். "ஙூாஹ்மணஂ" என்கிற விடத்தில் வ்யக்தி அர்த்தமானால், ஒரு வ்யக்தியைக் குறிப்பிடும் பக்ஷத்தில் மற்ற வ்யக்திகளுக்கு உபநயநம் அத்யயநம் இல்லாமல் போய்விடும். "ந ஙூாஹ்மணம் ஹந்யாக" என்கிற விடத்தில் இப்படியே அர்த்தம் சொல்லவேண்டி யிருப்பதால், 'ஒரு ப்ராஹ்மணனைக் கொல்லக்கூடாது; பல ப்ராஹ்மணர்களைக் கொல்லலாம்,' என்று அர்த்தமாகும். அதற்காக எல்லா வ்யக்திகளும் அர்த்தம் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், ஒவ்வொரு வ்யக்திக்கும் சப்தத்திற்கும் சக்தி என்னும் ஸம்பந்தம் ஒப்புக்கொண்டால் கௌரவம் வருகிறது. ஆகையால் சப்தத்திற்கு ஜாதி அர்த்தமென்று சொல்லி வ்யக்தியின் அறிவு லக்ஷணை என்னும் வ்யாபாரத்தால் ஏற்படுகிறது என்று சொல்லவேண்டி யிருக்கிறது என்கிறார். இவர் பக்ஷரீதியில் "ஙூாஹ்மணம்" என்கிற விடத்தில் ஜாதி அர்த்தமானால் க்ஷத்ரியாதிகளுக்கு உபநயநம் அத்யயநம் இல்லாமல் போய்விடுமே! "ந ஙூாஹ்மணம் ஹந்யாக" என்கிற விடத்தில் இப்படியே அர்த்தம் சொல்லவேண்டி யிருப்பதால், 'ப்ராஹ்மண ஜாதியைக் கொல்லக் கூடாது; க்ஷத்ரிய ஜாதியைக் கொல்லலாம்' என்று அர்த்தமாகுமே! இதற்கு என்ன பரிஹாரம்? மேலும், வ்யக்தி லக்ஷணையானால் "ஙூாஹ்மணஂ" என்கிற விடத்தில் ஒரு வ்யக்தியைக் குறிப்பிடும் பக்ஷத்தில், மற்ற வ்யக்திகளுக்கு உபநயநம் அத்யயநம் இல்லாமல் போய்விடுமே! "ந ஙூாஹ்மணம் ஹந்யாக" என்கிற விடத்தில் இப்படியே அர்த்தம் சொல்லவேண்டி யிருப்பதால் 'ஒரு ப்ராஹ்மணனைக் கொல்லக்கூடாது; பல ப்ராஹ்மணர்களைக் கொல்லலாம்' என்று அர்த்தமாகுமே! அதற்காக எல்லா வ்யக்திகளும் லக்ஷணயா அர்த்தம் என்று சொல்லும்பக்ஷத்தில், ஒவ்வொரு வ்யக்திக்கும் சப்தத்திற்கும் லக்ஷணை என்னும் ஸம்பந்தத்தை

ஒப்புக்கொண்டால் கௌரவம் வருகிறதே. இவைகளுக்குச் சொல்லும் பரிஹாரங்களை விஶிஷ்ட ஶக்திவாதிகளான ஸித்தாந்திகளும் சொல்லலா மன்றோ? மேலும், 'ஶப்தத்திற்கு வ்யக்தி அர்த்தமா? ஜாதி அர்த்தமா?' என்று ஶங்கையைக் கிளப்பி, 'வ்யக்தியும் அர்த்தம், ஜாதியும் அர்த்தம்' என்று தானே நிஷ்கர்ஷித்தார். 'இன்ன இடத்தில் வ்யக்தி ஶக்தி, இன்ன இடத்தில் ஜாதி ஶக்தி' என்று நிரூபிக்கவில்லையே! அப்பொழுது "ப்ராஹ்மண:" என்கிற விடத்திலும், "ந ப்ராஹ்மணம் ஹந்யாத்" என்கிற விடத்திலும் கூட வ்யக்தி ஶக்தி சொல்லக்கூடு மாகையால், 'ஏகவ்யக்தியில் ஶக்தியா? எல்லா வ்யக்திகளிலும் ஶக்தியா?' என்கிற ப்ரஶ்நத்திற்கும், அப்பக்ஷத்வயத்திலும் இவர் சொல்லிய தோஷங்களுக்கும் பதிலளிக்க வேண்டுமே! ஆகையால் இவர் பக்ஷம் துஷ்டமாயிருப்பதால், ஸித்தாந்திகள் சொல்லும் விஶிஷ்ட ஶக்தி பக்ஷமே உபபந்நம். "ந ப்ராஹ்மண:" என்கிற விடத்திலும், "ப்ராஹ்மண:" என்கிற விடத்திலும், ஏகவசநார்த்தம் விவக்ஷிதமில்லை. "பஶுநா யஜேத" இத்யாதி ஸ்தலங்களில் ப்ராதிபதிகார்த்த ஸ்வாரஸ்யத்தையிட்டுப் பும்ஸ்த்வமும் ஏகத்வமும் விவக்ஷிதமில்லை என்று மீமாம்ஸகர்கள் ஒப்புக்கொண்டார்கள். "ஸாவித்ரீ பதிதா வ்ராத்யா:" என்றும், "ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வா பூதாநி" என்றும் இப்படிகளிலே பல ப்ரமாணங்கள் ஜாக்ரூகங்களாயிருக்க, ஒரு வ்யக்தியில் ஶக்தி ஒப்புக்கொண்டாலும், மற்ற வ்யக்திகளுக்கு உபநயநம் அத்யயநம் இல்லாமல் போய்விடுமோ? 'பல ப்ராஹ்மணர்களைக் கொல்லலாம்' என்று அர்த்தமாகுமோ? விஶிஷ்ட ஶக்தி வாதிகளான நையாயிகர்கள் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமான ஜாதி ஒன்றாயிருப்பதால், ஜாதி விஶிஷ்ட ஸகல வ்யக்திகளிலும் ஒரே ஶக்தி என்றே ஒப்புக்கொண்டார்கள். ஆகையால் வ்யக்திக்கும் ஶப்தத்திற்கும் அநேக ஶக்தி ஒப்புக்கொள்வதா லுண்டாகும் கௌரவமில்லை. இப்படியே ஸித்தாந்தத்திலும் நிர்வஹிக்கலாம். ஆக: இவ்வளவால் "ப்ராஹ்மணா: போஜ்யா:" இத்யாதி ஸ்தலங்களில் ஜாதிவிஶிஷ்ட வ்யக்தியிலேயே ஶக்தி என்கிற விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமே ஸ்தாபிதமாயிற்று. மநு ஸ்ம்ருதியில்:

9. "வேதாநதீத்ய வேதௌ வா வேதம் வாபி யதாக்ரமம் ।
அவிப்லுதப்ரஹ்மசர்யோ க்ருஹஸ்தாஶ்ரமமாவிஶேத் ॥"

என்கிற ஶ்லோகத்திலிருக்கும் வேதபதம் தன் ஶாகையைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஶாகையைச் சொல்லுகிறது. ப்ரஹ்மசர்யம் கெடாமல் தன் சக்தியை அநுஸரித்துத் தன் ஶாகையுடன் மற்ற ஶாகைகள் மூன்று இரண்டு அல்லது ஒன்றை...... க்ரமமாக அத்யயநம் செய்து விவாஹம் செய்துகொண்டு, க்ருஹஸ்தனுக்குச் சொல்லப்பட்ட கர்மாவை அநுஷ்

டிக்கவேண்டும். இதை யநுஸரித்தே க்ருஷ்ண யஜுர்வேதிகள் தம் தைத்தரீய சாகையுடன் கடசாகையான காடகத்தையும் அத்யயநம் செய்து வருவதாகச் சொல்லுகிறார்கள் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இது ஸரியல்ல. வேதபதத்திற்கு ஸ்வஶாகாவ்யதிரிக்த ஶாகையில் லக்ஷணை எதற்காக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்? முக்யார்த்தத்திற்கு யாதொரு பாதகமும் இல்லையே! இப்படி லக்ஷணை கொள்ளில் ஸ்வஶாகாத்யயநம் அவஶ்யம் செய்ய வேண்டும் என்பது வசநாந்தரத்தா லன்றி இவ்வசநத்தால் ஸித்திக்காதன்றோ? ப்ரஹ்மசர்யம் கெடாமல் தன் ஶாகையுடன் மற்ற ஶாகைகள் மூன்று இரண்டு அல்லது ஒன்றை அத்யயநம் செய்தபிறகே விவாஹம் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்பது இவ்வசநார்த்தமானால், இதர சாகாத்யயந மன்றியில் ஸ்வஶாகையை மாத்ரம் அத்யயநம் செய்துவிட்டு விவாஹம் செய்துகொண்டால் ப்ரஹ்மசர்யம் கெட்டுப்போகு மன்றோ? அவ்வதிகாரிக்கு க்ருஹஸ்தாஶ்ரம ப்ராப்திக்கு அதிகாரமில்லை யன்றல்லவோ ஸித்திக்கும். நூற்றொரு யஜுஶ்ஶாகைகள், ஆயிரம் ஸாமஶாகைகள், இருபத்தோரு ருக்ஶாகைகள், ஒன்பது அதர்வஶாகைகள் இருக்க, ஸ்வஶாகையோடு மூன்று ஶாகைகளை முக்யாதிகாரியாலும் அத்யயநம் பண்ணப்பட வேண்டும் என்ற அர்த்தம் பொருத்தமாகுமோ? இப்பக்ஷத்தில் தன் ஶாகையோடு ஒரு ஶாகைக்குட்பட்டால் ப்ரஹ்மசர்யம் கெட்டுவிடுவதுபோல், மூன்று ஶாகைக்குமேல்பட்டாலும் ப்ரஹ்மசர்யம் கெட்டுவிடும் என்று ஏற்படுகிறதன்றோ? ஸ்வஶாகையோடு மற்ற மூன்று ஶாகைமட்டுமே அநுமதிப்பதானால், யஜுஶ்ஶாகிகளுக்குத் தைத்திரீய ஶாகையோடு மற்றொரு கடஶாகை அபேக்ஷிதமாய் விடுகிறபடியால், மற்ற மூன்று வேதங்களிலும் ஒவ்வொரு ஶாகையை அத்யயநம் பண்ணுவதானால் ஐந்து ஶாகையாகிறபடியால், தன் ஶாகையோடு மற்ற மூன்று ஶாகைகளையே அத்யயநம் பண்ணவேண்டும் என்கிற இவ்வசநத்தை அவர்கள் எப்படிப் பின்பற்றுவதாகும்? க்ருஷ்ண யஜுர்வேதிகளுக்குத் தம் தைத்தரீய சாகையோடு மற்றொரு கடஶாகை அபேக்ஷிதமாவதால், 'வேதம் வா' என்று கடைசி பக்ஷமாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வசாகா வ்யதிரிக்தமான ஏகசாகைக்கு அத்யயநம் ஏற்பட்டாலும், ஸாமஶாகிகள் முதலானவர்களுக்குத் தங்கள் ஶாகையோடு மற்றொரு ஶாகை அத்யயநம் பண்ணுமையால் ப்ரஹ்மசர்யம் கெட்டுவிடும் என்று ஏற்படுமன்றோ? ஒவ்வொருவருக்கும் நான்கு வேதங்களிலுமுள்ள ஏகைக ஶாகாத்யயநமேயன்றி ஶாகாந்தராத்யயநம் கூடாது என்று மீமாம்ஸகர்கள் நிஷ்கர்ஷித்தார்கள். இதை ப்ரஹ்ம விசாராதிகார நிர்ணயத்தில் உபபாதித்திருக்கிறோம். ப்ரக்ருத மநுஸம்ருதி வசநத்தில் இவர் சொல்லிய லக்ஷணாபக்ஷம், லக்ஷணாதோஷத்தோடு பரஸ்பராபேக்ஷங்களுக்கு இடங்கொடுப்பதால் கூடாது. 'அதர்வவேதத்தை க்லுப்த வேதத்தில் அந்தர்ப்பாவம் பண்ணி,

"ஜ்ருஜ:ஷாஂஷி ஸஂஜ்ஞேயம் த்ரயீ வணீவ்ரு திருதிஜாஃ ।
ஸதாஶ்ருதி யொஶொஹாஸீ நஷ்டஃ வாதகீ த்விஜஃ ॥"

என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும்,

"கநயீத்ருத்ரயீம் விப்ராஃ யெ ஹி ஶாஸ்த்ரஉயீயதெ ந ।
ஸவதீஹரண நஷாஜ்ஞாஃ நஷ்டாஃ ஷ்ரிய ஐவ ப்ருவஷி ॥"

என்று ஸார ஸமுச்சயத்திலும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், "வெஷாநு" என்பதற்கு 'மூன்று வேதங்கள்' என்று அர்த்தம் கொண்டாலும், வேத சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தமே கூடுமாகையால் லக்ஷணை வேண்டியதில்லை. இப்பக்ஷத்தில் ஸ்வஶாகையோடு மற்றொரு ஶாகையின் அத்யயநமன்றி யிலும், "வெஷம் வா" என்கிற கடைசி பக்ஷம் உபபந்ந மாவதால் ஏக ஶாகாமாத்ராத்யாயிகளுக்கு ப்ரஹ்மசர்யம் கெடாது.

10. ஆக: இவ்வளவால் ப்ரஹ்ம விசார வ்யாஸத்திலுள்ள தோஷங் களை ஸ்தாலீபுலாக ந்யாயேந எடுத்துக் காட்டினேன்.

"வெஷம் வ்ருதாநி வா வாஶம் நீக்வா ஹ்ருஹயெவ வா"

இத்யாதி ப்ரமாணங்களால் அதிகாரி விசேஷத்தில் ஸ்வஶாவாத்யயந ஸமாபந மன்றியில் க்ருஹஸ்தாஶ்ரம ஸ்வீகாரயோக்யதை யுண்டு என்பதை யும், க்ருஹஸ்தாஶ்ரமத்திலும் அதிகாரி விசேஷத்திற்கு அத்யயநம் அநு மதம் என்பதையும்,

"கயெருதவெர்ஈவெருகஷெஶா யஷி ஸவகிம் ந ஶக்ருதெ"

இத்யாதிகளான பராஶர ஸம்ஹிதாதி ப்ரமாணங்களால் அதிகாரி விசேஷத்தில் ஸ்வஶாகைகதேஶமாத்ராத்யயநம் அநுமதிக்கப்படுகிறது என்பதையும், ஸ்வாத்யாய ப்ராஹ்மணத்திலுள்ள "ஷாயருாயொஈயெரு வ்யஃ" என்கிற விதியும், அதற்கு "யம் யம் கருதரஉயீதெ" இத்யாதி களால் சொல்லப்பட்ட ஃபலங்களும் ப்ரஹ்ம யஜ்ஞாத்யயநத்தைப் பற் றியே யன்றி க்ரஹணாத்யயநத்தைப் பற்றியதல்லவென்று ஸித்தாந்திகள் பக்ஷத்தையும், மதபேதங்களையும் ஷடங்கங்களோடு க்ருத்ஸ்நவேதாத்யயநம் செய்த பிறகே கர்ம விசார பூர்வகமாக ப்ரஹ்ம விசாரம் அநுமதிக்கப்பட் டிருந்தாலும், இக்காலத்தில் பெரியோர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட முக்யாதி காரம் இல்லாவிட்டாலும், ப்ரஹ்ம விசாரத்தில் அதிகாரம் உண்டு என் பதையும் யதாமதி ப்ரஹ்ம விசாராதிகார நிர்ணயத்தில் உபபாதித்திருக் கிறேன்.

ஸ்ரீ:

திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமியின் திருவுள்ள மென்ன?

ஒரு ஸந்தேஹம்

[ஸ்ரீ. உப. அக்நிஹோத்ரம் ராமாநுஜதாதாசார்யர், திருக்குடந்தை]

[பெரியதோர் விவாதம் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ஸந்தேகம்' என்று தலைப் பேரிட்டு பரம நிச்சய புத்தியுடன் எழுதப்பட்டிருந்த போதிலும் இந்த வியாஸத்தில் ஒருவருக்கும் ஒருவிதமான அபசாரமு மிருப்பதாக தெரியவில்லை. ச்ரௌதமான யாகாதிகளும் அக்நி கார்யாக் களும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு அத்யாவச்யகமா என்கிற விஷயத்தில் சர்ச்சை செய்து தீர்மான மொன்று ஏற்படுமே யானால் அது தற்காலத் தில் மிகவும் உபகாரகமாயிருக்கும். ஸ்ரீ தேசிகன் அநுஷ்டானத்திலும் உண்டாகக் கூடிய அநேக ஸம்சயங்களும் தீர்த்துக்கொள்ளக்கூடும். அதை யெல்லாம், உத்தேசித்தே இதனடியில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கும் லேகனத்தை வெளியிட நிச்சயிக்கப்பட்டது. வ. வே. ஸ்ரீ.]

புரட்டாசியீ வெளியான ஸ்ரீ. வேதாந்த தீபிகையின் மலரில் திருக் கோட்டியூர் ஸ்ரீ. உப. வித்வான் ஸௌம்யநாராயணாசார்ய ஸ்வாமியால் எழுதப்பட்ட "ஆசார்ய குணப்ரபா" என்ற வ்யாஸம் காணப்படுகிறது. அதில் அந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீ தத்வ முக்தா கலாப ஶ்லோக மூலமாக ஸ்ரீ தேசிக னுடைய மஹிமைகளை வெளியிட்டிருப்பதில் 'விததஉவவியெஃ' என்ற பதத்திற்குச் செய்துள்ள விவரணங்களைப் பற்றிச் சில ஸந்தேஹங்கள் உதிக்கின்றன.

ஸ்ரீ தேசிகன் தமது பிதாமஹர் யாகங்களை அநுஷ்டித்திருக்கிற பெரு மையையே மேற் கண்ட பதத்தால் வெளியிட்டா ரென்பது நிர்விவாதம்.

'வாஜ்ணீகாக்ஷஸொஉஸாதீம் ஹவஸு', 'வாஜ்ணீகாக்ஷ யஜ்நஃ'

இத்யாதி ப்ரயோகங்களும், தேசிகன் திருவம்சத்தில் ஶ்ரௌதயாக கர்மா நுஷ்டானத்தால் ஏற்பட்ட பெருமையையே பேசுகின்றன. அதற்கேற்ற படி இங்கும் 'உவ' என்ற பதம் காணப்படுகிறது. இந்தப் பதமானது ஶ்ரௌத

யாகங்களைப் பற்றி மட்டுமே சொல்லுமென்பது கோஸங்களாலும் சிஷ்ட ப்ரயோகங்களாலும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்மார்த்த கர்மாநுஷ்டாதாவை 'ஊவீ' என்ற பதத்தால் எவரும் எங்கும் வ்யவஹரிக்கக் காணோம். இப்படியிருக்க, 'ஊவ' பதத்தால் ஸ்மார்த்த கர்மாக்களையும் க்ரஹிக்கலாம் போல் தோன்றும்படி அந்த ஸ்வாமி எழுதினது எப்படி என்று தெரியவில்லை.

தவிர 'விதத' என்ற பதமும் 'அநேக யாகங்களைச் செய்தார்' என்கிற தாத்பர்யத்துடன் இங்கு ப்ரகாசிக்கப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்வதே பொருத்தமாகும். யாக ப்ரயோகங்களை நாமாக விஸ்தரிக்கவோ, ஸங்கோசம் செய்யவோ இடமில்லை. வ்யாபாரங்களை ஸங்கோசிப்பதும் சாஸ்த்ர விதிக்கு உட்பட்டதேயாகும். காலதேச அதிகாரி விஷயத்தில் அதுவும் வேண்டியதே. ஸாக்ஷாத் ரிஷிகளால் கூட முக்ய கல்பப்படி அநுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்க முடியாதென்பது யாக ப்ரக்ரியையை அறிந்தவர்கள் அறியக்கூடும்.

காம்ய கர்மாக்களில் மட்டுமே முக்ய ரௌணதி நியம பரிசீலநம் வேண்டுமேயல்லது, நித்ய ஸோம யாகாதிகளுக்கு ஆவஶ்யகமல்லவென்பது சாஸ்த்ர நிஷ்கர்ஷமல்லவா? ஆதலால் இங்கு 'விதத' சப்தத்திற்கு முக்ய ரௌணரீதியில் விஸ்தார ஸங்கோசாதிகளைப்பற்றிய கல்பனையே அநாவஶ்யகம். 'விபிஹி நவேஶ்யஷூாஷம்' என்ற ஶ்லோக ப்ரஸங்கமும் வேண்டியதில்லை. ஸ்ரீ தேசிக பிதாமஹ மஹானுக்கு இந்நிலைமை அப்ரஸக்தமன்றோ! மூன்று தலைமுறைக்குள் ஸோமயாகம் செய்யாதவர்களுக்கு 'துர் ப்ராஹ்மணர்' என்ற தோஷம் ஏற்படுவதாகச் சொல்லும் 'யஸ்ய வெஷ' என்ற போதாயந ஸூத்ரத்தை அந்த ஸ்வாமி அங்கு எடுத்துக்காட்டி ஸ்ரீ தேசிகனுக்கு அத்தகைய ஆபிஜாத்யக் குறைவு இல்லையென்று நிரூபணம் செய்திருக்கிறார். மேற்கண்ட தௌர்ப்ப்ராஹ்மண்ய தோஷமுள்ளவர்களுக்கு ப்ராயஶ்சித்தமாக ஶுஷ்க நகிகவாஜெஷ்டி பண்ணும்படி விஹிதமாயிருப்பதாக அந்த ஸ்வாமி எழுதியிருக்கிறார். ஶ்ருதிகளிலோ கல்ப ஸூத்ரங்களிலோ எங்கும் மேற்கண்ட தோஷத்திற்கு ப்ராயஶ்சித்தமாக ஆஶ்விந இஷ்டி விதிக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. மீமாம்ஸகர்களும் ஒருவரும் இதை ஸ்மரிக்கக் காணோம். தைத்திரீயத்தில்,

"ஶுஷ்க நாடி ... யொ ... வெஷாஜெ விவாஜெஸ" என்றும்

"வெண்ஷ்ராஜெ வாநராத்ஷ ... ஆதர்தீயாஷ ... ஷோஜெ நவிஜெஸ"

என்றும் உள்ள விதிகளால், மூன்று தலைமுறைக்குள் ஸோமயாகம் செய்யாத தோஷத்திற்காக ஆஶ்விந பசு யாகமும் ஐந்த்ராக்ந பசு யாகமுமே ப்ராயஶ்சித்தமாக விதிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். கல்ப ஸூத்ரகாரர்களும் இவைகளையே விதித்துள்ளார்கள். இப்படியிருக்க, ஸ்வாமி ஸாதித்துள்ள ஆஶ்விந இஷ்டி எங்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதை விளக்குவது ஆவஶ்யகமாகும்.

இதன் பிறகு அந்த ஸ்வாமி ஸ்வாபிப்ராயமாக ஸாதித்துள்ள விஷயமே ப்ரக்ருதத்தில் முக்யமானது. ஸ்ரீ தேசிகன் ஶ்ரௌத கர்மங்களை அநுஷ்டிக்கவில்லையென்று சொல்லி, அதற்கு ஒரு காரணத்தை அந்த ஸ்வாமி கல்பனை செய்திருக்கிறார். அது ஸ்ரீ தேசிகனுக்கும் இஷ்டமென்று ஸூசனையால் வெளியாவதாகவும், "ஸ்ரீ தேசிகன் ச்ரௌத கர்மங்களை ஸம்பாதியாதொழிந்தது, ந்யாயத்தால் த்ரவ்யாதி ஸம்பத்து இக்காலத்தில் கிடைப்பதரிதானபோது இவைகளின்றி இருப்பதும் இக்காலத்திற்கு சாஸ்திரீயம் தான் என்று ப்ரதர்சித்தபடி" என்று ஸாதிக்கிறார். தேசிகன் ஸாதித்த 'விதத ஊவவியெ:' என்றதில் மேற்கண்ட ஸூசநம் இருப்பது உண்மையா? இம்மாதிரி ஸூசநமிருப்பதாகக் கல்பிப்பது சாஸ்த்ர மார்க்கங்களுக்கும் ஸ்ரீ தேசிகாதிகள் நிர்ணயித்துள்ள ஸம்ப்ரதிபந்ந சிஷ்டாசாராதிகளுக்கும் க்ஷேபத்தை உண்டாக்காதா? ப்ரஸக்தியின்றியும் பொருத்தமின்றியும் இத்தகைய ஸூசநத்தை அந்த ஸ்வாமி கல்பிக்க வேண்டிய ஆவஶ்யகதை தான் என்ன? ஸ்ரீ தேசிகன் 'விததஊவவியெ:' என்பதால் தமது பிதாமஹன் யாகாநுஷ்டானம் செய்த பெருமையையும் அதன் மூலம் தமது பெருமையையும் சொல்ல வந்தாரா? அல்லது தாம் யாகாநுஷ்டாநம் செய்யாத பெருமையைச் சொல்ல வந்தாரா? பிதாமஹன் பெருமையை வெளியிடுவதன்றோ இங்கு முக்யம்? பிதாமஹன் யாகாநுஷ்டாநம் செய்த பெருமை, தாம் அநுஷ்டியாத பெருமை ஆகிய இரண்டையும் 'விததஊவவியெ:' என்பதால் ஏககாலத்தில் எப்படிச் சொல்ல முடியுமென்று விளங்கவில்லை. இது பிதாமஹனுடைய அநுஷ்டாநத்தை அவஜ்ஞை செய்து அவரிடம் அபசாரப்படுவதில் பர்யவஸிக்காதா? பூர்வாசார்யர்களுடைய வழிகளைச் சிறிது கூட மீறாமல் பின்பற்றியும் ஆதரித்தும் வருகிற ஸ்ரீ தேசிகன், இந்த விஷயத்தில் தாம் பிதாமஹனை அநாதரிப்பதாக இங்கு சொன்னாரா? இவ்வாறு ஸூசநம் இங்கு ஶாப்தமாகவோ, ஆர்த்தமாகவோ, வ்யங்க்யாதிகளாலேயோ கிடைக்க வழியுண்டா? அதிலும் ப்ரக்ருத விருத்தமாயும் பரஸ்பர விருத்தமாயுமுள்ள ஸூசநம்

எப்படி யுக்தமாகுமென்று தெரியவில்லை. எந்த பலத்தைக்கொண்டு இவ்வித ஸூசநத்தை அந்த ஸ்வாமி கல்பித்தாரோ தெரியவில்லை.

தவிர: ந்யாயமான த்ரவ்யஸம்பத்து இல்லையென்ற வ்யாஜத்தால் நித்யமான ஶ்ரௌத கர்மாவை விட்டுவிடலாமா? அந்த மாதிரி சாஸ்த்ர விதி எங்கேயாவது இருக்கிறதா?

ஸோமயாகாதிகள் செய்யாவிட்டால் தௌர்ப்ராஹ்மண்யாதி ப்ரத்யவாயமுண்டென்பதை அந்த ஸ்வாமியே அங்கீகரித்திருக்கிறார். யாகாநுஷ்டாநம் அவ்வளவு ஆவஶ்யகமென்று ஏற்பட்டால் அதை ஸாதந ஸம்பத்திக் குறைவு காரணமாகப் பரித்யஜிக்க முடியுமா? ப்ரத்யவாய போயக விதிகளைவிட ஸாதந ஸம்பத்தி விதிகள் ப்ரபலங்களா? அந்த மாதிரி அபவாத வசநங்களாவது இருக்கின்றனவா? ஸாதந ஸம்பத்திக் குறைவால் நித்ய யாகங்களை விடுவது ந்யாய மல்ல வென்பது

"ஏவம் ஶ்ரௌதவ்யாஜநாதந்யவஸ்தா ஶாஸ்த்ரோக்தா ஸர்வத்ர ஜகத்யாம் மோக்ஷாய ஶாஸ்த்ரநிஷ்டா ப்ரவ்ருத்தஸ்ய ஸததம்"

என்ற ஶ்லோகத்தில் ஸ்ரீ தேசிகனால் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதாக ஏன் நினைக்கக் கூடாது?

ஸகலாங்கோப ஸம்ஹாரத்துடன் செய்ய வேண்டிய நியமம் காம்ய கர்ம விஷயமே யல்லது நித்யகர்ம விஷயமல்ல வென்பது ஸகல ஶாஸ்த்ர நிஷ்கர்ஷமல்லவா? பூர்வ மீமாம்ஸையில் 6-வது அத்யாயம் மூன்றும் பாதத்திலும் இவ்விஷயம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

"ஸர்வஶக்தௌ ப்ரவ்ருத்திஃ ஸ்யாத் — ததா பூதோபதேஶாத் — ப்ரயோகஶக்திவிஷயாநாம்।"

என்ற ஸூத்ரங்களால் நித்ய ஸோமயாகாதிகளை அநுஷ்டியாவிட்டால் ப்ராயஶ்சித்த விதி இருப்பதை முன்னிட்டு அவைகளில் ஸகலாங்கோபஸம்ஹாரம் வேண்டியதில்லை என்றும், காம்ய ஸோமயாகத்தில் 'ககரணீ வா ப்ரத்யவாயாத்' என்பதால் அகரணே தோஷமில்லாதபடியால் அங்கு ஸகலாங்கோப ஸம்ஹாரம் ஆவஶ்யகமென்றும் ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

'ஸகலாங்கோப ஸம்ஹாரே காம்யம் கர்ம ப்ரவர்த்ததி'

என்று ஸாதித்த ஸ்ரீ தேசிகனுக்கும் இது தெரியாததா? கல்பஸூத்ர காரர்களும், விஜ்ஞாநேஶ்வர மாதவ, மேதாதிதி தேவணபட்ட குல்லூகபட்டாதிகளும் நித்யஸோமாதி விஷயங்களில் முக்கியமான ஸாதந ஸம்பத்தி ஆவஶ்யகமல்ல வென்றே நிர்ணயித்தார்கள். இவ்வளவு ஸித்தாந்தங்களுக்கும் க்ஷோபம் ஏற்படும்படி அந்த ஸ்வாமி த்ரவ்யாதி ஸம்பத்துக் குறைவானது நித்யஸோம யாகங்களைக் கூடத் தடுக்குமென்று ஸாதிப்பதும், அது தேசிகனுக்கும் அபிமதமென்று கல்பிப்பதும் ந்யாயமா?

முக்யமான ஸாதந ஸம்பத்தியானது ஶ்ராத்த, பஞ்சமஹா யஜ்ஞாதிகளான ஸகல ஸ்மார்த்த கர்மங்களுக்கும் அத்யந்தாவஶ்யக மென்பதை ஸ்ரீ தேசிகனே வற்புறுத்தி யிருக்கவில்லையா? அந்தக் குறைவுக்காக அவைகளை விட்டுவிடலாமா?

ஸ்ரீ தேசிகன் யாகாநுஷ்டாநம் பண்ணியதாகவே சில பெரியோர்களுடைய அபிப்ராயமிருக்கிறது. ஒருகால் ஸோமயாகம் செய்திராவிட்டாலும் அக்நி ஹோத்ராதி ஹவிர் யாகங்களையாவது அநுஷ்டித்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில், "வங்கீபுரத்து நம்பியும் ப்ரபந்நனுக்கு அஹோராத்ர க்ருத்யமான பகவத் ஸமாராதநத்தைச் சொல்ல விழிந்து" என்று ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸாதித்து

"ஸமிதாஜ்யாதிபிர்த்ரவ்யைர் வைதிகைர் ஹவிர்பிர்ஹுதைஃ।
ஹோதவ்யாநி ஜுஹோத்யாநி தஸ்ய காலேவிதிர்பவேத்"

என்ற ஸ்ரீவங்கிவம்சேஶ்வரகாரிகையால் ப்ரபந்நனுக்கும் அக்நி ஹோத்ராநுஷ்டாநத்தை ஸ்ரீ தேசிகன் ஸ்திரப்படுத்தி இருக்கவில்லையா? ஆதலால் அவரும் அதை அநுஷ்டித்திருக்காமல் முடியாது. மஹா பரமை காந்த்யக்ரேஸரர்களான ஸச்சிஷ்யர்களுடன் ரிஷிப்ராயமாக எழுந்தருளி இருந்த ஸ்ரீ தேசிகனுக்கு ஸாதந ஸம்பத்திக் குறைவு இருந்ததாக நினைப்பது தகுமோ?

ஸ்ரீ தேசிகனுடைய திருக்குமாரர் ஸ்ரீ காஞ்சியில் அக்நிஷ்டோமாதி யாகங்களை அநுஷ்டித்ததாகக் குருபரம்பரை ஸ்ரீ கோசத்தில் "மீண்டும் பெருமாள் கோயிலேற எழுந்தருளி அக்நிஷ்டோமாதி க்ரதுக்களையும் செய்தருளி" என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. திருக்கோடியூர் ஸ்வாமி காட்டிய ஸூசகம் இதற்கும் விருத்தமாக இருக்கிறது. ஸ்ரீ தேசிகன் காலத்தில் ந்யாயமான த்ரவ்ய ஸம்பத்தி யில்லையானால் அவர் குமாரர் காலத்தில் அது எப்படி ஏற்பட்டது? ஸ்ரீ தேசிகன் தமக்குப் பின்புள்ளார் அநுஷ்டிக்க வேண்டாமென்று தமது அநுஷ்டாநத்தினால் காட்டினாராகில் அவர் பிள்ளை அநுஷ்டித்தது எப்படித்தகும்? திருத்

தகப்பனார் திருவுள்ளத்தை மீறி திருக்குமாரர் அநுஷ்டிப்பது ந்யாயமா? தமது பிதாமஹரும், தம் குமாரரும் அநுஷ்டித்த ஒரு கார்யத்தை ஸ்ரீ தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றவில்லை யென்பதும் ந்யாயமா? இதனாலும் திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமி செய்துள்ள ஸூசநம் ஸரியானதன்று. ஸ்ரீ ரங்க ராமாநுஜ ஸ்வாமியின் ஆசார்யரான ஸ்ரீ தாதாசார்ய ஸ்வாமி, அவருடைய திருவம்ஶஸ்தர்கள், அரசாணிபாலை ஸ்ரீ வெங்கடாத்வரி வம்சத்தினர், நாவில்பாக்கம் அக்ரஹார பரமைகாந்தி ஸ்வாமிகள், கரூர் ஸ்வாமி முதலிய கணக்கில்லாத சிஷ்டர்களுடைய அநுஷ்டாநங்களும் இருக்கின்றனவே?

ஸ்ரீ தேசிகன் ஸந்யாஸாஶ்ரமம் ஸ்வீகரிக்கவில்லை. இதற்குக் காரணம் சொல்லுவார் சிலர் உளர். முக்ய கல்பப்படி அந்த ஆஶ்ரமத்தை இகத்தில் நிர்வஹிப்பது ஸாத்யமில்லை யென்கிற திருவுள்ளத்தாலேயே ஸ்ரீ தேசிகன் துரீயாஶ்ரமத்தை ஸ்வீகரிக்கவில்லை யென்பதே அவர்களுடைய கக்ஷி. திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமியின் ஸூசனை இவர்களுடைய கக்ஷியை பலப்படுத்தாதா? ஸந்யாஸம், நித்யமாகவோ அகரணே ப்ரத்யவாய கரமாகவோ இல்லாமலிருக்கையில் மௌண கல்பாநுஸரணம் செய்தாவது இக்காலத்திய பெரியோர்கள் அதைத் திருவுள்ளம் பற்றுவதும் பாதிக்கப்படாதா?

ஆகையால் ஆரம்பத்தில் அடியேன் விஜ்ஞாபித்தபடி திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமியின் விவரணம் க்ஷோப ஹேதுவாகுமோ வென்று தோன்றுவதால் இதை அந்த ஸ்வாமி சீர்திருத்தி வைதிக தர்ம மர்யாதையை ரக்ஷிக்க ப்ராத்திக்கிறேன்.

ஸ்ரீ:

தென்மொழிக்குயில்—திருப்பாணாழ்வார்

[ஸ்ரீ. உப. பரவஸ்து ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், கீழச்சேரி]

இவ்வாழ்வாரை ஸம்ஸ்க்ருத கவிதை யென்னும் கிளையிலே 'ராம ராம' வென்று பெருமாளைக் கூவும் வால்மீகி கோகில மென்னும் வட மொழிக் குயில் போல், அப்பெருமாளுக்கும் பெருமானை பெருமாளைப் பாடும் இன்மொழியுள்ள தென்மொழிக் குயில் என்னலாம்.

"கூவாய் பூங்குயிலே, வேங்கடவனை வரக்கூவாய்";
"போற்றியா னிரந்தேன் புன்னைமேலுறை பூங்குயில்காள்"

என்று பாடும் செழுங் குழல் மேல் மாலைத்தொடை தென்னரங்கர்க்கேயும் சோலைக்கிளியும், (ஆண்டாள்) மங்கை மன்னனென்னும் மகிழும் கிளியும் வட திசையில் கண்ணன் சரித்திரத்தை ஶுக ரூபத்துட னருளிச்செய்து அதே காலத்தில் தென் திசையில் அவன் குணங்களை பாடிய தென் திசைக் கிளியான நம்மாழ்வாரும் வேண்டிய குயில்களைப் போலல்லாது, விரையார் பொழில் வேங்கடவன் வடக்கு வாசல் வழியாக வரங்கம் வந்து புகுந்து இக்குயிலைக் காணவரும்படி கூவியருளும் பெருமை பெற்றது. ஆறு குணம் நிறைந்த அன்னமாயும் ஆதியில் அமரர்களுக்கு வெளிப்படுத்திய பக்ஷமுள்ள (சிறகுள்ள, அன்புள்ள) அன்னமும் (ஹம்ஸமும்) ஓர் பரமஹம்ஸத்தின் மீது ஏறிவரும்படி அழைக்கும் பெருமை பெற்றது இக்குயில்.

இது குரங்க சந்திரன் (மானுள்ள சந்திரன்) மாதவம் (வஸந்த காலம்) முதலானவைகளோடு சேர்ந்து வியோகிகளை (பிரிந்தவர்களை) வருத்தும் வேறு குயில்கள் போலன்றிக்கே, ரங்கசந்திரன் (பெருமாள்) மாதவத்தோர் (மஹா தபஸ்விகள்) முதலானவர்களோடு ஏகராசியாய் யோகிகளை தம் இனிய கானரஸத்தைப் பானம் செய்வித்து மகிழ்விக்கும் மஹிமை வாய்ந்தது.

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகன் அபிநவ தசாவதார மென்று கொண்டாடும் ஆழ்வார் பதின்மரில் திருப்பாணாழ்வாரிடம் பெருமதிப்புள்ளவர் என்பது பல காரணங்களால் வெளியாகின்றது.

இவரொருவரே அர்சாவதாரங்களில் பெரிதும் ஈடுபட்டு, 'இங்கே திரிந்தேற்கு இழுக்குற்றென்.' 'ஏரார் முயல்விட்டு காக்கைப் பின்

போவதே' என்று பேசியும் மடல் ஊர்ந்தும் இறுதியில் ஸ்ரீ பரமபதத்தில் பரரூபத்தின் பரிபூர்ணாநுபவத்தில் படிந்த மற்றைய ஆழ்வார்களைப் போலன்றிக்கே சொன்ன வண்ணம் செய்பவராய், பெரிய பெருமாளைத் திருவடிமுதல் திருமுடிவரை அநுபவித்து மோக்ஷாநந்தத்தை இங்கேயே பெற்று 'அமலனாதிபிரான்' என்னும் திவ்ய ப்ரபந்தத்தை யருளிச்செய்து அர்ச்சா ரூபமான பெரிய பெருமாள் திருமேனியிலே அந்தர்ப்பவித்தருளினார்.

ஸ்ரீ தேசிகன் கார்மேனி அருளாளர் கச்சியில் அவதரித்து, திருமலை முதலான திருப்பதிகளை ஸேவித்து, கோயில் சேர்ந்து 'வாஸஸ்ஸ்ரீ யஸ்ய தாம ஸுப்தி:' என்னும்படி நிலையாகக்கொண்டதும் ஸ்ரீ பாணநாதனுடைய ஸாரக்ராஹித்வத்தை அறிந்தன்றோ? அணியரங்கன் என்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே' என்றன்றோ பாண் பெருமாள் தம் ப்ரபந்தத்தை முடிக்கிறார். ஸ்ரீ தேசிகன் இப்பாசுர வ்யாக்யாநத்தில் "பெரிய பெருமாள் திருமேனியிலே திருமலை முதலாகக் கோயில்கொண்ட அர்ச்சாவதாரங்களிலும் ராம க்ருஷ்ண வாமந வடபத்ர சயநாதிகளிலுமுள்ள போக்யதை யெல்லாம் சேர அநுபவித்து இவ்வாபி ரூப்யத்திலே ஈடுபட்ட என் கண்கள் மற்றும் பரவ்யூஹ விபவாதிகளான திருமேனிகளை யெல்லாம் சேரக் காட்டினாலும் ஸ்தனந்தயத்திற்கு (குழந்தைக்கு) போக்யாந்தரங்கள் ருசியாதாப் போலே 'ஸாவொநாந்ய ருசிம் ப்ருத்தி' என்கிறபடியே அவை யொன்றும் ருசியாதென்கிறாராகவுமாம்." என்றருளிச் செய்தார்.

ஸ்ரீ தேசிகன் தமக்கு வேதாந்தாசார்ய ரென்கிற திருநாமத்தை ப்ரஸாதித்தாப்போலே ஆழ்வாருக்கும் முனிவாகனன் என்ற திருநாமத்தைப் பெரிய பெருமாள் ப்ரஸாதித்ததும் ஒன்றென்பதை இப்பிரபந்த வ்யாக்யாநமான முநிவாஹநபோகத்தின் மூல பாசுரமான அம்ருதாஸ்வாதினீ 37-வது பாசுரத்தில் 'வேதாந்த வாரிய னென்றியம்ப நின்றோம்' என்பதினால் ஸூசிப்பித்தருளினார்.

இப்படி, பல காரணங்களால் தமக்கிருக்கும் ஆதரம் தோற்ற அம்ருதாஸ்வாதினீயில் 36-வது பாசுரத்தில்

"என்பாணனேதியதோர் இருநான்கு மிரண்டுமான
வொருபத்தும் பற்றாக உணர்ந் துரைத்தோ"

மென்னும் குருபரம்பராஸாரத்தில் ஆழ்வார்களின் அடைவை அருளிச் செய்யுமிடத்தில் 'துய்ய குலசேகரன் நம்பாணநாத'னென்றும் அருளிச் செய்தார்.

ஆழ்வா ரருளிச்செயலை யநுஸரித்தே தாமும் திருவடி யாதியாக ப்கவத்யாந ஸோபாந மருளியது. ஆழ்வாருடைய ப்ரபந்தத்தை வ்யாக்யாநம் செய்யப்புகுந்து ஆரம்பத்தில் " இப் ப்ரபந்தம் ஸ்ரீராமாயண பாரதாதிகளைப் போல் விஸ்தாரமில்லாமலும் ப்ரணவாதிகளைப் போய் சுருக்கமில்லாமலும் ஸர்வாதிகாரமாயும், ஸந்தேகத்திற் கிடமில்லாமலும், அறிய எளிதாயும், விரஹம், தூதனுப்புவது, பரோபதேசம், பரமத கண்டநம் முதலியவை நிறைந்த மற்றைய ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீ ஸூக்திகளை போலல்லாது அநுபவ ரஸமாயிருக்கும் " என்று மருளிச்செய்தார்.

இப் பிரபந்தத்தில் முற்பட மூன்று பாட்டுகள் ப்ரணவாக்ஷரங்களை முதலாகக் கொண்டவை யென்றும், முதல் பாட்டு ரஹஸ்யங்களிலுள்ள முமுக்ஷுவுக்கு அவஸ்யம் அநுஸந்திக்கவேண்டிய அர்த்தங்களை அளிக்கிறதென்கிறார். இங்கு முதல் நடுவு முடிவிலுள்ள பாசுரங்களின் ரஸங்களைச் சிறிது அநுபவிப்போம்.

" அமல னாதிபி ரானடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த
விமலன் விண்ணவர் கோன்விரை யார்பொழில் வேங்கடவன்
நிமலன் நின்மலன் நீதி வானவன் நீள்ம திளரங் கத்தம் மான் [திருக்
கமல பாதம்வந் தென்கண்ணி னுள்ளன வொக்கின்றதே."

அமலன் குற்றமற்றவன்; ஜகத்காரணம்; உதவி செய்பவன்; அடியார்க் கடியேனை அடிமை யாக்குவன் என்றாப்போலுள்ள ரஹஸ்யார்த்தங்களையே பெரிதும் வெளியிடுகிறார். நீள்மதி ளரங்கத்தம்மான் திருக்கமல பாதம் என்னுமிடத்தில் த்வயார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார். பதங்களி லேற்படும் சுவைகளைப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலானோர் தெளியச் செய்திருப்பதால் அர்த்தங்களால் ஏற்படும் (த்வநி) அர்த்தங்களையே விசேஷித்து வெளியிடுகிறார். அடியார்க் கென்னை யாட்படுத்த விமலன் என்னுமிடத்தில் பெருமாள் விபீஷணனுக்கு 'ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட' என்றருளப் பாடிட்டதுபோல் லோக ஸாரங்க மாமுனியை நியமிக்க அவர் விஷயீகாரம் முற்பட்டபடி யென்றார்.

தோளில் சுமந்து வருபவருக்கு இவரெப்படி அடிமையென்னில்: திருத்துழாய் திருமுடியிலே யிருந்தாலும் (சேஷம்) பெருமையை விளைவிப்பதுதானே என்றார். மற்றோர் உரைகாரர், நீள்மதி ளரங்கத்தம்மான்— வெள்ளத்தைக் கள்ள மடையாலே பள்ளத்தே விடுமாப்போலே திருவேங்கடமுடையான் வடக்கு திருவாசலாலே வந்து புகுந்தானத்தனை யென்னுமா மென்று அழகாய் அருளிச்செய்தார். ஆச்சான் பிள்ளையும், கண்ணி

ஙுள்ளன தம் கண்ணாலே பார்க்கை அவனுக்கு அவத்யமென்று கண்ணை மூடிக்கொண்டேன் கண்ணுக்குள்ளே பிரகாசிக்கிறதே என்றருளிச் செய்தது மிக்கரஸமுள்ளது. திருக் கமலபாதங்கள் கண்ணில் புகுந்ததினால் பீதாம்பரம் முதலான அலங்காரங்களையும் அனங்கஜனகனுடைய தங்கம் போன்ற அங்கங்களையும் பங்கம் சிறிதுமின்றி அநுபவிக்கிறார். பெருமாளுடைய கமலபாதமென்னும் பூக்கள் தம் கண்ணில் விழுந்ததே காரணமாக 'ந வக்ஷ்யதி வஸ்யதி க்ஷணேநம்' என்றபடி கண்ணிற் கெட்டாத வஸ்துவை முழுவதும் கண்டதுமான ஆச்சர்யமே. பூ விழுந்த கண்களுக்குப் புலப்படாதொன்றுமென்று சொல்லுகிறார்களே பூவிலுள்ளவர்கள். எட்டாம் பாசுரத்தில் 'அரங்கத்தமலன் முகத்துக் கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட அப்பெரியவாய கண்கள் என்னைப் பேதைமை செய்தனவே'—என்ற விடத்தில் ஆழ்வாரின் அந்யாத்ருஶமான அநுபவத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறோம்.

"க்ருபயா பரயா கரிஷ்யமாணே ஸகலாம்ஹம் விபு ஸமஸ்தலோகா நேத்ரே | ப்ரதமம் ஸ்ரவணே ஸமாஸ்த்ருணாதே இதி மேமே வெ்ருணாம்ஹ நேத்ரே: ॥"

என்றபடியே பெருமாள் திருக்கண்கள் க்ருபையாலே திருமேனி யெங்கும் கண்ணுக்க வேணுமென்று முதலில் காதுகளை அரசர்கள் அருகி லிருக்கும் சிற்றரசர்களை ஜெயிக்குமாப்போலே பொருதுகிறான் என்று அபியுக்தர் வ்யாக்யாநம் அழகியதே. இங்கு தேசிகன் "அப் பெரிய" வென்றதற்கு 'இப்போது காண்கிற அளவின்றிக்கே சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி அளவு கடந்த போக்யத்வத்தையும் பெருமையையும் உடையன' வென்றருளிச் செய்தார்.

மறையிற் சொன்ன தாமரை போலன்றோ 'தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷிணீ' இவர்களுக்கு அவன் கண்கள் தோற்றுவது. எம்பெருமானார் காவேரியில் நீராடி வரும்போது காலையில் காதலிக்குக் குடை பிடித்துவரும் பிள்ளை யுறங்கா வில்லிதாஸரை 'இஃதென்ன வென்ன? இக்கன்னியின் கண்ணழகு கடும் வெயில் பட்டால் கன்றிவிடும்' என்று சொல்ல, 'இதினு மழ்கியது கண்டாலோ' வென்ன, 'இதை விடுகிறேன்' றென்று சொல்ல, பெருமாளுடைய கண்ணழகை ஸேவிக்கும்படி ஸ்வாமி நியமிக்க, தாஸர் அப்பொழுதே பற்றற்று பெருமாள் திருமேனிக் காவலில் அமர்ந்தார் என்று சான்றோர் கூறுவர்.'

கடைசிப் பாசுரத்தில் மற்றொன்றினைக்காணாவே—என்னு மிடத்தில் வேறொரு அர்ச்சாவதாரம் அவதார விசேஷம். இவற்றை இப்படி விரும்பி

போக்யமென்று கருதாது என்றார் பிள்ளையும். ஸ்ரீ தேசிகன் பரவ்யூஹ விபவாதிகளான திருமேனிகளை யெல்லாம் சேரக்காட்டினாலும் ருசியாதென்றார்.

'ஹாவொநாந்ருத்ய மூர்த்தி' என்னு மிடத்தில் திருவடி அந்யத்ர வென்று பெயரிட்டுச் சொல்லவும் பிடிக்காமல் பரம பூதத்தை யருளிச் செய்ததுபோல், இங்கும் பெரிய பெருமாளைத் தவிர வேறொருவனுடைய பெயரையும் பகர்வதற்கு ஸஹியாது 'மற்றொன்றினை' யென்றார். மற்றையாழ்வார்களைப் போல திருநாமப்பாட்டும் அருளிச் செய்திலர். 'விஸஸ்மார தஜ்ஞானம்' என்று தம்மை மறந்தவரன்றோ இவர். பாட்டுக்கு ஸங்கியையும் சொல்ல வில்லை. கணக்கற்ற பெருமையுள்ள பாசுரங்களைச் கணக்கிடாததும் பொருத்தமுளதே. இவர் பஞ்சம குலத்தில் அவதரித்தவர் கோயிலில் புகுந்தார். அதுபோல் எப்போதும் பஞ்சமரை ஆலயங்களில் புகுத்தி விடப் பார்ப்பர் சில பார்ப்பனர்களும் பிரமுகர்களும். இவர் திருக்கையிலிருக்கும் வீணாஸ்வாதத்தில் பஞ்சமத்துவமுண்டே ஒழிய, இவருக்கில்லை. இவர் நெற்கதிரில் அவதரித்தவர். ஆனால் புலையர்களால் போஷிக்கப்பட்டவர். அயோநிஜராயினும் வளர்ந்த விடத்தின் தோஷத்தினால் கோயிலருகில் வரவும் ஸம்மதிக்காது தினம் திருவுறை யூரிலிருந்து தென் திருக்காவிரி கரை சேர்ந்து (திருவரங்கனை) நாடகக்காரனை இனிய கீதத்தால் மனங்களியச் செய்வது உசிதமென்றறிந்து வாத்யங்களில் ஆத்யமும் ஸ்வாத்யமுமான வீணையின் த்வநியோடு சேர்ந்த தன் இனிய கண்டத்தினால் பாடிக்கொண்டு இருக்கும் ஸமயம் ஓர் முனிவரைத் தோளில் தூக்கி வரும்படி பெருமாள் நியமிக்க 'பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமே யாள்கின்ற எம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனார்' ஆணைக்குட்பட்டு அரவணையானை யணுகி ஆனந்தபரிதராய் அநுபவித்து அந்தர்தாநத்தையடைந்தாரென்று இவருடைய பவித்ரசரித்ரம். இப்படி அயோநிஜராயும் அந்தரங்கனுக்கு அந்தரங்கனாயிருப்பானொருவன் பஞ்சமனாயினும் ஷட்குலீனனாயினும் (சக்கிலியன்), கோயிலுள் சென்று மறைவதாயிருந்தால் மறைய வரும்; இறையவரும் மற்றுள்ளாரும் உள்ளத்தில் எள்ளத்தனையும் கள்ளமில்லாமல் கருதுவார்கள். இவ் வாழ்வார் கார்த்திகை ரோஹிணியில் ஸ்ரீரங்கத்திற் கடுத்த உறையூரில் அவதரித்தவர். தினம் காவிரிக் கரையில் பெரிய பெருமாளை நோக்கி நின்று வாணாட்களை வீணாக்காமல் வீணாகாநம் செய்துய்ந்தவர். இவர் குணங்களை இவ்வவதார மஹோத்ஸவத்தில் அனுபவித்து நாமும் உய்கின்றோம்.

அதிர்ஷ்டம்! எப்படி?

L. N. பெப்பர்மெண்டையே வாங்கவேண்டும்.

குழந்தைகளின் சிநேகிதர்கள்! பெற்றோர்களின் களிப்பு!!

விலை மலிவு! சுவை பெரிது!

நன்மை தரும்!

இந்திய முதல்—இந்திய தொழிலாளிகள்.

வாங்க முந்துங்கள்! கொடுக்கும் பணத்திற்கு நல்ல பெப்பர்மெண்டு !!

For Delicious and wholesome Confectionery made of selected Fruit Essence and healthy glucose, apply to:—

SRI L. N. CONFECTIONARY,
Sales Depot:—West Chitrai St., Madura.
MADRAS OFFICE:—**Phone No. 3658.**
Y. M. I. A. Buildings, Armenian St., Madras.

L காயம்—பெருங்காயம் **G**

இதை ஹிங்கு—हिङ्गु என்று ஏனைய பாஷைகளிலும் வழங்குகிறார்கள். இது தன் குணத்தினாலும் நறு மணத்தினாலும் ஜீர்ணகாரியான மற்றச் சரக்குகள் பலவற்றையும் வென்றது என்பதை இப்பெயர் குறிக்கிறது. அதனாலேயே இதற்கு "ஸஹஸ்ரவேதி" என்றும் மற்றொரு பெயரும் வடமொழியில் வழங்கப்படுகிறது. "வயிற்றில் வாயு சேருவதையும், நெஞ்சில் கபம் சேருவதையும் தடுத்து விலக்கும்; வயிற்றுவலி முதலிய அஜீர்ணக் கோளாறுகளை அகற்றும்; பித்தஹரம்; சுவையில் காரமாயிருப்பதால், உணவை நன்கு ஜீர்ணம் செய்யும்; அரோசகத்தைப் போக்கும்; பசி தீபநம் செய்யும்" என்று ஆசார்ய வாக்படர் ஆயிரங் காலத்திற்கு முன் உயர்ந்த பெருங்காய குணங்களை உவந்து மொழிந்திருக்கிறார்.

"हिङ्गु वातकफानाहशूलघ्नं पित्तनाशनम् ।
कटुपाकरसं रुच्यं दीपनं पाचनं लघु ॥"

இக்குணங்களை யெல்லாம் பெற்ற பெருங்காயம் எல். ஜி. குறியுள்ளதைத் தவிர உண்மையில் வேறெதுவுமன்று. இதைக் கவனித்து எப்பொழுதும் காயம் வாங்குங்கள்.

லால்ஜி கோது & கம்பெனி

பிரபல பெருங்காய வியாபாரிகள்,

பம்பாய் சென்னை கும்பகோணம்

துன்ம னத்தர்து ளகற் றும்யதி
தன்ம சமுச்சய மென்னும் பேர்பெறு
மின்ம றைப்பொரு ளேன்றவர் நூலினை
நுண்ம னத்தொடு நோக்கியு வந்தனர். 186

வேறு

இங்குரி கழ்ந்த வெல்லவு மேரா ரின்னரங் கத்திடையே
தங்குதொ ழுனைத் துறைவரின் பாத தாமரை யாளரெலாம்
பொங்குசெ விப்பு லன்கொ டரங்கப் புகழ்பெரு மாளரைய
ரங்கம லப்பூ வானனங் காணு வங்கைகு வித்தடைவே. 187

எண்ணறு மேமப் மொன்முடி யாரு மின்சிக ரித்தளிக
ணண்ணிய கச்சி நன்னக ரேகி நான்முகன் வேள்விமுதன்
மண்ணக முய்ய வந்தருள் கண்ணன் மன்னும ருண்மணவாக்
கண்ணிய சன்னி யாசி யின்றயைக் கண்டுவ ணங்கியரோ. 188

இத்தலை யேகு வித்திடு கென்னக் கெஞ்சி யிரந்திடவவ்
வித்தக ரேகிக் கச்சியை நாடி விண்ணவர் கட்கிறையி
னித்திய செல்வ னேரிரு தாளை நீண்முடி கொண்டிறைஞ்சி
முத்தமிழ் வேத முந்திய தேவ கானம தின்விரவ. 189

கன்னெகிழ் போகக் கன்னலும் வெள்கக் கானமி சைத்திடலும்
பின்னைம ணாள னின்னமிழ் துண்ட பெற்றிய னாகியுவந்
தென்னவி ழைந்தீ ரென்னவ ரைய ரெம்மெதி நாயகரைப்
பொன்னிய ரங்கம் போதவ ருள்க வென்னவி ரந்தனராம். 190

ஆகுவ தோரா வவ்வண மேகு கென்னவருச் சகனு
லோகையி னேத வோமென வன்னா ருத்தர வேதியனைக்
கோகன கத்தின் றுடொழு தேயங் கூரமெ ழுந்தவர்முன்
னுகவி ளங்கும் பாகவ தத்தோ டன்றும ருங்கெழவே. 191

அரையரு டன்பு றப்பட வாங்கே கச்சியி னம்பிமுதற்
புரையறு கேள்விப் புந்தியர் தன்னம் போந்துபு றம்வழிவிட்
டுரைசெய மங்க ளம்புய லோதி யொண்ணுதல் புக்கவகந்
துரிசுமு வப்புந் தோன்ற நடப்ப தென்னவெ ழுந்தனரே. 192

பொன்புரை சாலி யின்கழை யோங்கும் பூகமு தற்பலவும்
மன்பெரு பண்ணைச் செங்கயல் பாயு மன்னுபு னல்வளநா
டன்பொடு பல்ல பிற்பட வேகி யற்பகல் வேறுபடா
மின்பல செங்கேழ் மாமணி மாட மேவரங் கம்மிடைந்தார். 193

வேறு

இருமை யும்புவி யெய்திட வொழுகுநீம் புனலிற்
பரவு காவிரித் தடமவர் படர்தரல் செவியுற்
றரவ ணைப்பர னடியவ ரனைவருங் குழுமி
மருமலர்த்தொடை முதற்பல வரிசையு மகிழ்வாய். 194

கொண்டு போதரக் குதலமீ தூறப்பெலாம் படியக்
கண்டி றைஞ்சினர் களித்தன ரவைசிரம் வகியா
மண்டு மாடநீள் மறுகிடை வலமுறப் போகிக்
கொண்டல் கண்படு சினகரங் குறுகினர் நுழைந்தார். 195

பண்டை யின்முறைப் படிமுன மரங்கநாச் சியரைக்
கண்டு தாடொழு தழகிய மணாளனின் கழல்க
ளின்டை தன்னையு மிறைஞ்சினர் திருமணித் தூணி
னண்டை நின்றனர் பெரியநம் பெருமாளி னழகும். 196

அமல னாதிப்பி ரான்படி யடிதொழு மளவிற்;
கமலை நாயகன் கழல்கழூஉந் நீர்த்தமே முதல
மும்மலம் வியுமா றுதவினன் முகிழ்நகை யுடனே
நிமல ரின்முகங் கடைக்கணித் தின்னண நிகழ்த்தும். 197

நம்பெ ரும்பக டவனியி னாருணர்ந் துய்வா
னிம்பர் போதிரென் றியாமுன மிசைத்திடு மியைபி
னம்பு வித்தல மவதரித் தனிரதி ஞாராய்ந்
தெம்பெ ருந்திரு விருவிபூ தியையுமீங் கிழைக்க. 198

உலக மூன்றுநம் முடையவ ரென்றினி யுரைக்க
விலகு நாமமு மீன்றன நுமக்கென விசைக்க
வலகில் கேள்வியவ் வுடையவ ரங்கண்முத் தகுப்ப
விலகு நாயக னியமன மியைந்துமீண் டிருந்தார். 199

மற்று மன்னரு மிருவிபூ தியையுநா மணக்கப்
பெற்ற தும்பெரு நம்பியின் பெய்கழற் கழலென்
றுற்ற வுள்ளமு முவந்தக ளங்கநாட் டாழ்வா
னற்ற வன்றனைக் கொடுதிரு விழாமுத னடவி. 200

கோயி லின்பணி குறைவறப் புரிதரற் கவரே
யேய தின்டிற லிறைவரா யியற்றுறு நாளுந்
தேய மெங்கணுந் திருவரங் கத்திரு விழவே
சேய தென்றுகொண் டாடிடச் செய்தன ருறைந்தார். 201

வேறு

உடையவரிவ் வாறுறையப் பெரியதிரு
மலைநம்பி யுழைமுன் போய
மிடைதிருமட் குறியீரா றங்கமிலுந்
திருவைண வருமுன் மேவி
யிடைமலரி னடிதொழுதே யிருகரமுங்
குவிந்துசிரத் தேறு நிற்கப்
புடையிலகு முதலிகளின் சமவாயஞ்
செவிமடுப்பப் புகலா நின்றார். 202

திருமலைநம் பிகண்முதலித் திரளோடுந்
திகழ்தருகா ளத்திக் கேகி
யானுழையன் பொடுபூசை யாற்றிவருங்
கோவிந்தப் பட்டர்க் காறைப்
பிரியமொடி லௌகிகமாச் சிலபகரத்
திரும்பமனம் பேணு தந்த
வுரையுதறி மலர்கொய்தற் கிவர்ந்தனரோர்
பூந்தருவி னுரவோ ராங்கே. 203

நம்பியவர் கருத்தடலை நாங்காண்டு
மெனவலியா நறவே சோரப்
பம்புமலர்த் தருவின்கீழ் மகிழ்மாற
னருடிருவாய் மொழியுட் பண்ணூர்
வம்புசெறி பூவும்பூ சையுந்தகுமே
வாமனனுக் கல்லா லென்னு
மம்பொருளும் வாக்கியத்திற் காம்பொருளு
மாரணத்தின் முறையே யோத. 204

செவியுறுமப் பட்டருடன் றகாதுதகா
தெனமொழிந்தே சினைநின் றங்கட்
புவியிழிந்தி லிங்கமுதற் புராரியுறுஞ்
சின்னமெலா மரிந்து போகட்
டவயமெனை யாதரிப்பா யெனநம்பி
யடிமலரின் முடிசாய்த் தார்ந்தே
யுவமையறு முபயவிபூ தித்திருவிற்
கொண்மகுடஞ் சூடா நிற்க. 205

முடைவீசுந் தலையோட்டின் முன்னிரந்தான்
றன்னுழையே முடிசாய்த் தேனே
கடையேனைக் கடைத்தேறக் காத்தருள்க
வெனவழுது கரைந்து நைந்தே
யுடையேனுந் திருவடியே யொருவேனு
னெனவிழுந்த படியே போற்ற
வடைவேயா மவையுணர்ந்த வவரிவரை
யெடுத்தருளித் தெருட்ட வாங்கே. 206

தலத்ததனி லுள்சிலர்போந் தகங்கொதித்துத்
தீவிழித்துத் தகவின் றெங்கள்
வலத்தவரை யிங்ஙனநீர் வகைபிறழ
மருட்டுவதும் வலமோ வென்னக்
குலத்துயரம் பட்டருமக் கோயிறிறந்
திடுகோலே யெழுவா யாய
நிலத்தெறியா நின்மலரா நம்பிமல
ரடிவழியே நின்றே மற்றும். 207

அடல்செறியு மந்திரவா தியினருகே
யுறைபவரை யலகை வாட்டுந்
திடமுளதோ நுமதுவிர கினியென்மாட்
டொருதினையுஞ் செல்லா தென்னக்
கெடலரிய திருஞான நம்பியுமப்
பட்டருடன் கிளர்ந்து போந்து
படவரவி னல்குலரம் பையர்வதியும்
வடவரையைப் பணிந்து சேர்ந்தார். 208

சேர்ந்தங்கே சவுளமுதற் செய்வனகண்
முற்றுவித்துத் திருத்த மைந்துங்
கூர்ந்திலக வணிந்தனர்நம் பெரியாழ்வார்
திருமொழியே தொடங்கிக் கூருஞ்
சேர்ந்திரத மொழுகுபல செந்தமிழ்வே
தங்களையுந் தெருள வூட்டிப்
பேர்ந்துவனஞ் சென்மகவைப் பின்மணந்தா
ரின்மகிழ்ந்தா ரென்றூர் பெட்பின். 209

வேறு

பொற்புடன்பு கலுமப்பொ ருள்கண்முற்றுஞ் செவிகொளா
வற்பினந்த வைணவர்க் கருள்சுரந்து மகிழ்வுறு
நிற்பயதி ராசர்நம்பெ ரியநம்பி நிலவுமக்
கற்புயர்ந்த கனமிகுந்த கண்ணியர்க் கியம்புவார். 210

சென்றுதிருக் கோட்டியூர் நம்பிசெய்ய தாள்பணிந்
தொன்றுமந்தி ரார்த்தமோடு முயர்சரம சுலோகமுந்
துன்றுசெய்ய பொருளினேன்று தொல்லுலக முய்வணம்
பின்றரங்க நதியரங்கம் பெட்பினெய்து கென்றனர். 211

அந்தவண்ண மவர்நடந்து கோட்டியூர ரடிகளில்
வந்திறைஞ்சி யஃதுரைக்க வாய்திறந்த வர்வளம்
முந்துமந்தி ரார்த்தமொய்ம்பி யாவருக்கு முணருமா
றிந்தவேளை யேகிமற்று மெய்துகென்றி சைத்தனர். 212

மீண்டரங்க மிடைந்துசில்ல பகலகன்று மீண்டெழுந்
தாண்டருள்க வென்னவன்று மவ்வணம்பு கன்றிட
மாண்டதொல்ல ரங்கமேகி மற்றுமற்று மவ்வண
நாண்டுறந்தீ ரெழுமுறையு நடந்துமொன்று மின்மையான். 213

ஆசையன்ற கங்கலங்கி யவரிருக்க வொருபக
லோசைபெற்ற கோட்டியூர ரூரரங்க முற்றெளிர்
காசையுற்ற பணிபடுத்த காரரங்கன் றுளிணை
மாசைமொத்த மங்களாசா சனமிழைக்கும் மையமே. 214

முதலிகள்வ ணங்கியங்கு வாழ்வுளார்கண் முகிழ்தரத்
துதவலின்றி யுடையவர்க்கிங் கொதுக்குமாறெ வென்னென
விதயமாண்டொ ரெல்லைகாணு கென்றுநான்மு கத்துமுன்
மதுவின்வைரி வழங்கினனென் றவருமற்று யாடினர். 215

ஆண்டரங்க னருச்சகன்மு கத்தினம்பி நீரினிக்
காண்டலின்றி யிவர்கருத்து வக்குமாறு கழறுகென்
றேண்டயங்க வியம்பநம்பி யேன்றெழுந்து தந்நகர்
மாண்டயங்கு முடையவர்க்கோர் மறைவலாளை விட்டனர். 216

விட்டவேத வாணர்வந்து விளம்பநம்பி யாணையை
மட்டொழிந்த மகிழ்விராமா னுசனடாது ராழ்வானுந்
தட்டொழிந்த நான்முதலி யாண்டான்கூரத் தாழ்வானு
நட்டொருங்கு மருங்குபோத நடந்துகோட்டி யூருறு. 217

மூவர்தம்மை யயனிறுத்தி நம்பிபாத முளரியை
மேவியொன்றி யாயிறைஞ்சி மிக்கொடுங்கி நிற்கவப்
பூவமரா யாமுரைக்கும் பொருளெவர்க்கும் புகல்கிலா
தாவலிற் புரக்கவென் றருள்சுரந் தளித்தனர். 218

கொண்டுபிற்றை யவ்விரா சியந்துலங்கு கோட்டியூ
ருண்டுவெண்ணெ யொளிருமாய னுயர்திருவோ லக்கமங்
கண்டியுள்ள வனைவருந்த மள்ளகங்கொண் டுய்யுமா
றண்டரும் பழிச்சமுன்ன ராய்ந்துதூற்றி விட்டனர். 219

நம்பியிந்த நலமுணர்ந்து நாடியந்த யதிபனை
யெம்பகர்வி னுக்குமாறி ழைத்துவந்த தென்னென
வம்பொருந்து குருவினுணை யகற்றியெய்து பூதியே
வெம்புவண்ண மடியனேற்கு விளையுமூதி யம்பிற. 220

என்னவன்ன யதியிராச ரேனறிந்த கந்தனை
முன்னலின்றி ழைத்திரென்ன மீளவந்த முதியரு
மன்னியிந்த நிரயம்வெய்ய மதியிலேனு ழல்கினும்
பின்னனேக சீவகோடி பிழைக்குமென்றே யவர்தொழ. 221

கோட்டியூர ரவருரைத்த குணநிரம்பு மொழிகொளாக்
காட்டொழிந்த வவர்கருத்தின் கண்ணியர்க்கு வியப்புறு
வாட்டமுற்ற மனத்தினிந்த வகையிழைக்க வறிகிலேம்
வீட்டிருந்தே மெனவெதும்பி மற்றுணர்ந்து விளம்புவார். 222

இற்றைநாடொ டங்கியைய வித்தரிச னத்தினை
முற்றவிரா மானுசசித் தாந்தமென்று மொழிகயாஞ்
சொற்றவாணை கடந்தபாவ மில்லையென்று சொல்லவங்
குற்றயாருந் தாமிடைந்த பேற்றையுள்ளி யுவப்புறு. 223

சொல்லருந்தி றல்படைத்த விம்முனிவர் தோன்றனு
மெல்லுறுமெம் பெருமானுரே யென்றிரைந்து கொண்டவர்
மெல்லரும்ப தத்துணையின் மேயிறைஞ்சு மெல்லையி
னல்லிரும்பு கழ்க்குமூல நம்பிமற்று நாடியே. 224

எந்தஞால முங்கரியி ருக்குமாறி யம்புகே
னிந்தஞானி யெம்பெருமா னுரேயிந்தத் தரிசனஞ்
சந்தமாரு மிவரதென்று சாற்றயாருங் கரமெடுத்
தந்தமாக வாகுமாகு மென்றாற்றி யாடினர். 225

வேறு

பின்னம் பெருமானுர் நம்பியடி மேல்வணங்கி
யின்னன் முகமனெடு மேந்துவிடை முதலிகளிற்
றென்னம் பொழிரங்கந் திரும்பிமணந் தங்குறையும்
பென்னம் பெரியதிரு நம்பிமலர்த் தாடொழுதே. 226

பேசா தவருறையப் பின்போந்தார் கோட்டிநக
ராசா ரியருழையே யாயவெலா மாங்குரைக்க
நேசா பிமானமொடந் நின்மலரு மிக்குவந்தே
வாசா லகரிளையாழ் வாரை வருகெனவே. 227

சென்றே திருவரங்கப் பெருமாள ரையரிட
நன்றே திருவாய் மொழியாவு நன்குணர்ந்து
பின்றே டரியசில வார்த்தைகளும் பெற்றிடுக
வென்றே யருளிவிட வேன்றங் கெழுந்தனரால். 228

அவ்வரையர்க் காறுமதி யாற்றி யரும்பணிகள்
செவ்வியெதிர்ந் தொருநாற் செம்மஞ்சட் காப்பியற்றுஞ்
செவ்விக் கடைக்கணித்துச் செம்மாந் துளமவரை
யெவ்வ மகன்றொழியு மின்மொழிக ளீங்குரைப்பார். 229

பீதகவா டைப்பரனே பிரமகுரு வாகிவந்தென்
றோதுமு றைப்படியே யுறங்கும் பெருமாளே
நாத னெனவுலவு நம்பெருமா ளாய்வந்த
வாதரமே மிக்கவெழி லாசாரி யன்புடையே. 230

திருமந் திரமருவிச் செஞ்சரம சுலோகத்தில்
விரவும் விரகொன்றே விழுமி தெனவலியாத்
தெரியேன் குருவலதோர் தெய்வமெனத் தேறியவன்
மருமா மலரடியின் மன்னும் விழைவுடனே. 231

பத்தி புரிபவர்க்கே பரமபதப் பேறுகு
முத்தி யணுகுமிது முன்றொழுனை யந்துறைவர்
நத்து பவர்க்குரைத்த நல்வார்த்தை யென்றருளி
வித்தகத்தின் மாமதுர க்விகள் விளம்புமுனம். 232

கண்புரையுங் கண்ணிளெழி னுண்சிறுத்தாம் பின்பொருளும்
பண்பெருகுஞ் செய்ய பரகாலன் வாய்மொழியும்
பண்பொழுக வோதவிவை பான்மையுறக் கொண்டவரு
நண்பினவர் தாள்பணியா நண்ணிவிடை மீண்டனரோ. 233

மீண்டும் பெருநம்பி மெல்லடியில் வீழ்ந்தெழலுங்
காண்டுங் நுமதுதிறங் காலமிகத் தாழாமே
வேண்டும் விழுப்பமுறுங் திருமாலை யாண்டான்பா
றேண்டுங் திருவாய் மொழிப்பொருளுந் தேறுகெனா. 234

அம்மாண் பினாருள மற்றவரு மாங்கேகி
யம்மா மவரடிமே லன்பிற் படிந்தெழுந்தே
தம்மா வரவுரைக்கத் தண்ணளியி னுங்கவருஞ்
செம்மாந் தகமந்தச் செம்பொருளுந் தாமுரைக்க. 235

கேளா வவரறியாக் காலத்து ளென்றுரைக்குங்
கோளாரும் பாசுரத்திற் காண்டான் கொடுத்தபொரு
ளாளா தொருபொருள்வே றுய்ந்தறைந்தீ தாகிடுமோ
வாளா வழங்கினனே யென்னா வணங்கினரால். 236

ஆண்டா னதுகேளா வாராய்ந் தகமகிழ்ந்தே
யேண்டாங் கிருங்கோட்டி யூர்பெரிய நம்பிகளுஞ்
சேண்டாங் கருமுதலிச் சங்கமொடுஞ் சேரவையில்
வேண்டார் களும்விழையு மப்பொருளைச் செப்பினரே. 237

மிக்குயரு மப்பொருளின் மேலோ ரவர்வியவாத்
தக்கவிது முன்னாள் வந்தவரே தாமுரைத்தா
ரக்கருணை யிவ்விளையாழ் வாருமையே தான்மலிந்த
பக்குவமுண் டுள்ளபடி யானேயிப் பண்ணவரும். 238

சாந்தீ பினியிடமன் றின்னறவைத் தண்ணளிகண்
மாந்தித் திருவிளரி மன்மிழற்றுந் தண்டுளபப்
பூந்தார்ப் புயல்வண்ணன் பொற்கலைக ளென்றதெனத்
தேர்ந்தே நமதகமே தெண்ணூல் பயிலுவரே. 239

ஓரா திவருளதோ வென்றே யுவந்துரைப்பச்
சீரார் திருமாலை யாண்டான் செழுநகையி
னேராய் மொழிந்தருள வெம்பெருமா னார்வைக
ணோரார் நெறிபிறழா துண்ணிலவ நேர்ந்தனராம். 240

23-வது சருக்கம்

வேறு

தன்னினைவி னாகியசை தந்துமசை வின்றி
மன்னுபல வண்டநிரை மண்டுபொரு டோறு
மெண்ணினிறை யெண்ணெயென வெங்குநிறை நாத
னென்னிதைய மென்றுமொளிர் தந்தெமையுங் காக்கும். 1

வேங்கட மதிற்குலவு நம்பிமக வென்ன
வோங்குமதி யைப்பசியி னொன்றுபூரா டத்திற்
பாங்குபெறு சண்டனது பாகமென வந்த
தாங்குகுரு கேசாது தாடலையி ணைப்பாம். 2

ஆடவரு மங்கனைக ளையரிம லர்க்க
ணாடிமறை யுங்கயல்க ணற்குவளை சாய
நீடுபுன லாருதட நிறைபெரிய பூதூ
ரூடவத ரித்தவரு மிங்குறைய வோர்கால். 3

திருமலைநம் பிக்குரிய தேவிதன தத்தை
கரியகுழ னங்கைதனைக் காணவட வெற்பிற்
கரியகிடாம் பித்தலைய வாச்சானெனா நாமன்
பரிவுடனெ ழுந்தவிடம் பலபகலு றைந்தார். 4

நம்பியயர் துள்ளவிரு நற்புதல்வர் தம்மு
ளம்பெரிய பிள்ளானவர் வாலிபர்க ளன்ன
வம்பழுகை யுந்நகையும் வனைகுவது மின்றித்
தம்பமென வேவறிது தங்குபவ ராகி. 5

அரியபெரு பனுவல்களை யாய்ந்தவையு ரைக்கும்
பெரியவர வைக்கணவை பெட்பினொடு கேளா
மருவியக மன்னுமுத மண்டவெழில் வதனம்
விரியுமல ரென்னவொளி விம்முற விருப்பார். 6

கண்டுதுப யந்தவரும் புதுமையிது காணா
மொண்டொடிநஞ் சோதரியி னொளிர்கருவின் வந்த
வண்டர்புக ழையதிரி தண்டரிறை யென்ன
மண்டலமெ ழுந்தனரோ வென்றிவர்ம கிழ்ந்தார். 7

ஆரணமு தற்பலவு மன்பொடுப யின்றே
யேரணியு மின்றமிழ்ம றைக்கணசை மீறு
நாரணன லக்குரிய பிள்ளானிலை நாடிப்
பேரணியு மாச்சானகை பெருகியுறை காலை. 8

கோயிலுறை வைணவர்கள் கூடிவட வெற்பைப்
பாயொளிய வெம்பெருமா னாருறப கட்டை
வாயினுரை செய்யமலை நம்பிகொடு மற்று
மேயவறை கேயவரை கென்றுதெவிட் டின்றே. 9

தரம்பலதி ருச்செவிக டாமமிழ்தி னுண்ணு
வரம்பறுமு தத்துவட வரையனடி மலரை
நிரம்பமன னிவ்வணநி கழ்த்தினனெ னத்தங்
கரம்பலகு வித்துமுறை கண்டுதொழு தாரால். 10

செந்திருவ யோத்திவிளை யாடலவை செய்யு
மந்துவரி தழ்ச்சிறுவ ரடையமலர் விழியன்
கந்தடுக ளிற்றிரகு நாதனிசை களையே
யந்தமொடு பான்மிகவ யர்ந்துதிரி கிற்பார். 11

அன்னவண மெம்பெருமா னார்புகழை யென்றும்
மின்னுகுரு கைப்பிரான்பிள் ளான்மிகமி ழற்றி
யின்னசையி னிற்றிரித லீன்றவரு ணர்ந்தே
யென்னவிது வென்னவிது வென்றதிச யித்தே. 12

கன்னனிக ரின்மொழியோர் கன்னிகையை யன்னார்க்
கின்னறுமு கூர்த்தமதி லேர்வதுவை யாற்றிப்
பின்னெதிம னின்னடியிற் பொட்பொடுவ ணங்கப்
பொன்னனைய புத்திரனை யாச்சானொடு போக்கி. 13

வசுந்தரையு யும்வணமு தித்தயிதி மன்னைப்
பசுந்துளவ னித்திரும லைப்பரன்ப தத்தைக்
கசிந்துமன முருகும்வகை கண்டடிவ ணங்க
நசைந்திவணெ ழும்படிநீர் நவில்கெனவி டுத்தார். 14

வேறு

தகுந்தவர் புகழு மாச்சான் பிள்ளானுந் தாமு மாயம்
மிகுந்தவர்த் தொழுது தென்பா னடந்தனர் மிசையி னெங்கு
நகுந்துகிற் படலம் வான முரிந்தது நானு மென்னத்
தகுந்தடர்ந் தசையுங் கச்சித் தனிநக ரடைந்து மன்னோ. 15

ஆனைமா மலையான் பாத மடைவொடு தொழுது போற்றி
வானையார் முடிகள் பொன்னும் வடமலை நிகழ்ந்த யாவுந்
தேனையார் மொழியி னீன்று டெரிவுறப் புகன்று மற்றுங்
கானையா றுகளை யூரைக் கடந்தன ரரங்கங் கண்டார். 16

சென்றுகா ணெழில ரங்கஞ் செழிப்புற வதியு ஞால
நன்றுகாண் குறய தீச ன்ளினனே ரடியில் வீழ்ந்தே
பின்னுகா ணெழுந்தி ராது கிடந்திட வயிர்த்துப் பெட்பி
னின்றுகாண் மொழிக வெண்ணத் திருந்தது துணிபி னென்றார். 17

என்னலு மலையி னம்பி யெழிற்கருத் திசைக்க வையன்
பொன்னெனு முளமு வந்தப் புனிதரின் முடி பிடித்தே
முன்னெழ நிறுத்திக் கையென் முளரியி னயலி னோக்கா
வின்னதன் மையனோ பிள்ளா னெனவிசைத் தருள வன்னார். 18

அடியனேன் றெழும்ப னென்றே யங்கமோ ரெட்டு மண்மேற்
படியவே விழுந்து பல்காற் றெழுதெழக் கடைக்கட் பார்வை
வடிவெலாம் பரவ நோக்கா வளவிய தொழுனை யாற்றின்
வடுவறு துறையார் நம்பி யிருவரும் வழங்கு நம்பால். 19

வனப்புறு கடைக்க ணிப்பு நம்வயின் வளரு மென்னு
மனக்கினி யனவே பேசி மற்றுயற் பால முற்றுங்
கனக்குமா றருளி யாச்சான் கருத்துற வளித்து வையந்
தனக்கொரு கதிரோ னென்னத் தயங்கினா ரொளியின் மாதோ. 20

வேறு

எம்பெருமா னாரிங்க னிலக வோர்நா
ளேதுமிலா வொருகசட னிவருண் டுப்பில்
வெம்பிவிழு நஞ்சினையில் லாளின் கையி
னினிதளிக்க விளம்பவவள் கற்பின் மிக்க
கொம்பனையா ளாதலினக் கொடிய வூனைப்
படைத்தவரின் கோகனகத் தாளில் வீழ்ந்து
கும்பிடுத லிழைத்தயலே யொதுங்க வன்னார்
குத்திரமிச் சொன்றியெனக் குறித்துப் பின்னும். 21

அண்டர்களு மழுங்குறமூ வுலகும் வாட்டி
யடல்செறியு மரக்கர்குலங் கலைந்தோன் பின்னாய்
மண்டலத்தி லெழுகையிலாண் டரே முண்ணு
துறைந்ததென வுபவாச நெறியே மன்னிக்

கொண்டிருந்த துணர்ந்துதிருக் கோட்டி யூரிற்
குலவுநம்பி பெரியநம்பி யெனுமிக் கோளார்
புண்டயங்கு மனத்துடனே நடந்து வெய்ய
நண்பகலிற் பொன்னிநதி யிடையே போந்தார். 22

தங்குருமார் வரவறிந்த தகையா ரன்னார்
தமையெதிர்ந்து படர்ந்துதழன் மணலின் வீழ்ந்தே
யங்கமலத் தடிதொழலும் பெரிய நம்பி
யமையுமென விருகரங்கொண் டெடுத்த ணைக்கத்
திங்கணிகர் வதனத்து மறித்துங் கோட்டித்
தேசிகரை யடிபணியப் பலகா லன்னா
ரிங்கிதத்தி னொருபுகலும் புகலார் வாளா
விருந்தனரவ் வெரிவெயில்கா லெல்லின் மன்னோ. 23

வெம்புமணன் மிசைப்பலகால் வீழ்ந்து வீழ்ந்தே
விதிர்விதிர்க்க வுடறளர வெதும்பக் கண்ட
வம்பவிழுந் துளபமணி வடஞ்சூழ் மார்பா
வளர்தருமாச் சானயர்ந்து கலங்கிக் கண்ணீ
ரம்பொனுடன் மறைப்பவழு தந்தோ வாக்கை
யுயிரகலு மளவுமொரு பரிக்கை யாமோ
வெம்பெருமா னார்நசையு மின்றே விண்டே
னென்செய்கே னெனவரற்றிப் பொருமி னாரால். 24

தேங்கொலிநீ ரின்பழன நிரையார் செய்ய
திருக்கோட்டி யூரினருந் தெளிந்தாச் சானை
யீங்கிதுகா றுந்தடவி யிருந்தா நும்போ
லெவருளரோ வெனவினிநீ ரிவர்பொன் மேனி
பாங்குபெற வுணவளித்த றலையா மெல்லாம்
பரிந்திழைத்துப் பரிபாலித் திடுக வென்ன
வாங்குளர்கள் பெரியநம்பி தொடக்கத் தாரு
மாமாமா மெனநயந்து மகிழ்ந்தா ரன்றே. 25

வேறு

அன்றுதொட் டாச்சா னாங்கே யவர்க்குறும் பணிக ளாற்றக்
கன்றுதொட் டெறிந்து முன்னங் கனிகளை யுகுத்தோன் வீறே
தோன்றுதொட் டடையா வண்ணந் தொலைபிறப் பருளிக் காக்கு
மென்றுதொட் டெவரு முய்யத் தெருட்டின ரிவரும் போந்தார். 26

ஒருதடித் துறவி யஞ்ஞ மூர்த்தியென் றொருவ னாங்கே
விருதுபெற் றவனி யெங்குங் கல்வியின் விறலான் விண்ணிற்
பொருதொலித் திருவெங் காலிற் பொற்பதா கைகளே மல்கும்
பெரிதுடைத் திருவ ரங்கம் வயங்கொளும் பெட்பிற் புக்கான். 27

புக்கவ னிரும்பூ தாரார் பொன்முக மணுகி நீவிர்
தக்கநஞ் சமய மாற்றித் தயங்குற நுமதே யாற்றி
னக்கணந் தொழும்ப னாவே னுமதடிக் கன்றே னீயி
ரெக்கருத் துடைய ராவீ ரெனவவர் முறுவல் பூத்தே. 28

அரியொடு கரியா டற்கோ ரொட்டமு மமைப்ப துண்டோ
வரியுட லுழுவை தன்னை யானும்வந் தறைகூ யென்னே
புரிதரும் வாதப் போரி லுனக்குநாம் புறந்தந் தேகில்
விரிதருங் கலைகண் மற்றும் விடுக்குதும் பயிலா தென்றார். 29

என்றிலௌ கிகவா தங்க ளிருவரு மினைய முன்னங்
கன்றிய மனத்த ராகிக் கேட்பவர் கருதும் வண்ணம்
நன்றுசிற் பொழுது நாவி நடத்தின ரரிய நூலிற்
பின்றுகற் றவரின் சங்கம் பெட்புற விழைக்க லுற்றார். 30

ஒன்பதிற் றிரண்டு வைகல் வரையிழைத் துஞற்றும் வாதத்
தன்புதத் திளையாழ் வாரின் மருங்கினிற் பதினே ழாநாள்
வன்புசற் றிறங்க வன்னார் வரதனை வழுத்தி யைய
நின்பெருத் திலகு மிந்தத் தரிசன நிகழு மென்னால். 31

இறுதிபெற் றிடுமோ வென்னோ வெனவிரங் கினரக் கங்குற்
குறுதினை யுணவுங் கொள்ளா ருறங்கிய கனவிற் கண்ண
னறுதிருத் தொழிலை யாற்றி னற்றிருத் துறைவர் முன்னந்
தெறுதிறன் மாயா வாத கண்டன முதல தேரு. 32

ஆற்றிய வரிய நூல்க ளயர்ந்திரோ வென்ன வையன்
போற்றிய துயிலெ ழுந்தே பூமகள் கணவன் சொற்ற
மாற்றமோ டரிய வந்தப் பனுவல்கண் மனத்திற் கொள்ளா
வாற்றலின் விடிந்து வாத மாற்றிட வவனும் வீழ்ந்தான். 33

இரிந்தவ னவர்பூந் தாளி லிறைஞ்சியிச் சிறியே னுந்தந்
திருந்திய வடியே னென்னச் சிகைமூன்று தடிமுந் நூலும்
பொருந்துற வளித்தைந் தாய திருத்தமும் பொலிய வாற்றிப்
பெருந்திரு வருளா ளன்ற னருளினிற் பிறங்க லாலே. 34

அருளாளப் பெருமா ளெம்பெம் மானுரென் றளித்து நாமந்
திருவாயின் மொழிக ளாதி திவ்விய பிரபந் தங்கண்
மருள்வியும் பொருள்க ளோடு மற்றளித் தகமு மேனுந்
தெருளானு மொளியார் வண்ணந் திருவரு டிகழச் செய்தார். 35

இன்னண நிகழ வோர்காற் பிரபந்த மிசைக்க வாழ்வார்
மன்னிய வொழிவில் கால மவையெலா முடனுய் மன்னி
யென்னும்வாய் மொழிக்கு முன்ன மெமுனையந் துறைவர் கூறுந்
தன்னிக ருரைவி ளக்கத் தகுமெனக் களிக்க யாரும். 36

நசைந்ததை யனந்தாழ் வானு நாயினேற் கரிய வந்த
விசைந்திடு பணிக ளாற்ற வெழிலருள் புரிக வென்னக்
கசிந்துளங் கடைக்க ணித்தம் முனியிறை விடுக்க வேகி
யுசந்தபூங் கயிங்க ரீய முனுற்றின ரவரும் போந்தார். 37

போந்தபி னவரெ தீசர் புனிதரா மலையி னம்பி
யாந்திரு நியம னத்தை யகங்கொளா முதலி வெள்ளந்
தாந்ததைந் துடனே போதத் தடவய லரங்க நீத்தே
யேந்துபூம் புனலின் பொய்கை மலிதருங் கச்சிக் கேகி. 38

வரந்தரு வரதன் பாதம் வலங்கொடு வணங்கி யாங்கே
நிரந்தரந் தமது தாள்க ணினைந்துறு மடியா ரோடு
மரந்தைக ளறுக்கு மேழு மலையடித் தலத்தை யண்மிச்
சுரந்தரு டமது பூந்தா டொழுபவர்க் குசவி நன்றே. 39

புதியராய் வந்து பாதம் புகுந்தமுப் பதின்மர் தம்மைக்
கதியென வருளி யங்கீ கரித்தடுக் கவின்மீ தேற
மதுமலர் வனம்வ ளர்க்கு மதுரிபுக் கனந்தாழ் வானும்
பொதுளுவை ணவர்க ளோடும் பூரண கடத்தெ திர்ந்தார். 40

பரமபா கவத ரெண்ணற் கரியவர் பலர்கள் சுற்றத்
திருமலைக் குரிய நம்பி யெதிருற விடுத்த தேடற்
காரியமாற் பிரசா தங்க ளனைவயெலா மடைந்து கோயிற்
கருகெழ நிலயக் கேய்ந்த பரிசன மவைக்கண் முற்றும். 41

மரியாதைப் பொருள்க ளியாவு மணந்தெதிர் படர வேவிப்
பாரிவாகப் படர முன்னம் பார்த்ததும் யதிக ளீச
ரருளாளுந் திருவுள் ளத்தா ரவரடி மலரி லங்கந்
திருவாரும் படியி லொன்றத் திருவடி தொழுதெ ழுந்தார். 42

எழுந்தெம திறையே முன்ன மித்தகைக் கடியே னுக்க
குழந்தையம் பருவத் தன்றே குளிர்கடைக் கணிப்புச் செய்தீர்
விழுந்துவெங் கருவின் மாழ்கா திவ்வணம் விழைவி னுற்றி
யெழுந்தரு ளுமக்குக் கைம்மா றிழைப்பதொன் றுலகி னுண்டே. 43

அத்தகை யடிக ளும்மை யடிதொழற் கமய மின்றே
யித்தலை விதித்த தென்றன் விதியென விதயம் பொங்கி
வித்தகர் விளம்புஞ் செய்ய முகமனும் விரையார் தேனர்
தொத்துள தொடைய லாதிச் சிறப்பெலாஞ் சிரத்திற் கொள்ளா. 44

பெருந்திரு மறுகின் வளவார் முரசங்கள் பிளிற வேகி
விரிந்தவெண் குடைநி ழற்ற வலமென விரைய நீரிற்
பொருந்துறு மலர்கள் பூக்குஞ் சாமிபுட் கரணீ யாடித்
திருந்துஞா னப்பி ரானைத் திருநிவா சனையுங் கண்டார். 45

பவக்கட லழுந்தி மாழ்கும் பாமரர்க் கரையி னுய்க்குந்
தவக்கிறை யதிக ளீசர் தண்டுளிப் படலங் கண்ணி
னெவர்க்குமெய் சிலிர்க்கும் வண்ண மிழிந்துடன் மறைப்ப வாரு
முவக்கநாத் தழத ழக்க மலர்க்கரங் குவித்து ரைப்பார். 46

நிகமவெஞ் சிரத்தி லாடு நிருபமப் பொருளா நீயே
முகமதித் திருவி னேடு முதம்விளை யரங்க மூதூர்
நகுமணிச் சுடிகை நாக வணையிகந் தவனுய் நின்ற
வகமதன் முடியினீங்கே யலங்குதி யுலக முண்டோய். 47

இக்கலிக் கிதுவை குந்த மென்றுமிந் திரையி னேடும்
புக்கிவண் பொலிந்து பாதம் போற்றுமா னிடரே யன்றி
மிக்கவைந் தருவி னீழற் சுராசுரர் மிடைவ ரேனுந்
தக்கவா றருடியைய தமதகம் விழையும் வண்ணம். 48

கருணைவாழ்ந் தொழுகுங் கண்ணு காமினி கணங்கள் கண்ணிற்
பருகெழிற் பாவு மார்பா பாந்தண்மன் பருப்ப தத்தோய்
முருகவிழ் துளவத் தாரா மூவரா யொளிரு மூர்த்தி
யருணனி யடியேற் கென்றே யருமறைப் பொருளா னேத்தி. 49

தமதெழின் மேனி யாவுஞ் சேயொளித் ததைந்து தோன்ற
வமுதநன் கொழுகுஞ் செய்ய வஞ்சனத் திரியன் பார்வை
விமலவெங் கடைமேல் வீழ விழித்தருள் புரிய வாங்கே
கமமுறு முவப்பி னேடு மூன்றுநாள் கழித்தா ரன்றே. 50

மலைநம்பி யுடனே மற்றும் பருப்பதத் திழிந்து மாண்பு
நிலைகொண்ட வவரி லோராண் டிருந்தந்த நிமலர் தம்பாற்
சிலைகொண்டு நிருத வெள்ளஞ் செகுத்தபைம் முகிலின் காதை
திலைகொண்ட முதத்து மன்னித் தாஞ்செவி மடுத்தா ரன்றே. 51

வேறு

வத்துதற் குரியநல் லிராம காதையைச்
சாத்திய பினையவர் தமது மைந்தரைக்
காத்தருள் கெனவுடை யவரின் கான்மலர்
மீத்தொழு தடைந்திட மிழற்றி மற்றுமே. 52

செவ்விதி னறைந்துபிள் ளானின் செம்மையை
யொவ்வறு முமதருட் குரிய ரின்னவ
ரெவ்வம தறக்குமின் னெறியி னெய்திடத்
திவ்விய கருணையிற் றெருட்டிக் காண்கரோ. 53

என்றவ ரிசைத்தலு மிருவ மன்னவர்
நன்றுறு மகர்க்கொரைந் திருத்த நல்கியே
துன்றரு விசேடநற் பொருள்க டோன்றுமா
றென்றிய வுவப்பொடு முரைத்துப் பின்னரோ. 54

உதகமோ டிமதுகோ விந்தர் தம்மையெற்
கிதமுற வளித்தருள் கென்ன நம்பியு
முதமதி னுதவிட முன்னும் வண்ணமே
பதமுறு மனத்தின ரடைந்து பான்மையிற். 55

விடையையு மகவையு மறைந்து நம்பிபாற்
புடைபல வைணவர் புகழ்ந்து போதர
நடைகொடு நமன்றிசை நாடி யேகியே
கடைபல கணுமங் கச்சி யெய்தினர். 56

எய்தியங் கிருந்துழி யிகந்து சிற்பக
லைதிக முரியகோ விந்தற் கின்றவர்
வெய்துறு விதப்பின்மெய் விளர்க்கக் கண்டுநம்
மெய்திக முடையவர் கருணை மேவியே. 57

வகிறுந் தந்தையை யிறைஞ்சி வம்மினென்
றுகையை யறிந்தன ரனுப்பச் சென்றவர்
போகியின் றவரடி புரிந்து கைதொழ
மோகமோ டிவர்க்கவர் முகங் கொடாமையான். 58

இளங்குழந்தை முதல் கிழவரீறாக
சரீரம் திடமாகவும் புஷ்டியாகவும் இருக்க விரும்பினால்

ஆயுஷ்ய ரஸாயனம்

ஒன்றே அவர்களுக்கு இன்றியமையாதது.
சுவையில் தேனினும் இனிது.

வைத்தியரத்தினம் பண்டித எம். துரைஸ்வாமி ஐயங்கார்,
ஆயுர்வேத பூஷணம் ஆயுர் வேதாசார்ய அவர்களால் தயார்செய்யப்பட்டது.

சாஸ்த்திர தத்துவப்படி ஒவ்வொரு தாதுவின் போஷணைக்கும் இன்றியமையாத பொறுக்கி யெடுத்த சரக்குகளான அச்வகந்தி, பார்ங்கீ, முஸலீ கந்தம், அயக்காந்த பஸ்மம், சிலாஜது, பஞ்சமூலங்கள் முதலியவற்றின் ஸத்துவங்களைக்கொண்டு தயார் செய்யப்பட்டது.

நூற்றுக்கணக்கான வைத்தியர்களால் புகழப்பெற்றது. தவறாமல் குணம் செய்வது. இருபது வருஷங்களுக்கு மேலாக ஆயிரக்கணக்கான ரோகிகளுக்குக் கொடுத்து எவ்வித பலஹீனத்தையும் சொஸ்தம் செய்யக் கூடியதென்று விசேஷ அனுபவத்தின்பேரில் இவ்விதம் விளம்பரம் செய்யப்படுகிறது. ஆயுஷ்ய ரஸாயனம் இரத்த விருத்தி செய்யும். ஆகவே ஜ்வரம் முதலிய பல வியாதிகளாலுண்டாகும் இரத்தக்குறைவு, சர்மவியாதிகள், கீல்வாயு, இளைப்பு முதலியவை இதனால் தீரும். மூளையையும், நரம்புகளையும், தசைகளையும் பலப்படுத்தும். இருதயத்துக்கு வன்மை யுண்டாக்கும். ஸகல தாதுக்களையும் புஷ்டியுள்ளதாகச் செய்யும். க்ஷயரோகத்தில் மிக்க உபயோகமானது. இளைத்துப்போயுள்ள குழந்தைகளுக்கு உண்மையில் இது அமுதம் போன்றது. சுமார் 48 வேளைக்குப் போதுமான புட்டி 1க்கு ரூ. 3-4-0.

வேறு ஔஷதங்களுக்கு ஜாபிதா தேவையானால் அனுப்பப்படும்.
வியாபாரிகளுக்கும் வைத்தியர்களுக்கும் விசேஷ கமிஷன்.

சார்ங்கதர ஸம்ஹிதையிற் கூறியுள்ள பெரும்பான்மையான ஔஷதங்களும் ஆர்யன் பார்மஸியில் கிடைக்கும்.

ஆர்யன் பார்மஸி,
11, ஆதியப்ப முதலித் தெரு,
வேப்பேரி, மதராஸ்.

Registered No. M. 916.

சீரும் சிறப்பும் செழித்துப் பெருமையாய் வாழ
அழகிய ஆபரணங்களை அணிவது அவசியம்.
ஆபரணங்களுக்கெல்லாம் அரசனுயிருப்பது

வைர நகையே.

ஸீமைக் கமலங்களைச் செம்மையாகத் தேடியணிபவரிடம் ஸ்ரீதேவி தானே வந்து தாண்டவமாடுவள். இது விளம்பரக் கட்டுரையென்று வீணில் நினைத்துவிடாதீர்கள். வைரம் முதலிய இரத்தினங்களின் அருமை பெருமைகளைப் பகுத்தறிந்த பண்டைக் காலத்திய பண்டிதோத்தமர்கள் நிர்ணயித்து நிரூபித்துள்ள வசநங்களையும் வாசித்துப் பாருங்கள்.

षड्भिर्वाष्टभिरस्रैर्यत् बहुभिर्वा समन्वितम् ।
अम्बुदेन्द्रधनुर्वारितरं वज्रं प्रशस्यते ॥
वज्रस्य सर्वदा तादृग्गुणयुक्तस्य धारणम् ।
शोभाकरं श्रेयसां च साधकं दोषघातकम् ॥

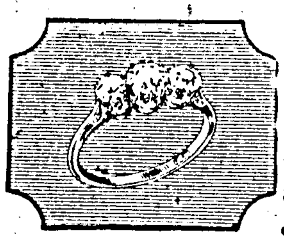

"ஆறு பட்டைகள், எட்டு பட்டைகள், அநேகம் பட்டைகள் உள்ள வைரங்கள் குணத்தில் ஒன்றுக்குமேல் ஒன்று உயர்ந்தவை. நீர்கொண்ட மேகத்தில் தோன்றும் இந்திர தனுஸ்ஸுக்கு ஒப்பான நிறங்களோடுகூடி நிரம்ப நீரோட்டமுடைய வைரக்கல் வெகுப் பிரசஸ்தமானது. அவ்வாறு உயர்குணமுள்ள வைரத்தை எப்பொழுதும் அணிவதால் அழகும் ஒளியும் ஓங்கி வளரும்; சீரும் சிறப்பும் செழிக்கும்; பீடையும் பிணிகளும் பற்றறவே ஒழியும்."

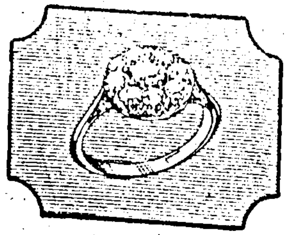

உத்தம குணம் பொருந்திய வைரங்களை அணிபவருக்கு அவ்வித அழகையும் ஐச்வர்யத்தையும் அளித்திடுமென்பதை ஆற அமர யோசித்து அவ்வித வைரங்களை வாங்கியணிய முயலவேண்டும். அவ்வகை வைர நகைகளை நாகரிகமான மோஸ்தரில் நன்ருகச் செய்து நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாய் பெரும் வியாபாரம் செய்பவர்ஸூராஜ்மல் கம்பெனியாரே.

SURAJMAL'S
The Jewellers
313 ESPLANADE, MADRAS.

Printed by Kabeer Printing Works, Triplicane, and Published by Vankipuram S. Vasudevachariar, for Sri Vaishnava Siddhanta Prachara Sabha, Ltd., Madras

SRI VEDANTA DIPIKA

FEBRUARY 1937 [Part 8

ஸ்ரீ
வேதாந்த தீபிகை

12 MAR 193

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ப்ரசார ஸபையாரால்

ப்ரசுரிக்கப்படும் மாதத் தமிழ்ப் பத்ரிகை.

தாது ஸூ

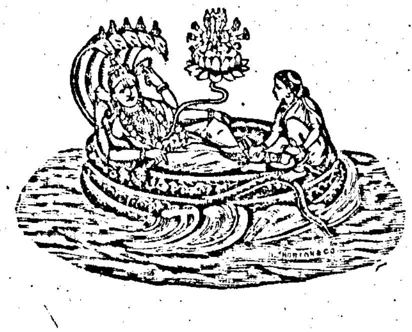

தை மீ

பத்ராதிபர் :

வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார்

CONDUCTED BY

Sri Vaishnava Siddhanta Prachara Sabha, Ltd.,

VANI VILAS, 4—5, BADRIAH GARDEN ST., PARK TOWN, MADRAS.

ஸ்ரீ:

ஶ்ரியை நம:

த்ரிஹாவ நக உநம் தஉாவணா-ம்
ஶவிகஶ மளஶவஶா உஶம் உயாடு ந ।
வவாஶஜககா ஶூாவ்ருதா ந நாஜெ
விஜயஸவெ ஶதிஶஷ்ஷா ஜெ உ நவஷூா ॥

விஷய ஸூசிகை

1.	ஸ்ரீமான் எஸ். வாஸுதேவாசார்ய ஸ்வாமி [வ. வே. ஸ்ரீ]	355
2.	ஸ்ரீமத் ராமாயண ரஸாஸ்வாதம் [ஸ்ரீ. உப. தி. வீரராகவாசார்யர்]	357
3.	மறையின் மறைவிடம் [ஸ்ரீ. உப. T. சுந்தராசார்யர், சீர்காழி]	365
4.	ப்ரும்ஹ விசாராதிகார நிர்ணயம் [ஸ்ரீ. உப. மதுராந்தகம் தி. ஈ. வீரராகவாசார்யர்.]	368
5.	யாகம் செய்வதைப் பற்றி ஓர் அபிப்ராயம் [ஸ்ரீ. உப. வி. அனந்தாசார்யர்]	379
6.	ஒரு கோப ஸ்த்ரீயின் அநுபவம் [ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்]	381
7.	நம்பெருமாளின் வடிவழகு. [ஆ. வ. பத்மநாப ராமாநுஜ தாஸன்]	388
8.	தினசர்யை. [ஸ்ரீ. உப. வ. ஸ்ரீநிவாஸராகவன்]	399
9.	திவ்விய சூரி சரிதம் [வங்கீபுரம் கோ. ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீனிவாஸாசார்யர்]	313—328

குறிப்பு:—ஸமஸ்த விஷயங்களுக்கும் சபையின் ரிஜிஸ்டர்ட் ஆபீசின் விலாஸத்தைக் கவனிக்கவேணும்.

T. Rajagopalachari,
General Secretary.

அதிர்ஷ்டம்! எப்படி?

L. N. பெப்பர்மென்டையே வாங்கவேண்டும்.

குழந்தைகளின் சிநேகிதர்கள்! பெற்றோர்களின் களிப்பு!!

விலை மலிவு! சுவை பெரிது!

நன்மை தரும்!

இந்திய முதல்—இந்திய தொழிலாளிகள்.

வாங்க முந்துங்கள்! கொடுக்கும் பணத்திற்கு

நல்ல பெப்பர்மென்டு !!

For Delicious and wholesome Confectionery made of selected Fruit Essence and healthy glucose, apply to:—

SRI L. N. CONFECTIONARY,
Sales Depot:—West Chitrai St., Madura.

MADRAS OFFICE:—**Phone No. 3658.**
Y. M. I. A. Buildings, Armenian St., Madras.

L காயம்—பெருங்காயம் **G**

இதை ஹிங்கு—हिङ्गु என்று ஏனைய பாஷைகளிலும் வழங்குகிறார்கள். இது தன் குணத்தினாலும் நறு மணத்தினாலும் ஜீர்ணகாரியான மற்றச் சரக்குகள் பலவற்றையும் வென்றது என்பதை இப்பெயர் குறிக்கிறது. அதனாலேயே இதற்கு "ஸஹஸ்ரவேதி" என்றும் மற்றொரு பெயரும் வடமொழியில் வழங்கப்படுகிறது. "வயிற்றில் வாயு சேருவதையும், நெஞ்சில் கபம் சேருவதையும் தடுத்து விலக்கும்; வயிற்றுவலி முதலிய அஜீர்ணக் கோளாறுகளை அகற்றும்; பித்தஹரம்; சுவையில் காரமாயிருப்பதால், உணவை நன்கு ஜீர்ணம் செய்யும்; அரோசகத்தைப் போக்கும்; பசி தீபநம் செய்யும்" என்று ஆசார்ய வாக்படர் ஆயிரங் காலத்திற்கு முன் உயர்ந்த பெருங்காய குணங்களை உவந்து மொழிந்திருக்கிறார்.

"हिङ्गु वातकफानाहशूलघ्नं पित्तनाशनम् ।
कटुपाकरसं रुच्यं दीपनं पाचनं लघु ॥"

இக்குணங்களையெல்லாம் பெற்ற பெருங்காயம் எல். ஜி. குறியுள்ளதைத் தவிர உண்மையில் வேறெதுவுமன்று. இதைக் கவனித்து எப்பொழுதும் காயம் வாங்குங்கள்.

லால்ஜி கோது & கம்பெனி
பிரபல பெருங்காய வியாபாரிகள்,
பம்பாய் . சென்னை . கும்பகோணம்

अमृतांजनम्

அம்ருதாஞ்சனம்

உண்மையில் அம்ருதம் போன்றது. இப்பெயர் அகரத்தில் ஆரம்பிப்பதால் இது அகில மங்களமும் அளிக்கக் கூடியது என்று அடியில் கூறும் ப்ராசீன முது மொழி கூறுகிறது.

“अ इति भगवतो वाचकमकारं
प्रयुञ्जानेन किं नाम मङ्गलं न कृतम् ।”

“अकारोपक्रमश्चास्मिन्मङ्गलत्वाभिसन्धितः ।”

தலைவலி, ஜலதோஷம்,
சுளுக்கு முதலான சகல
நோய்களையும் தீர்க்கவல்ல
ப்ரஸித்தமான லேபனம்—

அம்ருதாஞ்சனம் லிமிடெட்

பம்பாய், மதராஸ், கல்கத்தா.

ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்ய ஸ்வாமி

12 MAR 1937 MADRAS

ஸ்ரீமான் எஸ். வாசுதேவாசார்ய ஸ்வாமி

இவ் வேதாந்த தீபிகையின் பத்திராதிபராக அநேக வருஷங்கள் அதை நடத்திவந்த ஸ்ரீமான் எஸ். வாசுதேவாசார்ய ஸ்வாமி சென்ற மாதம் முதல் அந்த ஸ்தானத்தினின்றும் தம்மை நீக்கிக் கொண்டதை சென்ற சஞ்சிகையைப் பார்த்த யாவரும் ஊகித்திருக்கலாம். அதற்குக் காரணம் வயதின் ஆதிக்யத்தால் தமக்கு உண்டாயிருக்கும் தேகத்தினுடைய தார்ட்யக் குறைவேயென்றும், இது போலவே தாம் ஏற்றுக்கொண்டிருந்த அநேக பொதுக்கார்யங்களில் தமக்கு இருந்த சம்பந்தங்களையும் கூட தாம் நிவ்ருத்தி செய்து கொண்டதாகவும் தெரிவித்தார். அந்த ஸ்வாமி இவ்விதம் தம்மை நீக்கிக்கொள்ளக் கோரினது சென்ற இரண்டு வருஷ காலத்தில் இது மூன்றும் முறை. ஆதலால் இதற்கு மேலும் அந்த ஸ்வாமியை சிரமப்படும் விஷயத்தில் கட்டாயப்படுத்துவது அகார்யமென்று கருதுவது கடமையாயிற்று. வேறு வகையில்லாததால் வேறு யோசிக்கவும் இடமில்லை. ஆதலால் தற்காலம் இந்தப் பத்திரிகையைப் பிரசுரித்துவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சித்தாந்த பிரசார சபையார் வேறு ஏற்பாடுகள் செய்யும் வரையில் ஒரே பத்திராதிபர் பேருடனேயே தீபிகை நடத்தப்படவேண்டி நேரிட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீமான் வாசுதேவாசார்ய ஸ்வாமி இந்த தீபிகைக்குச் செய்தருளின உபகாரம் சொல்லவொண்ணாது. பிரதி பிரயோஜனத்தை மனதாலும் நினைக்காத கைங்கர்ய ரூபம். வெறும் கிருதக்ஞதா நிவேதனத்தாலும் தீர்க்கக் கூடாத கடன். அதற்கெல்லாம் அந்த ஸ்வாமிக்கு நம்முடைய லோகோத்தரமான தர்சனத்தில் சிறு வயது முதல் பதே பதே வளர்ந்து வந்த பக்தியும் சிரத்தையுமே காரணம். சுருக்கிச் சொல்லுமிடத்து அநாதையாய் கிடந்த சகுந்தலையை எவ்விதம் கண்வ மஹர்ஷி எடுத்து வளர்த்தாரோ அவ்விதமே இந்தத் தீபிகையும் அந்த ஸ்வாமியால் காப்பாற்றி வளர்த்து போஷிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சபை துஷ்யந்த மஹா

ராஜாவாக இராவிட்டாலும் அந்த ஸ்வாமி வரையிலாவது மனோபாவம் பிர்த்யர்பிதந்யாஸ விஷயத்தில் உண்டாகக் கூடிய அந்தராத்ம நிர்ப்பரத் வரூபம். இதற்கு மேல் நம்முடைய சித்தாந்தத்திற்கு பரத ஜன்மா வைப் போன்ற சார்வபௌமத்வம் கிடைப்பது பகவத் சங்கல்பத்தின் படியாகும்.

ஸ்ரீமான் வாசுதேவாசார்ய ஸ்வாமி தேக சிரமத்தை உத்தேசித்து பத்திராதிப ஸ்தானத்தினின்றும் தம்மை விலக்கிக் கொண்ட போதிலும் தீபிகைக்கு இனிமேலும் விஷயப் பிரதானம் செய்து வருவதில் யாதொரு தடையுமிராது.

இந்த ஸ்வாமி லௌகிக வேலையில் வெகு காலம் அமர்ந்திருந்து அதி லும் பிரசித்தி யடைந்து பிறகு அநேக வர்ஷகாலமாய் வானப்ரஸ்தாச்ரம ரீதியில் போல் ஸ்வாத்யாய பிரவசனுதிகள் செய்துகொண்டு சம தமாத் யநந்த கல்யாண குணங்களாகிற புஷ்ப பலங்களால் பகவதாராதனஞ் செய்துவருவது நம்மவர்களெல்லாராலும் மார்க்கதர்சித்வமாகப் போற்றி யனுசரிக்கப்படக் கடமை. ஆச்ரித சம்ரக்ஷணத்தில் தீக்ஷிதனை ஸர்வேச் வரன் அந்த ஸ்வாமிக்கு ஆரோக்ய திருட காத்ரத்துடன் கூடிய ஆத்மா னந்தத்தையும் பகவத் ஆராதன ரூபமான காலக்ஷேபாதிகளில் தளராத உத்ஸாஹ சக்தியையும் இன்னும் வெகுகால்ம் சங்கல்பிக்கவேண்டுமாறு பிரார்த்திக்கிறோம்.

வ. வே. ஸ்ரீ.

சென்னை-600 005
58962

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத்ராமாயண ரஸாஸ்வாதம்

[சிரோமணி தர்கார்ணவ பண்டிதரத்ந உத்தமூர்
ஸ்ரீ. உப. தி. வீரராகவாசார்யர்]

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

ஸீதை அயோநிஜையல்ல வென்று விமர்சிப்பதற்கு ப்ரமாணம் யாது? முதலில் 'ஜநகஸ்ய குலே ஜாதா' என்று ஜநக குலத்திற் பிறந்ததாக இருப் பதால் பூமியிற் பிறந்திருக்க முடியாதென்னில் குல சப்தார்த்த மறியாமை யால் இப்படி ஆக்ஷேபம் பிறக்கிறது. சப்தத்திற்கு வம்சம், வீடு என்கிற அர்த்தங்களைப் போலே, தேசமென்கிற அர்த்தமுமுண்டு. அப்படியே ஆறு எருதுகள் கட்டிய கலப்பைகளிரண்டினால் உழக்கூடிய பூமிக்கும் குல சப் தம் பெயர். இதை 'தசீ குலந்து புஞ்ஜீத' (7-119) என்கிற விடத்தில் மநு ஸ்ம்ருதியிலும் அதன் வ்யாக்யாநத்திலும் காணலாம். ஆக இவ்வசந மும் ஜநகருடைய தேசத்தில் உழுதுவரும் பூமியிலே பிறந்தவளென்கிற அர்த்தத்தையே சொல்வதால் விரோதத்திற்கு ப்ரஸக்தியுண்டோ? குல சப்தம் வம்ச பரமானாலும் ஜநகரே இவளை வளர்த்து வந்தபடியாலே இவ் வசநம் ஒருக்காலும் விருத்தமாகாதென்று சொல்பவருமுண்டு. விஸ்பஷ்ட மாக இவள் அயோநிஜை என்பதைச் சொல்லுகிற ச்லோகங்களும் பின் வருமாறு:

"அத மே க்ருஷத꞉ க்ஷேத்ரம் லாங்கலாதுத்திதா மயா।
பூதலாதுத்திதாம் தாம் து வர்தமானாம் மமாத்மஜாம்
ஸா து அயோநிஜாம் ஸீதாம் தத்யாம் வீர்யவதே ஹ்யஹம்॥" (1-66)

"தஸ்ய லாங்கலஹஸ்தஸ்ய கர்ஷத꞉ க்ஷேத்ரமண்டலம்।
அஹம் கிலோத்திதா பித்த்வா ஜகதீம் ந்ருபதே꞉ ஸுதா॥
ஸ மாம் த்ருஷ்ட்வா நரபதிர் முஷ்டிவிக்ஷேபதத்பர꞉।
பாம்ஸுகுண்டிதஸர்வாங்கீம் ஜநகோ விஸ்மிதோ(அ)பவத்॥
அநபத்யேந ச ஸ்நேஹாதங்கமாரோப்ய ச ஸ்வயம்।
மமேயம் தநயேத்யுக்த்வா ஸ்நேஹோ மயி நிபாதித꞉॥" (2-118)

"லகுநேவ மநுஷ்யேண ஸ்த்ரீத்வமேவ புரஸ்க்ருதம்।
அபதேசேந ஜநகாந் நோத்பத்திர்வஸுதாதலாத்॥" (6-119)

இப்படி அயோநிஜையான இவள் பெரிய பிராட்டியாரின் அவதாரமென்று யுத்தகாண்டாதிகளிலிருப்பதை மறுக்க ப்ரமாணம் யாதொன்று மில்லை.

'ராவணனுக்குத் தலைகள் பத்து புஜங்கள் இருபது' என்பது கல்பிதமென்கிற வாதமும் ஸரியல்ல.

दशशिरश्च वधम् (1-2) दशग्रीववधैषिणः (2-112-4) सत्वोच्छ्रेता दशग्रीवः (3-31-33) विंशद्भुजं दशग्रीवं (3-32-8) स्वयं हुत्वैव शिरांसि ... जहार यः (3-32-17) दशास्यः (काकुत्स्थी वाणी) विंशतिभुजः (3-49-7) वरिष्ठ्यदशग्रीवं (5-22-9)

என்றிப்படி பல விடங்களிலும் ஒவ்வொரு காண்டத்திலும் ராவணனைப் 'பத்துக் கழுத்துள்ளவன் பத்து முக முள்ளவன்' என்றும் 'இருபது புஜங்கள்' உள்ளவனென்றும் வ்யக்தமாகச் சொல்லி யிருப்பதாலே இதைப் பின்னுள்ளார் கொள்கையென்று கூற ந்யாயமில்லை. பத்துத் தலைகளென்றால் அவை அவன் தோளில் மண்டலாகாரமாக இருந்தனவா அல்லது வரிசையாகவே யிருந்தனவா என்று விசாரிக்குமளவில், துர்நிரூபமாகவே நிற்கிறதாகையால் பத்துத் தலைகள் சேர்ந்தால் எவ்வளவு உருவம் ஏற்படக் கூடுமோ அவ்வளவு பெரிதான தலை ஒன்றிருந்ததாகவே கொள்ள வேணுமென்று ஒரு விமர்சகரின் வாதம். இப்படி இருந்தால் தான் இவர் மனதுக்கு ஸமாதானம் ஏற்படுகிறது. கும்பகர்ணன் தலையை விடவா இவனுக்குத் தலை பெரிது? அவ்வளவு பெரிய தலை இருந்தால் மாத்திரம் வேற்றுமை தோன்றுவதாலே குரூபமாக இராதோ? சதுர்முகன் ஷண்முகன் முதலான வர்களிருக்கும் போது தசமுகனொருவனிருந்தாலென்ன? த்ரிசிரஸ் என்றோர் அஸுரன் கூட உண்டே. பாம்பு முதலியவற்றுக்குப் பல தலைகளில்லையா? அவை யெப்படி யமைந்திருக்கும்? எட்டுக்கால் பூச்சிக்குக் கால்களெப்படி யமைந்திருக்கின்றன? அந்தந்த அமைப்புக்குத் தக்கபடி ஸ்ருஷ்டிப்பது ஸர்வசக்தனுக்கு அசக்யமா? அந்த பகவானே சதுர்ப்புஜன். 'सहस्राक्षस्सहस्रपात्' 'अनेकवक्त्रनयनम्' என்று விஸ்வரூபத்தைக் கீதை சொல்லுகிறது. ஆகையால்

'दशग्रीवः प्रसूतोऽयं दशग्रीवो भविष्यति (7-10-32)

என்று பத்துத் தலைகளோடு பிறந்தபடியாலே அவனுக்குத் தசக்ரீவன் என்று நாமகரணமென்றும்,

'शैलाक्रान्तेन यो मुक्तस्त्वया रावस्सुदारुणः ।
तस्मात्त्वं रावणो नाम नाम्ना राजन् भविष्यसि' ॥ (7-16)

என்று கைலாஸ மலையின்கீழ் கைகள் அகப்பட்டு நொறுங்கும்போது

அச்சமுற்று அனைவரும் அஞ்சும்படி அதிகமாகக் கதறினபடியாலே 'ராவணன்' என்று பின்னிட்டு ப்ரஸித்தி வந்ததாகவும்

"हुतानि यानि शीर्षाणि पूर्वमग्नौ त्वया स्वयम् ।
तान्यानि भविष्यन्ति तथैव तव राक्षस ॥"

என்று அக்நியில் ஹுதங்களான ஒன்பது தலைகளும் மறுபடி உண்டாய் விட்டனவாகவும் சொல்லியபடி தசக்ரீவ சப்தத்திற்கு ஸ்வரஸமான அர்த்தத்தை கொள்வதே யுக்தம். இப்படியே கைகள் விஷயத்திலேயும் காண்க. ஆனால்

'तरुणादित्यवर्णाभ्यां कुण्डलाभ्यां विभूषितः'(5-22-28)

என்றிரண்டு குண்டலங்களைச்சொன்னபடியாலே ஒருதலை யென்று கொள்ள வேணும். ஒவ்வொரு முகத்திற்கு இரண்டு குண்டலங்களாலே சோபை யென்பதை ஸமர்த்தித்தாலும் இதற்கு முன்னம்,

'ताभ्यां स परिपूर्णाभ्यां भुजाभ्यां राक्षसेश्वरः ।'

என்றிரண்டு புஜங்களை சொல்லப்பட்டிருப்பது துஸ்ஸமாயம். இப்படியே ஹநுமான் அவனை அந்தப்புரத்தில் பார்த்தவிடத்திலும் உள்ள தென்று ஆக்ஷேபிக்கலாம். அதற்கு ஸமாதானமும்

'व्रतस्सहस्रैर्वरयोषितां ... कामरूपिणः' (5-10)

என்று காமரூபியாகையாலே போகார்த்தமாக ஸுரூபனாயிருந்தானென்றிப்படி மஹர்ஷியினாலேயே அறிவிக்கப்பட்டது. இந்த ரூபத்துடனே எழுந்திருந்து அசோகவநத்திற்கு அவன் வந்தபடியாலே முன் சொன்னதும் ஸங்கதம். 'யுத்தகாலத்திலே அதிகபுஜங்கள். மற்ற ஸமயத்தில் இரண்டே கைகள் என்று ஒரு வ்யாக்யாதாவின் அபிப்ராயம். ஆனால் யுத்தகாண்டத்திலே அத்தருணத்திலே கூட இரண்டே புஜங்களும் ஒருதலையும் அனேக விடங்களில் சொல்லப்பட்டன. கடைசியில் ராமஹதனாய் விழுந்திருந்தபோதும் அப்படியே வர்ணனமிருக்கிறது. ஸிம்ஹாஸநத்திலே ஹநுமான் பார்க்கும்போது பத்துத்தலைகளும் பல புஜங்களுமிருந்தன. (5-59) ஆரண்யகாண்ட வாக்யமும் முன்பே குறிக்கப்பட்டது. போர் புரியும் போதும் இருபது கைகள் ஒரிடத்தில் சொல்லப்பட்டன. இரண்டு கைகளைச் சொல்லும் ப்ரகரணத்திலேயே

'क्रूरैश्शीर्षैर्... दशभिर्... बहु'

என்று தலைகள் பல வென்று உக்தம். இப்படி பலபுஜங்களை யெடுக்கச் சக்தி யிருந்தால்

'तं पीडयित्वा बाहुभ्यामप्रभुर्लङ्घनेऽभवत्' (6-59)

என்கிறபடி இருகைகளாலே லக்ஷ்மணனைத் தூக்க முடியாமற்போன போது ஏன் இருபது கைகளை எடுத்து உபயோகித்திருக்கக் கூடாதென்று கேட்கலாம். நீண்டும் பருத்துமிருக்கும் ஒரு பெரிய வஸ்துவை ஒரு பக்கத்தில் பிடித்து எடுப்பது முடியாதாகையாலே அவ்விடத்தில் அநேகம் கைகளுக்கு உபயோகம். லக்ஷ்மணன் அப்படிக்கல்லவே. இரண்டு புஜங்களுக்கு அடங்கிய ஆகாரமாகையாலே இருபது புஜங்களால் ஆகவேண்டுவது ஒன்றுமில்லை 'भवान्कपिरूपः कृतः' என்கிறபடி ஹனுமானுக்கு லகுவாகக்கூடிய அவ்வுருவமே சத்ருவான ராவணனுக்கு மிக்க கனமாக இருந்தமையால் அவன் பெரு முயற்சியும் பலஹீநத்தாலே பயன் படாமற் போயிற்று. கைலாஸமலை நீண்டும் பருத்து மிருப்பதாகையாலே அவ்விடத்தில்

'भुजान्विक्षिप्य ववृधे' 'पीडितास्तु ततस्तस्य शैलस्याधो गता भुजाः' (7-16)

என்கிறபடி பல புஜங்களை உபயோகித்தான்.

"वामबाहून्दश तदा व्यपाहरदरिन्दमः ।
संछिन्नबाहोस्सद्यो वै बाहवस्सहसाभवन्' (3-51-38)

என்கிற ச்லோகத்தாலே ஜடாயு யுத்தத்திலே இடது புஜங்கள் பத்தும் போய்ப் பின்னுமுண்டாயினவென்று சொல்லப்பட்டது. ஆக, பத்துத் தலைகளைப் போலே இருபது புஜங்களும் அவனுக்கு இயற்கையில் அமைந்திருந்தனவென்றும், வேண்டும்போது வெவ்வேறு ரூபமுண்டென்றும் கொள்வதில் தோஷமில்லை. இப்படி பேதாபேத ஶ்ருதிகளுக்குள்ள விரோதத்தைப் பரிஹரிக்க கடக ஶ்ருதிகள் போலே இங்கு தோன்றும் விரோதத்தைப் பரிஹரிக்க

'स्वरूपं कामरूपिणम्' (5), 'छन्दतस्तव रूपं च मनसा यद्यथेप्सितम्। भविष्यति...' (7-10-25)

என்று வால்மீகி வாக்யங்களே யிருக்க அதைவிட்டு அபார்த்தம் செய்ய இறங்குவது யுக்தமன்று.

இவைகளில் விஶ்வாஸமில்லாதார்க்கு, பாத்வாஜாதித்யம், சரபங்காதி திவ்யதேஹம், ஜடாயு பக்ஷி ஸக்யம், ரக்ஷச் சதுர்த்தஶ ஸஹஸ்ரவதம், மாரீசமாயாம்ருக ரூபம், ராவண ஸந்யாஸி வேஷம், கபந்தசாபமோசநம் வாநர ஸக்யம், ஸமுத்ர லங்கநம், லங்காதஹநம், ஸேது பந்தநம், மாதலி

ஸாரத்யம் முதலான பரஸ்ஸதார்த்தங்களில் விஶ்வாஸம் பிறக்க ந்யாயமில்லை. ஆக ராமாயண க்ரந்தம் முழுவதும் மித்யா கதையாய்ப் பரித்யாஜ்யந்தான். இப்படியிருக்க, பாலகாண்டம் உத்தரகாண்டம் இவைகளில் மட்டும் இவர்கள் ஆக்ஷேபமென்று சொல்வதற்கில்லை. இதோர் விலக்ஷணமான சார்வாகமதம். தைவபலம், மந்த்ர சக்தி, ஆத்ம சக்தி, சாஸ்த்ர ப்ராமாண்யம், தப: ப்ரபாவம், யோகமஹிமை, வக்த்ருகௌரவம் இவற்றில் விஶ்வாஸம் வைத்திருக்கும் மஹநீயர்க்கு இம்மாதிரி அந்யதாமதிக்கு இடமேயில்லை. இப்படி ராமாயணம், ஸீதா சரிதம், பௌலஸ்த்யவதம், என்கிற நாமங்களை நிரூபிக்கும் ப்ரகரணமாகையாலே, நாயகன், நாயிகை, ப்ரதிநாயகன் இவர்கள் விஷயத்திலே வந்த சில வாதங்களை இப்போது விசாரித்தோம். இக் க்ரந்தத்திலே பூர்வாபர விரோதங்களை யிட்டு வரும் வேறு விதமான அநேக விரோதங்களும் அதன் பரிஹாரங்களும் அவ்வோவிடங்களிலே விவரிக்கப்படும்.

இப்படி உத்தர காண்டமும் வால்மீகியே இயற்றியிருந்தால் 'आदिकाव्यमिदं त्वार्षं पुरा वाल्मीकिना कृतम्' என்று, கடைசியில் முடிக்கும்போது, வெகு காலத்துக்கு முன்னமே ராமாயணம் எழுதப்பட்டதாகச் சொல்லியிருப்பது பொருந்துமோவென்னில், கேண்மின். இந்த வாக்கியம் உத்தரகாண்டத்தில் போல யுத்தகாண்டத்திலும் கடைசியிலிருக்கிறது. முன்னமே செய்யப்பட்ட இந்த ராமாயணத்தை யாவனொருவன் படிக்கிறான் அல்லது கேட்கிறான் அவனுக்கு அபீஷ்ட ஸித்தி என்று சொல்லு மிந்த வாக்கியத்திலே 'முன்னமே' என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லும் 'पुरा' என்கிற பதமானது 'படந ஶ்ரவணங்களுக்கு முன்னமே' என்கிற அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறது. ஆக இதற்கு ராம ராஜ்ய காலத்திலே நிர்மாணமும் ராமனுடைய ஜீவித காலத்திற்குப் பிறகு ப்ரகாசமும் இங்கே மஹர்ஷியாலே ஸூசிப்பிக்க படுகிறதென்றே இதிலிருந்து ஏற்படுகிறது. இதை முன்னமே சொல்லியுமிருக்கிறோம். குசலவர்கள் ராமனோடு சேர்ந்த பிறகு ப்ரசாரத்தையும் அவர்களுடைய சைசவத்திலே எழுதப்பட்டதையும் யோசித்தே 'पुरा' என்று சொல்லலாம். சில வ்யாக்யாதாக்கள் 'पुरा' என்பதற்கு 'எல்லாக் கவிகளுக்கும் முன்னே' என்று அர்த்தம் கொண்டிருக்கிறார்கள். எப்படியும் இந்த 'पुरा' என்கிற ஒரு பதத்தைக் கொண்டு இவ்வளவு பாகத்தைப் பின்னிட்டதாகச் சொல்ல முடியாது. இப்படியே

'पुरा यत्तत्र निर्वृत्तं पाणावामलकं यथा' (1-3)

என்கிற வாக்யமும் ராம பட்டாபிஷேகத்துக்குப் பின்னிட்டதை வால்மீகி யோக முகத்தாலே பார்க்கவில்லையென்று சொல்ல வந்ததன்று. பின்

என்னவெனில், வெகு நாளைக்கு முன் நடந்ததையும் உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல நன்குணர்ந்தா ரென்பதையே சொல்ல வந்தது. பின்னிட்டதைப் பார்க்க வில்லையென்று அர்த்தமல்ல. 'யத்வ்ருத்தம் தஸ்ய தீமத:' இத்யாதி ஸ்தலங்களில் 'வ்ருத்த' சப்தத்திற்கும், நடந்த விருத்தாந்தம் என்றர்த்தமன்று. பாவே க்த ப்ரத்யயம். நடக்கை யென்றே அர்த்தம். ஆக பவிஷ்யத்தும் விவக்ஷிதமே.

ஆக பௌலஸ்த்யவதம் என்கிற பெயரைக்கொண்டோ சிற்சில அம்சங்களில் அவிஸ்வாஸத்தாலோ ஏதோ வொரு காரணத்தை யிட்டு உத்தர காண்டம் முதலியன வால்மீகியால் இயற்றப்பட்ட தல்லவென்று சொல்ல முடியாதென்று ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்பட்டது. 24000 க்ரந்தங்களுக்கு மேற்பட சில ப்ரக்ஷேபங்களிருப்பதை நாமும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். அதன் விவரம் பின்னிட்டு வரும். இப்படி இந்த இதிஹாஸத்திற்கு ராமாயணம், ஸீதாசரிதம், பௌலஸ்த்யவதம் என்று மூன்று பெயர்கள் உண்டென்று சொன்னோம்.

ஆனாலும் ராமாயணம் என்கிற பெய்ரே ப்ரஸித்த மாயுள்ளது. பௌலஸ்த்யவதம் என்கிற பெயர் ராக்ஷஸ ராஜனான ராவணனை யிட்டு வந்திருப்பதாலே ப்ரதிபாத்யனான மஹநீய நாயகனுடைய நாமதேயத்தை யிட்டுச் சொல்வதே யுக்த மென்றும், ஸர்வேஸ்வரன் மநுஷ்ய ரூபேண அவதரித்ததற்கு ராவணவதம் உத்தேஸ்யமாயிருந்தாலும், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்தபடி ஸர்வ ஸக்தனுக்கு ஸங்கல்ப மாத்ரஸாத்யமான துஷ்ட நிக்ரஹ மென்கிற ப்ரயோஜனத்தைக் காட்டிலும் ஸங்கமஸெல்லாபாதி முகேந ஸௌஸீல்யாத்யா விஷ்காரகமான சிஷ்ட பரிபாலநாதிகளே உத்தேஸ்யதரமான படியாலே அவற்றை அறிவிக்காத பௌலஸ்த்யவதம் என்கிற பெயருக்கு அவ்வளவு பொருத்தமில்லையென்றும் பெரியோர்களின் கருத்துப்போலும். 'ஸீதா சரிதம்' என்னும் பெயர் இதற்கு மிகப் பொருத்தமானதே. ஆகவே முக்ய ப்ரமாணங்களான ஸ்ரீ பாரத ராமாயண பாகவதங்கள் மூன்றையும் காலையிலும் மாலை யல்லது மத்தியானத்திலும், இரவிலும் க்ரமேண பாராயணம் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லும்

"ப்ராதர் த்யூத ப்ரஸங்கேந மத்யாஹ்நே ஸ்த்ரீ ப்ரஸங்கத: ।
ராத்ரௌ சோர ப்ரஸங்கேந காலோ கச்சதி தீமதாம் ॥"

என்கிற கூடார்த்த ஸ்லோகத்திலே ராமாயணத்தை ஸ்த்ரீ ப்ரஸங்கமெனக் குறித்திருப்பது. ஆக அப்பெயர் பொருத்தமுள்ளதாயினும் இதன் அர்த்தமும் ராமாயணம் என்கிற பேரைக் கொண்டே அறியக் கூடியதா யிருப்பதாலே இதே நிராக்ஷேபமாக நாமதேயமாய் நின்றது. ராமாயண மென்கிற பெயரானது (ரமை) பிராட்டியினுடையதான அயநம் என்கிற அர்த்தத்

தைச் சொல்லி, ஸீதாவதாரத்தையும் ஸ்ரீராமனை விவாஹ முகமாக அவள் அடைந்ததையும், அவனை விட்டுப் பிரியாமல் அரண்யத்திற்கு அவள் சென்றதையும், ராவணனால் இலங்கைக்கு கொண்டு போகப் பட்டதையும், ஸீதாந்வேஷணத்திற்கு வாநரர்கள் புறப்பட்டதையும்,

"தஸ்யாம் வஸதி வைதேஹீ தீநா கௌஶேயவாஸிநீ ।
இஹஸ்தோऽஹம் ப்ரபஶ்யாமி ராவணம் ஜாநகீம் ததா" ॥ (4-59)

என்று விந்த்ய பர்வதத்திலே வீற்றிருந்த ஸம்பாதி வாக்யத்தைக்கொண்டு வாநரர்கள் ஸீதையை யறிந்தபடியையும் (அயநம், ப்ராப்தி:, ஜ்ஞாநம்) ஹநுமார் ஸீதையை ஸேவித்ததையும் தந்முகேந ராமனுக்கு ஸீதா விஜ்ஞாநத்தையும், பிறகு ஸ்ரீராமன் ஸீதா ஸ்தாநம் அடைந்து ராவணவத முகேந ஸீதையைப் பெற்றதையும் உத்தரகாண்டார்த்தத்தையும் அறிவிப்பதாலே, அபேக்ஷிதமான ஸீதா சரிதத்தை 'ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயாஶ்சரிதம்' என்கிறபடி க்ருத்ஸ்நமாக வ்யக்தமாக்கு கிறபடியாலும் இதைக்கொண்டே திவ்யதம்பதிகளைச் சேர்த்து ஒரே பதத்தினால் ஸூசகமாக அநுஸந்திப்பது சக்யமாயிருப்பதாலும் இந்த நாமதேயமே க்ராஹ்யதமம்.

'படந் ராமாயணம் நர:' 'ஶ்ருத்வா ராமாயணமிதம்'

என்றிப்படி மஹர்ஷியும் இதனையே விசேஷித்து ஆதரித்தது. இப்படி பராமர்சித்தபோது

"காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயாஶ்சரிதம் மஹத் ।
பௌலஸ்த்யவதமித்யேவம் சகார சரிதவ்ரத: ॥"

என்கிற ச்லோகத்திலே 'ஸீதாயாஶ்சரிதம்' என்றும் 'பௌலஸ்த்யவதம்' என்றும் ராமாயணார்த்த ஸங்க்ரஹம் செய்தாரல்லது அப்படியும் க்ரந்தத்திற்குப் பெயர்வைத்ததன்று என்று விமர்சிக்கவும் அவகாசம் உண்டாகும்.

இதற்கு ஆதி காவ்யமென்று மற்றொரு பெயருள தென்பதும் 'காவ்யம் ராமாயணம்' என்றிந்த ஸ்லோகத்தின் ப்ரதம பதத்திலிருந்து அறியப் படலாம். ஒவ்வொரு ஸர்க்கத்தின் முடிவிலும்

'இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே'

என்று ஆதிகாவ்யமாக நிர்த்திஷ்டமாயிருக்கிறபடி ஸ்லோகத்திலும் ஆதி காவ்யமென்று சொல்ல வேண்டியிருக்க காவ்யமென்று இவ்வளவு மட்டும் ப்ரயோகித்ததிலிருந்து ஸஹஸ்ரநாம மென்றால் விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமமே தோன்றுவது போல் காவ்யமென்றால் இதுவே முந்துற முன்னம் விவேகிகளுக்கு உபஸ்திதமாகு மென்றறிவித்தபடி. ஒரு சப்தம் அநேக வ்யக்தி

களைச் சொல்லக் கூடியதா யிருந்தாலும், அவற்றில் நிரதிஶயோத்கர்ஷமுள்ள வ்யக்தியே அப்பதத்திலிருந்து முற்பட மனத்திற்படும் என்று ந்யாயமாகையாலே காவ்யங்களுக் குள்ளே நிரதிசயோத்கர்ஷமான இந்த ராமாயணமே அப்பதத்தைக் கேட்டவுடன் ப்ரதீதமாகிறது. “கவே: கர்ம” என்று காவ்ய சப்தத்திற்கு வ்யுத்பத்தி. கவியாவான் க்ராந்ததர்சீ. அதாவது: ப்ரபஞ்சாந்தர்கதமாய் ப்ரத்யக்ஷா கோசரமான வஸ்துக்களையும் ப்ரத்யக்ஷீகரித்தும் ப்ரபஞ்சத்திற்குட் படாமல் ப்ரமாண பதாதிக்ராந்தமாய் அஸம்பாவிதமானவற்றை ப்ரதிபாபலத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்தும் பிறரையும் பார்க்கும்படி செய்யுமவன்.

அடிக்கடி நாம் அனுபவித்து வரும் விஷயங்களையும் அத்புதமாய் அமைத்த வாக்யங்களைக்கொண்டு அபிநவம் போலே ஆஸ்வாதனம் செய்து ஸம்மோஹிக்கும்படி செய்யும் சக்தி கவிதைக்கே யுள்ளது. ஸர்வேச்வரனைப் போலே ஸர்வதா விளங்கி நிற்கும் வேதங்களாலே விதிக்கப் பட்டவையும், புராணாதிகளாலே பலவாறாக ப்ரசம்ஸித்து உபதேசிக்கப் பட்டவையுமான தத்வாசாரங்களை எப்போதும் ஆதரித்து நடக்கும்படி செய்விப்பதற்கேற்க நம்மைப் பரவசப்படுத்தி இழுக்கும்படி ரஸாவஹாலங்காரங்கள் நிறைந்த கவிதையைப் பெற்றவனே கவியாவான். ஸரஸ்வதீ ஸரஸவிஹாராஸ்பதமாயிருக்கையாலே கவியும் ஸ்ரஷ்டாவும் ஒன்று. “அபாரே காவ்ய ஸம்ஸாரே கவிரேக: ப்ரஜாபதி: ।” ஒவ்வொரு வஸ்துவையும் அனுபவிப்பதற்குத் தக்கபடி அமைத்து சதுர்முகன் ஸ்ருஷ்டி செய்கிறான். ஒவ்வொரு சப்தத்தையும் செவிக்கினியதாகவும் அர்த்தத்திற்கு அனுகூலமாகவும் அமைத்துக் காவ்ய ஸ்ருஷ்டி செய்கிறான் கவி. மேலும் சதுர்முக ஸ்ருஷ்டியிலிருக்கும் வஸ்துக்களை உள்ளபடி ஸ்வபாவோக்தி ஸ்தலங்களிலே வைப்பதோடு, சேராத வஸ்துக்களையும் சேர்த்து வைத்து ஒன்றுக்காயிரமாக புத்தியில் பதார்த்த ஸ்ருஷ்டி செய்கிறான். உள்ளது ஒரு பாதுகை. ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ருஷ்டித்தது பாதுகாஸஹஸ்ரம். ஸம்ஸாரத்திற்குப் பாரமுண்டு. காவ்ய ஸம்ஸாரத்திற்குப் பாரமே கிடையாது. இப்படி அகடித கடனா ஸாமர்த்யம் பெற்று சப்தார்த்த ஸ்ருஷ்டி செய்யுமவனாகையாலே கவியே சதுர்முகனை விட மிக்க மேன்மை வாய்ந்தவன் (வாக: ப்ரஜாபதி:).

மறையின் மறைவிடம்

[ஸ்ரீ. உ.ப. டி. சுந்தராசாரியர், சீர்காழி]

ஸ்ரீ காளிதாஸர் கவித்திறமைக்கு எல்லை நிலமும், கேதே (Goethe) போன்ற மேனாட்டுப் புலவர்களும் போற்றும் புகழ் பூண்டதுமான, அபிஜ்ஞான சாகுந்தல நாடகத்தில் ஆறுவது அங்கத்தில், மஹாராஜ துஷ்யந்தர் விதூஷகனுடன் உள்ள முருகிச் சம்பாஷிக்கும் போது, தான் ஊருக்குத் திரும்பு முன் சகுந்தலையிடத்தில் விடைபெற்ற வேளையில், தன் முத்திரைக் கணையாழியிலுள்ள தன் நாமாக்ஷரங்களை நாள்தோறும் ஒவ்வொன்றாக அவள் எண்ணி முடிக்கு முன் அவளைத் தன் அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்துக் கொள்வதாய் உறுதியிட்டு வந்ததாக ஓர் ச்லோகத்தைச் சொல்லிப் புலம்புகிறார்.

एकैकमत्र दिवसे दिवसे मदीयं नामाक्षरं गणय गच्छसि यावदन्तम्।
तावत्प्रिये मदवरोध गृहप्रवेशं नेता जनस्तव समीपमुपेष्यतीति ॥

இப்பாசுரத்தில், மிக்க அழகான பல அபிப்பிராயங்கள் ஆழ்ந்து கிடக்கின்றன. ஆனால் இங்கு விஷயீகரிக்கப் படுவது சகுந்தலையின் பிரிவு நாட்களும் அரசன் நாமத்திலுள்ள அக்ஷரங்களும் ஒன்றுக்கு மற்றொன்று அளவு கருவியாய் அமைக்கப்பட்டதிலுள்ள மறை பொருள் விளக்கமே யாகும்.

ஸ்ரீமத் ராமாயணம் இருபத்தி நாலாயிரம் க்ரந்தமுள்ளது. ஒவ்வொரு ஆயிரத்திற்கும் காயத்ரீச் சந்தஸ்ஸிலுள்ள ஒவ்வொரு அக்ஷரம் அளவாய் நிற்கப் பெறுவதால் அவ் வாதி காவ்யத்தை மாறு வேடம் பூண்ட மறையெனப்பெரியோர் கருதுவர். ஏனெனில் வேதத்திற்குச் சரீரமாய் நிற்கும் சந்தஸ்ஸுகளுக்குள் गायत्री च्छन्दसामहम् என்று சிறப்பிக்கப்பட்டது இச் சந்தோ விசேஷமே. நம் சாகுந்தலச் செய்யுளிலோ துஷ்யந்தன் பெயரிலுள்ள ஒவ்வொரு, எழுத்தும் தலைவியின் பிரிவு நாட்களை அளவிடுவதற்குத் துணையாகக் கொள்ளும்படி வேண்டப்படுகிறது. இந்தப்படி கால எல்லையை அக்ஷரங்களால் அளவிடும் வகையைச் சாந்தோக்யோபநிஷத்திலும் காண்கிறோம். वेदानां सामवेदोऽस्मि என்று ஸாக்ஷாத் ஸர்வேச்வரனால் கௌரவிக்கப் பெற்ற ஸாமவேதத்தின் ஆரண்யக பாகமாய் நிற்பது இச்சாந்தோக்யம். அவ்வுபநிஷத்திலேதான் மும்மதஸ்தர்களாலும் மஹா வாக்யமென உகக்கப்படும் ‘தத்வமஸி’ என்பது கோயில் கொண்டிருப்பது. அதில் பல வித்யா ச்ரேஷ்டங்கள் ப்ரஸ்துதமாகின்றன. அவற்றுள் तद्धैतत् घोर आङ्गिरसः कृष्णाय देवकीपुत्रयोक्त्वोवाच । என்று பக

வத் சேஷத்வத்தைப் பெற்றிருப்பது 'புருஷவித்யை' எனப்படுவது. ஒருவன் தன்னிடத்திலேயே **यज्ञः** என்னும் த்ருஷ்டியைச் செய்து கொள்வதென்பது இவ்வித்தையின் ஸாராம்சம். அவ்வித வித்யாநிஷ்டனுடைய ஆயுட்காலத்தில் முதற் பருவம், நடுப்பருவம், கடைப்பருவம் இம் மூன்றும் ப்ராதஸ்ஸவனம், மாத்யபந்தின ஸவனம், ஸாயந்தன ஸவனம் என்பதற்கு ஒற்றவையாகி, அவை ஒவ்வொன்றிலும் உள்ள வருஷங்களை முறையே அளவிடுவது, காயத்ரீ, ஜகதீ, இந்தச் சந்தஸ்ஸுகளிலுள்ள அக்ஷரங்களேயாகும். இந்தப் ப்ரகாரமாயுள்ள வேத வித்யாரஹஸ்யமே, 'ஏகைக'மித்யாதி'. சாகுந்தள பத்யத்தில் **'दिवसे दिवसे मदीयं नामाक्षरं गणय'** என்பதில் ஒளிந்து கொண்டிருப்பதோர் மஹாச்சர்யம். அதைச் சற்று விஸ்தரித்து நோக்குவோம்.

சாகுந்தள நாடகம் **या सृष्टि स्रष्टुराद्या वहति विधिहुतं या हविर्या च होत्री** என்று தொடங்குகிறது இத்தொடக்கத்தால் இந் நாடகத்தின் தலைவி ப்ரும்ஹ ஸ்ருஷ்டியில், **सा यत्र स्याद्युवतिविषये सृष्टिराद्यैव धातुः।** என்றபடி ஸௌந்தர்யாதிசயத்தால் முதன்மை வாய்ந்தவள் என்றும் இரண்டு முக்யமான காவ்யார்த்தங்கள் ஸூசிக்கப்படுகின்றன. இவற்றுள் வேள்விக் குணம் பொருந்தியிருப்பதென்றால் என்ன ? வேள்வி அல்லது 'யக்ஞம்' என்பதன் தத்வம்; ஒருவன் ஒன்றின் பொருட்டு, ஒன்றை ஒன்றில் மடிப்பதேயாகும். இம் முறையில் அடங்கியதை சாஸ்திரங்களில் யஜமானன் சொற்களால் விளக்கியிருப்பதைக் காண்கிறோம். சாகுந்தலை காந்தர்வ விவாஹ முறையில் தன்னைத்தானே கொடுத்துக் கொள்ள இசைந்து ஹ்ருதயமாகிய ஹவிஸ்ஸை, ப்ரேமை என்னும் அக்னியில் துஷ்யந்தனாகிய தேவதையின் பொருட்டு இடைவிடாது ஆஹுதி செய்பவளாயிருந்தாள். அதனால் **शकुन्तला चाव यज्ञः** என்று அவளை பாவிப்பது மிகச் சீரியதே. அந்நிலை பெற்றவள் * 'அரதி' என்பது குடிகொண்ட பிரிவென்னும் தீக்ஷையில் இருக்கும் போது அதற்கு எல்லையாய் விதிக்கப்பட்ட நாட்கள், ஹோமதேவதையாய்க் கொள்ளப்பட்ட அரசனை யுணர்த்தும் நாமத்திலுள்ள அக்ஷரங்களில் அளக்கப்படுவது, மிகப் பொருத்தமாயிற்று. அரசன் பெயரிலுள்ள அக்ஷரங்கள் **दुष्यन्तः** என்று மூன்றே யாதலால் பிரிவின் எல்லையும் மூன்று தினங்களாயும், அவை ஒவ்வொன்றும் முறையே, ப்ராதஸ்ஸவனம், மாத்யந்தின ஸவனம் ஸாயந்தன ஸவனம் இதற்கு ஏற்றதாயுமாயிற்று. ஆனால் இந்தப்படி புருஷ வித்யா ரஹஸ்யத்தைக் கொண்டு சாகுந்தலையின் வேள்விக் குணத்தை நிரூபிப்பதில் சில விசேஷங்கள் உள. வித்தையில் சந்தஸ்ஸுகளின் அக்ஷரங்கள் ஆயுட்கால வருஷங்களுக்கு மேன்மை. இங்கோ தலைவியின் பிரிவு நாட்களுக்கு தலைவன்

* **...यन्नरमते ता अस्यदीक्षा** என்பது சாந்தோக்யம்.

நாமாக்ஷரங்கள் அளவாய் இருக்கப்பெற்றதால் மேன்மையென்பது அவ்வக்ஷரங்களையே அடையும். வித்தையில் ஆயுட் காலத்துக்கு எல்லை நூற்றுப் பதினாறு வருஷங்கள், இங்கே மூன்றே தினங்கள். ஆனால் **त्रुटियुगायते त्वामपश्यतां** என்ற நியாயத்தால் அம் மூன்று தினங்களே முப்பருவங்களடங்கிய நீண்ட தோராயுட் காலமாகும். **गच्छति यावदन्तम्** என்று இருப்பது இவ்விஷயத்தை த்வனிப்பிப்பதாகிறது. புருஷ வித்யா நிஷ்டனுக்கு அவப்ருதமாய் விதிக்கப்பட்டது மரணம், அதாவது தர்மராஜக்ருஹப்ரவேசம். இங்கோ அது மஹாராஜாவின் மங்களமான அந்தப்புரக்ருஹப்ரவேச மாகும். மேலும் ப்ரீதி ரஸத்தின் மிகுதியால் தலைவன் நாமத்திலுள்ள ஒவ்வொரு அக்ஷரங்களும். **अमरुककवेरेकः श्लोकः प्रबन्धशतायते** என்பதுபோல ஒவ்வொரு சந்தஸ்ஸுக்கிடாக தலைவிக்கு தோன்றும் என்பதும் இங்கு குறிப்பு. புருஷ வித்தையில் காயத்ரீ, த்ருஷ்டுப், ஜகதீ இவற்றிலுள்ள எழுத்துகளுக்கேற்ற ஆயுட் பருவங்கள் ஒவ்வொன்றிலுள்ள வருஷங்கள் முறையே இருபத்தி நான்கு, நாற்பத்தி நான்கு, நாற்பத்து எட்டு என்று, மிகுதியாகிக் கொண்டு வரும். ஒருநாள் பொழுதின் அளவுதானே அடுத்துள்ள நாட்களுக்கும், ஆகையால் இங்கு அந்த க்ரமம் எப்படி ? பிரிவால் வருந்தும் தலைவிகளால் முந்தியநாளை விட அடுத்துள்ள தினங்கள் அதிக தீர்க்கமாக ஆகிக்கொண்டு வருவதாகவே அநுபவிக்கப் படுவதாகும். சகுந்தலைக்கு **दु** என்ற அக்ஷரம் அளக்கும் நாளை விட **ष्य** என்றும் கூட்டெழுத்தாலும் **न्तः** என்று விஸர்க்கத்துடன் உள்ள கூட்டெழுத்தாலும் அளக்கப்படும் அடுத்துள்ள நாட்கள் மேன்மேலும் அதிகப்பொழுது உள்ளவையாகவே புலப்படும்.

ஆகவே, துஷ்யந்த மஹாராஜர், சகுந்தலைக்குத் தன்னிடமுள்ள ஆசையின் ஆதிக்யத்தையும் பிரிவு உண்டானால் அவள் படும் துயரம் அஸஹ்ய மாயிருக்கு மென்பதையும் தான் முற்றிலும் உணர்ந்தவர் என்றும், **दिवस गणना तत्परां** என்று அவள் ஆகும் போது தன் பெயரிலுள்ள எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கைக்கு மேல் அதாவது மூன்று தினங்களுக்கு மேல் அவள் விரஹத்தின் எல்லை அதிகரிக்காமல் அவளை அழைப்பித்துக் கொள்வது ஸத்ய மென்றும், மூன்று தினங்கள் எல்லையாகச் சொல்லியது கூட **द्वित्राण्यहान्यर्हसि सोढुमर्हन्।** என்றும் ரகு மஹாராஜன் கௌத்ஸருக்குச் சொன்னது போல் **सत्याय मित भाषिणां** என்னும் க்ரமத்தை அநுஸரித்தே யென்றும் மொழிந்து தன் காதலிக்கு ஆறுதல் உண்டாக மேற்கண்ட ச்லோகத்தை ஆக்கினராலும் அதிலுள்ள விப்ரலம்ப ச்ருங்கார த்வனிக்குள் உபநிஷதர்த்தம் நுழைந்து ஒளிந்திருப்பது அத்யந்த ரமணீயம். இதை எண்ணியே இந்தபத்யத்தை அரசன் சொல்லும் போது மறைந்து நின்று செவியுற்றவளும் யோக சக்திவாய்ந்தவளுமான 'ஸாநுமதி என்பவள் **रमणी ओ रवु अवही** என்றனள்.

ஸ்ரீ:

ப்ரும்ஹ விசாராதிகார நிர்ணயம்

[ஸ்ரீ. உப. மதுராந்தகம் தி. ஈ. வீரராகவாசாரியர், ந்யாயவேதாந்த சிரோமணி, திருவாதி.]

[தத்ததிகாரிசக்த்யநுஸாரேணைவ ஹி ஸர்வேஷாம் சாஸ்த்ராணாம் ப்ரவ்ருத்தி: (எல்லா சாஸ்திரங்களும் அந்தந்த அதிகாரிகளுடைய சக்திக்கு அநுகுணமாகவே ப்ரவ்ருத்திக்கின்றன) என்று நித்ய வ்யாக்யானத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்திருக்கிறார். இந்த நியாயத்தாலேயே, இந்த யுகத்தில், முன் யுகங்களில் போலல்லாமல், ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் சாஸ்திரீய பத்ததியை விடாமல் அநுஷ்டானாதிகளை செய்யாவிட்டாலும் ஆவச்யகமானவைகளை மட்டில் அநுஷ்டித்து வர்த்திக்கின்ற பெரியோர்கள், அதனால் யாதொரு குறைவுமன்றியில் ஸர்வ ஜன ஸம்மாநிதர்களாகவே யிருக்கிறார்கள்: இந்த க்ரமத்திலே. ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகாரிகளான பலர் எல்லா அங்கங்களோடும் கூடி வேதாத்யயனம் பண்ணி பிறகு கர்ம விசாரம் செய்து தத்அநந்தரமே பிரம்ஹ விசாரம் பண்ணினார்கள் என்று சொல்வது சாத்யமாகாது. வேதத்தில் உபயுக்தாம்சத்தை மட்டில் அத்யயனம் பண்ணி பிரும்ஹ வித்யையில் நிஷ்ணாதர்களான பலரை நாம் காண்கிறோம். தவிரவும் காலகதியை அநுசரித்து லௌகிக வ்ருத்தியில் இருப்பவர்களும், வர்ஜித வைதிக ப்ராமணர்களும், கௌணாதிகாரிகளுக்குள் அந்தர் பூதர்களான சிலர் அத்யயனம் என்கிற வ்யாஜத்தை மட்டும் செய்து, ஒரு ஸுக்ருத விசேஷத்தாலே தயார்த்ர ஹ்ருதயர்களான ஆசார்யர்களாலே அநுக்ரஹிக்கப்பட்டு ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபகோஷ்டிக்கு ஸ்வீகரிக்கப்பட்டிருப்பதும் அநுபவ ஸித்தம். இம்மாதிரியான அநுஷ்டானங்கள் ஸூத்ரகாரராகிய வ்யாஸ மஹர்ஷியின் விவக்ஷைப்படியுள்ளவையா? அப்படியில்லையாகில் சாஸ்த்ராநுமதமாகுமா? என்கிற சர்ச்சை வைதிக தர்மாபிமானிகளுக்கு ஆவச்யகம். ஆனால் இக்காலத்தில் சிற்சில மஹான்கள் தவிர ப்ராயேண மற்றவர்கள் ஆதேஹபாதம் தேக யாத்திரையே பிரதானமாகக் கொண்டு அர்த்தார்ஜன பரவணர்களாயிருந்து அதி சுலபமாயும் வெகு சீக்கிரத்தில் அநுஷ்டிக்கக் கூடியதாயும் ஸர்வ ஃபல ப்ரதமாயுமுள்ள பிரபத்தியையும் கூட அநுஷ்டிக்க அவகாசமில்லாமல் ஓடித் திரிய வேண்டிய ஸ்திதியை உத்தேசித்து இந்த வியாஸகர்த்தா செய்யும் பிரம்ஹ விசாராதிகார சர்ச்சை அதிக பயனுடையதா என்கிற சங்கை உதிக்கக்கூடும். ஆகிலும் இந்த கிரந்த ப்ரணேதா "சாஸ்த்ரம் விகல்பித்தவற்றில் யதா ருசியாகக் கடவது" என்கிற ந்யாயத்தை அநுசரித்தும், பஹு ப்ரமாணங்களாலேயும், ஸ்ரீதேசிக ஸூக்திகளாலேயும், பெரியோர்களின் மேற்கண்ட அநுஷ்டானங்கள் சாஸ்த்ராநுமதமென்றே ஸ்தாபித்திருப்பது எல்லோருக்கும் ரொம்பவும் உபகாரகமாகும். இதன்றியில் ஆஸ்திகர்களான லௌகிகர்களும் ஸூத்ரகாரரால் கருதப்பட்ட அதிகாரம் இல்லாவிடினும், ஆசார்ய தயைக்குப் பாத்ரர்களாய்ப்பிரம்ஹ விசாரத்தில் இறங்கி உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்கிற ப்ரவ்ருத்தியில் உத்தரோத்தரம் இந்த வ்யாஸம் உத்ஸாஹத்தை கொடுக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை. யதா சக்தி யதா யோக்யம் நாம் தர்மாநுஷ்டானம் செய்வோமாகில் 'ஸுமவதா ஸுஸ்ரித வத்ஸலேந சேஷ வதீர்ணாக' என்கிறபடியே ஆச்ரித வத்ஸலனான சரண்யன் யதா சாஸ்த்ரம் அநுஷ்டிதமானதுபோல உகந்து ஸஃபலமாக்குகிறான் என்பது திண்ணம்.—ப-ர்.]

அதீத்ய வேதாநபி வா தத்ஜ்ஞாந் ஷடங்கயுக்தம் யதி வா நிராங்கம் ।
விஹாய வா கர்ம ந வா ஸமஸ்தாந் ஜயதி சாரீரக சாஸ்த்ர நிஷ்டா: ॥

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் ப்ரபன்னருக்கு இங்கிருந்த நாள் நியமிக்கப்பட்ட கைங்கர்யங்கள் அஞ்சில் 'பாஷ்யத்தை வாசித்து ப்ரவர்த்திப்பித்தலே' ப்ரதானமாக அருளிச் செய்யப்பட்டது. ஆழ்வார்களும் "வாசித்தும் கேட்டும்" என்றிவ்வாறாக இதன் பெருமையைப் பேசினார்கள். இவ்வாறு கொண்டாடப்பட்ட ப்ரம்ஹ விசாரம் அநுஜ்ஞாகைங்கர்யமே யாகிலும்

"அநுஜ்ஞயா ப்ரவ்ருத்தேऽபி க்ரமபங்காதி ஸம்பவே ।
ஆஜ்ஞாதிக்ரம தோஷஸ்ஸ்யாத் ஸோऽபி தேநாபராத்யதி ॥"

(தீபம் ஏற்றுவது, பிரதக்ஷிணம் பண்ணுவது முதலான அநுஜ்ஞாரூப தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கும்போது க்ரம விரோதம் முதலிய தவறுதல் ஏற்பட்டாலும் ஆஜ்ஞாரூப தர்மத்தை அதிக்ரமித்தது போலாகும். ஆகையால் எல்லா கைங்கர்யங்களையும் சாஸ்திரத்தை அநுஸரித்தே செய்ய வேண்டுமென்பது ஆவச்யகம்) என்று ஆசார்யன் அருளிச் செய்தபடியே இதை அநதிகாரி செய்தால் ப்ரத்யவாயமே ஸித்திப்பதால் இதன் அதிகாரத்தைப் பற்றிய நிர்ணயம் முக்கியமானது. ஆனதுபற்றி ப்ரம்ஹ விசாராதிகாரநிர்ணயம் என்னும் விஷயத்தை விஜ்ஞாபனம் பண்ணிக் கொள்ளுகிறேன்.

"அதிகாரமாவது—அவ்வோ ஃபலோபாயங்களிலே ப்ரவ்ருத்தனாம் புருஷனுக்கு ஃபலத்தில் அர்த்தித்வமும் உபாயத்தில் ஸாமர்த்தியமும். இவற்றில் ஸாமர்த்தியமாவது—சாஸ்த்ரார்த்தத்தை அறிகையும், அறிந்தபடி அனுஷ்டிக்க வல்லனாகையும் சாஸ்த்ரானுமத ஜாதி குணாதி யோக்யதை

யும்" என்று ஸாரசாஸ்திரத்தில் ஆசாரியனால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. தத்வ நிர்ணயம் முதலிய ஸ்தலத்தில் விருப்ப முள்ளவர்களும் ஸநந்தநாத்யாத்ம குணோபபன்னர்களும் ஜ்ஞான சக்த்யாதி பூர்ணர்களுமான மஹான்களால் செய்யப்பட்டு வரும் ப்ரஹ்ம விசாரத்தில் அவர்களுக்குக் கீழ் சொல்லிய அதிகாரம் இருப்பதால் ப்ரக்ருதம் இவ்வதிகார ஸமர்த்தனம் அபேக்ஷிதமன்று.

ஆனால் நமது ஸித்தாந்தத்தில் சிக்ஷை முதலிய 6 அங்கங்களோடு வேதாத்யயனம் செய்து கர்ம விசாரம் முடிந்த பிறகு ப்ரஹ்ம விசாரம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. முண்டகோபநிஷத்தில்

"𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌚𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍇𑌨 । 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌸 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌸 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌸𑌨𑍍𑌨𑌾𑌯 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌯 𑌶𑌮𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾𑌯 । 𑌯𑍇𑌨𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍"

"அங்கங்களோடு வேதாத்யயனம் செய்த யாவனொருவன் மீமாம்ஸா ந்யாயங்களைக் கொண்டு ஜ்யோதிஷ்டோமாதி கர்மபலங்கள் அநித்யமென்று நிரூபித்து அநித்ய பலத்தைக் கொடுக்கும் கர்மத்தினால் நித்யனான ஈச்வரன் அடையப்பட மாட்டான் என்று நிர்வேதம் அடைகிறானோ அவன் அந்த ஈச்வரனை அறிவதற்காக உபஹாரபாணியாய் வேதாந்த ச்ரவணம் பண்ணியவனும் ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்கார முள்ளவனுமான ஆசார்யனை ஆச்ரயிக்க வேண்டும். ஶமதமாதிகளோடு கூடிய ஆச்ரிதனான ஶிஷ்யனுக்கு அவ்வித்வானாகிய ஆசாரியன் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானோபாயமான ப்ரஹ்ம வித்தையை உபதேசிக்கக்கடவன்" என்று சொல்லப்பட்டது.

இந்த ச்ருதியை அநுஸரித்தே ஸூத்ரகாரராலும் '𑌅𑌥𑌾𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾' என்று கர்மவிசாரத்துக்குப் பிறகு ப்ரஹ்மவிசாரம் கர்தவ்யமாகச் சொல்லபட்டது. '𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌿𑌗𑌮𑌾𑌦𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌵𑌿𑌦𑌿𑌷𑌾' என்று 𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿. மதாந்தரஸ்தரான பாஸ்கரரும் இப்படியே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். இக்காலத்தில் ஷடங்கங்களோடு எல்லா வேதங்களையும் அத்யயநம் செய்து கர்ம விசாரம் பண்ணி ப்ரஹ்ம விசாரம் ஒருவராலும் அநுஷ்க்கப் படுவதில்லையே. இப்போது மஹான்களின் ப்ரஹ்ம விசாரம் ஶாஸ்த்ர ஸம்மதமா? என்கிற ஆக்ஷேபத்துக்கே ஸமாதானம் அபேக்ஷிதம்.

எங்ஙனே யென்னில்: ஸூத்ரங்கள் உபதேசரூபங்கள் அன்று. ந்யாய நிபந்தந ரூபங்கள். உபதேசரூபங்களில் உபதேசப்படி அநுஷ்டிக்க

வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். ப்ரக்ருத ஸூத்ரம் உபபத்திகளால் ப்ரஹ்மவிசாராதிகார [illegible]நத்திலே நோக்க முள்ளதாகையால் உபதேசாதிக்ரம தோஷமில்லை கர்ம விசாரத்துக்குப் பிறகு ப்ரஹ்மவிசாரத்தை உபபாதனம் பண்ணுகிறவர்களே கர்ம விசாரமன்றியில் ப்ரஹ்ம விசாரம் பண்ணுகிறார்களே அந்த உபபாதனத்துக்கு விருத்தமாக அநுஷ்டானம் எப்படி கூடும்? என்கிற சோத்யத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி அதிகரணஸாராவளியில்

'[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥"

என்று ஸமாதானம் அருளிச் செய்தார். க்ருதயுகம் முதலியவைகளில் அதிகாரிகளுக்கு ஜ்ஞான சக்திகள் விஞ்சியிருந்ததால் விதிப்படி எல்லா வேதங்களையும் அத்யயனம் செய்து கர்ம விசாரம் பண்ணி ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்கிறார்கள். இந்த கலியுகத்தில் ஜ்ஞானஶக்தி முதலியவைகள் குறைந்திருப்பதால் ப்ரஹ்ம விசார ரூப முக்யார்த்தத்தை அநுஷ்டிக்க விக்னத்தை யறிந்து கால விளம்பம் ஸஹியாமையால் சில ஸாமர்த்யவான்கள் வேதாந்த ஶ்ரவணத்தில் ஶீக்ரமாக ஈடு படுகிறார்கள் என்று திருவுள்ளம்.

இதனால் கர்ம விசாரம் செய்யாதவர்களை ப்ரஹ்ம விசாரத்துக்கு அதிகாரிகளாக ஸூத்ரகாரர் விவக்ஷிக்காமற் போனாலும்.

"[illegible] ।
[illegible] ॥"

என்று சொல்லப்பட்ட *'[illegible]தடாகோபஜீவந ந்யாயத்தாலே மற்றவர்களும் ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யத் தட்டில்லை. கர்ம மீமாம்ஸை ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸை இரண்டுக்கும் ஐகஶாஸ்த்ர்யத்தை ஜைமினி விவக்ஷிக்க வில்லையென்று ஒப்புக்கொண்டாலும் அதை அங்கீகரித்து அத்தோடு ஒரே ஶாஸ்த்ரமாய் வ்யாஸர் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் பண்ணுவது உக்த ந்யாயத்தாலே யுக்தம் என்று ச்ருதப்ரகாசிகையில் நிர்வஹிக்கப்பட்டது.

"[illegible]
[illegible] ॥"

* புதிதாக க்ராமம் ஓரிடத்தில் ஏற்படுத்தும்போது அந்த இடத்தில் வேறு ப்ரயோஜனத்துக்காக ஏற்பட்டிருக்கும் தடாகத்தை க்ராமத்துக்காக உபயோகிப்பதுண்டு. இதுதான் [illegible] என்று சொல்லப்பட்ட ந்யாயம்.

(யோக்யதை இல்லாதவனுக்கு அதிகாரம் கிடையாது என்பது இருக்கட்டும். விசாரம் செய்ய யோக்யதை உடையவனைப் பற்றியே மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரம் ஏற்பட்டது என்று சொன்னால் அது கர்ம காண்டம், தேவதா காண்டம், ப்ரஹ்ம காண்டம் ஆகிய மூன்றிலும் துல்யம்) என்று கர்ம விசாரமன்றியில் ப்ரஹ்ம விசாரத்தில் அதிகாரம் இல்லை என்று அருளிச்செய்தார். அதிகரண ஸாராவளியில் கர்ம விசாரமன்றியில் ப்ரஹ்ம விசாரத்தை உபபாதித்தருளினார். ஸூத்ரம் உபதேசரூபம் அன்றாகையால் ஸூத்ர காரருக்கு விவக்ஷிதமான அதிகாரம் மற்றவர்களுக்கு இல்லையே யாகிலும் சாஸ்த்ரத்தால் அதிகாரம் பாதிக்கப்பட்டு விடமாட்டாது. ஆகையால் கர்ம விசாரமன்றியிலும் ப்ரஹ்ம விசாரம் உபபன்னம் என்கிற திருவுள்ளம். ஸ்ரீ நிகமாந்த மகா தேசிகன் காலத்திலே ஸங்கர்ஷ காண்டம் என்று சொல்லப்பட்ட நாலு அத்தியாயமுள்ள க்ரந்தம் லுப்தம் என்பது 'ஷஷ்ட்ய: காண்டஸ்ய ஶாந்தவ்ருத்தி:' என்று மீமாம்ஸா பாதுகா ஸ்ரீ ஸூக்தியினாலும் 'தேவதாகாண்டஸ்ச நாஶாத் ஶேஷ:' என்று பரித்ராண வ்யாக்யானத்தினாலும் நிர்ணீதமாகிறது. தத்வடீகை, சததூஷணீ முதலியவைகளிலும் லுப்தம் என்பதை ஸூசிப்பித்திருக்கிறார். ஸ்ரீமந் நிகமாந்தமஹா தேசிகாதிகளும் ஶாஸ்த்ரலக்ஷண கர்மவிசாரமன்றியில் ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்தருளினதாகவே ஏற்படுகிறது. இப்போது மஹான்கள் கர்மவிசாரமன்றியில் ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்து வந்தாலும் ஸூத்ரகாரர் விவக்ஷையின்படி இவர்களுக்கு அதிகாரமில்லையேயாகிலும ஶாஸ்த்ராநுமத மான அதிகாரம் உண்டு.

ஆனாலும் "நிஷ்காரணஷ் ஷடங்கோ வேதோ(அ)த்யேய:" என்றும்

"அத ஊர்த்வம் து சந்தாம்ஸி ஶுக்லேஷு நியத: படேத் ।
வேதாங்காநி ச ஸர்வாணி க்ருஷ்ணபக்ஷேஷு ஸம்படேத் ॥"

என்றும் ப்ரமாணங்களால் அங்காத்யயனத்தோடு கூடவே வேதாத்யயனம் சொல்லப் பட்டிருப்பதால் ஸ்வாத்யாயமன்றியில் ப்ரஹ்மவிசாரம் எப்படி உபபன்னம் என்று ஶங்கிக்கலாம்.

"யஸ்ய ஸம்ஸ்க்ருதவாசைவ பால்யாச்ச ப்ரப்ருதி ஶீலிதா ।
ததா து தஸ்ய ஸா தத்ர ஸ்வாத்யாயாதாத்ருதி: ஸ்வயம் ॥
நிரத்யயமதீதேவ்யம் .... ।
ஹிதேதிவாக்யஜாதாநு கேவிதாவாதஸம்விதம் ।
ப்ராஞ்சவஶோ விசாரே ஹி ப்ரவர்த்தந்தே விசக்ஷணா: ॥

(எவனால் சிறு வயது முதல் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை பரிசயம் செய்யப் பட்டிருக்கிறதோ, அவனுக்கு அப்போது தானாகவே மேலெழுந்தவாறாக

அர்த்த ஞானம் ஏற்படும். அங்கங்களோடு சேராமல் வேதத்தை மட்டும் அத்யயனம் செய்பவனுக்கு இம்மாதிரி என்றால், அங்கங்களோடு அத்யயனம் செய்பவன் விஷயத்தில் கேட்பானேன். சிலர் ஆப்தர்களின் உபதேசத்தால் கிடைத்த மேலெழுந்தவாறாக உள்ள ஞானத்தை அடைந்து, பிரஹ்ம விசாரத்தில் பிரவர்த்திக்கிறார்கள்)

என்று ஸ்வாத்யாயமன்றியில் ப்ரஹ்மவிசாரம் பண்ணுவதை ஸ்ரீதேசிகன் காலத்திலுள்ள சில பெரியோர்களுடைய ஆசாரத்தால் தத்வடீகையில் ஸாதித்தருளினார். கல்ப ஸூத்ரகாரர்கள்

"ஸகாமம் ஶாகாமதீத்ய ஶ்ரோத்ரிய: ஸ்வாத்யாயாத்யயநவாந: ஸ்வாத்யாயீ ஜ்ஞேய:"

என்று ஷிக்ஷகாரத்திலும் தனியாக ஸ்வாத்யாயனத்தை அனுமதித்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் வேதாத்யயன காலத்திலேயே ஸ்வாத்யாயன நியமம் இல்லை. யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதியினாலும்

"ஸாங்காம்ஸ்து ஸமயேச்சைவ த்ராந் ஜபேத் ஸம்த்ராந் ஸமாஹித: ।
வேதாத்யயநமத்ரைவ ஶாஸ்த்ராணி விவிதாநி ச ॥"

என்று க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தில் அங்காத்யயனம் சொல்லப்பட்டது.

"வேதாத்யாந் நிருக்தவ்யாகரணாதீம்ஶ்ச ஶ்ரவணேநாத்யயநேந ஜாநீயாத் ॥" என்று வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டது.

"க்ருதத்வ்யாநாம் விகல்பே ச நிபந்தநமிதே யதாதேதவோஹயது"

என்று மீமாம்ஸா பாதுகையிலும்

"ஸாங்கஸ்வாத்யாயநாதே வாசேயத் க்வாபி விரோதே ஸத்யபி வேதவாக்யார்த ஸம்வாதப்ராதான்யாத் தேவாநுஷ்டாந விஷய விரோதே விகல்பே வாத ஸங்க்ராஹ்ய: ॥".

என்று அதன் வ்யாக்யானமான பரித்ராணத்திலும் அருளிச் செய்தபடியே அவரவர் அதிகாராதிகளுக்கு ஏற்றவாறு மனு சொல்லியபடி அங்கங்களோடு கூடவே வேதாத்யயனம் செய்தும் கல்பஸூத்ராதிகளின்படி வேறொரு காலத்தில் ஸ்வாத்யாயனமும் விகல்பிதமாகக் கொள்ளலாம். இரண்டு பக்ஷங்களும் ஶாஸ்த்ரீயங்களே. அங்காத்யயனம் வேதாத்யயனம் போல் அக்ஷராஶிக்ரஹணத்திலே பர்யவஸானமாகிறது என்று ஸ்ரீதேசிகன் திருவுள்ளம். தத்வடீகையில்

"விதேயஸாங்கவேத ஸ்வாத்யாயஸ்யாத்யயநவிதேர் விஶேஷ ஹேதுவாச ॥" என்றும், மீமாம்ஸா பாதுகையில்

“ ஸுவ்யாப்தீஷஸ்ய ஶப்த: ஸமுதாய வடயேஸ் ஸாஂமீஷாவா தஃபார்யம் ஸ்வாஜெஞெவேதத்ரா வைவம் ஹ .ஷ: ”

என்றும் இவ்வர்த்தம் கண்டோக்தம். வரீதூாணத்திலும் “ ஸுமிர ஹ வஷஜூஹ .வெஹாzவி நிரமு-ஃ: ” என்று அருளிச் செய்யப்பட்டது. இப்ப க்ஷத்தில் வேதார்த்த விசாரம்போல் அங்கங்களின் அர்த்த விசாரமும் ராகப்ராப்த மாகையால் அங்கார்த்த விசாரத்துக்குப் பிறகு வேதார்த்த விசாரமோ வேதார்த்த விசாரத்துக்குப் பிறகு அங்கார்த்த விசாரமோ ஸௌகர்யம் போல் அநுஷ்டிக்கப் படலாம். இதை

“ தஷ்ஷாஜெ்ஜ ஸுயமீவிதாக .உ நியதிமதிநெஃக்ஷ்யெதzஜூாஂமிவமெஃ
ஊக்ஷயஂ யஶமவஜெ்ஷ தத ஐஹ ஸுமோஸஂஹ ஐத்யவ்யவிஷ்யூ ।
ஸௌகுயெஃ தாா தஜ்ாஸ் ஷுயஉவெநிவதஷ .ாவகாஷிக .உாஆா
ஞெஷஷாவெவிதூ்யொதா வர்க .உ ஐதி ஸகுஶாஂஹஸஂவெமதிஃஸிஜி: ॥

என்று மீமாம்ஸாபாதுகையில் ஸாதித்தருளினர்.

ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் திருவுள்ளம் அங்காத்யயனம் அர்த்த ஜ்ஞாந பர்யந்தம் என்பது.

“ வ்யாகரணாதீநாம வெஷாஜூகுாஸ் ஸுகிஂவிஸ் கரஸ்யாஜூகுாயொமாஸ் ஊூஷகிஂவிஷ்காரெ ஸஂஹவதி தஸ்ஷஹாணெநாஹூஷகூஷாநாzயொமாஸ் வஷாஷ்யவொயாமவெஷூஷகிஂவிஷ்கா வாவ ஸ்வீகாய-ஃ: ஐத்யஜூகுாந்ய யாநவவெ்தெத்ய வ்யாகரணாஷ்யமீாவ ஶஉஸி்ஜெ: ”

என்று ச்ருதப்ரகாசிகை. அங்கமானது அங்கிக்கு உபகாரகமாகவேணும். வேதத்திலுள்ள வஷம் முதலியவைகளின் அறிவே த்ருஷ்டபலம். இது கேவலம் அங்காத்யயநத்தால் ஸித்தியாதாகையால் அர்த்தஜ்ஞாந பர்யந்தம் அங்காத்யயநம் ந்யாயஸித்தம் என்று பாவம். இப்பக்ஷத்தையும் ஸ்ரீதேசிகன் தத்வடீகையில்

“ கெஷிகஷ்ஜூவகாராஹஃ ஶவெணாஜூாக்ஷாஹ .ஹெ ।
ஸாமீஜூாநகுஉாவஷ்யாஷஷூஷாமீகுஷா ஷ்வீதி ॥ ”

என்றும், மீமாம்ஸாபாதுகையில்

“ ஊூஷஷாஜெூாவகாரஷுஷநா மாணஉதஷுஹமெஷ்விஷமவா: ”

என்றும் அருளிச் செய்தார்

ஸ்ரீ தேசிகன் பக்ஷத்தில் அங்காத்யயனம் அர்த்த ஞான பர்யந்த மன்றேயாகிலும் ஸம்ஸ்கிருத ப்ராயதேசவர்ஸத்தால் அங்காத்யயநம் பண்

ணும்போதே ஆபாதார்த்த ஜ்ஞானம் அங்கங்களிலும் உண்டாவதால் இந்த ஸாமான்ய ஜ்ஞானத்தினுல் வேதார்த்தத்தின் ஆபாதஜ்ஞானம் வ்ருத்தியடைகிறது. அவ்வழியில் அங்கிக்கு உபகாரம் செய்வதால் அங்கித்வம் உபபன்னம். இவ்வர்த்தத்தை ‘வெஷாமீாவாதயீவ்யூஜிஉஜூாமீா வாத யீஷிஃமெஸ’ என்று தத்வடீகையில் அருளிச்செய்தார்.

இப்படி ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் பக்ஷத்தில் அங்கார்த்த விசாரம் ஆவச்யகமாக ஏற்பட்டாலும் அதை விட்டு ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்வதும் உபபன்னம். ‘ஸுயீத்ய ஸ்நாயாஸ், யாவஜீவஉஷ்நிஹொத்ரம் ஜுஹொதி என்றுப்போல் ஸ்நாநாதி விதியிருந்த போதிலும் ஸேச்வரமீமாம்ஸையில்

“விபிஹிஃ ஷெஷாவயொமிஷ்ரவ்யாஜஃநாஷெிவ தீஉாஂஷா ஶூவணஷ்யா வ்யவஸாநாதாஉஹஃதி। தஷஹாவெzமுஃஜூாநாவஸிஜெ:। தெநவிநா வாநாஷாநாஸஂஹவாஸ்। வெயெவ்யயீதவெஷஸ்ய மாமெஹாஷி வதஃநெ। ஐஷ்ஂ வியிரஸள வ்யாஸதா தீஉாஂஷாவஸாவ்யஉ: ॥ ”

ஸ்நாநாதிவிதியானது தனக்கு உபயோகியான அர்த்த ஸம்பாதனம் முதலியதற்கு எப்படி அவகாசம் கொடுக்கின்றதோ அப்படியே மீமாம்ஸா ச்ரவணம் அன்றியில் அர்த்தஜ்ஞாநம் ஸித்தியாமையாலும் அர்த்தஜ்ஞானம் அன்றியில் அநுஷ்டானம் ஸம்பாவித மன்றுகையாலும் ஸ்நாநாதிவிதி நித்யமேயாகிலும் மீமாம்ஸா ச்ரவணத்துக்கு அவகாசம் கொடுக்கிறது என்று நிர்வாஹம் செய்யப்பட்டிருப்பதை அநுஸரித்து இங்கும் நிர்வஹிக்கலாம். ஸேச்வரமீமாம்ஸையிலேயே மேலும்

“ கூதஷாஉவ்யவிவாபிதகஉஃாணஉவிஉஷெ்நாநயிகாபிண உஷ்நிஹொத்ராஷிவியொ ந ஸஹஸாzயிகாவஃஷி। ஸுவிதா ஷுவஸிஷ்யமீஂ ஊவ்ய” ஜஃநாஷிகஜிவ கஉஃவிவாஉவ்யநாஉந்யெத ”

விவாஹம் செய்து கொண்ட பிறகும் கர்ம விசாரமில்லாதவன் அவித்வானுகையால் அக்னிஹோத்ராதிகளை அனுஷ்டிக்க அதிகாரியாக மாட்டான்; ஆகையால் கர்ம விசாரத்துக்கு முன் அக்னிஹோத்ராதி விதிகள் ஸஹஸா அவனை அதிகாரியாகக் கொள்வதில்லை. அக்னிஹோத்ராதி விதிகள் தங்கள் அனுஷ்டானம் ஸித்திப்பதற்காக அர்த்த ஸம்பாதனம் முதலியதை அனுமதி செய்வது போல் கர்ம விசாரத்தையும் அனுமதிக்கிறது என்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

இப்படி நித்யங்களான அக்னிஹோத்ராதிகளின் விதிகள் ஸ்வஸித்யர்த்தமாக அநித்யங்களான அர்த்தார்ஜன மீமாம்ஸா ச்ரவணாதிகளுக்கு இடம் கொடுப்பது போலவே நித்யங்களான அங்க விசாரங்களும் ஸ்வஸித்

யர்த்தமான மீமாம்ஸா ச்ரவணத்துக்கு அவகாசம் கொடுக்கின்றன. எப்படி எனில் மீமாம்ஸா பாதுகையில்

“ஸூத்ராதிகேஷு ஹ்யதிகம் ஸாரணீ நீதிஸம்ஸ்தவேவ ஸாத்யா ॥”

என்றும் அதன் வ்யாக்யாந வரிவஸ்யாணத்தில்.

“புராணேதிஹாஸ தர்மசாஸ்த்ர வ்யாகரணாதிஷ்வபி தத்த்வார்த்த நிர்ணய: ந்யாயமீமாம்ஸாவிஷய நீதிவர்க்கமந்தரேண விநா ந ஸம்பத்யதே கிம்புநர்வேதே ॥”

என்றும் அருளிச் செய்யப்பட்டது.

புராணம் இதிஹாஸம் தர்ம சாஸ்த்ரம் வ்யாகரணம் முதலியவைகளிலும் உண்மையான அர்த்த நிர்ணயம் ந்யாய சாஸ்த்ரம் மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரம் இவை இரண்டுக்கும் விஷயங்களான நீதிகளை அன்றி நன்றாய் ஏற்படமாட்டாது. வேதத்தில் ந்யாய மீமாம்ஸைகளன்றியில் தத்வார்த்த நிர்ணயம் ஏற்படமாட்டாது என்பது கேட்க வேண்டுமோ? என்று அதன் பாவம். ஆகையால் அங்கார்த்த விசாரம் தத்வ நிர்ணயத்துக்காக வாகையால் அந்த நிர்ணயம் ந்யாய மீமாம்ஸைகளன்றியில் அசக்யமானதால் அர்த்தார்ஜனம் அர்த்தஜ்ஞானம் இவையன்றியில் அக்னிஹோத்ராதிகளின் அஷ்டானம் துஷ்கரமான படியால் அர்த்தார்ஜனாதிகளை அவை அனுமதிப்பது போல் சிக்ஷை முதலிய அங்கங்களின் அர்த்த விசாரமும் தனக்கு உபயோகியான மீமாம்ஸா ச்ரவணத்தை அநுமதிக்கத் தட்டில்லை. ந ஹி ப்ராஜம் ப்ரவ்யாயகம் என்று ந்யாய வித்துக்களும் நிஷ்கர்ஷம் பண்ணினார்கள்.

இப்படி அங்க விசாரமன்றியில் ப்ரஹ்ம விசாரங் கூடுமானால் ‘அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா’ என்கிற ஸூத்ரத்தில் அத: என்ற சப்தத்தால் ஏற்படப்பட்ட ஆபாத ஜ்ஞானத்தை ஹேதுவாக்கினதெப்படி உபபன்னம்? ‘காரணாபாவாச் ச கார்யாபாவ:’ என்கிற கணக்கிலே அங்காத்யயன மில்லாமையால் ஆபாதஜ்ஞானமில்லை. ஆபாத ஞான மில்லாமையால் அதனால் ஏற்படக்கூடிய ப்ரஹ்ம விசாரமும் ஸித்தியாதன்றே? என்னில்,

“யஸ்ய ஸம்ஸ்க்ருத ஸாமர்த்ய வாக்யாச்ச ப்ரஸ்ருதி ஶீக்ஷிதா । ......
...... ஸித்தேதஷிவாக்ய ஜாதாநு கேஷிதாவாத ஸம்விஷ்டி ।
ப்ராக்தநவதோ விசாரே ஹி ப்ரவர்த்தந்தே உதீக்ஷிண: ॥”

என்று கீழ் உதாஹரிக்கப்பட்ட தத்வடீகா வசனத்தின்படி ஆப்தோபதேசாதிகளாலும் ஆபாதஜ்ஞானம் கூடுமாகையால் அங்காத்யயனத்தா

லேயே ஆபாதஜ்ஞானம் என்கிற நியமம் இல்லை. ஆபாத ஜ்ஞானத்தாலேயே ப்ரஹ்ம விசாரம் என்கிற நியமும் இல்லை.

“உக்தம் ஜிஜ்ஞாஸாதௌ ந: ஸம்பதி மதயே நிவிஷ்டோ விசார: ॥”

என்று மீமாம்ஸாபாதுகையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது. அதன் வ்யாக்யானத்திலும்

“ஸித்தேதஷிவாக்யேஷ்வேவ ஸ்யாச்ச க்ரமநியமோ யோஜனா ச்ரவணதிதி சேச்ச ஸித்தேதஷிவசநஸ்ய ப்ராணஉக்தக்ரமநிர்ணயாயம் ப்ரவ்ருத்தாநமேவேஷாம் ஸம்பந்தவாதநாயம் ”

என்று ஆப்தோபதேசத்தால் அர்த்தநிர்ணய முள்ளவனுக்கும் மீமாம்ஸா ச்ரவணம் ஸமர்த்திக்கப்பட்டது. இவ்வர்த்தம் ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் காணலாம். அத: என்ற ஸூத்ரகண்டத்தால் ஆபாத ப்ரதீதியை ஹேதுவாக்கினது, ஆபாத ப்ரதீதியால் வரும் ப்ரஹ்ம விசார ஸ்தலத்தில் உபபன்னம். ஆகையால்

“யோऽதீத்ய விதிவத்வேதம் வேதார்த்தம் ந விசாரயேத் ।
ஸ ஸாந்வய: ஶூத்ரகல்ப: பாத்ரம் ந ப்ரபத்யதே ॥”

என்று ஔசனஸ ஸ்ம்ருதியின்படி கொஞ்ச காலம் அங்க விசாரத்தை நிறுத்திக் கொண்டாவது முக்யமான ப்ரஹ்ம விசாரம் உப்பன்னம்.

இப்படி அங்க விசாரம் அன்றியில் ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யும் அதிகாரிகளும்

“வித்யாஸ்தாநாத்ய வேதாந்......கதிவந க்ருதிநஸ் ஸந்தி ஸந்தே ॥”

என்கிற உதாஹ்ருதஸாராவளீ ச்லோகத்தில் கதிவந க்ருதிந: என்பதால் விவக்ஷிதர்கள். ஶீவம் என்பதால் ஸாங்கவேதாத்யயன பூர்வக கர்மவிசாரம் அன்றியில் என்று விவக்ஷிதமாகையால் சில அதிகாரிகளிடத்தில் கர்ம விசாரம் இல்லாமையாலும், சிலரிடத்தில் அங்காத்யயன மில்லாமையாலும், சிலரிடத்தில் இரண்டும் இல்லாமையாலும் விஶிஷ்டாபாவம் ஸித்திக்கிறதன்றோ.

ஸ்ரீதேசிகன் காலத்தில் அங்க விசாரமன்றியில் ப்ரஹ்ம, விசாரம் பண்ணுகிறவர்கள் இல்லை யென்னவொண்ணாது.

“ப்ரதிபந்நம் ஸஹஸ்ரஶாகோ வேதோऽத்யாபி ।
ததா வ்யாஸ: ததஷ்டாஸ்ய வாக: உதாநீம் கவசிதேகா ஶாகா॥

என்று ந்யாயாசார்யர் சொல்லியபடி உதயனுசார்யர் காலத்திலேயே ஸாங்காத்யயனம் இல்லை என்று ஏற்படுவதால் விலக்ஷண ப்ரதிபாவான்களான ஸ்ரீதேசிகாத்யவதார புருஷர்களுக்கன்றி ப்ரஹ்ம விசாரம் பண்ணும் ஒவ்வொருவருக்கும் ஷடங்காத்யயநம் உண்டு என்று சொல்லமுடியாது ஸ்ரீதேசிகனே தத்வடீகையில்,

" ஹிமெதஷிவாக்ஷ ஜாதாம வகெ விஷாவாதஸலம்விஷ்ழ ।
ஷாங்கவதொ விஶாமெகூ ஷவதஙெ உநீஷிணஃ ॥ "

என்று அங்காத்யயனமன்றியில் ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்து வருகிறவர்களை ஸூசிப்பித்தருளினர். அங்காத்யயனத்தாலே ஆபாத ஜ்ஞானம் ஏற்பட்டிருந்தால் ஆப்தோபதேசத்தால் ஆபாதஜ்ஞானத்தை அடைந்து ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்வதாக அருளிச்செய்வது பொருந்தாதன்றோ! ஆகையால் தத்காலத்தில் அங்காத்யயன மன்றியிலும் ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்து வந்த மஹான்கள் உண்டாகையால் அவர்களையும் கதிவந க்ஷூதிநஃ ஶீபெ உமெ ரஉமெ• என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார் என்பதும் உசிதமே. கர்ம விசாரமன்றியில் ப்ரஹ்ம விசாராக்ஷேபத்துக்குப் பரிஹாரம் அருளிச்செய்யுமிடத்தில் சிந்தாமணியிலும் அக்ஷராசிக்ரஹணம் பண்ணி ப்ரஹ்ம விசாரம் பண்ணுவதாய் அருளிச்செய்திருப்பதால் ஸாங்காத்யயனம் பண்ணி ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்வதாக அருளிச் செய்யாமையால் நிரங்காத்யயனமே திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதாய்த் தெரிகிறது. அங்கு ஸாங்காத்யயனத்தையே விவக்ஷிதமாகக்கொண்டால் அங்காத்யயனமன்றியிலும் ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்பவர் உளர் என்று ஏற்படுகிறபடியால் அவர்களுக்கு ஸங்க்ரஹம் ஏற்படமாட்டாது. இவர்களுக்கு ஸூத்ரகார விவக்ஷிதமான அதிகாரமில்லையே யாகிலும் சாஸ்த்ரம் இவர்களுக்குப் முன் கூறியபடி ப்ரஹ்ம விசாரத்தை அனுமதிப்பதால் இதரர்களும் ப்ரஹ்ம விசாராதிகாரிகளே யாவார். ஆக இவ்வளவால் கர்ம விசாரமன்றியிலும் அங்காத்யயனமன்றியிலும் வேதாத்யயன மாத்ரத்தால் ப்ரஹ்ம விசாரம் ஸமர்த்திக்கப் பட்டது. இனி எல்லா வேதங்களையும் அத்யயனம் பண்ணுதவர்களும்

" க்ஷயொஷதவெஷாZவெஷகஷெஶா யஜி ஸவஃம ந ஶக்ஷெத ॥ "

என்கிற பராசர ஸம்ஹிதா வசனத்தின்படி ப்ரஹ்ம விசாரோபயோகியான யாக மாத்ரத்தை அத்யயனம் செய்தவர்களுமான இப்போதிய மஹான்கள் அனுஷ்டித்து வரும் ப்ரஹ்ம விசாரம் உபபன்னம் என்பது நிரூபிக்கப் படுகிறது.

யாகம் செய்வதைப் பற்றி ஓர் அபிப்ராயம்.

[ஸ்ரீ. உப. வி. அநந்தாசார்யர், பச்சையப்பன் காலேஜ், மதருஸ்]

பூர்வ மீமாம்ஸையில் அதிக பரிசயம் செய்து அதனுல் ச்ரௌத கர்மங்களில் மிகவும் ப்ரதிபத்தி வாய்ந்த வித்வான்கள் அனைவரும் ப்ராஹ்மண ஜாதி ஸாமான்யத்துக்கு யாகம் செய்யவேண்டியது அவச்யம் என அபிப்ராயப் படுகிருர்கள். ச்ருதிகளிலும், ஸ்மிருதிகளிலும், ச்ரௌத கல்பங்களிலும், யாகங்களில் பசு ஹிம்ஸை செய்வது பாபம் ஆகாது. ஜீவ ஹிம்ஸை கூடாது என்னும் பொது விதிக்கு யாகத்தில் பசு ஹிம்ஸை விலக்கு விதி. அதாவது அபவாத விதியாகும் என்று மீமாம்ஸா ந்யாயம் இருப்பதை ஒப்புக் கொள்கிறோம். ஆனுலும் நம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சித்தாந்தத்தின் தத்வத்தை ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில் யாகம் செய்வதைப்பற்றி விரோதமான அபிப்ராயத்தையே கொள்ளவேண்டியதாய் நேருகிறது. ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்மங்களை நிலை நிறுத்துவது அஸாத்யம். அநேக ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்ம சாஸ்திரங்களையும் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்திர சாஸ்திரத்தையும் ஆதாரமாய் வைத்துக் கொண்டு யுக்தா யுக்த விசாரணையின் பேரில் தீர்மானம் செய்வது உசிதம். முதன் முதல், ச்ருதி, ஸ்மிருதி, ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்ம சாஸ்திரங்கள், இவைகளுக்கு ஒன்றோடொன்று முரண்பாடு காணப்பட்டால் எப்படி நிர்ணம் செய்வது? என்பதை ந்யாய ஸஞ்சாரம் செய்து தீர்மானித்துக் கொள்ளவேண்டும். அவ்விதம் ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது, ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு ச்ருதி ஸ்மிருதிகளில் மிக க்கொஞ்சமே ஸம்பந்தம் உண்டு என வ்யக்தமாய் விளங்கும். ச்ருதிகளை முழுவதுமே ப்ரமாணமாக எடுத்துக் கொண்டால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தை முற்றிலும் விட்டொழிக்க வேண்டி வரும் என்பதில் தடையில்லை.

உதாஹரணம்

ஸ்மிருதிகளிலும் புராணங்களிலும், வைதிக கர்ம நிஷ்டன் செய்ய வேண்டிய நித்யமான விரதங்களில், சிவராத்ரி, விநாயக சதுர்த்தி, ஸ்கந்த ஷஷ்டி, ரிஷி பஞ்சமி, வரலக்ஷ்மி விரதம், முதலான அநேக விரதங்கள் ஜயந்த்யாதிகளைப் போலவே அவச்ய கர்த்தவ்யங்களாய் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த ஸ்மிருதிகளை ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயம் புறக்கணித்து நிற்கிறது. இதில் ஒரு ரஹஸ்யமுண்டு. அதாவது, முதன் முதல் நம்முடைய ஆசாரங்களுக்கு ப்ரமாணமாக க்ரந்தங்களை தெரிந்தெடுக்க வேண்டும். அதன் பிறகு அவைகளில் ஒன்றுக்கொன்று விரோதம் வருமாகில் அப்போது நிர்ணயம் சொல்வதற்கு உத்ஸர்காபவாத ந்யாயத்தையோ அல்லது ப்ராபல்ய தௌர்பல்ய ரீதியையோ உபயோகப்படுத்த

வேண்டும். நாம் ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொண்ட எல்லா சாஸ்திரங்களையும்
ஆசாரத்தில் வைத்துக் கொள்வது அஸாத்யம். மநு முதலிய ஸ்மிருதிகளில்
ஏதாவது ஒன்றை ஒரு வசநத்தைக்கூட விடாமல் ப்ரமாணமாகக்கொண்டு
அநுஷ்டிப்பவர் எவரும் இப்பரத கண்டத்தில் தென்படுவதில்லை. ஆவா
போத்வாபங்கள் செய்தே சாஸ்திரங்களை த்ருப்தி படுத்தவேணும். ஸர்வ
சாஸ்திரங்களிலும் ஸுஸர்ணெ ஹேதுவாயாவஹமான அம்சம் இன்ன
தென்று நிர்த்தாரணம் செய்யவேணும். இப்படி பார்க்கப்போனல் ப்ராம்
மண ஸாமான்யத்திற்கு, எக்காரணத்தைக் கொண்டும் எவ்விதத்திலும்,
விடமுடியாதவை கர்ப்பாதானம் முதல் உபநயநம் வரையில் எட்டு ஸம்ஸ்
காரங்களே. அதன் மேல் அவரவருடைய அதிகாரத்திற்கு ஏற்றபடி நித்ய
நைமித்திக காம்யங்களை தெரிந்தெடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

பசுஹிம்ஸையாலே ஸாத்யமான யாகங்களைச் செய்யாவிட்டால் ப்ராயச்
சித்தம் எங்கும் விதிக்கப்பட்டதாய் காணப்படவில்லை. த்ரவ்ய ஸம்பத்து
உள்ளவனுக்கு த்ரவ்யத்தை விநியோகப்படுத்துவதற்கு இது ஒரு மார்க்
கமே ஒழிய வேறு இல்லை. தரித்ரனும், அபாத்திரங்களிலிருந்து திரவ்யங்
களை சேகரித்தும் யாகம் செய்யக்கூடாது என்று மனு விதிக்கிறுர். இதைப்
பார்த்தால் யாகத்தைப்பற்றி ரிஷிகளுடைய அபிப்ராயம் நன்கு புலப்பட
வில்லையா ? அக்நிஹோத்ரம், முதலிய ஹவிர்யாகங்களை அநுஷ்டித்தால்
தேவ ருணம் தீரும் என்பதில் ஸம்சயம் இல்லை. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய
ஸாக்ஷாத் சிஷ்யரான வங்கிபுரத்து நம்பிகள், ஆஹ்நிக காரிகையில் பரமை
காந்திகளுக்கு நித்ய கர்மங்களில் அக்நிஹோத்ரம் முதலிய ஹவிர் யாகங்
களையே காட்டி இருக்கிறுர் என்பது உண்மையே. ஸ்ரீ தேசிகனும் ஸ்ரீ பாஞ்
சராத்ரரக்ஷையில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அனைவரும் வர்ணாச்ரம நியதங்களான
அதாவது செய்யாவிட்டால் ப்ரத்யவாயம் விளைவிக்கக் கூடியவையான
ஆசாரங்களை அந்தந்த க்ருஹ்ய ஸூத்ரப்படி செய்யவேணும். க்ருஹ்யத்தில்
சொல்லாத அம்சங்களை பாஞ்சராத்ரத்திலிருந்து எடுத்து பூர்த்திசெய்துக்
கொள்ளவேணும் என்று ஸ்பஷ்டமாய் உபபாதித்திருக்கிறுர். ஸ்ரீ நிகமாந்த
மஹா தேசிகன் ஹிம்ஸாயாகம் செய்யவில்லை என்பது உண்மை. அப்படி
அநுஷ்டித்திருந்தால் அவருடைய சரித்திரம் எழுதிய அநேக மஹான்கள்
ஏன் சொல்லவில்லை ? ஸ்ரீதேசிகனுடைய பிதாமஹன் யாகம் செய்திருக்
கக்கூடும். அதனுல் அவருக்கு புண்டரீகாக்ஷ யஜ்வா என்ற திருநாமம்
வாய்ந்திருக்கவும் கூடும். ஆனுலும் ஸாக்ஷாத் பசுவதம் செய்தாரா ? பிஷ்ட
பசு யாகம் செய்தாரா ? என்பதை நிர்ணயிக்க முடியாது.

அநாதிகாலம் தொட்டு பசுவத யாகத்தில் விவாதம் இருந்து வருகி
றது. உபரிசரவஸு பிஷ்ட பசு யாகம் செய்தார். அப்போது தேவர்களுக்
கும் ரிஷிகளுக்கும் இவ் விஷயத்தில் விவாதம் ஏற்பட்டதாக மஹா பாரதத்
தில் கதை இருக்கிறது.

ஆகையால் நம் தேசிகனைப் போன்ற பரமைகாந்திகள் பசுவத யாகம்
அநுஷ்டிக்கவில்லை என்று சொல்லுவது நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ கர்மத்திற்கு
மிகவும் பொருத்தமானது.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீயை நம:

"ஒரு கோப ஸ்த்ரீயின் அநுபவம்"

" The Heart of a Gopi."

(ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர், மாம்பலம்)

இப்பெயருள்ள ஒரு சிறிய புஸ்தகத்தை நாம் படிக்கப் பெற்ருேம்.
இதை எழுதியவள் ஒரு துருஷ்க ஸ்த்ரீ. இது எழுதப்பட்டிருக்கும்
பாஷையும் இங்கிலீஷ் பாஷை. ஆனுல், பக்தோத்தமர்கள் பகவானுடைய
கல்யாண குணங்களில் ஆழங்கால் பட்டு பரவசமாய் பேசுவது போல, இவ
ளும் அக்குணங்களின் அநுஸந்தாநத்தில் மூழ்கி அதனுல் பரவசையாய்
தனது மநோரதங்களை ஒரு கோபியின் அநுபவம் போல இப்புஸ்தகத்தில்
வெளியிட்டிருக்கிறுள். இம்மாதிரியான அநுபவத்தை நாம் "திருப்பாவை"
என்னும் க்ரந்தத்தில் கண்டிருக்கிறேம். அதில் ஆண்டாள், வடபெருங்
கோயிலுடையானுடன் மூழ்கிப் பரிமாற வேண்டுமென்று அபிநிவேசித்து
அவன் கிடையாமையால் அவஸந்நையாய், 'திருவாய்ப்பாடியில் கிருஷ்ணனும்
கோபிகளுமாய்த் திருக்குரவை கோத்ததை அநுசரித்தாவது ஆறுதலைப்
பெறுவோம்' என்று நினைத்து, அக்குரவையின் ப்ரகாராந்தரமாக நோன்பு
ஒன்று நோற்றதாக வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. அது போலவே இந்த
ஸ்த்ரீயும் கிருஷ்ணன் என்னும் நாமத்தை ஒருகால் பாகவதர்களாற் செய்
யப்பட்டு வந்த பஜந கோஷ்டியில் கேட்டு அந்த நாம ஸங்கீர்த்தனத்தில்
அநிர்வசநீயமான ஒரு வ்யாமோஹங் கொண்டு, 'அவனைப் பார்க்கும் பாக்யம்
நமக்குக் கிடைக்குமோ ? என்று பாரித்து, அது கிடையாமையால் வருந்தி,
காலாந்தரத்தில் யமுநா நதிக்கரையில் நடைபெற்ற அவனுடைய திவ்ய
சேஷ்டிதங்களை க்ரந்தங்களிலிருந்து தெரிந்து கொண்டவளாய் அந்தக்கோப
ஸ்த்ரீகளுள் ஒருத்தியாகத் தன்னையும் பாவித்துக்கொண்டு அந்தக்கோபி
யின் அநுபவம் போலத் தனது மநோரதங்களையெல்லாம் இந்தப் புஸ்தகத்
தில் ப்ரகாசிப்பித்திருக்கிறுள். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் திருவாய்ப்பாடியாகவும் அங்
குள்ள பெண்கள் இடைப் பெண்களாகவும் தாமும் அவர்களுள் ஒருத்தி
யாகவும் ஆண்டாளுக்கு அநுபவம் பிறந்தது போல, இவளுக்கும் பாவநா
ப்ரகர்ஷத்தால் மனம் திருவாய்ப் பாடியில் குடிபோய், அநுகாரம் முற்றி,
தானே, 'சர்மிளா' என்னும் கோபஸ்த்ரீயாகவும் எல்லாம் க்ருஷ்ணனுக

வும் விசித்ரமான அநுபவம் பிறந்ததாகவே தெரிகின்றது. அந்த அநுபவத்தை வெளியிட்டிருக்கும் ப்ரகாரமும் அதிமாத்ரம் விலக்ஷணமாக இருக்கின்றது.

ஒரு துருஷ்க ஸ்திரீக்கு இம்மாதிரி க்ருஷ்ணாநுராகம் எவ்விதம் ஜநித்தது என்பது மிக்க வியப்புக்குக் காரணமே. ஆனால், ஈச்வரன் இச்சித்தது எதுதான் அஸம்பாவ்யம்? கபீர்தாஸ் ப்ரப்ருதிகளிடம் நாம் இம்மாதிரியான அநுராகத்தைப் பார்க்கவில்லையா? பகவதநுபவமானது பகவத் ப்ரஸாதத்தால் மாத்ரம் கிடைக்கக்கூடியது. அதற்கு ஸாதநமாக விதிக்கப்பட்டுள்ள உபாஸநம் முதலியவை யெல்லாம் கேவலம் வ்யாஜங்களே.

“ யேநேதம் ஸர்வம் விஜாநாதி தம் கேந விஜாநீயாத்?”

[எந்தப் பகவானுடைய அனுக்ரஹ பலத்தால் நாம் இவையெல்லாவற்றையும் அறிகின்றோமோ, அந்தப் பகவானை எதைக்கொண்டு அறியக்கூடும்?] என்று உபநிஷத், ப்ரஸாதமின்றி கிடைப்பது அரிதென்றால், இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதற்கும் ஓரே காரணமாயும் ஸ்வரூபத்தாலும் குணங்களாலும் மிகப் பெரியோனுயுமிருக்கும் அவனுடைய ஜ்ஞாநமானது அவனுடைய அநுக்கிரஹமின்றி வேறு என்ன ஸாதநத்தால் கிடைக்கும்? என்பதே அந்த ப்ரச்நத்தின் தாத்பர்யம். பதி, பத்நிக்கு ப்ரியனுவதும், பத்நி, பதிக்கு ப்ரியையாவதும், பிதாவுக்கு, புத்திரர்கள் ப்ரியர்களாவதும் புத்ரர்களுக்கு, பிதா ப்ரியனுவதும் இவையெல்லாம் பகவத் ஸங்கல்பத்தையே காரணமாக உடையனவாயிருக்கின்றன என்று உபதேசிக்கும் அந்த ச்ருதி, இந்த அர்த்தத்தையே கைமுத்ய ந்யாயத்தாலே வற்புறுத்தியிருக்கின்றது. அந்த பகவத் ப்ரஸாதம் பூர்வ ஜன்மங்களிற் செய்யப்பட்டுள்ள உபாஸநாதிகளாலும் நேரக்கூடியதாகையால், இந்த ஜன்மத்தில் ஸம்பவித்துள்ள ஜாதி, படிப்பு முதலியவைகளைப் பார்த்து ‘பகவதநுபவம் இவர்களுக்கு உண்டு; இவர்களுக்கு இல்லை’ என்று நாம் நிஷ்கர்ஷிப்பது அஸாத்யமே. அதர்மிஷ்டர்களென்று நமக்குத் தோன்றுமவர்கள் சிறந்த தர்மாத்மாக்களாக மாறுவதையும், பக்தி கந்த மற்றவர்கள் பக்தோத்தமர்களாவதையும் நாம் வ்யக்தி விசேஷங்களில் கண்டிருக்கிறோமன்றோ?

இப் புஸ்தகத்தின் முகவுரையில் இது எவ்விதம் ஆவிர்ப்பவித்தது என்பது விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சற்றேறக்குறையப் பத்து வருஷங்களுக்கு முன் ஒரு தினத்தில் தனக்கு ஆவேசம்போல ஒரு உத்வேகம் ஜநித்ததென்றும், அப்பொழுது க்ரந்தமொன்று எழுத வேண்டுமென்ற ஒரு எண்ணம் உண்டாயிற்றென்றும், எழுதும் கருவிகளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தபொழுது ஒன்றும் தோன்றாமல் ப்ரமித்து நிற்க

ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பற்றி எழுதலாமென்று ஒரு அசரீர வார்த்தை காதுக்கு எட்டிற்றென்றும், அந்த க்ஷணம் முதலாக மூன்று தினங்கள் முடியும் பர்யந்தம் இடைவிடாமல் தன்னைக்கொண்டு யாரோ எதையோ எழுதுவித்தாரென்றும், அதுவே இந்தப் புஸ்தகமாக வெளி வந்திருக்கிறதென்றும் அவ்விடத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. க்ரந்தத்தை எழுதுங் காலத்தில் தனக்கு ஸ்வயம் ப்ரஜ்ஞை குறைந்ததாகவே இருந்ததாம்; எழுதின பிறகு அதை மறுபடியும் படித்துப் பார்த்த பொழுது அதிற் சிற்சில ஸ்தலங்களின் கருத்துத் தனக்குச் சரிவர விளங்காமலும் இருந்ததாம். இது அந்த ஸ்திரீ சொல்லியிருக்கும் வார்த்தை. இதை நம்பாமல் இருப்பதற்குத் தகுந்த காரணமொன்று மில்லையாகையால் நாம் இதை ஸத்யமான வார்த்தையென்றே நம்புகிறோம். ஆவேசம் வந்து குறி சொல்வதாகவும் பாட்டுகள் இயற்றுவதாகவும் மோசம் செய்பவர் இந்த ஜகத்தில் பலருண்டு. ஆனால், அவர்களெல்லாரும் ஸ்வப்ரயோஜன மொன்றைக் கருதியே அம்மாதிரி வஞ்சனையில் ப்ரவர்த்திப்பார்கள். இந்த ஸ்த்ரீக்கு ஒரு பொய்யைச் சொல்லி அதனால் பெறக்கூடிய அம்மாதிரியான ப்ரயோஜன மொன்றுமில்லையாகையால் இதை மோச வார்த்தையென்று சொல்வதற்கு நமது மனம் துணியவில்லை. நிற்க, இந்த க்ரந்தத்தில் துஷ்ட பாவத்தை ஸூசிப்பிக்கும் லிங்கமொன்றும் காணப்படவில்லை. எண்ணங்களெல்லாம் அதிமாத்ரம் ப்ரஸந்நங்களாகவே இருக்கின்றன. எவ்வித சங்கையுமின்றிக்கே ஹ்ருத்கதங்களான அபிப்ராயங்களெல்லாம் வெளிவந்திருக்கின்றன. ஓரிடத்திலாவது ஒரு துஷ்டமான வாக்குமில்லை, தழதழப்புமில்லை.

“ ந ஹ்யஸ்யா ஹ்ருஷ்டா வாக்³பி த³ர்ஸ²நாத் விஹ ஸம்ஸ²ய: ”

ஆகையால் இந்த ஆவேசத்தை நாம் ஆச்சர்யமான பகவத் விசேஷ்டிதமென்றே க்ரஹிக்கின்றோம்.

தன்னை எந்தக் கோபஸ்த்ரீயாகப் பாவித்துக்கொண்டு தனது மனோபாவத்தை வெளியிடுகிறாளோ, அந்தக் கோபியின் கதையும் அந்யாத்ருசமே. அந்தக் கோபியின் பெயர் ‘சர்மிளை’. அவள் ஒரு மஹா ப்ரபுவின் புத்ரி. அந்த ப்ரபுவுக்கு ஒரு ஸமயத்தில் பெரியதொரு ஆபத்து நேரவே அந்தச் சர்மிளை பால்யத்திலேயே தாய் தந்தைகளை விட்டுப் பிரிந்தவளாய், கோகுலத்தில் வாஸங் கொண்டிருந்த ஒரு கோபனுக்கு மனைவியானாள். ஸ்வபாவத்தால் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளாகவும் க்ருஷ்ணனிடம் த்வேஷங் கொண்டிருந்தவர்களுமான மாமிமாரிடமும் அவர்களுடைய பெண்களிடமும் படாத துயரங்கள் பட்டு நிற்கையில், ஒரு தினம் ஜந்மாந்தர வாஸனையினாலோ பகவதநுக்ரஹ விசேஷத்தாலோ க்ருஷ்ணனுடைய நாமம் ஸ்மரணத்திற்கு வந்தது. அந்த நாமத்தை உச்சரித்தாள். அதன் மாதுர்யத்தில் மூழ்கினாள். அவ்விடத்தில் வஸிக்கும் கோபஸ்த்ரீகளிடமிருந்து க்ருஷ்

ணன் கதையைக் கேட்டாள். நநாந்தாக்களிடம் தான் படும் துயரத்தை மறந்தாள். தனது ஆநந்தம் பெருகிற்று. சில நாள் தனது க்ருஹ க்ருத்தையே மறப்பாள். தனது பர்த்தாவுக்கு ஆஹாரம் எடுத்துக் கொண்டு செல்லுகையில் மார்க்கத்தில் வேணுகாநத்தைக் கேட்டு ஆஹாரத்தையும் பர்த்தாவையும் மறந்து அவ்விடத்திலேயே அந்த வேணுகாநத்திற்குத் தக்கபடி நர்த்தனம் செய்வாள். இவ்வாறு நாள்கள் செல்ல க்ருஷ்ண பக்தியும் சாகாநுசாகமாக வளர்ந்தது. ஒரு தினம் இவள் க்ருஷ்ணனை நினைத்துப் பேய் பிடித்தவள் போலக் கூத்தாடுகையில் மாமியின் பெண்கள் பார்த்து 'ராதை முதலானவர்களுடன் சேர்ந்து இவளுங்கெட்டுப் போய்விட்டாள் இவளைக் கட்டிப் போட்டாலன்றி இவளுக்கு நற்புத்தி வரமாட்டாது' என்று சொல்லிக்கொண்டு அவர்கள் இவளுடைய கையையுங் காலையுங் கட்டி ஒரு அறையில் போட்டுவிட்டார்கள். மறுதினம் இவளுடைய பர்த்தா இதை அறிந்து கட்டுக்களிலிருந்து இவளை விடுத்து ஸமாசாரத்தை வினவ, இவள், தனக்கு நேர்ந்த க்ருஷ்ண தர்சநத்தையும் அதனால் தனக்கு ஜநித்த ஆநந்தாதிசயத்தையும் பற்றி பரவசமாகப் பேசி, க்ருஷ்ணனுடைய ரூபத்தையும் ஔதார்யத்தையும் ஸௌசீல்யத்தையும் வர்ணித்து, 'நாத! க்ருஷ்ணன் கூப்பிடுகிறான். அவனை விட்டுப் பிரிந்து தரித்து நிற்கச் சக்தியில்லையே' என்றாள். அப்பொழுது அவளுடைய பர்த்தா, அவளது பக்த்யதிசயத்தை நன்கு உணர்ந்திருக்கையிலும் ஒரு முஹூர்த்த காலம் ஒன்றும் விடை கொடாமலிருந்து, பிறகு 'அப்படியானால், நான் உனக்கு வேண்டுவதில்லையே' என்று கேட்டான். 'நாத! நீ இன்றி எனக்கு உயிர் தங்குமோ?' என்று அவள் மறுமொழி கூற, அவன் 'சாமளே! நீ பேசுவது எனக்கு விளங்கவில்லையே' என்று கூறவே, அவள், 'க்ருஷ்ண பக்தர்களுக்கே அது விளங்கும்' என்று சொல்லிவிட்டு பகவத்பக்திக்கும் பர்த்ருபக்திக்கும் உள்ள வைலக்ஷண்யத்தையும், அவை இரண்டும் பரஸ்பரம் விருத்தங்களாக இராமலிருப்பது மாத்ரமின்றிக்கே பரஸ்பரம் அத்யந்தம் உபகாரகங்களாக இருப்பதையும் இன்னும் இது ஸம்பந்தங்களான மற்றை தத்வங்களையும் பர்த்தாவின் மனத்தில் பதியும்படி எடுத்து உரைத்தாள். இவ்விடத்தில் க்ரந்தம் பேசும் அழகானது வாக்குக்குக் கோசரமாகாமலிருக்கிறபடியால் அந்த ஸம்வாதத்தில் ஒரு பாகத்தை உள்ளபடி மேலே எடுத்து உரைத்திருக்கின்றோம். அவ்விடத்தில் தென்படும் ஸந்தர்ப்பங்களின் ஸந்நிவேசத்தினுடைய சாதுர்யத்தையும் சொற்களின் மாதுர்யத்தையும் விஷயங்களின் ரஸத்தையும் ரஸிகர்களறிவார்கள்.

இவ்விதம் சில காலம் சென்ற பிறகு, ஒரு தினம் தனது பர்த்தாவுக்கு நேரும் போலிருந்த அவத்யத்தைச் சில சிஹ்நங்களால் முன்னறிந்து

சர்மிளை, க்ருஷ்ணனை கரணத்ரயத்தாலும் சரணம் புக, க்ருஷ்ணன் ஸகல ஜநங்களுக்கும் நயந கோசரமாகும்படி ஆவிர்ப்பவித்து, அந்தக் கோபனை அந்த அவத்யத்திலிருந்து ஸம்ரக்ஷிக்கவே, எல்லாருக்கும் க்ருஷ்ணனிடம் அளவற்ற பக்தி ஜநித்து, பிறகு இருந்த காலம் முழுவதும் க்ருஷ்ணனுடைய த்யாநத்தையே செய்து கொண்டு மிக்க ஆநந்தத்துடன் பொழுது போக்கினார்களென்று கதை முடிகின்றது.

க்ருஷ்ணனுடைய கதையைப் படித்திருக்கும் பாச்சாத்ய பாதிரிமார்களும், அவர்களிடம் புத்தி ஸம்ஸ்காரம் பெற்றுள்ள நம்மவர்களில் பலரும், க்ருஷ்ணனுடைய பால லீலைகளின் தத்வத்தை உள்ளபடி அறியாதவர்களாய், அவைகளைப் பற்றி பலவாறாக நிந்தித்துப் பேசுகிறார்கள். அந்த ஆக்ஷேபங்களுக்கெல்லாம் பல ஸமாதாநங்கள் பல பெரியோர்களிடமிருந்து வெளி வந்தும், அவர்கள் சரியானபடி ஸமாதாநத்தைப் பெறவில்லை. இதற்கு ப்ரதாநமான காரணம், அந்த ஸமாதாநங்களெல்லாம் அவர்களுக்கு அபிமாந பாத்ரமாயிராமல் இருக்கும் தமிழிலும் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றனவென்பதே. அவை அவ்வளவு தெளிவாகவும் புத்தியில் பதியும்படியாகவும் சொல்லப்படவில்லை என்பதும் ஒரு காரணம். இப்பொழுது இவள் எழுதியிருக்கும் புஸ்தகத்தில் அவை இங்கிலீஷ் பாஷையில் விவரிக்கப் பட்டிருக்கிறபடியாலும், பர்த்ரு பக்தியைப் பூர்ணமாகவும் ஹார்த்தமாகவும் செய்து வரும் ஒரு ஸ்த்ரீயின் முகமாகவே ஸ்வாநுபவத்தையே ப்ரமாணமாகக் காட்டி அவை விளக்கப்பட்டிருக்கிறபடியாலும், பாஷையின் பெருமை ப்ரதிபாதந வைலக்ஷண்யம் இவையடியாக அந்த ஆக்ஷேபகர்களின் மனத்திலுள்ள கலக்கமெல்லாம் ஆத்யந்திகமாக நிவ்ருத்தமாகிவிடுமென்று நாம் த்ருடமாக நம்புகிறோம். வஸ்து ஸ்திதியும், இந்தப் புஸ்தகம் விளக்குவது போல, இரண்டு பக்திகளும் அத்யந்தம் விலக்ஷணங்களென்பது தான். ஒன்று உந்மஸ்தகமானால் மற்றொன்றும் ஓங்குமே யன்றி, ஒருக்காலும் அதனால் இது உபருத்தமாக மாட்டாது. இதை நமது பூர்வாசார்யர்களுள் ஒருவர் ஒரு அவஸரத்தில் மிகச் சதுரமாக விளக்கியிருக்கிறார். திருவாய்மொழியை அத்யயநம் செய்யப் புகுந்த ஒரு அல்ப வித்வான், தத்வ பரமான முதல் மூன்று திருவாய்மொழிகளை, அவை விஷய வைராக்யத்தைப் போதிக்கின்றன வென்று த்ருப்தியுடன் அத்யயநம் செய்து விட்டு, நான்காம் திருவாய் மொழியில் ஆழ்வார் தாமான தன்மை அழிந்து ஒரு பிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய் ஆற்றாமையால் தூதுவிடும் பாசுரம் சொல்ல ஆரம்பித்தபொழுது, அந்த மூடன், "இது காமுக வாக்யமாயிருந்ததே" என்று கைவிட்டுப் போனானாம். இந்த மௌட்யத்தைப்பற்றி நமது பூர்வாசார்யர்கள் "இதைப் பகவத்காம மென்று அறிந்திலன் பாக்யஹாநியாலே" என்று

சோகித்திருக்கிறார்கள். சுயவேஷ: காமகாமிய: என்னுமாப்போலே இது, என்று லௌகிக காமத்திற்கும் பகவத் காமத்திற்குமுள்ள வைலக்ஷண்யம் அவ்விடத்தில் அந்த ஆசார்யர்களால் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதுதான் ரஹஸ்யம். இது அநுபவைகவேத்யம்.

“அந்யதாலிங்க்யதே காந்தா ஹ்யந்யதாலிங்க்யதே ஸுதா”

[ப்ரியையை ஆலிங்கநம் செய்வது ஒன்று, பெண்ணை ஆலிங்கநம் செய்வது மற்றொன்று] என்பது போல, மநோபாவத்தில் தென்படும் வாசியே சுத்தி அசுத்தி இவைகளுக்கு நிபந்தநம்.

இந்த ஸம்பந்தத்தில் நமக்கு மற்றுமொருவிஷயம் ஸ்மரணத்திற்கு வருகின்றது. சிலர் ஜகத்திற்கு மாதா பிதாக்களாக இருக்கும் ஸீதாதேவி ராமசந்தரன் இவர்களிடம் செய்யப்படும் அபிநிவேசம் உத்தாரகமாக வேண்டியதாயிருக்க, அது சூர்ப்பணகை விஷயத்திலும் ராவணன் விஷயத்திலும் ஏன் ப்ரத்யவாயகரங்களாக ஆயினவென்று ஒரு சோத்யம் செய்து கொண்டு, சூர்ப்பணகை பகவானிடம் ப்ரவர்த்திக்கையில் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக் கொள்ளாமல் ப்ரவர்த்தித்தபடியால் சிக்ஷை அடைந்தாளென்றும், ராவணன் ஸீதையின் பாதங்களில் தனது சிரஸ்ஸுக்களைச் செலுத்தி ப்ரார்த்தித்தான் என்பது உண்மையேயாயினும் அவன் பகவானுக்கு த்ரோஹம் செய்யக் கோரினபடியால் அவன் துக்கத்தை அடைந்தானென்றும் அந்த சோத்யத்திற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார்கள். பிராட்டியின் புருஷகாரமிராமல் பகவானிடம் போவதும் பகவானுக்கு த்ரோஹம் நினைத்துக்கொண்டு பிராட்டியினிடம் சரணம் புகுவதும் தோஷதுஷ்டங்களென்பது உண்மையேயாயினும், இவ்விடத்தில் இவ்விருவர்களுக்கும் மநோரதம் நிறைவேறாமல் போனதற்கு அவர்களுடைய காமம் மாறிச் செலுத்தப்பட்டதாக இருப்பதே ப்ரதாந காரணமென்று நமக்குத் தோன்றுகிறது. அவர்களிருவரும் அந்த ஈச்வரர்களிடம் பகவத் காமத்தைச் செய்யாமல் லௌகிக காமத்தையே செய்தபடியால், அந்த லௌகிக காமத்திற்குப் பாத்ரராயிராமலிருக்கும் அந்த ஈச்வரர்கள் அவர்களைச் சிக்ஷித்தார்களென்பதே யுக்தி யுக்தமன்றோ? அந்தக் காமங்களிரண்டும் வெவ்வேறு என்பதை இந்த துஷ்டர்களுடைய சரித்ரமும் விளக்குகின்றது.

இப் புஸ்தகத்தின் குணச் சிறப்பால் ஆகர்ஷிக்கப் பட்டு நாம் இவ்வளவு தூரம் இதைப் புகழத் துணிந்தோம். இதில் அளவுக்கு விஞ்சி ஏதாவது சொல்லப்பட்டிருந்தால் அதைப் பெரியோர்கள் க்ஷமித்தருளவேணும்.

EXTRACT

Nath :—Sharmila! Now tell me true, what say these Gopis about Krishna?

Sharmila :—Krishna? My lord! Krishna! the light of his mother's heart, the life of Gokul—? Of him I can say naught. I have not seen him. But I have heared my *Sakhis* speak of him—indeed, thy speak of nought beside!—and his name hath acquired a strange hold over my heart.—

Nath :—Ah!

Sharmila :—Nath! listen to me. The gopis love their lords, but they adore Krishna. The two loves differ in kind, are entirely separate; and the one doth in no way interfere with the other. And yet do they seem strangely allied, for one *Sakhi*, being teased about her "infatuation"—(so they called it)—for her lord, said. 'I see Krishna in his eyes'.

Nath :—She loveth Krishna, then, not her lord.

Sharmila :—Nay! Not so. Indeed, my lord—I know not how to explain this thing to thee—but this I know, thou art wrong. Her love for Krishna but intensifies her love for her lord, increases her *Bhakti* for Krishna. I know not how this may be, yet so it is, and that I could swear!

Nath :—Sharmila! Thine eyes are clear wells of truth and purity, and nobility and fearlessness sit upon thy brow, yet thy words sound strange, and hardly to be understood—Tell me, dost thou believe this thou hast said?

Sharmila :—Yea, my lord, that do I, with all my heart!

Nath :—And yet thou lovest me?

Sharmila :—Mine eyes can tell thee that better than my tongue.

I answered and gazed full and frank into his eyes as I said it. Long, long he searched my soul—then as by magic, his face cleared, his eyes beamed, he folded me to his heart. "I believe thee" he said. "Though I may not comprehend, yet I believe thee—yea, even unto death and beyond!"

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

நம்பெருமாளின் வடிவழகு.

(ஆ-வ-பத்மநாப ராமாநுஜ தாஸன்; ஆரியூர்; விழுப்புரம் தாலுக்கா)

திருமகளும் புவிமகளும் திருவுள்ளம் களிக்க, 'குழுமித்தேவர் குழாங்கள் கை தொழ', 'ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல' ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே திருவனந்தாழ்வான்மேல் எழுந்தருளியிருக்கும் 'ஆதியஞ்சோதி உருவி னுகிய திருமால், தனது மெய்யன்பர்களை உய்வித்தருள்வதற்காக அர்ச்சாவதாரத் திருமேனியை மேற்கொண்டு இந்த 'இருள்தருமா ஞால'த்தில் கோயில் கொண்டுள்ள திவ்யஸ்தலங்களுள், அப்பெருமானுல் "மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற" ஆழ்வார்களால் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பட்ட திவ்ய தேசங்கள் நூற்றெட்டு. அத்திவ்யதேசங்கள் நூற்றெட்டினும் தலைமை பூண்டதும், அடைமொழி எதுவுமின்றி 'கோயில்' என்றவளவிலேயே குறிக்கப்படுவதும், பூர்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் உகந்ததும், 'பூலோக வைகுண்டம்' என்று யாவராலும் போற்றப்படுவதும், 'போக மண்டபம்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுவதுமான திவ்யதேசம், 'திருவரங்கம் பெரிய கோயில்'. அத்தகைய பெரிய கோயிலிலே, 'கோயிலாழ்வார்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும் ஸ்ரீரங்க விமானத்திற்குள் எழுந்தருளியிருந்து அன்பர்களுக்கு சேவை ஸாதித்தருள்பவர், 'நம்பெருமாள்'. அன்பர்களிடம் கொண்ட கைம்மாறற்ற தனிப்பெருங் கருணைப் பெருக்கினுல் அர்ச்சாவதாரத் திருமேனியுடன் அரங்கமா நகரில் இன்றும் அன்பர்களுக்கு சேவை சாதித்தருளும் நம்பெருமாள், தமது ஒப்புயர்வற்ற அற்புத வடிவழகினுல் தமது மெய்யன்பர்களை ஆனந்தக் கடலில் ஆழ்த்திவிடுகிறூர். 'இருதிறத்தார்க்கும் செய்த வர்ம்பிவர் இருவர்' என்று அரக்கியும் வியந்து கூறுமாறு, கண்டவர் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் ஒப்புயர்வற்ற அற்புத வடிவழகில் பெரிதும் சிறந்து விளங்கியவர்களான இராமபிரானும் ஸீதா பிராட்டியும் "ஸஹ பத்ந்யா விஸாலாக்ஷ்யா நாராயணமுபாகமத்"—என்றபடி விபந்து துதிக்க நின்ற நம்பெருமாளின் வடிவழகு, உண்மையன்பர்களது உள்ளத்தில் உயிர்க்கு உறுதி பயக்கக்கூடிய உயரிய தத்துவங்கள் பலவற்றை இனிது உணர்த்துகின்றது.

நம்பெருமாளின் வடிவழகில் ஈடுபட்டு நெஞ்சு உருகிக் கண் பனிப்ப நின்ற, பூர்வாசார்யர்களில் ஒருவர், 'பொன்னரங்கம் எண்ணில் மயலே பெருகி நின்ற' இராமாநுசரது சிற்றன்னையாராகிய த்யுதிமதி அம்மையாரின் அருந்தவப் புதல்வரும், பூர்வாச்ரமத்தில் 'கோவிந்தப் பெருமாள்' என்னும் திருநாமத்தைப் பெற்றிருந்தவரும், எம்பெருமானரது திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் இனியவராக விளங்கியவருமான எம்பார்.

"சேஷித்வ ஸூசகமான திருவபிஷேகமும் 'ஜிதந்தே! புண்டரீகாக்ஷ!'—என்று சொல்லப்பட்ட திருக்கண்மலர்களும், ஆச்ரிதரை, 'எப்போது வந்தீர்?'—என்று அருள் கொடுக்கும் திருமுகமுறுவலும், விரோதி நிரஸனம் பண்ணும் திருவாழியாழ்வானும், ஞானப்ரதரான ஸ்ரீ பாஞ்ச ஜந்யாழ்வானும், லக்ஷ்மீ விசிஷ்டமான திருமார்பும், ஸம்ஸார பீதரை 'அஞ்சல்!' என்ற திருக்கையும், அருட்டியான ஸ்ரீ கதையாழ்வாநும், லீலா விபூதிக்கு உத்பத்தி ஸ்தலமான திருநாபிக்கமலமும், பூத்து விலக்ஷணமான திருப்பீதாம்பரமும், ஆச்ரிதர் இழியும் துறையான திருவடிகளும், ஸ்தநந்தய ப்ரஜைக்கு மாதாவினுடைய அவயவங்களெல்லாம் போக்யமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸ்தந்யத்திலே வாய் வைக்குமாப்போல, ஆச்ரிதருக்குத் திருவடிகளிலே நோக்கு" என்பது, நம்பெருமாளது வடிவழகில் எம்பார் ஈடுபாடு.

மெய்யன்பர்களது உள்ளத்தை மையலேற்றி மயக்கும் நம்பெருமாளது திவ்யாவயவ ஸௌந்தர்யத்தில் ஈடுபட்டு எம்பார் அருளிச்செய்த இந்த ஈடுபாட்டிலுள்ள மணி மொழிகளின் அரும் பொருளை, ஒவ்வொன்றுகச் சிறிது கவனிக்கக் கடவோம்.

அர்ச்சாவதாரத் திருமேனியுடன் கூடிய நம்பெருமாளை ஸேவிக்கும் போது, முதன்முதலில் நமது கருத்தைக் கவர்ந்து நிற்பது அப்பெருமானது 'சேஷித்வ ஸூசகமான திருவபிஷேகம்' எனும் திருமுடியே. மன்னர்களுக்கே சிறப்பாக உரிய சின்னங்களில், மணிமுடியும் செங்கோலுமே முதன்மை பெறுவனவாகும். எல்லா உலகங்களிலுமுள்ள எல்லா மன்னர்களுக்கும் தனிப்பெருந்தலைமை பூண்ட மன்னர் குலத்தெய்வமும், ஸூர்ய வம்ச சக்ரவர்த்தியாகிய இக்ஷ்வாகு முதல் சோழகுல மன்னனை தர்மவர்மா வரையிலும் சிறந்து விளங்கிய எண்ணிறந்த மன்னர்களால் ஆராதிக்கப்பெற்றவரும், யதிகளின் ராஜராக சிறந்து விளங்கிய 'யதிராஜர்' எனும் ஸ்ரீ ராமாநுஜரால் போற்றப் பெற்றவரும், 'செங்கோலுடைய திருவரங்கச்செல்வனுர்' என்று ஆண்டாளால் புகழப்பெற்றவருமாகிய ஸ்ரீரங்கராஜரின் அஸாதாரண சின்னங்களாக விளங்கிவரும் செங்கோலும் மணிமுடியும், அவரது தனிப்பெருந் தலைமையை நித்ய விபூதிக்கும் லீலா

விபூதிக்கும் முழுமுதல் உரிமை உடையவராக இருக்கும் சேஷித்வச் சிறப்பை, இப்பொழுதும் உண்மை யன்பர்களுக்கு இனிது உணர்த்தி நிற்கின்றனவன்றோ? நம்பெருமாளது பதிதபாவனத்வம், ஸர்வலோக சேஷித்வம், ஆச்ரித ரக்ஷகத்வம், பக்தஜன ஹ்ருதய போக்யத்வம், பக்த மனோஹரத்வம் எனும் ஐந்து கல்யாண குணங்களையும், அவரது திருமுடி இனிது உணர்த்துகின்றது. "அடர் பொன் முடியானை ஆயிரம் பேரானை ......இடர் கடியும், மாதா பிதுவாக வைத்தேன்" என்று பதிதபாவனத்வத்தை வியந்தும், "பொன் முடியம் போரேற்றை எம்மானை நால் தடந்தோள், தன் முடிவொன்றில்லாத தண்துழாய் மாலையனை", என்று ஸர்வலோக சேஷித்வதைப் புகழ்ந்தும், "ஆதியாகி அகலிடம் படைத்து உண்டு உமிழ்ந்து கடந்து இடந்திட்ட, சோதி நீள் முடியாய்!", என்று ஆச்ரித ரக்ஷகத்வத்தை நினைந்தும்; "புனக்கொள் காயாமேனிப் பூந்துழாய் முடியார்க்கே", என்று பக்தஜன ஹ்ருதய போக்யத்வத்தில் மகிழ்ந்தும்; "முற்ற இம் மூவுலகும் விரிகின்ற சுடர்முடிக்கே, ஒற்றுமை கொண்டது உள்ளம்", என்று பக்த மனோஹரத்வத்தில் நெஞ்சு கரைந்தும் ஸ்ரீ சடகோபர் ஈடுபட நின்றதன்றோ, எம்பெருமானின் திருமுடி! நம்பெருமாளது திருமுடி, அப் பெருமானது சேஷித்வத்தை உணர்த்தும் திருமந்த்ரத்தின் விசேஷார்த்தங்களை, மெய்யன்பர்களது உள்ளத்திற்கு இனிது உணர்த்தி நிற்பதாக ஒளிர்கிறதன்றோ!

"ஜிதந்த இதி வாதிநோ ஜயத நாத்ரு ஹி ஜாத்ருதி"—

என்று அபீதிஸ்தவத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச் செய்தவாறு, ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பரமபதநாதனை அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதி நித்ய ஸூரிகள் ஸ்தோத்ரம் செய்யும் சிறப்புடையது 'ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம்.'

"ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ! நமஸ்தே விஶ்வபாவந! ।
நமஸ்தேஸ்து ஹ்ருஷீகேஶ! மஹாபுருஷ பூர்வஜ" ॥

என்ற ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரத்தின் முதல் ச்லோகத்திற்கு பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச் செய்துள்ள வ்யாக்யானத்தில் காணப்படும்,

"இவன் விஷயாந்தரங்களிலே நெகிழ நின்ற வளவிலே, "இருந்தான் கண்டுகொண்டு", என்கிறபடியே தன்னழகைக் காட்டி ஜயித்து, இவன் தோற்றமை கண்டு ப்ரீதனாய், "தோற்றார் ஆர்?", என்று கேட்டருள "தோற்றோம் மடநெஞ்சம் எம்பெருமான் நாரணற்கு", என்கிறபடியே, "ஜயஸ்தவ", என்கிறான்; "நாம் என் கொண்டு உன்னை வெல்ல?", என்ன, "அழகிய கண்களாகிற ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை உடைய உனக்கு,

வெல்லவொண்ணாததும் உண்டோ? சேதநாசேதநங்களை அகப்படுத்துவது கண் வழியாலே யாகையாலே, திருக் கண்களாலே ஜயித்தாய்", என்கை. ஸ்வதந்த்ரனை முறையைக் காட்டி மீட்கலாம்; விஷய ப்ரவணனை மீட்க, அழகல்லது பரிகாரமுண்டோ?"

எனும் மணிமொழிகள், இங்கு கவனிக்கத் தக்கன. அத்தகைய சிறப்புடைய நம்பெருமாளது திருக்கண்கள், அப்பெருமானது ரக்ஷகத்வம், சேஷித்வம், உபாயத்வம், உபேயத்வம், பாதகத்வம் எனும் ஐந்து திருக்குணங்களையும் உணர்த்தி நிற்கின்றன. "வான் திகழும் சோலை மதிள் அரங்கர் வண்புகழ்மேல், ஆன்ற தமிழ்மறைகள் ஆயிரமும், ஈன்ற, முதல் தாய்", ஆகிய ஸ்ரீ சடகோபர், அப் பெருமானது திருக் கண்கள் உணர்த்தும் ரக்ஷகத்வத்தை "உயிர்க்கெல்லாம் தாயாய் அளிக்கின்ற தண் தாமரைக் கண்ணன்", என்பதனாலும்; சேஷித்வத்தை "அனைத்துலகும் உடைய அரவிந்த லோசனனை" என்பதனாலும், உபாயத்வத்தை "அமலங்களாக விழிக்கும்", என்பதனாலும், உபேயத்வத்தை "தகுங் கோலத் தாமரைக் கண்ணன் எம்மான், மிகுஞ்சோதி மேலறிவார் யவரே?", என்பதனாலும், பாதகத்வத்தை "தாமரைக் கண்கள் கொண்டு ஈர்தியாலோ", என்பதனாலும் அறிவுறுத்தியிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது. "திங்களும் ஆதித்தியனும் எழுந்தாற்போல், அங்கண் இரண்டும் கொண்டு எங்கள்மேல் நோக்குதியேல், எங்கள்மேல் சாபம் இழிந்தேலோர் எம்பாவாய்!", என்று கோதைப் பிராட்டி கூறியவாறு, ப்ரதிகூலர்களுக்கு நெருங்கவொண்ணா வண்ணமும் அநுகூலர்கள் பக்கலில் அருள் சொரியவும் சேதநர்களின் அஞ்ஞானப் பேரிருளை அகற்றவும் நெடுங்காலம் பிரிந்திருந்து பின்னர் நெருங்கி வந்து நிற்கும் அன்பர்களின் பெருவிடாயை ஆற்றவும் ஒளியும் குளிர்ச்சியும் ஒருங்கே பொருந்தியனவாக விளங்குபவை, நம்பெருமாளது திருக்கண்கள்.

நம்பெருமாளது குளிர்மதி முகத்தில் ஒளிரும் குறுமுறுவல், தன்னிடம் வந்து நிற்கும் தனது அன்பர்களை, "எப்போது வந்தீர்?", என்று பேரன்போடு யோகக்ஷேமம் விசாரிப்பதுபோல் விளங்குகிறது.

"ஸம்பாஷணேந இவ ஸவிலாஸம் ஸகௌதுகேந
உந்நித்ரிதேந ஸதயேந ச வீக்ஷணேந ।
க்ஷிப்ராகத ப்ரதி ஸம்பாஜ ஸத்ருஶாநாம்
ஜ்ஞாத்வா ஸதாம் ஹ்ருதய ஶ்ரேயாம்ஸி ஶ்ரேயாணி ॥"

என்று ஸ்ரீ பராசர பட்டர் ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவத்தில் அருளிச் செய்திருக்கும் வண்ணம், அபிமத ஜந தர்சநானந்த வேகத்தினால் அர்ச்சாவதார

ஸமாதியைக் கடந்து விம்மி வெளிவருகின்ற அவ்யக்த மதுர மந்தஹாஸ விலாஸ பூர்ணமான திருமுகத்தையுடைய நம்பெருமாள் புன்னகை பூத்து நிற்பதை உற்று நோக்கும்போது, அப் பெருமான் தாம் அர்ச்சாவதாரத் திருமேனியுடனிருக்கிறோமென்பதையும் மறந்து, சோதி வாய் திறந்து, அன்பர்களுடன் வார்த்தை சொல்ல முயல்பவரைப் போல் காணப்படுகிறாரல்லவா? "நின் முக ஒளி திகழ முறுவல் செய்து நின்றிலையே!", என்று ஆயர் பெண்களை ஏங்கி நிற்கச் செய்த கண்ணபிரானைப் போலன்றி, "நிர்வ்யாஜ ஸுஸ்மிதம்" (செயற்கையாக வன்றி என்றென்றும் மாறாமல் இயற்கையாகவே உள்ள புன்முறுவல்) என்றும், "[illegible]" (ப்ரணய ரஸத்தினால் அனைவரையும் எளிதில் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு விடும் ஜகந்மோஹந மந்தஹாஸம்) என்றும், முறுவல் பூரித்த சிவந்த திருமுகமண்டலம்' என்றும் ஸ்ரீ பராசர பட்டர் வியந்து புகழும்படி என்றென்றும், எல்லோர்க்கும், குறுமுறுவல் பொங்கித் ததும்பும் குளிர்மதி முகத்துடன் கூடியவராய் சேவை சாதித்து நிற்கும் நம்பெருமாளது கருணைப் பெருக்கை என்னென்பது?

அவ்வாறு புன் முறுவல் பூத்து நிற்கும் நம்பெருமாளது திருவதாரங்கள், அப்பெருமானது சேஷித்வம், தாரகத்வம், ப்ராப்யத்வம், போக்யத்வம், பாதகத்வம் எனும் ஐங்குணங்களையும் அன்பர்களுக்கு இனிது உணர்த்துகின்றன. அவ்வதாரங்களின் சேஷித்வத்தில் ஈடுபட்ட கலியன், "உலகுண்டவன் எந்தை பெம்மான்", என்றும், காரகத்வத்தில் ஈடுபட்ட ஆண்டாள், "ஆரா அமுதம் அனையான்றன் அமுத வாயில் ஊறிய, நீர் தான் கொணர்ந்து புலராமே பருக்கி இளைப்பை நீக்கீரே!", என்றும், ப்ராப்யத்வத்தில் ஈடுபட்ட பெரியாழ்வார் "பவளவாய் முறுவலும் காண்போம் தோழீ!", என்றும், போக்யத்வத்தில் ஈடுபட்ட தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், "கனியிருந்தனைய செவ்வாய்க் கண்ணனை", என்றும்; அவற்றின் 'பாதகத்வ'த்திற்கு ஆளான நம்மாழ்வார், "குன்றம் எடுத்த பிரான் முறுவல் எனது ஆவி அடும்", என்றும் அருளியிருப்பவை இங்கு கவனிக்கத் தக்கன. "பெய்யும் மாமுகில் போல் வண்ணா! உன்றன் பேச்சும் செய்கையும் எங்களை மையலேற்றி மயக்க, உன் முகம் மாய மந்திரம் தான் கொலோ?", என்று கோதைப் பிராட்டி வியந்து பேசும்படி விளங்கிய நம்பெருமாளது குறுமுறுவல் தவழும் குளிர் மதி முகம், இன்றும் உண்மை யன்பர்களது உள்ளத்தை மையலேற்றி மயக்கும் ஜகந்மோஹந மந்த்ர ப்ரபாவ விசேஷம் பொருந்தியதாகவே விளங்குகிறதன்றோ? அதனாலன்றோ, இன்றும் நம்பெருமாள் 'முக ஒளியிலும் முறுவலழகிய பெருமாள்!' என்றும் 'முக ஒளியிலும் முறுக்கொலி அழகிய பெருமாள்!

என்றும் அரையர்களால் போற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டாடப் பட்டுவருகிறார்!

நம்பெருமாளது பஞ்சாயுதாழ்வார்களில், தலைமை பூண்டு விளங்குபவர் திருவாழியாழ்வான். மெய்யடியார்களின் எல்லாவகைப்பட்ட விரோதிகளையும் நிரஸநம் பண்ணுவதில் முனைந்து நிற்பவர் அவரே. 'கேட்பார் செவி சுடு கீழ்மை வசைவுகளே வையும், சேட்பாற் பழம் பகைவ'னை சிசுபாலனை அழிக்க நினைத்தபோதும், 'ஆனையின் துயரம் தீரப்புள் ஊர்ந்து சென்ற' போதும், எம்பெருமானுக்கும் முந்திச் சென்று விரோதிகளை ஒழித்த வீரச்செல்வர் திருவாழியாழ்வான். 'ஆக்ஞா சக்கரம்' என்ற திருநாமத்துடன் எம்பெருமானது பிரதிநிதியாக இருந்து இப்பூவுலகில் அதிகாரம் செலுத்தி ஆண்டு வருபவரும் அவரே தான். கோயிலாழ்வாருக்குள் பூபாலராயன் சிம்மாசனத்தில் எழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீரங்கராஜர் செங்கோல் செலுத்தும் திருவரங்கப் பெருநகரில் தனிக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவாழியாழ்வான், பெருமாளும் பிராட்டியாரும் எவ்வாறு நித்யோத்ஸவம் கண்டருளி வருகின்றனரோ அவ்வாறே தாமும் இன்றும் நித்யோத்ஸவம் கண்டருளிவருவதன் நுட்பம், நன்கு சிந்தித்து உணர்வதற்கு உரியது. நம்பெருமாளது வலத் திருக் கரத்தில் விளங்கும் திருவாழியாழ்வான், மற்ற திவ்ய தேசங்களிலிருப்பது போலன்றி 'ப்ரயோக சக்ர மூர்த்தி' யாக சேவை சாதிப்பது கவனிக்கத்தக்கது. அவர், பகவத், பாகவத விரோதிகளை வதைத்து வருமாறு நம்பெருமாள் எப்பொழுது கட்டளையிட்டருள்வாரோ என்று எப்பொழுதும் சித்தமாகக் காத்துக்கொண்டிருப்பவரே போல் காட்சியளிக்கிறார். பெருமாள் திருவாழியும் கையுமாக சேவை சாதித்தருளும் காம்பீர்யத்தில் ஈடுபட்டுப் பெரிதும் மகிழ்ந்து நின்றவர்கள், ஸ்ரீ சடகோபர் முதலிய ஆழ்வார்கள். அச்சேர்த்தியழகை எவ்வளவு அனுபவித்தும், அவர்களது ஆர்த்தி எளிதில் அடங்கிய பாடில்லை. "பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாய், அழகுக்கும், ஆபரணத்துக்கும் மிடுக்குக்கும் தனக்கு அவ்வருகன்றிக்கே இருப்பதாய், போக்யதை அளவிறந்திருப்பதான திருவாழியை உடையவனாய், அவ்வழியாலே என்னை எழுதிக்கொண்ட உபகாரகனை, போக்தாக்களுக்குப் பிடிதோறும் நெய் வேண்டுமா போலே, அடிக்கடி கையும் திருவாழியுமான சேர்த்தியை அனுபவிக்கிறார். 'ஆழிப்பிரான்' என்பது, 'பொன்னெடுஞ் சக்கரத்து எந்தை பிரான்' என்பதாய்", எனும் ஈட்டுவாக்யம், இங்கு குறிப்பிடத் தகுந்தது. இவ்வாறு, அறநெறி பின்பற்றி நடக்கும் மெய்யன்பர்களுக்கு இடையூறு விளைவிக்கும் அகப் பகைவர்களையும் புறப் பகைவர்களையும் அடக்கி ஒடுக்குபவராகவும், அக இருளை அகற்றி நம்பெருமாளது அருள் ஒளியை உணர்த்தும் ஞானப் பேரொளியினராகவும்,

நம்பெருமாளது சர்வசக்தித்வத்தை அன்பர்களுக்கு உணர்த்துபவராகவும் விளங்குகிறார் திருவாழியாழ்வான்.

நம்பெருமாளது இடத் திருக்கரத்தில் இலங்கும் ஸ்ரீ பாஞ்சஜன்யாழ்வானோ, ஆத்மோஜ்ஜீவன ஹேதுவான மெய்ஞ்ஞானத்தை அன்பர்களுக்கு உணர்த்துபவராக விளங்குகிறார். 'தெய்வக் குழாங்கள் கை தொழ' தனிப் பெருநாயகனாய் நான்கு திருக்கைகளுடையவனாய் வைகுந்த மாநகரில் வீற்றிருப்பதை விடுத்து, மண்ணுலகில் கண்ணபிரானாக வளர்ந்த காலத்திலும், ஸ்ரீ பாஞ்சஜன்யாழ்வானிடம் கொண்ட மோஹம் திருமாலின் அகத்தினின்றும் அகன்றபாடில்லை. தோழர்களோடு பசுக்களை மேய்த்து காட்டில் திரிந்து விளையாடிய காலத்திலும், பார்த்தனது தேர்த்தட்டில் அமர்ந்து கடிவாளமும் சாட்டையும் பற்றிய கைகளுடன் வீரர் நாயகனாய் விளங்கிய காலத்திலும், தனது திருவுள்ளத்திற்கினிய திருச்சங்காழ்வானை விட்டு விட்டிருக்க கண்ணபிரானால் இயலவில்லை. உண்மைக் காதல் பெருகி உள்ளம் கனிந்து உருகி நின்ற கோபிகைகள் பற்பலரும் கண்ணபிரானது செங்கனிவாய் இன்னமிர்தத்தைச் சுவைத்து மகிழப் பேரார்வம் கொண்டு ஏங்கி நின்றபோது, ஸ்ரீ பாஞ்சஜன்யாழ்வான் மட்டும் தினந்தோறும் அப் பெருமானது திருவாய்த் தீர்த்தத்தில் படிந்து குடைந்தாடிப் பருகி மகிழ்ந்ததன் நுட்பம் நன்கு சிந்தித்து உணர்தற்கு உரியது. சங்கு முழங்கும் போது உற்றுக் கேட்போமாயின், கம்பீரமான ஓங்கார நாதத்தைத் தெளிவாகக் கேட்கலாம். அச்சங்கின் உருவங்கூட, ஸர்வ வேதஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹமான ப்ரணவத்தின் உருவத்தை ஒத்து நிற்பது கவனிக்கத்தக்கது. "மூன்று தாழிகளிலே தயிரை நிறைத்துக் கடைந்து வெண்ணெய் திரட்டினாற்போலே, மூன்று வேதங்களிலும் மூன்று எழுத்துக்களை எடுத்தமைத்ததும் ஸகலவேதஸாரமுமான ப்ரணவத்தின் தத்வத்தை, தனது உருவத்தினாலும் ஒலியினாலும் அன்பர்களுக்கு உணர்த்தி நிற்கும் ஸ்ரீ பாஞ்சஜன்யாழ்வான், சேதந ஆத்மோஜ்ஜீவன ஹேதுவான ஞானப்ரதராக விளங்குவதை விரித்துரைக்கவும் வேண்டுமோ? பால பக்த சிகாமணியாகிய துருவன், தனது அருந்தவத்திற்குத் திருவுள்ளம் இரங்கிய திருமால், தன்னெதிரில் தோன்றி சேவை சாதித்தருளிய போது, அவரைத் துதிக்க வகையறியாது திகைத்து நின்ற வேளையில், தமது திவ்ய ஸ்பர்சத்தினால் அவனுக்கு அஸாதாரண ஞானத்தை அளித்தருளி, "யோऽந்த: ப்ரவிஶ்ய மம வாசமிமாம் ப்ரஸுப்தாம்", என்று துதிக்கத் தொடங்கச் செய்வித்தருளிய கருணைவள்ளல், ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யாழ்வானேயன்றோ?

நம்பெருமாளது திருமார்பு, புருஷகாரபூதையான திருமாமகள் இறையும் அகிலகில்லாது உறையும் இடமாக இலங்குவதன் பயனாக, வேறு எந்த தேவருக்கும் இல்லாத ஒப்புயர்வற்ற தனிப்பெருஞ் சிறப்பைப்

பெற்று விளங்குகிறது. ஶரணாகதி மார்க்கத்திற்கு முக்ய புருஷகார பூதையாக இருந்து, ஸத்யகாம ஸத்யஸங்கல்பனான ஸர்வேச்வரனின் குளிர்ந்த திருவுள்ளத்தில் சேதநர்களின் தோஷங்களைக் கண்டு சீற்றம் தோன்றும் போது, "ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி" ("அபராதம் செய்யாதார் ஒருவருமில்லை") என்று சேதநர்களுக்காகப் பரிந்து பேசி, பெருமாளின் சீற்றத்தை மாற்றியருளும் ஒப்பற்ற தனிப்பெருங் கருணையுடையவள் பெரிய பிராட்டியார்.

"பகவந்நாராயணாபிமதாநுரூப ஸ்வரூபரூப குணவிபவ ஐஶ்வர்ய ஶீலாத்யநவதிகாதிஶய அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணாம், பத்மவநாலயாம், பகவதீம், ஶ்ரியம் தேவீம், நித்யாநபாயிநீம், நிரவத்யாம், தேவ தேவ திவ்ய மஹிஷீம், அகில ஜகந்மாதரம், அஸ்மந்மாதரம், அஶரண்ய ஶரண்யாம், அநந்யஶரண: ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே" "பகவானாகிய நாராயணனுக்கு உகந்தனவாயும் தகுந்தனவாயுமிருக்கிற ஸ்வரூபம், விக்ரஹங்கள், குணங்கள், விபூதிகள், தனிப்பெருஞ் செல்வங்கள், தனிப்பெருங் கருணை முதலிய எல்லையற்ற சிறப்புடைய கல்யாண குணங்களின் கூட்டங்கள் உடையவளாயும், செந்தாமரை மலரைச் சீரிய கோயிலாகக் கொண்டவளாயும், குற்ற மற்ற கல்யாண குணங்கள் நிறைந்தவளாயும், 'ஸ்ரீ' என்னும் ஒப்புயர்வற்ற தனிப்பெருஞ் சிறப்புடைய திருநாமத்தை உடையவளாயும், தேவியாயும், எப்பொழுதும் பகவானை விட்டுப் பிரியாதவளாயும், குற்றமற்றவளாயும், 'தெய்வக் குழாங்கள் கை தொழக் கிடக்கும்' தேவதேவனான திருமாலின் திவ்ய பத்னியாயும், அனைத்துலகங்களுக்கும் அன்னையாயும், அடியேனது அன்னையாயும், வேறு ரக்ஷகர்களில்லாதவர்களுக்குத் தான் காப்பாற்றுகிறவளாயுமிருக்கிற லக்ஷ்மியை, வேறொரு உபாயமுமில்லாதவனாகிய அடியேன் உபாயமாக அடைகிறேன்."—என்று எம்பெருமானாரும், "தேவி! த்வந்மஹிமாவதிர்ந ஹரிணா நாபி த்வயா ஜ்ஞாயதே"—("பிராட்டியே! உம்முடைய பெருமையின் எல்லையானது, பகவானாலும் அறியப்படவில்லை; உம்மாலும் அறியப்படவில்லை.")—என்று கூரத்தாழ்வானும்,

"அந்யேஷ்வபி யௌவந முகேஷு குணேஷு யுவயோஸ் ஸாதாரணேஷு
ஶ்ரீரங்க மங்கள விஜ்ரும்பண வைஜயந்தி! ।
தஸ்மிந் ஸ்வ குணம் இவ தஸ்ய வரேண்யத்வம்
விஜ்ஞாய ஜ்ஞாந பல ஐஶ்வர்ய ப்ரதாநம் ஸ்ப்ருஹயே ॥"

("ஸ்ரீ ரங்கோத்ஸவத்தை மேன்மேலும் பெருகச் செய்துவரும் பிராட்டியே! மற்ற யௌவநம் முதலிய கல்யாண குணங்களும் உமக்கும் உமது கணவருக்கும் பொதுவானவையே. உமது கணவராகிய ஸ்ரீ ரங்கராஜர், உம்மிடத்திலுள்ள ஞான—பல—ஐச்வர்யாதி கல்யாண குணங்களைக் கண்டு, தம்

முடைய குணங்கள்தாம் கண்ணாடியில் ப்ரதிபிம்பிப்பதுபோல் உம்மிடத்தில் ப்ரதிபிம்பிக்கின்றனவென்றும், நீர் உமது கணவரிடமுள்ள கல்யாண குணங்களைக் கண்டு, 'உம்முடைய குணங்கள்தாம் கண்ணாடியில் ப்ரதிபிம்பிப்பது போல் அவரிடம்' ப்ரதிபிம்பிக்கின்றனவென்றும் எண்ணிக்கொண்டு, நீங்கள் ஒருவர்க்கொருவர் மிகவும் ரஸித்து நிற்கிறீர்கள்.''), என்று ஸ்ரீ பராசரபட்டரும் பெரிதும் ஈடுபட்டுப் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ள திருமாமகளாரின் திவ்ய வைபவ சிந்தனையைக் காட்டிலும், சேதநர்களின் ஆத்மாவுக்கு ஆறுதலையும் ஆனந்தத்தையும் அளிக்கக்கூடியது வேறு எது? அத்தகைய மஹாவைபவங்களையுடைய மஹாலக்ஷ்மி, நம்பெருமாளது திருமார்பில் புரளும் திருத்துழாய் மாலையிலே ச்ருங்காரமாக அமர்ந்து கொண்டு உல்லாஸமாக ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருக்கிறாளென்று பட்டர் ஈடுபாடு. அத்தகைய திருமாமகளாரின் அத்யத்புத வைபவங்கள், நம்பெருமாளது லக்ஷ்மீ விசிஷ்டமான திருமார்பின் பேரழகில் ஈடுபட்டு நிற்கும் உண்மை யன்பர்களின் உள்ளத்தில் தோன்றி, அவர்களை ஆனந்தக் கடலில் ஆழ்த்தி விடுகின்றனவன்றோ?

"ஆவார் ஆர் துணை? என்று அலை நீர்க் கடலுள் அழுந்தும் நாவாய் போல்" பிறவிக் கடலில் சிக்கிப் பலவழிகளிலும் வருந்திப் பெரிதும் அஞ்சி நடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் மெய்யன்பர்களை, "அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஶுச:" என்று அருள் செய்து ஆதரித்தருள்வது, நம்பெருமாளது 'அஞ்சல்' என்ற திருக்கை. "உமது அடிகள் அடைகின்றேன் என்று ஒருகால் உரைத்தவரை, அமையும் இனி என்பவர் போல் 'அஞ்சல்!' எனக் கரம் வைத்து, தமதனைத்தும் அவர் தமக்கும் வழங்கி நிற்கும்" வள்ளலாகிய, நம்பெருமாளது அபயஹஸ்தம்,

" ஸம்ஜ்ஞாயா: க்ரியயா யா வை ஸர்வதோ ந்ருத்ய நிவாரிகா ।
ஸா ஸ்யாதபய ஸம்ஜ்ஞாவ்யா விஜ்ஞேயா தர்ஜநாங்குலி: ॥ "

என்று ஸ்ரீ பரதமுனி கூறியவாறு, அபய முத்ரா லக்ஷணங்கள் யாவும் பொருந்தி மெய்யன்பர்களின் நெஞ்சுக்குப் பெரிதும் ஆறுதல் அளிப்பதாகச் சிறந்து விளங்குகின்றது. திருவத்யயனோத்ஸவத்தில் தசமியன்று நாச்சியார் திருக்கோலம் சாத்திக்கொண்டருளும் ஒரு நாளைத் தவிர, வேறு எந்த நாளிலும்—பெரிய திருவடி சிறிய திருவடி குதிரை நம்பிரான் ஸிம்ஹம் ஹம்ஸம் முதலிய வாஹனங்களில் ஆரோகணித்துத் திருவீதி உற்சவம் கண்டருளப் புறப்பட்டருளும் எத் திருநாளிலும், நம்பெருமாளது 'அஞ்சல்!' என்ற திருக்கை மாற்றப்படுவதுமில்லை; மறைக்கப்படுவதுமில்லை. "பெருமாள் 'அஞ்சல்' என்ற கை மறுத்தாலும், அவ்வாசலொழிய வேறொரு போக்கு உண்டோ?"—என்று ஸ்ரீ பட்டர் ஈடுபாடு.

நம்பெருமாளது இடது திருக்கையில் விளங்கும் ஸ்ரீ கதையாழ்வார், அப் பெருமானது திருக்கையையும் திருவடியையும் ஒரே சமயத்தில் தழுவி நிற்கும் தனிப்பெரும் பேற்றைப் பெற்று விளங்குவது கவனிக்கத் தக்கது. பெருமாளது திருக்கையிலே தன்னை ஒப்புக் கொடுத்து விட்ட உண்மையன்பன் ஒருவனுக்கு, 'இருள்தருமா ஞால'த்தில் நிறைந்திருக்கும் 'பன்மாமாயங்க'ளைப் பற்றிய கவலை சிறிதும் வேண்டுவதில்லை யன்றோ? திருவருட் பெருக்கினால் தன்னைப் பேரன்போடு பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் திருமால், அவரொருவரையே நம்பி நிற்கும் தன்னைக் கை நழுவ விட்டு விடமாட்டாரென்னும் உறுதியான நம்பிக்கை தளராதிருக்கும் வரையில், அச்சப் பூதமும் கவலைப் பேயும் கர்ம வீரனாகிய மெய்யன்பனிடம் நெருங்க அஞ்சி விலகி விடுமன்றோ? தன்னை இறைவனது உடைமையாகக் கருதி நடப்பவனை, உலக மாயையும் பலவகைத் துன்பங்களும் என்ன செய்யக் கூடும்? அத்தகைய சீரிய தத்துவங்களை மெய்யன்பர்களுடைய உள்ளத்திற்கு உணர்த்தி நிற்பவர், அருள் வடிவினராக விளங்கும் ஸ்ரீ கதையாழ்வார்.

"சுடர் மா மதி போல் உயிர்க்கெல்லாம் தாயாய் அளிக்கின்ற தண் தாமரைக் கண்ணா"ராகிய நம்பெருமாளது திருநாபிக் கமலம், லீலா விபூதியின் உற்பத்திக்கு முதல் பெருங் காரணமாக நின்று, "எல்லா எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன் தான் ஓர் உருவனே!"—என்று ஆழ்வார் வியந்து பேச நின்ற அப்பெருமானது தனிப்பெருந் தாய்மையை அன்பர்களுக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றது.

நம்பெருமாளது திருவரையை அடைந்து தனது இயற்கை யழகைப் பன்மடங்கு பெருக்கிக் காட்டும் திவ்ய பீதாம்பரம்,

" தாஸாமாவிரபூச்சௌரி: ஸ்மயமாந முகாம்புஜ: ।
பீதாம்பரதர: ஸ்ரக்வீ ஸாக்ஷாந் மந்மத மந்மத: ॥ "

("பிரிவாற்றாமையினால் பெரிதும் வருந்தி நின்ற ஆயர் பெண்களிடையில், கண்ணபிரான் மெல்லிதழ் விரித்துச் சிரித்து நிற்கும் செந்தாமரை மலரையொத்த திருமுகத்துடன் கூடியவராயும், பொன்னிற ஆடையை உடுத்தியவராயும், மன்மதனையும் மையல் பெருகி நிற்கச் செய்விக்கக் கூடிய ஒப்புயர்வற்ற வடிவழகை உடையவராயும் ப்ரத்யக்ஷமாகத் தோன்றினர்.'') என்றபடியே, கோபிகைகளை மயக்கிய ஜகன்மோஹந கோபாலனைப் போல், இன்னும் எண்ணிறந்த மெய்யன்பர்களை அப்பெருமான் மையலேற்றி மயக்குவதற்குப் பெருந்துணையாக இருந்து வருகிறது.

செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனாரது செங்கமல வண்ண மென்மலர்த் திருவடிகள், மந்த்ர ரத்னமாகிய 'த்வய'த்தை உணர்த்தி நிற்கின்றன. பாவனத்வ போக்யத்வங்களால் ஒப்புயர்வற்றுச் சிறந்து

விளங்கும் நம்பெருமாளது திருவடிகளை உண்மையன்
புடன் ஸேவிக்கும் மெய்யன்பர்களின் நெஞ்சில், முற்கூற்றால் பெரிய
பிராட்டியாரை முன்னிட்டுக்கொண்டு பெருமாள் திருவடிகளை உபாய
மாகப் பற்றுவதையும் பிற்கூற்றால் அச்சேர்த்தியில் 'ஒழிவில் காலமெல்
லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்து வாழ' அப்பெருமானை
ப்ரார்த்திப்பதையும் உணர்த்தும் 'த்வயம்' தோன்றி நின்று பெருமகிழ்ச்சி
விளைவிக்கிறது. அத்திருவடிகள், நம்பெருமாளது சேஷித்வம், உபாயத்
வம், உபேயத்வம், பாதகத்வம், போக்யத்வம், ஸர்வ ரக்ஷகத்வம் முத
லிய கல்யாண குணங்களை உணர்த்து வனவாக விளங்குகின்றன. 'பெரிய
பெருமாள் திருவடிகளிலே திருவாய்மொழி ஆயிரமும் சொல்லிற்று' என்
னும்படியான 'முகில் வண்ணன் அடியேல் சொன்ன சொன்மாலை ஆயிர
மும் த்வயார்த்த விவரணமுமான திருவாய்மொழியிலே, திருவடிகளின்
சேஷித்வம், "துயாறு சுடரடி தொழுது எழு" என்பதனாலும்; உபாயத்
வம், "ஆறு எனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் !", என்
பதனாலும், உபேயத்வம், "என்னை உன் திருவடியே சுமந்து உழல கூட்
டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை" என்பதனாலும், பாதகத்வம், "அகவலைப்
படுப்பான் அழித்தாய் உன்திருவடியால்", என்பதனாலும், போக்யத்வம்
"கோலமாம் என் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரைகழலே". என்பத
னாலும்; ஸர்வ ரக்ஷகத்வம், "மூவுலகும் தொழுதேத்தும் சீர் அடியானே!"
என்பதனாலும் உணர்த்தப் படுவது கவனிக்கத் தக்கது,

மேலும், ஸர்வ விரோதிகளையும் நிரஸநம் செய்பவரான திருவாழியாழ்
வான், ஞானப்ரதரான ஸ்ரீ பாஞ்ச ஜந்யாழ்வான், அன்பர்களின் நல்விருப்
பங்கள் அனைத்தையும் இனிது நிறைவேற்றிவைக்கும் கற்பகத் தரு, அன்
பர்களின் மனத்தாமரை மலரை மலர்விக்கும் போக்யத்வம் மிகுந்த
செந்தாமரை மலர், ஐம்புலன்களையும் அடக்கி நல்வழியில் செலுத்து
விக்கும் அங்குசம், தீவினைகளை அழிப்பதில் உறுதி மிகுந்த வஜ்ராயுதம்
முதலியவற்றின் ரேகைகள் பொருந்திய திருவடிகளைச் சரணமடைந்தவர்
களுக்கு, உபயவிபூதியிலும் பெறுதற்கரிய சீரிய பேறு வேறு ஏதேனும்
உண்டோ? கருணையே வடிவான திருமகளாரின் திருக்கைகளினால் வருடப்
பெறும் திருவடிகளுக்கு அத்திருக்கைகளின் ஸம்பந்தத்தால் மேன்மேலும்
பெருகும் கருணைவிசேஷம் வர்ணனைக்கடங்குமோ? "பிராட்டியும் அவனும்
விடிலும், திருவடிகள் விடாது திண்கழலாயிருக்கும்" என்று லோகாசார்
யர் புகழ்ந்துபேச நின்ற ஆச்ரிதர் இழியும் துறையான நம்பெருமாளது
திருவடிகளின் வைபவத்தை, எவ்வாறு விரித்துரைக்க முடியும்? ஆச்ரி
தர்களின் உள்ளத்தை அடிமைகொண்டு விடுவதும் 'வைத்த கண் வாங்க
வொண்ணாதபடி"யான பேரழகு வாய்ந்ததுமான நம்பெருமாளது திரு
வடிகளின் போக்யதா விசேஷம், ஸ்வாநுபவத்தால் உணரக்கூடிய
தேயன்றி வர்ணனையினால் உணர்த்தக் கூடியதாகுமோ ?

ஸ்ரீ:

தினசர்யை

(ஸ்ரீ. உப. வே. ஸ்ரீநிவாஸராகவன் M. A. மகாராஜாஸ் காலேஜ், புதுக்கோட்டை.)

ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரன் இவ்வாத்மாக்களை யெல்லாம்
படைத்து, அவர்களுக்கு வழிகாட்டும் விளக்காக சாஸ்திரங்களையும் உப
தேசித்தான். அவற்றுள்; பல ஜீவர்களை அநுப்ரவேசித்து கிரந்தங்களைச்
செய்வித்தது போல, ஸர்வேச்வரன் தானே அருளிச் செய்தவை பாஞ்ச
ராத்ரம் என்று சொல்லப்படும் பகவச்சாஸ்திரங்கள். அவைகள் மோக்ஷத்
தை அடைய விரும்புகிற முமுக்ஷு செய்யவேண்டியவற்றை யெல்லாம்
தெளிவாகச் சொல்லுகின்றன. அவற்றில் ஒரு பகவத் பக்தனான முமுக்ஷு
தன்னுடைய நாட்களை எவ்விதம் கழிக்க வேண்டும் என்பதும் கூறப்பட்டி
ருக்கிறது. பகலும் இரவும் கொண்ட ஒருநாளை ஐந்து பாகமாகப் பிரித்து
அபிகமனம், உபாதானம், இஜ்யா ஸ்வாத்யாயம், யோகம், (अभिगमनं,
उपादानं, इज्या, स्वाध्यायः, योगः) என்ற ஐந்து காலங்களையும் விதித்து,
இவ்வைந்து காலங்களிலும் முறையே ஐந்து கார்யங்களையும் செய்ய
வேண்டும் என்று சொல்லப்படிருக்கிறது.

1. அபிகமனமாவது: விடியற் காலையில் ப்ராஹ்ம முகூர்த்தத்தில்
(சுமார் நாலுமணிக்கே) எழுந்து, (ஸ்நாநம் ஸந்த்யை முதலிய) கர்மாக்கட
னை யெல்லாம் முடித்து, பகவத் ஸந்நிதிக்குச் சென்று வணங்கி, முன்
தினத்தில் தோஷமறத் தன் வாழ்நாளை நடத்தினதற்காக ஸர்வேச்வரனிடத்
தில் நன்றியைச் செலுத்தி இனி வரும் நாட்களிலும் அப்படியே தன்னை
நடத்தி யருளும்படி பிரார்த்திப்பது.

2. உபாதானமாவது: ஸம்பாதிப்பது. அதாவது பகவானையும் அவ
னடியார்களையும் மாமலர் தூபம் கொண்டும், அன்னபானாதிகள் கொண்டும்
பூஜிக்க வேண்டி, சாஸ்திரங்களில் விலக்கப் படாத வஸ்துக்களை சாஸ்திரத்
தில் விதித்த முறையில் சேர்ப்பது.

3. அப்படி ஸம்பாதித்த தூநீர் மாமலர் சுடர்தீபம் கொண்டு ஸர்
வேச்வரனை ஆராதிப்பதே இஜ்யை அல்லது பகவதாராதனம் என்னும்
இவ்வைந்துக்குள் பிரதானமான கர்மம்.

4. பிறகு பகவத்பக்தி வளருவதற்காகவும், வேறு விஷயங்கள் புகாமலி
ருக்கவும், மோக்ஷத்தில் ஆவல் அதிகரிப்பதற்காகவும் மந்திரங்களை ஜபிப்

பதும், ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்கள் முதலியவற்றைத் தான் அர்த்தத்தோடு வாசித்தும், சொல்வோர் வந்தால் கேட்டும், கேட்போர் வந்தால் சொல்லியும், போது போக்குவதே ஸ்வாத்யாயம். (ஸ்வாத்யாயம் என்னும் சொல் வேதத்தையே சொல்லுமானாலும், இங்கு வேதத்தின் ஆழ்பொருளைச் செவ்வனே விளக்க வந்துள்ள எல்லாவற்றையும் காட்டும்.)

5. பிறகு இரவு வந்தவாறே ஐந்தாவதான யோகத்தை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்த ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்தில் சொல்லியிருக்கிற முறையிலே அநுஷ்டிக்கவேண்டும். அதாவது தன் இந்திரியங்களை அடக்கி, மனத்தை அந்தர்முகமாக்கி, பகவானுடைய ஸ்வரூபம், திவ்யமங்கள விக்ரஹம், குணங்கள், ஆபரணங்கள், ஆயுதங்கள், பிராட்டிமார்கள், பரிஜனங்கள் எல்லோரையும் த்யானித்து, 'சூர்யமண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு கலங்காப் பெரு நகரையடைந்து, மாமணிமண்டபத்து ஒண்டொடியாள் திருமகள் கேள்வனான என் கருமணியைக் கோமளத்தைக் கண்டு கொண்டு என் கண்ணிணைகள் என்று கொலோ களிக்கும் நாளே, மாயோனை என்று கொலோ வாயார வாழ்த்து நாளே, அந்தமில் பேரின்பத்தடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடுவதென்று கொலோ என்று தன் ஆசையை வளர்த்து வருவதாகும்.

ஆக இவ்வாறாக தன் காலமுழுவதும் காலை முதல் இரவு வரையில் பகவதாராதனத்திற்காகவே என்று கழிப்பானாகில் அவனுக்கு பகவத்ப்ரீதி என்ற லாபத்தோடு ஒரு ஆபத்திலிருந்தும் விலகி நிற்கிறான். ஸ்ரீதேசிகன் ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரத்தில் அருளிச் செய்தபடியே, பகவதபிகமனத்தால் அந்யாபிகமனமும், உபாதானத்தால் அர்யார்த்தோபாதானமும், இம்மாதிரி பகவானிடத்தில் இவற்றைச் செய்வதால், தோஷஹேதுவான மற்றகார்யங்கள் இவனை விட்டுத் தாங்களே விலகி நிற்கின்றன. இப்படி பஞ்சகால பராயணனாய் கார்யத்தைச் செய்யும் போதும் நான் எனக்காக என் கார்யத்தை நானே செய்கிறேன் என்கிற அஹங்கார மமகாரங்களை விட்டு, ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைமையான என்னைக்கொண்டு, தான் கொடுத்த கருவிகளால், தன்னுடையதான கார்யத்தைத் தன் ப்ரீதியின் பொருட்டுத் தானே செய்து கொள்ளுகிறான் என்று எல்லாவற்றையும் பகவானிடத்தில் ஸமர்ப்பிப்பது என்கிற ஸாத்விக த்யாகத்தைச் செய்து அந்தமில்பேரின்பத்தையடைய ஸர்வேச்வரன் திருவருளை எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும். இந்த விஷயங்கள் பகவச்சாஸ்திரங்களில் கூறியதை அநுஸரித்து, ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், கூரத்தாழ்வான், பட்டர் முதலானோர் அருளிச் செய்த 'நித்யம்' என்னும் கிரந்தங்களிலும் ஸ்ரீதேசிகனுடைய 'பாஞ்சராத்ரரக்ஷை' 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ தினசரி' என்பவற்றிலும் பரக்கத் தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இனி வங்கிபுரத்து நம்பி என்ற பூர்வாசாரியர் அருளிச்செய்த ப்ராதர் நிர்வேதகாரிகா" (प्रातर्निर्वेदकारिकाः) என்கிற கிரந்தம் இவற்றை

யனுஷ்டிப்பதற்கு வேண்டிய அதிகாரத்தை உண்டுபண்ணிக் கொடுக்கிறது. அதாவது பாம்போடொரு கூரையில் பயில்வது போன்ற இந்த சரீரத்தோடு இங்கே யிருந்தகாலம், ஸத்வரஜஸ்தமோ ரூபமான இந்த சரீரத்தில் ஸத்வகுணம் தலை யெடுத்த போது பகவத் பக்தியும் ஞானமும் வருவது போல, ரஜஸ்தமஸ் தலையெடுத்தால் அந்த ஞானத்தை விலக்கி, மற்ற உலக விஷயங்களில் வரும் சிற்றின்பத்தின் ஆசை உண்டாகிறது. இது மோக்ஷத்திற்கு விரோதி. ஆகையால் ஐங்கருவி கண்ட வின்பம் அல்பமாயும் அஸ்திரமாயும் இருப்பதை அடிக்கடி நினைத்து, உலக விஷயங்களில் தனக்கு வைராக்யத்தை உண்டு பண்ண வேண்டும். விடியற் காலையில் ஸத்வகுணம் தலையெடுத்திருக்குமாதலால், அந்தக் காலமே இம்மாதிரி உலக விஷயங்களில் வைராக்யத்தையும் பகவத் விஷயத்தில் பக்தியையும் வளர்க்க ஏற்றது. இதை அநுஸந்திக்கும் முறையையே எளிய நடையில் உணர்ச்சி ததும்பும் சொற்களில் ப்ராதர் நிர்வேதகாரிகை வெளியிடுகிறது. (விடியற்காலையில் சொல்லவேண்டிய வைராக்யத்தை வளர்க்கும் சுலோகங்கள்). இனி அவற்றை எழுதி எண்ணி உய்வோம்.

श्रीवङ्गीशविरचित प्रातर्निर्वेदकारिकाः ।

उत्थाय शयने तस्मिन्नासीनो नियतेन्द्रियः ।
त्रस्तनिर्विण्णहृदयो व्यर्थं वीक्ष्यगतं वयः ॥ १ ॥

(அதிகாலையில்) கண் விழித்து, படுக்கையில் உட்கார்ந்தபடியே இந்திரியங்களை அடக்கி, பழுதே பல பகலும் போயின என்பதை உணர்ந்து மனதில் துணுக்கமும் நிர்வேதமும் உடையவனாய்,

तापत्रयेण चाक्रान्त स्तीव्रेणाध्यात्मिकादिना ।
दावजेनाग्निना लीढो भ्राम्यन्निव वने मृगः ॥ २ ॥

ஆத்யாத்மிகம் முதலான (ஆத்யாத்மிகம்-சரீரத்தினால் உண்டாவது, ஆதிபௌதிகம்-பிராணிகளால் உண்டாவது, ஆதிதைவிகம்-தெய்வத்தினால் உண்டாவது) மூன்றுவித துக்கங்களால் தனக்கு வரும் துன்பங்களை எண்ணி, (தன் நிலைமையை ஆராயவேண்டும்.) காட்டுத் தீயினால் சூழப்பட்டு தப்பவழி தெரியாமல் அங்கும் இங்கும் ஓடியலையும் மான்போல் (இருக்கிறேன்.)

संसारवागुरान्तस्थो लूनपक्ष इवाण्डजः ।
अपश्यन्निर्गमोपायमागामिष्वपि जन्मसु । ३ ॥

ஸம்ஸாரமாகிற பெரிய வலையில் சிக்கிக்கொண்ட சிறகிழந்த

பக்ஷிபோல், இனி வரப்போகிற ஜன்மங்களிலும் கூட விடுவிடுத்துக்கொள்ள உபாயம் தெரியாதவனுயிருக்கிறேன்.

आकार्यैरतिवीभत्सैः क्रियमाणैःकृतैरपि ।
लज्जितश्च विषण्णश्च स्मर्यमाणैः स्वकर्मभिः ॥ ४ ॥

நினைத்தாலும் வெறுப்பைத்தரக்கூடிய கொடிய தீச் செயல்களை முன் அனுஷ்டித்தும், இன்னும் செய்து கொண்டிருப்பதையும் எண்ணி, லஜ்ஜித்தும், தன்னிடமே ஒரு வெறுப்பு தோன்றியும்,

अविनीतमशिक्षार्हमसद्गुणगणाकरम् ।
अवधार्य स्वमात्मनमचिकित्स्याशुभाश्रयम् ॥ ५ ॥

தன் மனது வணக்கமற்று, உபதேசித்தாலும் கேட்காமல், கெட்ட குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமும், நீக்கமில்லா அசுபங்களுக்கு ஆச்ரயமுமாயிருப்பதை உணரவேண்டும்.

दह्यमानेन्धनान्तस्स्थो विस्फुरन्निव कीटकः ।
अलब्धनिर्गमस्तिष्ठन्मध्ये मरणजन्मनोः ॥ ६ ॥

இருபாடெரி கொள்ளியினுள் எறும்பே போல், பிறவி, மரணம் என்பவற்றின் நடுவில் அகப்பட்டு வெளியேற உபாயம் தெரியவில்லை.

विह्वलश्च विषण्णश्च विमृशन्स्वामिमां दशाम् ।
चिन्तयेत्प्रथमं चैवमाचरन्प्रियमात्मनः ॥ ७ ॥

இவ்விதமான தன் நிலைமையை உணர்ந்தும் தளர்ந்தும் துக்கித்தும், இனி தனக்கு நன்மையைத் தரக்கூடியது எது என்று ஆலோசிக்கவேண்டும்.

संसारचक्रमारोप्य बलिभिः कर्मरज्जुभिः ।
कालेनाकृष्यमाणस्य जङ्गमस्थावरात्मनः ॥ ८ ॥

ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்தில் என்னை ஏற்றி, காலம் பல செய்வினை வன்கயிற்றால் இழுத்துக்கொண்டேயிருப்பதால், இதுவரையில் ஜங்கமமாயும் ஸ்தாவரமாயும் ஓடி ஓடிப் பல பிறப்பும் பிறந்தேன்.

अहो मे मयतीयाता निष्फला जन्मसन्ततिः ।
अनाराधितगोविन्द चरणाम्भोरुहद्वया ॥ ९ ॥

ஸர்வேச்வரனுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளைப் பூஜிக்கப் பெறாமல், ஐயோ! வீணே எவ்வளவு கோடி ஜன்மங்கள் கழிந்தனவே.

अनास्वादितसत्कर्मज्ञानभक्ति सुधारसा ।
अदृष्टानन्त संसारसागरोत्तारणप्लवा ॥ १० ॥

நோற்ற நோன்பிலேன், நுண்ணறிவிலேன், பக்தி என்னும் அமுதத்தை சுவைக்கவும் பெற்றிலேன். அநந்தமான ஸம்ஸாரமென்னும் கடலைத்தாண்டுவிக்கும் வைகுந்தனென்னும் ஓர் தோணி யுளதென்றும் அறிகிலேன்.

श्रुतिस्मृत्युदिताशेष सदाचार पराङ्मुखी ।
अनुपासितसद्वृद्धा स्वीकृतासत्समागमा ॥ ११ ॥

என் நடத்தைகளோ ச்ருதி, ஸ்மிருதி, பெரியோர்கள் அநுஷ்டானம் இவைகளில் ருசியில்லாமல், வர்ணம், ஆச்ரமம் இவைகளுக்கு அடுத்த தர்மங்களை விட்டு விலகி, எவ்விதத்திலும் இழிவானதாகவே இருந்து கொண்டிருக்கின்றன.

असम्पादित शुश्रूषा गुर्वाचार्यपितृष्वपि ।
त्यक्तवर्णसमाचारा भ्रष्टा वैदिकवर्त्मनः ॥ १२ ॥,

பெரியோரைப் பேணியறியேன், கெட்டவர்களின் சேர்க்கையையே விரும்பிப்போந்து, மாதா, பிதா, ஆசார்யன் இவர்களுக்கு ஒரு சிச்ருஷையும் செய்ததில்லை.

निजकर्मजदेवादिदेहाध्यस्तात्मभावना ।
तद्भाव नानुगोद्भूत सुखदुःखव्यवस्थितिः ॥ १३ ॥

பூர்வ கர்மங்களினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தேவாதி சரீரங்களைத் தவிர ஆத்மா உளது என்ற ஞானமின்றி சரீரத்தையே நேசித்து, அதன் ஸுகதுக்கங்களையே என்னதாக எண்ணி இருந்தேன்.

अनुद्भूतस्वयाथात्म्यज्ञानजोत्तमनिर्वृतिः ।
पशुवत्प्राकृतैरेव गुणैरधिकनिर्वृता ॥ १४ ॥

ஆத்மாவைப் பற்றிய தத்வஞானமின்றி அதனால் வரும் ஆநந்தத்தையும் இழந்து, மிருகங்கள் போல் பிரகிருதி குணங்களால் வரும் அல்ப போகங்களையே சிறிலின்ப வெள்ளமாக பிரமித்தேன்.

न कर्मनिष्ठा नात्मज्ञा नापि भक्तियुता हरौ ।
नोद्युक्ता भक्ति हीनत्वा त्तत्क्रियास्वर्चनादिषु ॥ १५ ॥

நோற்ற நோன்பிலேன், நுண்ணறிவிலேன், பகவானிடத்தில்

பக்தியற்றவன்; பக்தியற்றதால் ஸர்வேச்வரனுடைய பூஜை, அர்ச்சனை முதலியவைகளில் எண்ணமே யில்லாதிருந்தேன்.

कर्मभिः पुण्यपापाख्यैरविद्यापरनामभिः ।
धूमैरिवार्चिराग्नेयं ज्ञानमावृत्य देहिनः ॥ १६ ॥

(இனிக் கீழ் கூறியபடி தான் உழன்று வந்ததற்குக் காரணமான அசேதனம் என்னும் பிரகிருதி தன்னை மயக்கிப் போந்ததை அருளிச் செய்கிறார்). அவித்யை என்று சொல்லப்படுகிற புண்யம், பாபம் என்கிற என் கர்மங்களால் அக்னியைச் சூழும் புகை போல, இவ்வாத்மாவின் ஒளி போன்ற ஞானத்தை மறைத்து (விட்டது பிரகிருதி).

दर्शयित्वा स्वसौन्दर्यमात्मने तिष्ठमानया ।
निरस्तातिशयाह्लादसुखभावैकलक्षणम् ॥ १७ ॥

(அதற்காக) சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம் முதலான தன் குணங்களால் தன்னை அழகு படுத்தி, முன் நின்று ஆத்மாவுக்குத் தன் ஸௌந்தர்யத்தைக் காட்டி, (தன்னிடத்தில் ஆத்மாவுக்கு போக்யதா புத்தி வரும்படி செய்து)

संछाद्य स्वगुणैरेव स्वरूपं परमात्मनः ।
गुणमय्या प्रकृत्याख्य भगवन्मायायानया ॥ १८ ॥

தன்னுடைய அல்பஸுகங்களைக்கொண்டு, உயர்வற உயர் நலமாய் ஆராவமுதான பகவத் ஸ்வரூபத்தை மறைக்கிறது.

स्वसंलीनानन्तजीवकृतकर्मानुरूपया ।
गुणत्रयाश्रयानन्तविचित्रपरिणामया ॥ १९ ॥

ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ்ஸாகிற மூன்று குணங்களை யுடைய இந்த பிரகிருதி என்கிற பகவன் மாயை அவரவர்களுடைய கர்மத்திற்கேற்றவாறு தன்னை மாற்றி அளித்து அவர்களைப் பாசத்தால் கட்டி வைத்துக் கொள்ளுகிறது.

अतिदुस्तरया देव प्रपत्तिरहितात्मभिः ।
प्रलोभ्यमाना सततं तयैवात्यन्तनिर्वृता ॥ २० ॥

இப்படி ஆச்சர்யமான சக்தியை யுடையதும் விசித்திரமான பரி

ணாமங்களை யுடைத்தாய் மோஹிக்கச் செய்யும் பிரகிருதியிலிருந்து தப்புவதற்கு உபாயம் அதற்கும் ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனைச் சரணம் அடைவதே. இப்படி சரணமடையாதவர்களுக்கு அதைத்தாண்ட வேறு உபாயமே இல்லை.

अजानतीव स्वहितं मूकस्वप्नानुकारिणी ॥ २१ ॥

இவ்விதம் இந்த ப்ரகிருதியால் வஞ்சிக்கப்பட்டு, அதையே பரம ஸுகமாக எண்ணி, தன் நன்மையை யறியாமல் ஊமையன் கண்ட கனவு போல் ஜன்மங்களெல்லாம் வீணே கழிந்தன.

निष्पानीये निरालम्बे निच्छाये निराश्रये ।
द्राघीयस्यशुभे मार्गे यमस्य सदनं प्रति ॥ २२ ॥

22. (ஒவ்வொரு பிறவியிலும் மரணம் நேரிட்டால், பல தீவினைகளால் யமலோகத்திற்குச் செல்லவேண்டியிருக்கும்) அந்த மார்க்கமோ குளிர்ந்த நீர் நிலை, நிழல் ஒரு பிடிப்பு, ஆதரவு, ஒன்றுமில்லாமல், தாபத்தையே கொடுக்கும் நீண்ட பாலைவனம் போன்றது (என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன).

गच्छतो मेऽसहायस्य वर्धयन्ती महद्भयम्
अतीतापि सदैवैषा तिष्ठतीव पुरो मम ॥ २३ ॥

23. இம்மாதிரி பயங்கரமான மார்க்கத்தில் ஒரு துணையின்றி தனியே செல்லும் என்னுடைய பயத்தை விருத்தி செய்து கொண்டே யிருக்கிறது. (ஒரு பிறவி முடிந்து, அதில் செய்த பாப பலத்தை அநுபவிக்கும்போது, 'பிரகிருதி ரொம்ப பயங்கரமானது, அதை நாம் விட்டு விலகவேண்டும்' என்ற எண்ணம் வந்து, மரணத்தால் ஒரு முறை அதை நீத்தோம் என்னும் போதே, பாபத்தால் மறு பிறவிக்கு வேண்டிய சரீரத்தைத் தயாராக வைத்துக்கொண்டு பிரகிருதி நிற்கிறபடியால்) அதைத் தாண்டினாலும் தாண்டுவது என்பதில்லாமல், அது எதிரிலேயே நிற்கிறது. இவ்விதம் திரும்பித் திரும்பி பிறவி யெடுக்க வேண்டியிருக்கிறது.

गताया त्वीदृशं रूपं वर्तमानेऽपि जन्मनि ।
तयैव सुमहान्कालो गतः क्षण इवाल्पकः ॥ २४ ॥

இப்படி எத்தனையோ ஜன்மங்கள் கழிந்து, இந்த ஜன்மத்தில் இம்மாதிரி ரூபம் கிடைத்திருக்கிறது. இப்படி ஜன்மங்கள் எடுப்பத

னுலேயே எவ்வளவோ யுகங்கள் க்ஷணம் போல் கழிந்து போயிருக்கின்றன.

अलब्धसुखसंस्पर्शमकृताघौघनिष्कृति ।
विनैव हरिपादार्चामहो पश्यत एव मे ॥ २० ॥

இவ்வளவு காலமும் ஸுகத்தின் ஸ்பர்சம் கூட இல்லாமலும் செய்த பாபங்களுக்கு பச்சாத்தாபம் பிராயச்சித்தம் ஒன்றும் இல்லாமலும் அதனால் பகவானுடைய திருவடிகளில் பூஜை என்பது இல்லாமலும் கண் முன்னேயே கழிந்து போயிற்று.

किं करिष्यामि पद्योर्निपतिष्यामि कस्य नु ।
दुस्तरां दुर्दशामेतां कथयिष्यामि कस्य वा ॥ २६ ॥

ஆகையால், 'என் செய்வேன்? எவர் காலில் விழுவேன்? எவருக்கு என்னுடைய நீங்காத துர்த்தசையைச் சொல்லுவேன்? காப்பாரார்? என்று.

इति निर्विद्य तदनु धृतिमालम्ब्य सात्त्विकीम् ।
विधूय चेमं निर्वेदं सर्वकार्यविसाधकम् ॥ २७ ॥
उद्धरिष्यन्स्वमात्मानं मज्जन्तं भवसागरे ।
पुनर्निश्चिनुयादेवं स्थिरधीः स्वार्थसिद्धये ॥ २८ ॥
गतमेव गतं जन्म कानु तत्र प्रतिक्रिया ।
प्रवहत्येव हि जले सेतुः कार्यो विजानता ॥ २९ ॥
इदानीं कर्तुमेतावच्छक्यं काले गते सति ।
मयात्महितकामेन बिभ्यता भवसागरात् ॥ ३० ॥

இம்மாதிரியாக சென்ற காலமெல்லாம் வீணாகக் கழிந்ததை எண்ணி சோகித்து, அதனால் நிர்வேதம் (வெறுப்பு) அடைந்து (மனதைப் பக்குவப் படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்).

इत ऊर्ध्वमहं तावधावज्जीवं श्रियः श्रियः ।
पद्योरर्चनं कर्तुं यतमानः समाहितः ॥ ३१ ॥

இனியாவது மேல் வரும் காலமெல்லாம் ஜீவனுள்ளமட்டும் திருவுக்கும் திருவாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைப் பூஜை செய்ய வேண்டும் என்று பிரதிக்ஞை செய்துகொண்டு அதற்காக முயல்வேனாகவும். என்று (கீழ்ச் சொன்னபடி நிர்வேதம் அடைந்து அதனால் தளர்ந்து

செயலற்றவனாக ஆகாமல், மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு இழந்த காலத்திற்கும் படியெடுக்கும்படி கைங்கர்யம் செய்ய) நினைக்கவேண்டும்.

अभिगच्छन्हरिं प्रातः पश्चाद्द्रव्याणि चार्जयन् ।
अर्चयंश्च ततो देवं ततो मन्त्राञ्जपन्नपि ॥ ३२ ॥

(அவ்விதம் பூஜிப்பதற்காக) காலையில் பகவானை யடைந்து வணங்கி (அதாவது பகவதபிகமனம் செய்து), பிறகு (பூஜைக்குவேண்டும் என்ற) திரவியங்களை ஸம்பாதித்து, (உபாதானம் செய்து), அவற்றால் பிரதான கார்யமான பகவத் பூஜையைச் செய்து (இஜ்யை), பிறகு (பகவத் குணங்களை ஞாபகப் படுத்தும்) மந்திரங்களை ஜபம் செய்து (இது மற்ற இதிஹாஸ புராணங்களையும் சொன்னபடி; இது ஸ்வாத்யாயம்),

ध्यायन्नपि परं देवं कालेषूक्तेषु पञ्चसु ।
वर्तमानः सदा चैवं पाञ्चकालिकवर्त्मना ॥ ३३ ॥

பரமாத்மாவை த்யானம் செய்வது (யோகம்), அப்படி கூறிய ஐந்து காலங்களிலும் ஐந்து கார்யங்களைச் செய்து கொண்டு (பஞ்சகால பராயணனாக (पञ्चकालपरायण) இருப்பேன்.

स्वार्जितैर्गन्धपुष्पाद्यैः शुभैः शक्त्यनुरूपतः ।
आराधयन्हरिं भक्त्या गमयिष्यामि वासरान् ॥ ३४ ॥

உடம்பு நோவத்தேடி அலைந்து பெற்ற கந்தம் புஷ்பம் முதலான மங்களமான த்ரவ்யங்களைக்கொண்டு ஸர்வேச்வரனை பக்தியோடு ஆராதித்து, இனி இந்த பக்தியோடேயே என் நாட்களை கழிப்பேன்.

என்று இம்மாதிரி ஸாத்விகர்களுக்கு வரும் உறுதியை அடையவேண்டும்.

एतत्क्रियाविरोधीनि प्राचीनान्यशुभानि मे ।
कर्माण्यनन्तान्यच्छेद्यान्यनादीन्यशुचीनि च ॥ ३५ ॥

இந்த மாதிரியான ஸத்கர்மாவுக்கு தடையை யுண்டு பண்ணும் விரோதிகளான என்னுடைய பூர்வ பாப கர்மங்கள் அசுபங்களும் அசுத்தங்களுமாய் அநந்தங்களாய் இருக்கின்றன. அவை என்னால் விலக்கமுடியாதவை.

स्वयैव कृपया देवो विनाश्यास्मन्मनोरथान् ।
पूरयत्विति संप्रार्थ्य मन्त्रमेतमुदीरयेत् ॥ ३६ ॥

ஆகையால் பரமகாருணிகனான ஸர்வேச்வரன் அந்த பாப கர்மங்களை விலக்கி, என் மனோரதத்தை நிறைவேற்றி யருளவேண்டும் என்று அவன் கார்யத்தை செய்து முடித்துக்கொள்ளும் பொருட்டு அவனையே சரணமடைந்து பிரார்த்திக்கவேண்டும்.

பிறகு இம்மாதிரி தனக்கு ஞானம் வரும்படி செய்ததற்காவும் மேல் நன்மைகள் வரவேண்டிய அநுக்கிரகம் செய்யவேண்டுவதற்காகவும் ஆசார்யர்களை த்யானம் செய்து, தன்னுடைய அபிகமனம் முதலான ஆஹ்நிக கார்யங்களைச் செய்ய முயலவேண்டும். (அவை முன்னமேயே சுருங்க உரைக்கப்பட்டன.)

தேவஸ்தான பத்ரிகை

இது ஸ்ரீ ரங்கத்திலிருந்து திங்கட்கிழமை தோறும் எட்டு பக்கங்களுடன் வெளியாகும் ஒரு வாரப் பத்ரிகை. இதன் ஸம்பாதகர் ஸ்ரீமான் எஸ். பார்த்த ஸாரதி ஐயங்கார் என்பவர். இதில் பொதுவாய் தேவாலயங்களுக்கு ஸம்பந்தப் பட்ட லௌகிக வைதிக கார்யங்களின் முறைகளைப் பற்றியும் அதிகாரிகளின் நடவடிக்கைகளைப் பற்றியும் கோயில்களில் நடக்க வேண்டிய உத்ஸவங்களின் நோக்கங்கள், அவை நடபெறவேண்டிய காலம் முதலியவைகளைப் பற்றியும் தெளிவாகவும் சுருக்கமாகவும் எழுதப் பட்டிருக்கின்றன. இத்தகைய பத்ரிகை ஆஸ்திக்யம் குறைந்த இக்காலத்தில் ஆஸ்தியத்தை ஜனங்களிடை பரப்புபதற்கு மிக அவச்யமே. தத்காலம் இது இருக்கும் அளவில் எல்லா தேவாலய விஷயங்களைப் பற்றியும் சர்சை செய்ய இதில் போதுமான இட மிராதாகையால், இதின் பக்கங்களைச் சிறிது வ்ருத்தி செய்தால் மிகவும் நலமாக இருக்கும்.

நிலையறு முடலது தொடர்பி னோர்தரும்
புலையுறும் விழைவிது புன்மை புன்மையே
யுலைவறு முயிர்க்குறுந் துணைசெய் சுற்றமே
விலையறு மணியென விளங்கத் தேர்ந்தரோ. 59

மீண்டெழுந் துடையவர் சரண மேவுறப்
பூண்டரு ளவருளம் பொலியத் தோற்றுபு
காண்டகு முதலிகள் கணத்தி னேகமற்
றூண்டன் றுயில்கொளு மரங்க மெய்தினர். 60

அங்குமந் நம்பிக ளுயிர்த்த கோவிந்தர்
தங்குணம் பலதினந் தேர்ந்து தம்முளஞ்
சங்கையின் றுவப்புறத் துரியத் தன்மையைப்
பொங்குட னவர்கொடு பொலியத் தந்தனர். 61

அக்கரஞ் சிலதம தரிய பேரிடை
நிற்பன வகற்றியே நிலைவெம் பாரெனுந்
தக்கபே ரளித்துப்பின் றயங்கு நூலெலா
மொக்கவே யுணர்த்திட வுணர்ந்தொ ளிர்ந்தனர். 62

வேறு

மேலெம் முடைய வருஞ்சொரூபோ பாய புருஷார்த் தங்களெலா
மேலுந் திருமந் திரப்பொருள்கட் கிலாப் பூர்வ பக்கங்களைந்
தாலந் தளிரிற் பள்ளிகொள்வோ னவனே பரமென் றறைமறையின்
சீலம் படுசித் தாந்தமதைச் செலவே யெங்கு நிலைநிறுத்த. 63

மெய்யே பெருகும் விசிட்டாத்து விதத்தின் பரமாய் மிழற்றுமுனம்
பொய்யே பொருவுஞ் சுகற்பயந்தோன் புகலும் பொருவிற் சூத்திரக்குச்
செய்யோர் தவத்தோர் தெளிகொடுப்பச் செழும்பா டியமொன் றிழைத்தி
னையே ருளங்கொண் டதற்குறுமம் போதா யனவிர்த் தியைநசையா.[டுவா 64

வடபா லதுவுண் டெனவறியா வலமார் முதலி யாண்டானும்
நடதூ ராழ்வா னெம்பாருந் தலையா யுள்ள நல்லடியார்
புடையே போத வவணெழுந்து போத முயன்று மிடைந்ததுபின்
படைவே கண்டோ ரொருமுறையே யாய்ந்தா ரதனி னருத்தமெலாம். 65

பெற்றோ மென்றெம் பெருமானார் பிறங்குந் தருண மதிலடையா
ருற்றோர் விரகி னதைக்கவர வுலையா வுள்ள முறைபொழுதிற்
கற்றோர் கருது மாழ்வானுங் கருணைக் கடலே கவலற்க
முற்றோய்ந் துள்ள வடியனுள முழுதுங் கொண்டு பிணித்துளதால். 66

என்னா வணங்க விளையாழ்வா ரிறும்பூ தெய்தி யிடையிடையே
பின்னா வினவ வவையாவும் பிழையா திசைக்கப் பெருமிதமாய்ப்
பொன்னா டனைய வளநாடாம் பொன்னித் திருநாட் டெழின்முகமாய்
மின்னா மிளிருந் திருவரங்க மேவிப் பெருமா ளடிதொழுதார். 67

வேதப் பொருட்சங் கிரகமும்வே தாந்த சாரந் தீபமெனா
மோதற் குரிய பனுவலொடு முயருங் கீதா பாடியமும்
போதப் பொலிவார் திருப்பாடி யமுமென் றின்ன பொருவரிய
கோதற் றொளிரு நூல்களிழைத் தெமுனைத் துறைவர் குறைமுடித்தார். 68

மற்றோர் பொழுதிற் பங்குனியுத் திரமென் றோது மகமதனி
லுற்றோர் தவசிற் றிருவரங்க னுலக மாதா வுடனொளிர்ந்தே
கற்றோர் கழுமி மறைபாடத் திருமஞ் சனங்கண் டருளியுறப்
பற்றோ ரயலின் றவாரடியிற் பரிவிற் பிரபத் தியையிழைத்தார். 69

அதனைத் திவிய தம்பதிக ளகமுற் றபயந் தந்ததனைக்
குதலத் தெவருங் கொடுபிழைக்கக் கதியத் திரய மெனாநூலா
யிதமுற் றொளிர விழைத்துப்பின் னிலகும் பாடி யாதிகளாற்
கதியுய்த் திடுநல் லுபாய முணர்ந் திலகுங் கதியத் திரயத்தான். 70

ஒழுகும் புலவர்க் குயர்புருடார்த் தங்கண் முழுது மும்பர்பிரான்
பழுதிற் பாத விழுதியிடைப் பயிலும் பொழுதிற் பயின்றொழுக
வெழுதற் கரிய நித்தியமென் றிலகும் பனுவ றனையியற்றித்
தொழுதற் குரிய நடைத்தெய்வ மென்றே துதிக்கத் துலங்கினரால். 71

கூரத் தாழ்வான் றலையாய குணமா நிதிக ளுடன்வரப்பின்
பாரத் திருயாத் திரைபுரிய வனிகக் கிணையா மடியர் குழா
நேரொத் தடைய நிலவுறுமுக் கோடியிற் பொன்னி னிலவொருகுன்
றேரிற் படியிற் படர்வதென வெழுந்தெல் லோருந் தொழநடந்தார். 72

போய போய தலமெங்கும் பொருவில் வாதப் போர்புரியா
மாய மாய விதரர்மதம் மடித்துக் குடந்தை யழகர்மலை
தூய வாய புல்லாணி தொடக்கத் தொளிருந் திருப்பதிகண்
மேய மாய னடிதொழுதே மிளிருஞ் சேது மிடைந்தனரால். 73

சொன்னத் தேயீ சுராபாயீ தொடக்கத் தைந்து பாதகருந்
துன்னிக் கண்டே யுடன்செடிக டொலையத் தூய கதியிவரும்
பொன்னிற் பொலியுந் திருவணைகண் டலையார் கடலிற் புகழ்ந்தாடிப்
பின்னைத் திருமா நகரியெனப் பெருகும் பதிவா யெழுந்தனராம். 74

மாரன் மறலி யெனுமிவரே மறுக மற்ற வுலகனைத்தும்
பேரன் புடனே வழுத்துதிரு வகுளா பரணன் பெய்கழலுஞ்
சேருந் திருவிற் பொலிந்துநின்ற பரமன் செய்ய தாண்மலருஞ்
சீரின் படியே தொழுதவரின் சேர்தற் கரிய வருள்மிடைந்தார். 75

வரைந்தத் தலத்தை வழிநடவா வளமே மலிய மறைவாணர்
தெரிந்தத் திருவா ரணம்பயிலுந் தெளிவா ரோதை யனவரதம்
விரிந்தப் பொழிலுஞ் செவிடுபட வீறும் பேரார் குறுங்குடியைப்
பொருந்திப் புடைசேர் முதலிகளிற் பொய்கைப் புனலிற் குடை
செடியைக் களையு மப்பதியி னகலா தொளிருந் திருநம்பி [பொழுதே. 76

வடிவிற் பொலிந்தோர் வைணவராய் வந்தெம் பெருமா னார்மருங்கிற்
படியிற் றிருவார் பாகவத மணியோ ரந்தா மனாமுனநாண்
மிடியற் றொளிரு மிரவிகுல மேலோன் கண்ண னெனவுதித்தே. 77

அழகார் நெறியை யடைந்தொழுக வரிதிற் றிருத்தி யருளியும்பின்
பழகா ததனை மயர்ந்துபடும் பகுதிக் குழலும் பாமரரை
மழகார் முகிலின் பதமருவா மகிழப் புரியு மந்திரநுங்
குழகா ருளத்திற் குலவுமதை யெற்குங் கொடுமி னெனவிரந்தான். 78

படுவார் பீழை தனையாற்றுப் பாந்தட் கிறையினவதரிப்பா
யடியா ருய்ய வெழுமவரு மவனுக் கைந்து திருத்தமொடு
நடியா நின்ற தவனறியார் நல்கித் திருமந் திரநாமம்
படிவா யொளிரும் படிதிருவை ணவநம் பியெனப் பகர்ந்தனரால். 79

வேறு

படிமீது மும்மை யடியே யுயர்ந்து படருஞ் சினைக்க ணிழியா
வடிவில் விடுக்கு மணியந் தலத்தி லகவுஞ் சிகண்டி பலவாழ்
வடியுங் களந்தண் பொழில்சூழ் குறுங்கு டியினம்பி வந்த வழியே
தடியும் பவங்க ளவர்கண்ணு றாது தனிவிண் படர்ந்த னனரோ. 80

பொள்ளென்று கட்பு லனுறு தெழுந்த புதுமைக் கிறும்பூ தடையுங்
கள்ளந் தவிர்ந்த குருநாத ருந்தங் கழன்மன்னு வோர்க ளெவரும்
வள்ளங் கலந்த வோவாவி விண்டு வரையிற் பொலிந்த நிலயத்
துள்ளங் கெழுந்து முவணப் பதாகை யொருவன் பதந்தொ ழுதுபின். 81

திருநம்பி காள முகிலுண்ட மேனி முழுதுந் திறந்து விழியை
பருகுஞ்சு வைத்தெ ளமிழ்தென்ன நோக்கு பருவத்து முன்ன ரிடுவெண்
டிருமண் முனிந்த வொருமண்ண ளந்த திருமன்னு தற்க ணிலகப்
பெருவிம்மி தத்தி னிளையாழு வார்பொன் னடிமேல் விழுந்து பிறகும். 82

தேவாதி தேவ குறளாகி யாதி யொருவன்னு கர்ந்த திருவை
நாவானி ரந்த பகரித்து மற்று மொருவற்கு நன்கு தவினை
தீவாய கத்த னொருவன் மனைக்கு டிகழப் பிறந்து மொருவன்
கோவாழ கத்து வளர்தந்து முந்து கொடியற் படுத்தி லகுவாய். 83

நின்னைந் துயிர்க்கு நிகராய வைவர் நெடிலாடு கான நலிய
முன்னந் துரத்து முடியோனு மூல மொடுவீய வெய்ய படைகள்
பொன்னங் கரத்து மிடையா தழித்த விரகா ருயர்ந்த பொருளே
சின்னஞ் சிறுத்த வடியேனு முன்றன் செயனன்கு காண வலனே. 84

என்றே துதித்துஞ் சரணு கதிக்க தியமென்னு நூலை யிசையா
நன்றே யதிற்ற மபராத மேக னனிசெய்து கையெ னளின
நின்றே தலைக்க ணில்வக் குவித்த நிலைகண்டு நம்பி நிமலன்
பொன்றேர் மலர்க்க ணழகந்த மேனி பொலியப் பொருந்த விழியா. 85

வன்பங் கயத்தி னடிநீர் மனத்த தளமார் துழாயு முதல
வன்பின் னளிக்க விடையோ டனைத்து மாவேச மூல மதனுன்
மன்பொங் கினங்கி கரணம் புரிந்து மனமங் கழுந்த வடியார்
பின்பொங் கியேக மற்றங் கிருந்து திருகிப் படர்ந்து பிறகே. 86

திருவெண் முதற்ற பரிசார மாதி திகழுந் தலங்க ளிலகுங்
கருவண் முகிற்கு நனிமங்களாச சனமாடி நன்கு கடுகி
முருகுண் வடக்கு முகமாக வேகி மதுரைத் தலங்க டலையாய்ப்
பெருகெண் கொளற்கு மரிதா மனைத்து மடைதந்து பெட்பி னவர்பின். 87

அங்கங் கிருந்த குமதிக் குழாங்கள் வைசிந்த வென்று மடலா
னெங்கும் புகழ்ந்த கலைமாது பீட மியையப் புகுந்த பொழுதிற்
றிங்கண் முகத்தி னவனே யெதிர்ந்து திகழக் கொணர்ந்து தவிசிட்
டங்கம் பெருக்க மகிழ்விற் புகன்று முகமன்ன னேக மணவாய். 88

சாதந் துலங்க வறைதந்த பாடி யந்தன்னை யைய சவியா
ளிருகண்கள் கொண்டு விழைதந்து கண்டு மிதயங் குளிர்ந்து சிரமேற்
புரிதந் தணைந்து புகழ்சங்க ராதி யவர்போலு மன்றி யுளதே
விரிதந் திலங்க விழைதந்தி ரிந்த வியனூலை யிங்க னதனுல். 89

இதுமன்னு சீபா டியமென்று சீபா டியாகார ரென்று முமையே
நிதமெங்கு மாரும் புகழ் செய்து பாடு நிகரற்ற நாம மினியா
முதமன்ன யானு மிழைதந்த பூசை யயமா முகத்த னிவனை
யிதமன்ன நீவி ரடைகென் றளிக்க விவரும் மணந்த னரரோ. 90

மிடியன் வெறுக்கை மிதமின் றிணைந்த தெனமன்னி மீண்டு மவணின்
றடிகொண் டெழுந்து மடமே மிடைந்து மங்குள்ள வாத பரரை
முடிகண்டு வேத வமராடி வாத முடுகிச் செறிந்து வயமே
யடிகண்டி ணங்க வத்தேய மன்னை யடியா னெனச்செய் தனரோ. 91

வேறு

பின்னங் குளபெட் பறுமாற் றலர்க
ளின்னன் மைகளே வையுமாற் றுகிலார்
மன்னும் மபிசா ரமவர்க் குறுகண்
டுன்னும் வகைதோ யவியற் றினரால். 92

எறிபித் திகைமீ தெழுகந் துகமும்
மறிவுற் றவன்பற் றுடருக் குமென
வறிவற் றதையாக் கியபே தையர்பா
லுறவுற் றதுமீண் டுமொறுக் கியதே. 93

கண்டா ரதுகா வெனவெங் குரவர்
தண்டா மரைத்தாள் சரணு யடைய
விண்டே கிடவன் னதுவெங் கருணை
கொண்டா ரவர்கூர் தருமின் புறவே. 94

பேணு ரவரே வரும்பெட் புடனம்
மாணூர் குருமன் னியதொண் டரெனக்
காணூர் களுங்கண் டுகளிக் கவுறப்
பாணு றிசையன் னவர்பற் றினரே. 95

நம்பா டியகா ரர்நடந் தவணின்
றைம்பா வமுமா றிடுகங் கையினி
னம்பா வடிநண் ணியயா வரொடு
மம்பா டியகங் களிகூர்ந் தனரே. 96

சீகூர் மமுஞ்செம் புருடோத் தமமும்
மாகா முறுமன் னுசிங்காத் திரியு
மாகோ பிலமா தியயா வுமெழுந்
தேகா வடவேங் கடமெய் தினராம். 97

அம்மா மலைமீ தொளிரம் புயைமன்
செம்மா வடிசேர்ந்து முனங் குறைகூ
றம்மார்ந் திடுதொண் டமானங் கையுற
வெம்மா வளைசங் கையும்விட் டனனுல். 98

அரையன் றனதொன் னலரா டமரில்
விரைவின் னவைகொண் டெவிழுந் தவெழ
மரையின் மலர்மங் கைமணா ளன்வெறும்
வரையென் புயந்தம் மொடுவை குறவே. 99

சிவனா ரடியார் கள்செறிந் துமலை
யவிர்நம் பிமருங் கருவேங் கடவன்
னவிலெந் நயினா ரெனவே கலகந்
தவவந் கிழைதந் துகிறர்ந் தனர்தாம். 100

அமையம் மதிலங் கெழுமா ரியருங்
கமைகொண் டதுகண் டவர்தம் மைவிளித்
துமைநீ ருணரா துரையா டுதிரே
யமைவுண் டவர்பொய் யிலழுந் துவரோ. 101

எக்கா லெனுமிக் கிரிமா யவனைத்
தொக்கா வொருபூ சனைதொன் மையினீ
ரக்கான் மலரண் மியமைத் தனிரோ
தக்கா வுரைதந் திடலென் னலுமே. 102

அவர்வெஞ் சினமங் கெழவிப் பெருமாள்
சிவவை ணவசின் னமொன் றின்மையினா
லெவரும் பொதுவென் றுதொழத் தகுமா
னவிறும் மினுமொன் றிதுநா டுதிரே. 103

இக்கங் குலினிக் கடவுண் முனமே
யொக்குஞ் சிவவை ணவவொண் குறிகள்
வைக்கும் மறுவை கறைகாண் புழியெப்
பக்கம் படுசின் னமணிந் துளனே. 104

அதுவொத் தவருங் கடவுள் ளவனே
யிதுவுத் தமமென் னயதிக் கிறைவர்
முதமுற் றவைமுட் டமுனம் படிமேல்
விதமுற் றுவிளங் குறவைத் தடைவே. 105

வண்ணம் பலவீ சிவழங் குகதிர்
மண்ணும் மணிமண் டெகுயிற் றியபொற்
பண்ணுங் கதவங் கடைபத் திரமே
திண்ணம் பெறுமா றுசெறித் தனரே. 106

தாழிட் டடன்மீண் டெவருந் தமதிற்
சூழிட் டிருந்தென் முழுதுஞ் சொலிசெய்
யேழிட் டபரிக் குயவே றிரவி
கீழிட் டதிசைக் கிரிசேர் தலுமே. 107

மிகுவை ணவர்மே வருசை வர்களுந்
நகுமின் மணிநற் கதவந் திறவாப்
புகுதுட் பொலிபூ மகளா யகனை
யுகவிற் கணினுற் றறிவுற் றனரால். 108

நம்மா யனகுஞ் சிவசின் னமெலா
மம்மா முறிதந் தடிவா யடைசி
வெம்மா வளைவில் விடுவெண் மனவும்
பொன்மா புயமே ருமிசைப் பொலிய. 109

திருநாச் சியுமார் பினகந் திகழ
விரிவெங் கதிர்கோ டியெனக் குலவ
வருசை வர்கள்வா யகமும் புதையாத்
தெருளின் மனதோ டுதிரும் பினரே. 110

பின்பா டியகா ரர்பிறங் கரியை
முன்போ லெழிலா ரதனம் முதல
வன்பா கவறிந் தருள்செய் வணமே
யின்பா கவியற் றவிழைத் தனரால். 111

மலைநம் பியுமற் றவர்பெற் றியினை
யிலையெங் களுமிப் படியென் றுபல
சொலியின் னுரைசொல் லருபுத் திரரை
நிலைகொண் டிடவங் குநிறுத் தினராய். 112

இனியெங் கிலையென் னுசிறப் படைய
நனிசெய் திறைதன் னையுநல் கியிடக்
கனிகொண் மனவெம் மெதிகட் கிறையு
மனிகங் களினத் தலம்விட் டகல. 113

கச்சிப் பதியா கியகார் வணனன்
கிச்சித் தொளிரெப் பதியும் படரா
நச்சித் தொழுதப் பானல் லடியை
மெச்சிப் பினரங் கமிடைந் தனரே. 114

———

24—வது சருக்கம்

அந்தி வண்ணன் முந்தெ ளுதொ ரவுண னுக்க டும்வரந்
தந்து பின்ற னுயிர்பி ழைக்குந் தனிமை யின்றி யிரிகையில்
வந்த ளித்த சிந்து வண்ணன் மலர டிக்கண் வணங்கிலா
ரெந்த வண்ண முய்வர் பாவ மிஃது ணர்ந்து முழல்வரே. 1

இடியு மின்னு மொருதி னத்தி லிருவி சும்பி னெழிலிகள்
படிய வொன்றின் மீதி னென்று பம்பி விட்டெ ழுந்துபெய்
கடுமை கண்டு கூர நாதர் கடிதை கொண்டி ரந்திடார்
நெடிய மானி னைந்த வண்ணம் வறித கத்து வைகினர். 2

அந்த வேலை யரங்க நாத னமுது செய்ய வழங்குறுஞ்
சந்த மான சன்னி தித்தி ருச்சி னத்தி னின்னிசை
கந்த வார்க ருங்கு ழற்கண் கயல னைய தேவிகேட்
டெந்த நாதன் பசித்திருக்க வெம்ம ரங்க னுண்பனே. 3

எனநி னைக்க வெழில ரங்க னிதய மிக்கி ரங்குறுத்
தனத யின்ற சேட மாய தக்க வோத னந்தனை
முனம வர்க்க ளிக்க வென்று கருணை முந்த மொழிதர
வனக வுத்த மநம்பி யும்ம வைகண் முற்றுஞ் சிரங்கொளா. 4

கூர நாதர் வளவி லேகிக் கூர நெய்பெ ருகுமக்
கார நாறு மடிசி லந்தக் கலைரு ருக்க ளித்திது
தார நாறு குல்லை யைய தனிய ரங்க னுணையா
னீர நாவி னீவி ருண்ண நேர்ந்த தென்று நிகழ்த்தினர். 5

அடிய னென்ன தவமி ழைத்த தந்த நாளி லென்றவர்
முடியி னுன்வ கித்து முந்து முதமொ டந்த மூரலைக்
கொடிய னுட னக்கு மீந்து கோவிந் தாவெ னப்புகன்
றடியி னுன ளந்த வைய னருளை யுன்னி யயின்றனர். 6

அந்த வன்ன மேய கட்டின் மைந்த ராய மைவுற
விந்து மாமு கத்த தேவி யெழில்க ருப்ப மெய்தியீ
ரைந்து திங்க ளகன்ற பின்னை மாத வத்தி னனுடநாண்
மைந்தர் மன்னு மிருவர் தம்மை மற்று யிர்த்தெ ளிர்ந்தனள். 7

அன்ன வாக னற்ப யந்த வரங்க நாத னருளினன்
மன்னு கூர மகிப ருக்கு மகரு தித்த தறிவுறு
மின்னு பாடி யம்பு ரிந்த மிகுகு ணத்த ரெழுந்தவட்
பொன்னி னன்ன பொலிவ மைந்த புத்தி ரர்க்கண் டருளியே. 8

முந்து தித்த மைந்த னுக்கு முன்னி யெம்பார் மூலமா
நந்து றற்ப ராச பட்ட ரென்னு நாம நல்கியே
சந்த யாமு னேயர் தம்மி ரண்ட னுட்க ருத்தையு
மிந்த வாறு முற்றி மற்று மிருத யங்கு ளிர்ந்தரோ. 9

மற்ற மைந்த னுக்கு நல்வி யாச பட்ட ரெனவளித்
துற்ற யாவு மூவரை யேயு ளுற்று வானு ரைத்திடப்
பெற்ற நாளி னும்ம லர்ச்சி பெருகு மாறு பெற்றவர்க்
குற்ற வேலை யுள்ளி முற்று மொளிரும் வண்ண மூட்டினர். 10

இப்ப ராச பட்ட ரிங்கு ணர்ந்தி டாத தின்றெனத்
தப்பு றாத தன்மை யாளர் தாமு வப்ப யாவையுங்
கைப்பு றாது கற்றி லங்கு மவர் கனத்தை யதியிறை
மெய்ப்ப ராவி யருக ழைத்து மேம்ப டப்பு கலுவார். 11

ஏத்து நற்பு லம்ப டைத்து மேத மற்ற சிந்தையார்
கோத்தி ரைக்க னுய்யும் வண்ண மதுப ரப்புங் குணமிகாப்
பூத்து மின்பு றத்த ழைத்தும் பொருந்து மின்ப லன்கொடா
தூர்த்த லத்தி னுள்ளி ருக்கும் பூருகத்தை யொப்பரே. 12

பணிப திக்குஞ் சிரம சைக்கும் பான்மையாய கல்வியின்
மணிவ ணற்கு மன்னு நாம மாயிரத்து மகிமையை
யணிபெ றக்கொண் டெய்து மாறோர் பாடியத்தை யாற்றுமின்
மணிலெ வர்க்கு மன்னு மாமை யருளினென்று சாற்றினர். 13

குருமொ ழிக்கொர் மறுவு றாத கோள மர்ந்த பட்டரத்
திருமொ ழிக்கி ணங்கி யாருந் தெருண்டு வக்கு மாறொரு
மரும லர்ப்பொன் மன்னு மார்பன் மகிழு பாடி யம்வனைந்
திருமை முற்று மீயு மந்த யதிப திக்க ணிட்டனர். 14

இட்ட பாடி யந்த னைத்த மிருக ணுர வுளமுணர்ந்
திட்ட மாயி லங்கல் கண்டு மிதுமு னுய் பாடியம்
வட்ட வர்க டற்கு ளாய வைய கத்தி லிதுவுமேம்
பட்ட காலக் கேப கூடம் படிக வென்று பகர்ந்தனர். 15

வேறு

கோணை யார்மதக் குறும்பரின் குலங்களைந் தடலா
ராணை யானுயர்த் தியவயத் துகிலென வயங்குங்
காண யாவருந் தண்டமூன் றணைதரு கரத்தெம்
பாண யாழினர்ப் பதந்தொழும் யதிகளின் பதியே. 16

மற்று மோர்பகன் மதுவழி மகிழ்மனத் தொடையார்
நற்ற வன்றிரு வாய்மொழி தனைமன நாடிப்
பொற்ற தந்திரு மடத்தினு ளுலாவரு போழ்திற்
கற்ற நங்குரு கைப்பிரான் பிளானங்கு கழூமி. 17

மாழை யால்வனை மணிபுனை கவாடம திடையே
தாழை வாங்குகோ னுழைதரு புழைவழித் தமகண்
வீழ நோக்கியவ் விமலனு ரபிநயங் குறியா
யாழி னேர்திரு வாய்மொழி யிதுவென வறிந்தார். 18

இங்கு மாலிருஞ் சோலைமா மலையென்றே னென்னும்
பொங்கு பாசுரப் பொருளனு பவங்கொலோ வென்னத்
தங்க ருத்தினு ளடங்குறுத் தனிமதர் வெய்தி
யெங்க ருத்தினுக் கியைந்தபிள் ளான்கொலோ வென்றார். 19

என்ன வாரிய ரிவருமா மடியனு னென்னப்
பொன்னி னற்கவா டம்பொருக் கெனவவர் போக்கிப்
பின்னை யத்திருப் பிளான்றனை யெடுத்தா மணையாச்
சென்னி முத்தமிட் டெழிலெலாஞ் சிறக்கணித் தன்றே. 20

பெரிய நம்பிமுன் னுகிய முதலிகள் பிறங்கு
மரிய கோட்டியி லற்புத மதுசெல வறையாத்
தெரிய யாவருங் கேண்மினித் திருவுளார் சரிதம்
பரிய பாடியா திகள்வயிற் பகாருந் திறமே. 21

இன்ற மிழ்ப்பிர பந்தம திடைவள ராற்ற
னின்ற பாகவ தர்வயி னிகழ்தரு நேய
மொன்று நல்லனுட் டானம துழையறு வூக்க
மென்ற னின்னபி நயக்குறிப் புணர்ந்தநல் லீடும். 22

ஆய வித்தகை யடைபவு மறிந்திடு மளவி
னேய மாமலை நம்பிமுன் னியமனப் படியே
யேயு நம்பெருங் கடைக்கணிப் பிவரிலக் கென்ன
வாயு மப்பெரு முதலிகள் வயங்குபே ரவையில். 23

ஞான புத்திர ரிவரென நயந்தடைந் தருளி
வான நற்குரு கைப்பிரான் பிளானென வழங்கும்
மான மாறன தெழிற்பெய ரளித்தன ரொருமுன்
றான யாமுனு ரியர்கருத் தமைவுற விழைத்தார். 24

சில்ல நாள்கள்பின் செலவுற யதிகளின் செம்மன்
மெல்ல மீறிய கலிதனின் மிழற்றரு மாறன்
சொல்லி மின்றிரு வாய்மொழி சுருதியின் பொருளைப்
புல்ல லின்றயற் புரைபடும் பொருளெலாம் புகல்வார். 25

நாம தன்முன நலம்படு மோருரை யதற்குக்
காமு றும்வண முனுற்றுத றகுமெனக் கருதா
வாம மார்குரு கைப்பிரான் பிள்ளானை வருவித்
தேம மார்வரெ ழின்முக நோக்கியங் கிசைப்பார். 26

தேனை யன்னசெந் தமிழ்மறை திருமந்தி ரமுத
லான மன்னுவே தாந்தமா மெய்ந்நெறி யடைய
வான நாடிழந் தொளிர்தரு வகுளபூ டணன்பா
லேனை யாவரும் வியப்புற வெளிதினிற் பயின்று. 27

அவையெ லாமிடை யறுதலிற் குருபரம் பரையா
னவையு றுவண நலமுற நனிநிலை நாட்டுஞ்
செவை கொளுதமா முனிகளின் செழுங்குலத் துதித்த
சுவையி னும்பெருந் தொழுனையந் துறைவரா னையினை. 28

நிறைவு றப்புரிந் தொழுகிய திருமலை நம்பி
பொறையு யிர்த்தசெம் புதல்வராய்ப் பொலிந்திடு கையினு
மறையி னற்றமி ழியல்பினுன் மகிமையுற் றதினு
மறைது நுந்தமக் கொருசெய லயர்தாற் கீங்கே. 29

சரி ரண்டென விலகுமா யிரந்தமிழ் மறையு
ளேரி டுந்திரு வாய்மொழிக் கியையுமோ ருரைநீர்
சீரு றும்புரா ணங்களுக் கிரத்தினக் கெனவே
யேரி னுற்றுகா றுயிர்ப் படியென வென்றார். 30

வேறு

ஆரியரின் றிருவாணை யாமெனவஞ்
சிரம்வகித்த வவரங் குன்னு
நேரியசெந் திருமந்தி ரார்த்தமென
நிகழ்தருசூத் திரவார்த் தத்தைப்
பாரினர்கள் கூட்டுண்ணப் பைந்தமிழிற்
பரகால னருளும் பண்பா
னேருமதன் பாடியத்திற் குடையவர்செய்
மங்களமே யிதற்கிங் கொன்றும். 31

எனவிதர மங்களமொன் றியற்றகிலா
ரேன்றதையே குருவின் பாத
மனமருவி மண்ணகமும் விண்ணகமு
மகிழுவண மியற்றி யொன்றைக்
கனமருவு முடையவரின் றிருமுன்னர்க்
கழல்பணிந்து காட்டக் கண்டு
நனிநகையி னலஞ்செறியு நம்மெமுனைத்
துறைவரதா ணையினுன் முன்னம். 32

திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளா னெனுநாமந்
திகழ்தரவே நமக்குத் தந்த
துருகிளறப் பலித்ததிதற் குயர்பகவத்
விடயமென வுரைக்கும் பேராந்
திருக்கிளர யாமியற்றுந் தெள்ளரும்பா
டியத்துடனே காலக் கேபத்
திருக்கவினி யிஃதுமென விசைத்தருளி
யெவருமுய விதயங் கொண்டார். 33

பெரியநம்பி மலைநம்பி முன்னுய
பெரியவரிப் பெற்றிக் குள்ளம்
பெரிதுவந்து கொண்டாடப் பின்வடுக
நம்பியதன் பொருள்கண் முற்று
மருவியுள மெதிராச விபவத்திற்
சுருக்கமுடன் மணக்கச் செய்தா
ரரியவதன் சுவையுணரா வகமொழியப்
பேரின்ப மடையா ராரோ. 34

பின்புதிருக் கோட்டிநகர்ப் பெருகுநம்பி
திருமாலை யாண்டா னின்னோர்
மன்பெரிய திருநாட்டுக் கெழுந்தனரென்
றுடையவரு மறுகக் கேளா
வன்பினெழின் மனமுருகிச் சுண்ணப்ரி
பாலனமு மயர்ந்த பின்னர்
பொன்புரையுந் திருவரங்கப் பெருமாளென்
னரையருமப் பதமே புக்கார். 35

அச்செஞ்சொன் முனிவருக்கும் பௌத்திரராஞ்
சொட்டையம்மா ளழகார் கையா
னுச்சங்கொள் சரமகயிங் கரியமதை
யொருபுரையு மருவா தாற்றி
யச்சங்கொண் டயன்மதஞ்சொல் வாதியராங்
கரிகுலங்க ளழுங்க நல்லோர்
நச்சுங்கே சரியெனவே நாரணனுர்
புகழ்பெருக நனிவீ றுற்றார். 36

எம்பெருமா னாரிய விபவமெலா
மிதாமதப் புலவர் காணு
வெம்பியுள நன்னெறியே வாதமெனும்
வெஞ்சமரம் விளைத்து வெல்லு
மொய்ம்பிலரா யழுக்காற்றின் மூழ்கியொரு
விரகுணர்ந்து முழவுத் தோளி
னம்புவியைப் பரித்திடுமோ ரபயனுழை
யணுகியவற் குபதே சித்தே. 37

சைவத்திற் பற்றதிகஞ் சமைந்திடவே
யறிவூட்டச் சழக்க னன்னு
னுய்வித்தை யுணரானுய் முன்னமொரு
தென்னவன்பொற் கிழியி னொட்டஞ்
செய்வித்துச் சரதமுணர்ந் துய்ந்ததுவுஞ்
சிறிதோரான் சிவத்தெல் லோருங்
கைவைத்துக் கலந்துறவே காசினியின்
வலிமைசெயக் கருதி னுனல். 38

நன்றுசிவாத் பரதரமே நாத்தியெனு
முறியொன்றை வரைந்து நல்கி
நின்றதிரு வைணவரே தலையாகி
நிலவறிஞ ருலகில் யாரு
மொன்றுமிது வெனவுவந்து கையொப்ப
மிட்டவர்க்கே யுயிர்மே லாசை
யென்றுசொலி விடுக்கவதை யெங்கெங்குங்
கண்டவர்க ளிறும்பூ தெய்தி. 39

பொருள்வேட்கை கொண்டுசிலர் புந்திகலங்
கிச்சிலர்கள் வெருவிற் பல்லோ
ருருளாழிப் புரவலன்பா லுறுகண்ணோட்
டப்பிணிப்புண் டுழன்றுஞ் சில்லோர்
மருளாவின் னனபலவாற் றானதனின்
மன்னுறுகை யொப்பந் தந்தா
ரிருளாரு மிதயத்தா னாலூரா
னென்பவன்கண் டதன்பின் மாதோ. 40

திரையாகிக் கடலுடுக்கை திகழவனிக்
கிழத்திதனைப் பொதுவொன் றின்றி
வரையாரும் புயவலியி னுகாந்தொழுகும்
வயவேந்தே வையத் திந்த
விரையாரு மோலைதனில் விழுப்பமுள
வுடையவரை விலகி மற்ற
நிறையாருங் கலைஞர்களின் கையெழுத்து
நிகழிலெனை நிகழா தென்னே. 41

அம்முனைவ ரொருப்படினம் மரன்மதமே
யன்றியயன் மதமொன் றின்றாந்
தெம்முனையின் மறலியெனத் திகழ்தருவை
வேலவேன்த் தெரிக்க வன்னா
னிம்மெனுமுன் படர்ந்தவரைக் கொணர்திரென
விறுமாப்பிற் சில்லரைத் தூண்ட
வெம்மையொடு மவர்வருமுன் விழுப்பமுறு
நடாதூராழ் வானுங் கண்டே. 42

நீராடப் போந்தவரந் நித்தியகன்
மம்புரியார் முனைவின் மீண்டு
சீராரு முடையவருக் கதுமொழியச்
செவியுறுமச் சிறப்பின் மிக்கா
ரோரும் பாகினேய ரென்பவரு
நீரன்றோ வெனக்கொண் டாடிக்
காராருங் கடல்வண்ணா விக்கடியி
னிழைப்பதுநீ கருதா யென்றார். 43

வேறு

கூரத் தாழ்வா னங்கவர் பாதந் தொழுதேபின்
வீரத் தந்த வேலரை யன்ப டிறசூழ்வோ
னேரத் தேவ ரீரவ ணேக னிகரன்றே
சேரச் செல்வல் யானென வூக்கஞ் செறிதிந்தே. 44

ஏரா ரெம்பூ தூரவர் செங்கே ழுடையாதி
நேரா வாருந் நேடரு நீத்தா ரெனமின்னிச்
சீரா ரும்பேர் நம்பிமு தற்சிற் சிலர்போதப்
பாராண் மன்ன னின்பட ரோடும் படர்குற்றார். 45

மற்றும் பூதூர் மாண்பினர் சோத ரியின்மைந்தர்
கொற்றங் கூறும் புந்திந டாதூ ரெழிலாழ்வான்
சுற்றங் கூருஞ் சொன்முத லியாண்டா னெழுவாயா
யுற்றங் குள்ளா ருள்ளின ரன்னா னடிபோற்றா. 46

இங்கே யையே யின்னினி நியி ரிருக்கொண்ணா
தெங்கே யேனு மேகுத றக்க தெனவாழ்வார்க்
கங்கே செய்ய வந்துகி னீக்கி வெளைசாத்திப்
பொங்கே பூக்கும் மேலெழி னாட்டிற் கொடுபோனார். 47

போயங் கேயோர் பொங்கடி பல்ல வடர்ந்தெங்கும்
மேயுங் கானஞ் சூழ்தர விண்ணின் முடிபல்ல
தோயும் மள்ள ரேனு மருளுந் தொடர்வெற்பின்
பாயுந் தாளின் மன்னினர் மன்னும் பருவத்தில். 48

மண்ணா ராழி மாக மனைத்து மலிந்தென்னக்
கண்ணா ரம்பு தம்பல கண்ணா யிரனேவப்
பண்ணா ராயர் பாடியி னன்று பொழிந்தன்ன
வெண்ணா வன்னா ரெண்ணி நடுங்கச் சொரிந்திட்ட. 49

ஆடும் போர்முன் னார்க்கு முரச மெனவார்த்துப்
போடும் வீரர் வாணனி போழ்ந்த நெடும்புண்ணி
னோடும் வேழத் தோளியின் மின்னி யுலகெங்கும்
மூடும் வெள்ளம் முந்துற மேகம் பொழிந்தன்றே. 50

நம்பூ தூரார் நண்ணுந ரோடு நனைந்தங்கம்
வெம்பா வந்த வெங்குளி ரானே விதிருண்டு
பம்பும் பூரு கத்தடி யொன்றிப் பசிநோயு
நம்புந் தொண்டர் தம்மையு டற்ற நலிந்தாரால். 51

அந்தச் சார லொன்றியு றைந்த வடல்வேடர்
சந்தச் சீட ரின்மலை நல்லான் றனக்கென்று
மிந்தச் சேயா ரெம்பெரு மானா ரெனவுன்னா
வந்தத் தூயார் வண்பத நாடி வணங்கிப்பின். 52

மன்னே செலவ மன்னிய ஞான மலைவேடர்
முன்னே தான முன்னிய ளிக்கக் கொடுவந்த
பொன்னேர் கூறை யொவ்வொரு வர்க்கும் புதிதீந்து
பின்னே சீதப் பீழைய கற்று மெரிமூட்டி. 53

தேனும் மேனற் றீங்கதிர் மாவுந் திரளாக
வானும் பாடும் வண்புக ழாளர் முனம்வைத்துக்
கானம் வாழுங் கானவ ராய வடியேம்பொன்
மானுற நல்லான் சக்கர வர்த்தி மகிழ்தொண்டர். 54

ஆசொன் றின்றே யிங்கிது நீவி ரயின்றெம்மை
மாசொன் றின்றி மன்னுயி ருய்யும் வணஞ்செய்வீ
ரேசின் முன்ன மெங்குல மாத ரிடுமூணை
நேசங் கொண்டே நேர்ந்தன னன்றோ நெடுமாலும். 55

பூவே லுந்தம் பொற்பத மேயெம் புகலென்றெந்
தேவே நீவி ரென்றவர் தேமா மலர்ப்பாத
மேவா வீழ மேயினர் நீடுங் களியன்னார்
பூவா வின்னம் பொன்முறு வற்செங் கடைநோக்கால். 56

கண்டே வேடர்க் கின்மொழி கன்ன லெனவீந்து
கொண்டே யந்தக் கோதறு மாவு நறுந்தேனும்
பண்டே போலத் தம்வர தற்குப் படைத்துப்பின்
னுண்டே யாரு முண்டபின் வேடர்க் குவந்திட்டார். 57

வேறு

தம்பக ணோர்ந்து கானிற் றகுவிருந் திழைத்த மாக்க
ளும்பரு முணர்தற் கெட்டா வுயர்கதி முறையி னொன்ற
நம்பெரும் பூதூ ராரு நனியுவந் தளித்துத் தன்மம்
பம்பிய வுறுதி சில்ல பகர்ந்தனர் பரிவின் மாதோ. 58

வானுறு படரு நல்லா னெனும்புயல் வளருங் கானுந்
தேனுக வெமக்குப் பெய்து திகழ்ந்ததென் றிருளிப் போற்றிப்
பூநாறு முழையிற் சிங்கம் பொருப்பிடை முழங்கு மோதை
கானுற்றங் கரையி னன்று நிசிதனைக் கழித்தா ரன்றே. 59

இளங்குழந்தை முதல் கிழவரீறாக
சரீரம் திடமாகவும் புஷ்டியாகவும் இருக்க விரும்பினால்

ஆயுஷ்ய ரஸாயனம்

ஒன்றே அவர்களுக்கு இன்றியமையாதது.
சுவையில் தேனினும் இனிது.

வைத்தியரத்தினம் பண்டித எம். துரைஸ்வாமி ஐயங்கார்,
ஆயுர்வேத பூஷணம் ஆயுர் வேதாசார்ய அவர்களால் தயார்செய்யப்பட்டது.

சாஸ்த்திர தத்துவப்படி ஒவ்வொரு தாதுவின் போஷணைக்கும் இன்றியமையாத பொறுக்கி யெடுத்த சரக்குகளான அச்வகந்தி, பார்ங்கி, முஸலீ கந்தம், அயக்காந்த பஸ்மம், சிலாஜது, பஞ்சமூலங்கள் முதலியவற்றின் ஸத்துவங்களைக்கொண்டு தயார் செய்யப்பட்டது.

நூற்றுக்கணக்கான வைத்தியர்களால் புகழப்பெற்றது. தவறாமல் குணம் செய்வது. இருபது வருஷங்களுக்கு மேலாக ஆயிரக்கணக்கான ரோகிகளுக்குக் கொடுத்து எவ்வித பலஹீனத்தையும் சொஸ்தம் செய்யக் கூடியதென்று விசேஷ அனுபவத்தின்பேரில் இவ்விதம் விளம்பரம் செய்யப்படுகிறது. ஆயுஷ்ய ரஸாயனம் இரத்த விருத்தி செய்யும். ஆகவே ஜ்வரம் முதலிய பல வியாதிகளாலுண்டாகும் இரத்தக்குறைவு, சர்மவியாதிகள், கில்வாயு, இளைப்பு முதலியவை இதனால் தீரும். மூளையையும், நரம்புகளையும், தசைகளையும் பலப்படுத்தும். இருதயத்துக்கு வன்மை யுண்டாக்கும். ஸகல தாதுக்களையும் புஷ்டியுள்ளதாகச் செய்யும். க்ஷயரோகத்தில் மிக்க உபயோகமானது. இளைத்துப்போயுள்ள குழந்தைகளுக்கு உண்மையில் இது அமுதம் போன்றது. சுமார் 48 வேளைக்குப் போதுமான புட்டி 1க்கு ரூ. 3-4-0.

வேறு ஔஷதங்களுக்கு ஜாபிதா தேவையானால் அனுப்பப்படும்.
வியாபாரிகளுக்கும் வைத்தியர்களுக்கும் விசேஷ கமிஷன்.

சார்ங்கதர ஸம்ஹிதையிற் கூறியுள்ள பெரும்பான்மையான ஔஷதங்களும் ஆர்யன் பார்மஸியில் கிடைக்கும்.

ஆர்யன் பார்மஸி,
11, ஆதியப்ப முதலித் தெரு,
வேப்பேரி, மதராஸ்

Registered No. M. 916.

சீரும் சிறப்பும் செழித்துப் பெருமையாய் வாழ
அழகிய ஆபரணங்களை அணிவது அவசியம்.
ஆபரணங்களுக்கெல்லாம் அரசனுயிருப்பது

வைர நகையே.

ஸ்ரீமைக் கமலங்களைச் செம்மையாகத் தேடியணிபவரிடம் ஸ்ரீதேவி தானே வந்து தாண்டவமாடுவள். இது விளம்பரக் கட்டுரையென்று வீணில் நினைத்துவிடாதீர்கள். வைரம் முதலிய இரத்தினங்களின் அருமை பெருமைகளைப் பகுத்தறிந்த பண்டைக் காலத்திய பண்டிதோத்தமர்கள் நிர்ணயித்து நிரூபித்துள்ள வசனங்களையும் வாசித்துப் பாருங்கள்.

षड्भिर्वाष्टभिरस्रैर्यत् बहुभिर्वा समन्वितम् ।
अम्बुदेन्द्रधनुर्वारितरं वज्रं प्रशस्यते ॥
वज्रस्य सर्वदा तादृग्गुणयुक्तस्य धारणम् ।
शोभाकरं श्रेयसां च साधकं दोषघातकम् ॥

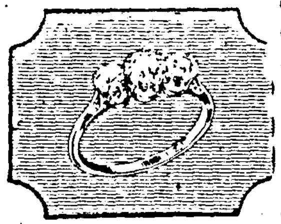

" ஆறு பட்டைகள், எட்டு பட்டைகள், அநேகம் பட்டைகள் உள்ள வைரங்கள் குணத்தில் ஒன்றுக்குமேல் ஒன்று உயர்ந்தவை. நீர்கொண்ட மேகத்தில் தோன்றும் இந்திர தனுஸ்ஸுக்கு ஒப்பானநிறங்களோடுகூடி நிரம்ப நீரோட்டமுடைய வைரக்கல் வெகுப் பிரசஸ்தமானது. அவ்வாறு உயர்குணமுள்ள வைரத்தை எப்பொழுதும் அணிவதால் அழகும் ஒளியும் ஓங்கி வளரும்; சீரும் சிறப்பும் செழிக்கும்; பீடையும் பிணிகளும் பற்றறவே ஒழியும்."

உத்தம குணம் பொருந்திய வைரங்களை அணிபவனுக்கு அவ்வித அழகையும் ஐச்வர்யத்தையும் அளித்திடுமென்பதை ஆற அமர யோசித்து அவ்வித வைரங்களை வாங்கியணிய முயலவேண்டும். அவ்வகை வைர நகைகளை நாகரிகமான மோஸ்தரில் நன்றாகச் செய்து நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாய் பெரும் வியாபாரம் செய்பவர் ஸூராஜ்மல் கம்பெனியாரே.

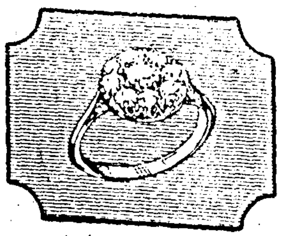

SURAJMAL'S
The Jewellers
313 ESPLANADE, MADRAS.

Printed by Kabeer Printing Works, Triplicane, and Published by Vankipuram S. Vasudevachariar, for Sri Vaishnava Siddhanta Prachara Sabha, Ltd., Madras

SRI VEDANTA DIPIKA

Vol. 25] MARCH 1937 [Part 9

ஸ்ரீ
வேதாந்த தீபிகை

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ப்ரசார ஸபையாரால்
ப்ரசுரிக்கப்படும் மாதத் தமிழ்ப் பத்ரிகை.

தாது ௵ மாசி ௴

பத்ராதிபர்:

வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார்

CONDUCTED BY
Sri Vaishnava Siddhanta Prachara Sabha, Ltd.,
VANI VILAS 4-5, BADRIAH GARDEN ST., PARK TOWN, MADRAS.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ப்ரசார ஸபை, லிமிடெட்.

ரிஜிஸ்டர்டு ஆபீஸ்:—வாணி விலாஸ், 4-5 பத்திரய்ய தோட்டத் தெரு, பார்க் டவுன், மதறாஸ்.

விளம்பரம்

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகையின் சந்தாதாரர்களுக்கும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் பங்குதாரர்களுக்கும் இது மூலம் அறிவிப்ப தென்னவென்றல்:-- தீபிகைக்குச் சந்தாதாரர்களிடமிருந்து சேரவேண்டிய சந்தாத் தொகைகளை வசூலிப்பதற்காக ஏற்பட்டிருந்த ஏஜண்டுகளை யெல்லாம் ஸபையார் நிறுத்திவிட்டார்கள். இனி எல்லாச் சந்தாதாரர்களும், ஸபையின் பங்குதாரர்களும் சந்தாத் தொகைகளையும், பங்குத் தொகைகளையும் நேராகச் சபையின் (ரேஜிஸ்தர் செய்யப் பட்டுள்ள) கார்யாலயத்திற்கே அனுப்பிவிட வேண்டுமே யன்றி, வேறு எவரிடமும் செலுத்தலாகாது.

நம் தீபிகையின் வருஷம் முடிவு பெறுகிறதாகையால் நம் சந்தாதாரர்கள் அனைவரும் இதுவரையில் பாக்கியுள்ள சந்தாத் தொகைகளையும், பிரக்ருத வருஷத்திற்குச் செலுத்தவேண்டிய தொகைகளையும் தாமதமில்லாமல் மேல்கண்ட கார்யாலய விலாஸத்துக்கு அனுப்பி, வி. பி. அனுப்பும் செலவைத் தவிர்க்கவேண்டுமாய் கோருகிறோம்.

T. Rajagopalachari.

ஜெனரல் செக்ரிடரி.

अमृतांजनम्

அம்ருதாஞ்சனம்

உண்மையில் அம்ருதம் போன்றது. இப்பெயர் அகரத்தில் ஆரம்பிப்பதால் இது அகில மங்களமும் அளிக்கக் கூடியது என்று அடியில் கூறும் ப்ராசீன முது மொழி கூறுகிறது.

"अ इति भगवतो वाचकमकारं
प्रयुञ्जानेन किं नाम मङ्गलं न कृतम् ।"
" अकारोपक्रमश्चास्मिन्मङ्गलत्वाभिसन्धितः ।"

தலைவலி, ஜலதோஷம், சுளுக்கு முதலான சகல நோய்களையும் தீர்க்கவல்ல ப்ரஸித்தமான லேபனம்—

அம்ருதாஞ்சனம் லிமிடெட்

பம்பாய், மதராஸ், கல்கத்தா.

ஸ்ரீ:

ஶ்ரியை நம:

த்ரீஶ்ரவநகஉநம் தஉாவுவணம்
ரவிகர ஹளரவரா உரம் உயாநெ ।
வவாரஐககாஶாவ்ருதாநநாவெஜ
விஜயவஸவெ ரதிரஷ்டா ஜெஉநவஉா ॥

விஷய ஸூசிகை

1.	திருப்பதி வ்யாஜ்யம்—தீர்மானம் [ஸ்ரீ. உப. பரவஸ்து. ஸ்ரீநிவாஸதாஸன்]	409
2.	ஆதி காவ்யமும் ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸையும் [ஸ்ரீ. உப. டி. சுந்தராசாரியர், சீயாழி]	411
3.	ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் முற்றும் ப்ரமாணமே [ஸ்ரீ. உப. திருக்கோட்டியூர் ராமாநுஜதாஸன்]	416
4.	ப்ருஹ்ம விசாராதிகார நிர்ணயம் [ஸ்ரீ. உப. மதுராந்தகம் தி. ஈ. வீரராகவாசார்யர்.]	420
5.	வரதராஜ பஞ்சாசத் [ஸ்ரீ. உப. ஏ. வி. கோபாலாசார்யர்]	427
6.	தினசர்யை [ஸ்ரீ. ஸ்ரீ.]	432
7.	அடியார் திருவடிப் பொடி [ஸ்ரீ. உப. வி. ராஜகோபால சர்மா]	440
8.	ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவம் [ஸ்ரீ. உப. வாஸுதேவாசார்யர், மாம்பலம்]	125—132
9.	திவ்விய சூரி சரிதம் [வங்கீபுரம் கோ. ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீனிவாஸாசார்யர்]	329—344

குறிப்பு:—ஸமஸ்த விஷயங்களுக்கும் சபையின் ரிஜிஸ்டர்ட் ஆபீஸின் விலாஸத்தைக் கவனிக்கவேணும்.

T. Rajagopalachari,
General Secretary.

ஸ்ரீ:

திருப்பதி வ்யாஜ்யம்—தீர்மானம்

[ஸ்ரீ. உப. பரவஸ்து. ஸ்ரீநிவாஸதாஸன்]

ஸ்ரீமத் பகவத் ராமாநுஜன் திருவடிகளான மஹான்கள் திருவடிகளில் விநயத்துடன் செய்யும் விக்ஞாபனம். நிர்மத்ஸரரான நிரூபகர்காள்! நம் தென்னிந்தியாவில் ஸ்வயம் வ்யக்தம் முதலான பிரிவுள்ள பல திவ்ய தேசங்கள் உள. நாஸ்திக்யம் மிகுந்த இக் காலத்தில் இந்த க்ஷேத்திரங்களில்லாவிடில் ஈச்வப்ர்ஸ்தாவமே போய்விடும். ஆகையால் இக் கலியுகத்தில் அநேக ஆலயங்கள் கிராமந்தோறும் இருப்பதை இப்போதும் பார்க்கிறோம். இவைகள் விஷ்ணு க்ஷேத்திரங்கள் என்றும் சிவக்ஷேத்திரங்கள் என்றும் இருவகைப்படும். ஆரம்ப காலத்தில் இவைகள் சில போட்டியின் பேரில் ஏற்பட்டிருப்பினும் பிற்காலத்தில் முரண் சிறிது மின்றி அந்தந்த ஆகமப்படி பூஜோத்ஸவாதிகள் சைவ வைஷ்ணவர்களால் நடத்தப்பட்டுவருகின்றன. இப்படியிருக்க வைஷ்ணவரில் தென் கலை, வடகலை யென்னுமிரு பிரிவினர்களும் தங்கள் தங்களுக்கு செல்வாக்குள்ள விடங்களில் ஆலயங்களை வியாபித்துக்கொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் ஒருவராலும் சமாதானம் பண்ண முடியாத நிலையில் கட்டுப்பாடான தீர்த்தம், மாலை துடக்கம். பாத்திரம் முதலியவையைப் பற்றிய கலஹங்களால் சீமை அப்பீல் வரையில் வியாஜ்ஜியங்களை நடத்தி யாரேனுமொருவருக்கு அனுகூலமும் பிறற்குப் பிரதி கூலமுமான தீர்மானம் பெறுகின்றார்கள். இதற்குள்ளாக இரண்டு மூன்று தலை முறைகளாகி விடுகின்றன. இவைகளால் பல குடும்பங்கள் சொத்தை யிழந்து பரிதவிக்கின்றன. சிலர் அனுகூலங்களான முடிவைப் பெற்றும் அதை நிறைவேற்றுவதற்குப் பொருளில்லாமல் நிற்பதையும் பார்க்கின்றோம். இதில் முக்கியமாக ஸ்ரீ வைஷ்ணவப் பிராமணர்களே பிரதானமாயிருந்து வ்யவகாரங்களை நடத்துகின்றார்கள். இவர்களுக்கு பிராமணரல்லாதவரான பிரபுக்கள் உதவி செய்ய பல மூலதனங்களையும் ஏற்படுத்தி யுள்ளார்கள். ஆனால் வட கலையாரில் இந்தத் திட்டம் மிகக் குறைந்தது அல்லது இல்லை யென்றே சொல்லலாம். ஆயினும் இவர்களும் பின் வாங்குவதில்லை. இவர்களில் ஆயிரக் கணக்காகவும் லக்ஷக் கணக்காகவும் செலவழிக்க முன் வந்தவரும் சிலருண்டு. இந்நிலையில் இப்போது 30 வருஷமாக நடந்து வந்த திருப்பதி திருவேங்கட முடையான் ஸந்நிதியைப் பற்றிய வ்யவகாரம் ஒரு முடிவிற்கு வந்ததென சந்தோஷிக்கிறோம். இதில் ஸ்வயம் பிரயோஜநமாகவே மாதக் கணக்காக உழைத்துப்

பொருப்புடன் நடத்திய ஸ்ரீமான்கள். கே. எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் டி. ராமஸ்வாமி அய்யங்கார், ஸி. நரஸிம்மாசாரியர். (வக்கீல்கள்) இவர்களிடம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ உலகமே க்ருதஜ்ஞமாயிருக்கப் ப்ராப்தம். இது ஒரு கலையினருக்கும் ஒருவிதக் குறை யின்றி அமைந்திருப்பது 'கலௌ வேங்கட நாயக:' என்ற திருவேங்கட முடையானுடைய திருவுள்ளமென்றே நிர்மத்ஸரனை நிரூபகனெவன்தான் நினைக்கமாட்டான். இது போல் மற்ற திவ்ய தேசங்களுமானால். இவ்வுலகம் வைகுண்டமென்கிற நித்ய விபூதியென்று சொல்லத் தட்டுண்டோ? இரு கலையாருங் கலந்து வேதபாராயணம் அத்யாபகம் பண்ணி வந்ததை ஸ்ரீ ராஜ மன்னார் கோவில் திருநாராயணபுரம் முதலான விடங்களில் கண்டுங் கேட்டு மிருக்கிறோம். இதனால் ஸாந்நித்யம் குறைந்து விட்டதாகக் கலஹம் வந்த பின், ஒருவருக்கனுகூலமானபோது ஸந்நிதியில் விசேஷமிருப்பதாயும் சொல்ல ஒருவரும் முன் வரமாட்டார். ஆனால் விவகார காலங்களில் இருள் மூடியும் வியாஜ்ஜியம் ஒருவருக்கு அநுகூலமான பின் ஒரு வகுப்பார் வெளியேற்றப் படுவதால் கைங்கரியங்களைச் செய்யப் போதுமானவர் இல்லாததினால் அவைகள் குறைவுபடுவதும் ஆங்காங்கு நேரில் பார்க்கலாம். இவைகளெல்லாம் செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனுடைய அந்தரங்கத்திற்குச் சேருமாவென்பதை நிபுணர் நிரூபணம் பண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். ஆலயங்களில் சிலருக்கு விசேஷ மரியாதை யிருப்பதற்கு இரண்டு காரணங்களுண்டு ஒன்று இவர்களின் முன்னோர்கள் அவ் வாலயத்தில் அதிகச் சிரமப்பட்டு திருப்பணி முதலிய கைங்கரியங்களைச் செய்ததும், முன் காலங்களில் நடந்த கலாபம் முதலிய ஆபத்துக் காலங்களில் அபிமானித்ததுமாகும். மற்றொன்று தங்களுக்குச் செல்வாக்குள்ள சமயங்களில் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. ஆனாலிப்போது திருப்பணி முதலிய பெரிய கைங்கரியத்தை ஒருவர் செய்தாலும் ஷ மரியாதைகள் சிறிதுங் கிடைக்க மாட்டா. இது காரணமாயும் ஷ கைங்கரியங்கள் குறைவு படுகின்றன. கலா விவகாரங்களில் அழியும் பொருள்கள் ஸந்நிதிகளிலுள்ள குறைகளைத் தீர்ப்பதற்கும் நம் ஸம்ப்ரதாயத்தின் முன்னேற்றத்துக்கும் உபயோகப்படுமானால் சரண்யன் திருவுள்ளத்திற்கும் எப்படியிருக்குமென்பதை ஸாதுக்கள் கவனிக்கவேண்டும். எவ்வளவு லக்ஷம் ரூபாய்கள் இதுவரையில் நாசமானதென்று அளவிட ஆரால் முடியும்? "அடியார்கள் எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே!" என்றதுபோலே யிருக்கிற அருளிச் செயல்களையும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் "சந்தன குஸுமாதிகள் போலவும் இளந்தென்றல் போலவும் அபிமத விஷயங்கள் போலவும் பரஸ்பரம் வர்த்திக்கக் கடவர்கள்" என்கிற ஆசார்யரத்னத்தின் பொன் மொழிகளையும் அநுஸந்திப்பவர் அடியேன் விக்ஞாபனத்தை ஆதரிப்பாரென நம்பியே இதை யெழுதலானேன்.

ஸ்ரீ:

ஆதிகாவ்யமும் ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸையும்

[ஸ்ரீ. உ.ப. டி. சுந்தராசாரியர், சீயாழி.]

ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய பரத்வத்தை வேதம் வெளியிடும் பிரகாரம் வேறு. அதே பரத்வத்தை அவ்வேதமே ஸ்ரீமத் ராமாயண ரூபமாய் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பட்டபோது வெளியிடும் பிரகாரம் வேறு. அந்தப்பிரகார பேதத்தை ஒட்டியே ஸ்ரீமத் ராமாயண ரூபமான வேதத்திற்கு 'ஆதிகாவ்ய' மெனப் பெயரிடலாயிற்று. வேதம் வெளியிடும் பிரகாரத்தை புருஷ ஸூக்தாதிகளில் நாம் நன்கு காண்கிறோம். அதில் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய விராட்ஸ்வரூபத்தையும், ஜகத்காரணத்வத்தையும், வியாப்தி அதிசயத்தையும், மூலமாகக் கொண்டு, அவர் பரத்வம் ஸூசிதமாகிறது. ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலோ, ஸ்ரீராமாபிதானரான ஸ்ரீ ஹரியின் ஸௌபாக்யாதிசயத்தை முன்னிட்டு, அவருடைய பரத்வம், அல்பச்ருதர்களும் அறியும்படி போதிக்கப்படுகிறது. 'ஸௌபாக்யம்' என்பது ஸ்திரீ புமான்களுக்குள் ஒருவர் மற்றொருவருடைய ப்ரீதி அதிசயத்திற்கு ஆச்ரய பூதராய் இருக்கும் சிறப்பே ஆகும். **वाचालं मां न खलु सुभगंमन्यभावः करोति । अवैमि सौभाग्यमदेन वञ्चितम् ।** இவை போன்ற மகாகவிப் பிரயோகங்களே ஸௌபாக்ய சப்தம் மேற்கூறிய பொருள் உடையதென்பதற்குப் பிரமாணமாகும். ஸீதா பிராட்டியின் அத்யந்த பிரேமாதிசயத்திற்கு ஸ்ரீராகவன் பாத்ர பூதராய் இருத்தல் பற்றி அவருக்கிசைந்த ஸௌபாக்யமே அவர் பரத்வத்தை நிரூபிக்கப் போதுமான பிரமாணம் என்பது ஆதிகவியின் சித்தாந்தம். மஹர்ஷிகளுக்கும் காண்பதற்கு அரியதான இந்த ரகசியத்தை மாரீசனும், சூர்ப்பணகையும் நன்குணர்ந்து உரை செய்திருப்பதே ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலுள்ள வைசித்ரயம். **अप्रमेयं हि तत्तेजः यस्यसा** என்றான் மாரீசன்.

यस्य सीता भवेद् भार्या यं च हृष्टा परिष्वजेत् ।
अतिजीवेत्स लोकेषु सर्वेष्वपि पुरन्दरात् ॥

என்றாள் சூர்ப்பணகை. ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலுள்ள ஏழு காண்டங்களையும், பரத்வபிரதிபாதகமான இந்த ஸௌபாக்யத்தின் படிக்கட்டுகள் என்று கொள்ளுதல் மிகவும் பொருத்தமே யாகும்.

அவதார ச்லோகத்திலேயே **सर्वलक्षणसंयुतं, महाभागं,** என்று ஸ்ரீ ராமனை விசேஷித்திருப்பது, ஜனகன் - புதல்வியை பாணிக்கிரகணம் செய்யப் போவதால் இவருடைய ஒப்புயர்வற்ற அழகு **प्रियेषु सौभाग्य-**

फला हि चारुता, अग्रतस्ते गमिष्यामि என்ற நீதிப்படி சாபல்யமாகும் என்பதை த்வனிப்பிக்கிறது. காண்ட சமாப்தியில்

तया स राजर्षि सुतोऽभिरामया समेयिवानुत्तम राजकन्यया।
अतीव रामः शुशुभेऽतिकामया विभुः श्रिया विष्णुरिवामरेश्वरः॥

என்று மஹரிஷி சொல்லும்போது ஸௌபாக்யமும், பாத்வமும், ஏகரூபமேதான் என்பதே அவருடைய தாத்பர்யம். பிந்திய காலத்தில் சீதையைப்பிரிந்து, கூடி, பட்டாபிஷேகம் கண்டருளிய பிறகும், ஸ்ரீராகவன் தன் பாணிக்கிரகண ஸௌபாக்யத்தை நினைத்துப் பேரானந்தம் அடைவாராம்.

समयस्स वर्तत इवैष यत्र मां समनन्दयत्सुमुखि गौतमार्पितः।
अयमागृहीत कमनीयकङ्कणः तव मूर्तिमानिव महोत्सवः करः॥

மேலும் இந்த பாணிக்கிரகண பாக்யாதிசயம், காயத்ரி மஹாமந்த்ரத்ரஷ்டாவான விச்வாமித்ர மஹரிஷியின் புருஷகாரம் பெற்றதென்பது, கவிகளின் பாராட்டு.

जनकानां रघूणां च सम्बन्धः कस्य न प्रियः।
यत्र दाता गृहीता च स्वयं कुशिकनन्दनः॥

அயோத்யா காண்டத்தில், अग्रतस्ते गमिष्यामि என்று சொல்லி சீதை வனவாஸத்திற்கு தன் காலை முன் எடுத்து வைத்தபோது 'ஸ்ரீராகவன் இவ்வித ஸௌபாக்யத்தை அடையவன்றோ நான் இப்பிறவி பிறந்தது எனத் தோன்ற

यत्सृष्टा हि मया सार्धं वनवासाय मैथिलि।
न विहातुं मया शक्या कीर्तिरात्मवता यथा॥

என்றனர்.

ஆரண்ய காண்டத்தில் சீதையைப் பிரிந்து ஸ்ரீராகவன் புலம்பியதை ஸ்ரீபாகவதத்தில்

मर्त्यावतारस्स तु मर्त्यशिक्षणं रक्षोवधायैव न केवलं विभोः।
अतोऽन्यथास्यूरमतः स्व आत्मन् सीताकृतानि व्यसनानीश्वरस्य॥

என்று வர்ணித்திருப்பதைப் பார்த்தால் ஆத்மாராமனை ஸ்ரீ ராமனுக்குத்தக்கதாய், அவருடைய ஈசுவரபாவம் குன்றாமல், ஒரு வியசனத்தை, அவதார க்ரமத்தை அனுசரித்து, அவர் அடையவேண்டுமானால், அது ஸீதாக்ருதம் ஆவதுதான் உசிதமென்பது நிஷ்கருஷ்டமாகும்.

கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் சுக்ரீவன், ஹனுமான் முதலியோர் மட்டுமல்ல, வாலிகுமாரனை அங்கதன் முதலான எல்லா வானரகோடிகளும் ஏகமனதாய் வாலியை வதைத்த ராமனுக்கு நாங்கள் உயிர்துறப்போமென்று திரண்டு நின்றதற்கு சீதாபதித்வத்தால் உண்டான அவருடைய ஸௌபாக்யாதிசயமே காரணமாகும். அசோக வனத்தில் ஸ்ரீ ஹனுமான் சீதையைக்கண்ட பிறகு இந்த ரகஸ்யத்தை நினைத்து अस्या हेतोः विशालाक्ष्याः என்று பல ச்லோகங்கள் சொல்வது ஸ்ரீமத் ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் படிப்போர் யாவருமறிவர். அந்தக் காண்டத்தில் உள்ள ஹனுமானுடைய மற்றும் சில வாக்யங்களை நோக்கினால், சீதைக்கு பர்த்தாவாக இருக்கும் மகா பாக்யத்திற்கு ஸ்ரீராகவன் கூடத் தகுந்தவராவாரா, என்று ஒருவாறு சங்கித்து பிறகே

राघवोऽर्हति वैदेहीं तं चेयमसितेक्षणा

என்ற சித்தாந்த உதயம் அவருக்கு உண்டாயிற்று என்று நன்கு விளங்கும். இந்தக் காண்டத்தை சுந்தரகாண்டம் என்று பெயரிட்டதிலேயே ஒரு ரகஸியம் உண்டு. பாலகாண்டமென்று முதல் காண்டத்திற்கு பெயர் வைத்தது சீதாகல்யாணரூபமான பாலராமனுடைய ஸௌபாக்யத்தை பொருத்தேதான் என்பது ஸ்ரீபவபூதி மகா கவியின் அபிப்ராயம்.

இது न प्रमाणीकृतः पाणिर्बाल्ये बालेन पीडितः என்று அவர் சொல்லும்போது நன்கு புலப்படுகிறது. அதுபோல் இங்கு (सुन्दरस्य काण्डः) 'சுந்தரனுடைய காண்டம்', என்று சொல்வதால், அசோக வனத்தில் ஹநுமான் சீதையைக் கண்டபோது வர்ணிக்கப்படும் அவனுடைய விரஹாவஸ்தையால் வயஞ்சிதமாகிற ஸ்ரீராமனுடைய 'சுந்தரத்வம்' இந்தக் காண்டத்தின் விஷயம் என்று ஏற்படும். सुन्दरः என்பது ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்திலுள்ள பெயர்களில் ஒன்று. அதற்கு பாஷ்யகாரர்கள் யாவரும் ஏகோபித்து विश्वातिशायिसौभाग्यशालित्वात्—, என்று உரை அளித்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீராகவனுடைய ஸௌபாக்யாதிசயரூபமான சுந்தரத்வம் இந்தக் காண்டத்தில் வ்யஞ்சிதமான பிரகாரம் மற்றெதிலும் இல்லாததால் இதற்கிட்ட பெயர் மிகவும் சீரியதே. இதிலுள்ள நியாயம் सौभाग्यं ते सुभगविरहावस्थया व्यञ्जयन्ती என்ற மேக சந்தேச பத்யத்திலும் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் ராவண வதத்தால் ஸ்ரீராகவன் பராக்ரமாதிசயம் தலைக்கட்டப்படுகிறது. அதின் வாயிலாக தெரிவிக்கப்படும் பரத்வமும் சீதைக்கு அவர் பர்த்தாவாக ஆனது பற்றியே என்பது கவிஹ்ருதயஸாரம். पतिव्रतायास्तपसा नूनं दग्धोऽसि मे प्रभो என்று மண்டோதரி புலம்பும் போதும் निमित्तमात्रं रामस्तु वधे तस्य भविष्यति, என்று திருவடி கூறியபோதும் இது நமக்கு போதிதமாகிறது. இந்த ரகஸ்யம் வெகு அழகாய் ரகுவம்சத்திலும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

उत्तिष्ठ वत्से ननु सानुजोऽसौ वृत्तेन भर्ता शुचिना तवैव ।
कृच्छ्रं महत्तीर्ण इति प्रियार्हां तामूचतुस्ते प्रियमप्यमिथ्या ॥

ஸ்ரீராகவன் மகேந்திரனால் பட்டாபிஷேகப் பரிசாக அளிக்கப்பட்ட முத்தாஹாரத்தை சீதை கையில் கொடுத்து **प्रदेहि सुभगे हारं यस्य तुष्टासि भामिनि** என்று சொன்னபோது சீதையின் ஸௌபாக்யத்தை அளவிடுவதற்கு, தான் ஒருவர் போதாமல், அவள் கைங்கரியத்தில் சம்பந்தம் பெற்ற பலகோடி வானர முதலிகளையும் தன்னுடன் கூட்டிக்கொண்டார் என்பது த்யோதிதமாகிறது.

अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च என்னுள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு **यज्वा** என்றும் ஒரு பெயருண்டு. அது ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் உத்தர காண்டத்தில் அவர் செய்த யக்ஞங்களின் க்ரமத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு ஸௌபாக்கியம் பற்றியே எனக் கொள்வது மிகவும் ரஸமானது. அதாவது: லோகாபவாதத்தை ஸ்ரீராகவன் சகிக்கமாட்டாதவராய் சீதையை பரித்யாகம் செய்த பிறகும், அவர் செய்த நூற்றுக்கணக்கான யக்ஞங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஸ்வர்ணமயமான சீதாப்பிரதிமையே தான் பத்னி ஸ்தானத்தில் இருந்து அந்த யக்ஞங்களை பலித மாக்கியது என்பதே யாகும். இவ்விஷயத்தை **तस्या एव प्रतिकृतिसखो यत्क्रतूनाजहार** என்று மிகவும் சிறப்பித்து ஸ்ரீ காளிதாஸரும் கூறுவர்.

भृगु (ப்ருகு) தன் பிதாவான வருணதேவரை **अधीहि भगवो ब्रह्मेति** என்று கேட்டதுபோல் அவர் வம்சத்தில் உதித்த ஸ்ரீ வால்மீகியும் அதே விஷயத்தை இவ்வுலகம் அனைத்தும் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டி, **कोन्वस्मिन् साम्प्रतं लोके गुणवान्** என்று, ப்ரகாராந்தரத்தை அவலம்பித்து ஸ்ரீ நாரதரை ப்ரச்னம் பண்ணினர். ஸ்ரீ நாரதர் அதற்கு பதிலளிக்கையில்

रामस्य दयिता भार्या नित्यं प्राणसमा हिता ।
जनकस्य कुले जाता देवमायेव निर्मिता ॥
सर्वलक्षणसंपन्ना नारीणामुत्तमा वधूः ।
सीताप्यनुगता रामं शशिनं रोहिणी यथा ॥

என்றருளிச் செய்தார். இதை செவியுற்ற ஸ்ரீ வால்மீகி மஹரிஷி **सीताप्यनुगता रामं** என்பதிலுள்ள **अपि** சப்தத்தின் வ்யங்க்ய வைபவத்தை நன்கு உணர்ந்து, ஸீதா பதித்வத்தால் சித்தித்த லோகோத்தரமான ஸௌபாக்யமே ஸ்ரீராம ரூபியான ஸர்வேச்வரனுடைய அனந்த கல்யாண குணங்களுக்கும், ஸாபல்யத்தை அளித்து ஸர்வ சேதனர்களுடைய மனதையும் தன் மயப்படுத்தக் கூடியது என்று தீர்மானித்து, அந்த ஸௌபாக்யாதிசயத்தையே அவருடைய பரத்வத்திற்கும் * நிகஷோபலமெனக் கருதி, அதை விஸ்தரிக்கும் க்ரமத்தில், ச்ருங்காராதி ரஸங்களுக்கும், உபமாதி அலங்காரங்களுக்கும் வைதர்ப்பீ ப்ரப்ருதிகளான ரீதிகளுக்கும் மாதுர்யாதி குணங்களுக்கும் இன்னும் காவியஸாமக்ரி யாவற்றிற்கும் பூர்ண அவகாசம் தந்தருளி, ஆதிகாவ்யத்தை **सीतायाः चरितं महत्** என்ற தன் சங்கல்பத்திற்கு அநுகுணமாகத் தலைக் கட்டினர். **कः श्रीः श्रियः परमसत्त्वसमाश्रयः कः** என்று நம் பூர்வாசார்யர்கள் தொடங்கிய போதும் ஆதிகவியின் மீமாம்ஸா ப்ரகாரமே தான் அனுசரிக்கப் படுவதாகும்.

सीतेवानुगता लक्ष्मीः तस्य किं नाम दुर्लभम् ।

என்றுள்ள ஸுமித்ரா பிராட்டியின் வாக்யத்தால் சீதாதேவி லக்ஷ்மிக்கும் உபமான பதமாய் இருக்கப் பெற்றவள் என்பது உபபாதிதமாகிறது. பகவத் பரத்வமோ லக்ஷ்மீ பதிவத்வத்தை ஆதாரமாய் உடையது என்பது **ह्रीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्यौ** என்கிற ச்ருதி வாக்யத்தாலேயே ஏற்படுகிறது. ஆனாலும், வேதோபப்ரஹ்மணமாக ஏற்பட்ட ஆதிகாவ்யத்தில், ச்ருதியில் அதிஸம்க்ஷேபமாய் ஸூசிக்கப் பெற்ற ஸௌபாக்யானுமேயமான பரத்வவிசேஷத்தையே பிராதான மாகக்கொண்டு, மிகவும் விஸ்தாரமாயும், எளிதாயும், ரமணீயமாயும், ப்ருஹ்ம மீமாம்ஸை செய்திருப்பது ஸர்வஜகத்திற்கும் உஜ்ஜீவநகாரம்.

श्रीः

ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் முற்றும் ப்ரமாணமே

[ஸ்ரீ. உப. திருக்கோட்டியூர் ராமாநுஜ தாஸன்]

தைமீ ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகையில் 'யாகம் செய்வதைப் பற்றி ஓர் அபிப்ராயம்' என்று தலையங்கமிட்டு ஒரு வியாஸம் காணப்படுகிறது. அதில் 'ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் கொஞ்சமே பிரமாணம்; முழுமையும் பிரமாணமாக ஒத்துக்கொண்டால் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தமே குலைந்து போகும்' என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அது எவ்வளவு தூரம் உண்மை யென்று விசாரிப்போம். ஸ்ரீ எம்பெருமானார் துடக்கமாக நமது பூர்வாசார்யர்கள் ச்ருதி ஸ்மிருதி இதிஹாஸ புராண கல்ப ஸூத்திரங்கள் ஸாங்க்யம் யோகம் பாசுபதம் முதலிய எல்லாவற்றிற்குமே ப்ராமாண்யம் ஒத்துக் கொண்டவர்கள் என்று தெரிய வருகிறது. இது ஸ்ரீ ரங்க ராஜஸ்தவம் உத்தர சதகத்தில் 14. 19 ச்லோகங்களை ஸேவித்தால் தெரியவரும். அவ்விடத்தில்

वेदे कर्त्राद्यभावात् बलयति हि नयैस्तन्मुखे नीयमाने, तन्मूलत्वेन मानं तदितरदखिलं जायते रङ्गधामन् । तस्मात्सांख्यं सयोगं स पशुपतिमतं कुत्रचित् पांचरात्रं, सर्वत्रैव प्रमाणं तदिदमवगतं पञ्चमादेव वेदात् ॥

இந்த ச்லோகத்தில் வேதங்கள் பிரமாணம். அதை அநுஸரித்து மற்றவை எல்லாம் பிரமாணமே. ஆனால் ஸாங்க்யம், யோகம், பாசுபதம் இதுகளில் சில இடங்கள் தான் பிரமாணம். ஏனென்றால், அவை அதிகாரி விசேஷ நியதங்கள்.

तेषां अधिकारिभेदेन व्यवस्थितत्वात् ।

பாஞ்ச ராத்திரம் மாத்திரம் பூர்ணமாக ப்ரமாணம். அது எதனால் தெரிகிறது என்றால் 5-வது வேதமாகிய மஹா பாரதத்தினால் தான் தெரிகிறது என்று ஸாதித்தார். இன்னொரு ச்லோகத்தில்

आदौ वेदाः प्रमाणम् स्मृतिरुपकुरुते सेति हासैः पुराणैर्न्यायैस्सार्धं त्वदर्चाविधिमुपरि पक्षियते पूर्वभागः । ऊर्ध्वो भागः त्वदीहागुणविभवपरिज्ञापनैस्त्वत्पदाप्तौ वेद्यो वेदैश्च सर्वैरहमिति भगवन् स्वेन च व्याचकर्थ ॥

என்றும் இது முதலான அநேக இடங்களில் பட்டர் ஸாதித்து இருக்கிறார். ஸ்ரீ ந்யாய பரிசுத்தியிலும் இது ஸ்பஷ்டமாகக் காணப்படுகிறது.

ச்ருதி ஸ்மிருதிகளில் சொன்ன ஸந்த்யாவந்தன ஔபாஸநாதிகளையும் அக்நிஹோத்ராதிகளையும் எல்லாப் பெரியோர்களும் செய்து வருகிறார்கள். செய்யவேண்டியது அவச்யமென்றும் விட்டால் தோஷமுண்டென்றும் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்திரங்களிலும் ச்ரௌதஸ்மார்த்தங்களை விடக்கூடாது என்று சொல்லியிருக்கிறதென்றும் ஸ்ரீபாஞ்ச ராத்ர ரக்ஷா ஸார சாஸ்திரம் முதலியதுகளில் நிச்சயிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதாவது பாஞ்ச ராத்ர ரக்ஷையில்.

पारमेश्वरपरमसंहितादिषु परिदृश्यमान संध्योपासन प्रकारभेदानामपि यथावदुपदेशानुष्ठानपारम्पर्यासिद्धेः भगवच्छास्त्रसंहितास्वेव स्वसूत्रसंहिताचाराभ्यनुज्ञानात् प्रथमपरिगृहीत परित्यागे निर्बन्धाभावात् यथासूत्रमनुष्ठानेपि भगवत्समाराधनरूपत्वसिद्धेः स्वसूत्रविहितमेव संध्योपासनादिकं कर्तुमुचितमिति ॥

இவ்விடத்தில் ஸந்த்யோபாஸநம் என்பதினால் ச்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மாக்கள் பூராவும் சொல்லப்படுகிறது. ஏனென்றால் இவ்விடத்தில் மேல் ப்ராக்ருத விஷயத்திலேயே ஸம்ஹிதா வசநங்களையும் ஸாம்ப்ரதாயிக வசநங்களையும் உதாஹரித்து ஸமர்த்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸார சாஸ்த்ரத்திலும் சரம ச்லோகாதிகாரத்தில் சரம ச்லோகத்தின் முதன் பாதத்தின் மூன்றாவது யோஜனைக்குமேல் ஸ்வரூபத்யாக கண்டநத்திற்குப் பின் ஸாம்ப்ரதாயிக வசனங்களையும் ஆசாரங்களையும் உதாஹரித்து ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களின் அநுஷ்டாநம் ஸமர்த்திக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இது மாதிரி இன்னும் அநேக பூர்வர்சார்யர்களும் ஸாதித்து இருக்கிறார்கள். பூராவும் பிரமாணமில்லையென்பதற்கு உதாஹரணமாக சிவராத்திரி முதலியதுகளை எடுத்து "இதுகள் ஜயந்த்யாதிகளைப் போல் அவச்ய கர்த்தவ்யங்களாயிருந்தும் இதுகளை ஸ்ரீ வைஷ்ண ஸித்தாந்தம் புரக்கணித்து நிற்கிறது. ஆதலால் கொஞ்சம் தான் ப்ரமாணமே தவிர பூராவும் பிரமாணமில்லை" என்று ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுவும் ஸங்கதமல்ல. ஏனென்றால் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அப்ரமாணமென நினைத்து அவைகளை விடவில்லை. இவைகளெல்லாம் அதிகாரி விசேஷ நியதங்களென்று புராணங்களாலும் தர்ம சாஸ்த்ரங்களாலும் பூர்வசார்யர்களுடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளாலும் தெரிய வருகிறது. அதாவது திதி நிர்ணயம் நிர்ணய ஸிந்து முதலியவைகளில்

पूर्वविद्धैव कर्तव्या शिवरात्री शिवप्रियैः ॥ शिवस्य रात्रि प्रियकृच्छिवस्य । मम भक्तस्तु यो देवि शिवरात्रिमुपोषकः ॥

என்று சொல்லியிருக்கிறது. இவ்விடங்களில் இவைகளை சைவாதிகாரிகமாக சொல்லப் பட்டிருக்கிறபடியாலும்,

नित्यमर्चा तपोध्यानस्नानदान व्रतादिकम् । विशुद्धमेव कर्तव्यं अनन्यैर्न विमिश्रितम् ॥

என்று பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதை முதலியதுகளில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு தேவதாந்தர பஜனம் நிஷேதித்து இருக்கிறபடியாலும் சிவராத்திரி முதலியவைகளை விட்டு விட்டார்களே தவிர அப்ரமாணம் என்ற எண்ணத்தால் நிறுத்தி விடவில்லை.

"மீமாம்ஸாதிகளில் ஸாக்ஷாத் பசு யாகம் செய்வது தப்பில்லை என்று நிர்ணயித்திருந்தாலும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தின் தத்வத்தை ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில் விரோதமாகவே அப்பிப்ராயம் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது" என்று ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுவும் ஸ்ரீ எம்பெருமானாரே ஸாக்ஷாத் பசு யாகம் செய்யலாமென்று ஸாதித்து இருக்கும் போது எப்படி விருத்தமாக இருக்கும்? அதாவது கீதா பாஷ்யத்தில் 2-வது அத்தியாயம் 31 ச்லோகத்தில்,

अग्नीषोमीयादिषु च न हिंसा पशोः । निहीनतरच्छागादिदेहपरित्यागपूर्वक कल्याणतरदेह स्वर्गादिप्रापकत्व श्रुतेस्संज्ञपनस्य ॥ "न वा उवे तन्म्रियसे नरिष्यसि देवां इदेपि पथिभिस्सुगेभिः । यत्र यन्ति सुकृतो नापि दुष्कृतः तत्र त्वा देवस्सविता दधातु ॥" इति श्रूयते ॥ अतश्चिकित्सकशल्यादि कर्म आतुरस्येव अस्य रक्षणमेव अग्नीषोमीयादिषु संज्ञपनम् ॥

என்று ஸாதித்தாயிருக்கிறது. தாத்பர்ய சந்திரிகையிலும் இந்த விஷயம் அநேக சங்கா நிரஸந பூர்வமாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும், **आशुद्धमितिचेन्न शब्दात्** என்கிற ஸூத்திரத்தில் யாகீய ஹிம்ஸையே ஹிம்ஸை யல்லவென்றும் முமுக்ஷுவான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் அப்படியே தான் செய்யவேண்டியது என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதுகளுக்கெல்லாம் விருத்தமாக ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தின் தத்வத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தால் விரோதமாகவே அபிப்ராயம் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது என்று ஸாதித்தது எப்படி பொருந்து மென்பதை வாசகர்களே ஊகித்துக் கொள்ளலாம். "பசு ஹிம்ஸையால் ஸாத்தியமான யாகங்களை செய்யாவிட்டால் ப்ராயச்சித்தம் எங்கும் விதிக்கப்பட்டதாகக் காணவில்லை" என்றும் எழுதியிருக்கிறது. நித்தியமான ஸந்த்யாவந்தனாதிகளை விட்டால் என்ன ப்ரத்யவாயம் உண்டோ அது இதுக்கும் உண்டு. ஆனால் யாகங்கள் நித்யமென்பது ஸந்தியாவந்தனாதிகளைப் போலவன்று. சக்தி மன்னித்தியங்கள். ஆதலால் சக்திமான்களுக்கு விட்டால் ஸந்த்யாவந்தனாதிகளைப் போல் தான் ப்ரத்யவாயம் என்பது அநேக இடங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'பசு ஹிம்ஸையாலே ஸாத்தியமான' வென்பதும் ஸரியில்லை. அது பசு ஹிம்ஸையே ஆகாதென்பதை பூர்வாசார்யர்கள் ஸ்ரீ

ஸூக்தியைக்கொண்டே பூர்வமே காண்பித்தோம். "ஸ்ரீதேசிகனுடைய பிதாமஹனுக்கு புண்டரீகாக்ஷ யஜ்வா என்று நாமதேயம் இருந்தபோதிலும் அது பிஷ்ட பசு யாகானுஷ்டானத்தினால் தான் வந்ததாயிருக்கும்" என்பதும் யுக்தமில்லை. பிஷ்ட பசு யாகமென்பது க்ருத யுகத்திலிருந்த அதிகாரிகளுக்குத் தானே தவிர மற்றவர்களுக்கு கிடையாது. அதாவது

மஹா பாரதத்தில் சாந்தி பர்வத்தில் "**त्वया पशुर्वारितश्च कृतः पिष्टमयः पशुः**"। என்று வாஸுவிடம் கோபங்கொண்ட ப்ருஹஸ்பதியை ஸமாதானம் செய்கையில் சொன்ன வாக்யம். "**नैष धर्मः कृतयुगे यत्त्वं रोषमिहाहिथाः**"। என்றும்

"**इदं कृतयुगं श्रेष्ठं कथं वध्येत वै पशुः ॥**"

என்றும் இருக்கிறது. தாத்பர்ய சந்திரிகையிலும்,

"**पिष्टपश्वादिविधिस्तु कार्तयुगधर्मनिष्ठ अधिकारिविशेषनियतः । "पशुयज्ञैः कथं हिंस्त्रैः मादृशो यष्टुमर्हति" इत्यादिवचनात् ।**"

என்றும் ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ச்ருத ப்ரகாசிகையிலும் இப்படியே தான் ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உபரிசிரவஸு உபாக்யானத்திலும் பிஷ்ட பசு அவர் செய்ததாயும் க்ருத யுகத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அப்படித் தான் செய்யவேண்டுமென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. ஆதலால் இந்த யுகத்தில் வைஷ்ணவர்களுக்கு அது நியாயமில்லை. ஆசாரத்திலும் ஸ்மார்த்தர்களும் வைஷ்ணவர்களும் ஸாக்ஷாத் பசு யாகம் தான் செய்து வருவதாக இருக்கிறது. மத்வர்கள் பிஷ்ட பசு யாகம் செய்வதை வைஷ்ணவர்கள் தூஷிப்பதையும் விச்வ குண தர்சத்தில், மாத்வ ப்ரணத்தில் ஸ்ரீ வேங்கடாத்வரியின் வாக்கியத்தில் பார்க்கலாம். ஆதலால் பிஷ்ட பசுயாகம் செய்வது இந்த யுகத்தில் கூடாது. ஸாக்ஷாத் பசு யாகம் தான் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்வதில் தோஷமொன்றுமில்லை. ஸ்ரீ தேசிக பிதாமஹனும் அப்படியே தான் அனுஷ்டித்து இருப்பார். தேசிகன் யாகம் செய்தாரா இல்லையாவென்பது வேறு விசாரம். ஆகையால் அதுக்கு இவ்விடத்தில் ப்ரஸக்தியில்லை. "ப்ராஹ்மண ஸாமாந்யத்திற்கு எக்காரணத்தைக் கொண்டும் விடமுடியாதவை காப்பாதானம் முதல் உபநயநம் வரையில் எட்டு ஸம்ஸ்காரங்களே" இது முதலாக எழுதப்பட்ட விஷயம் எந்த பிரமாணத்தினால் ஸித்தமாகிறது. எட்டு ஸம்ஸ்காரங்கள் தான் விட முடியாதவை; மற்றவையெல்லாம் விட்டு விடலாமென்பது எந்த பிரமாணத்தைக் கொண்டு எழுதியிருக்கிறதோ தெரியவில்லை. **तादृशं प्रमाणमपेक्ष्यते ॥** ஸ்ரீமான் அகந்தாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீ திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமிக்கு இது ஸம்மதமாக இருக்குமென்று நினைத்து இவ்வாறு எழுதியிருக்கக் கூடுமென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். அது இல்லை யென்பதை காட்டுவதற்காகவே அடியேன் எழுதப் புகுந்தது. இதில் தோஷமிருந்தால் க்ஷமிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

ஸ்ரீ :

ப்ரஹ்ம விசாராதிகார நிர்ணயம்

[ஸ்ரீ. உப. மதுராந்தகம், தி. ஈ. வீரராகவாசார்யர்;
ந்யாய வேதாந்த சிரோமணி, திருவாதி.]

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் 378-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி)

'𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍' என்று முன் உதாஹரிக்கப்பட்ட முண்டகோபநிஷத்தில் ப்ரஹ்ம வித்யாதிகார ஸம்பாதகமாகச் சொல்லப்பட்ட அத்யயனம் நான்கு வேதங்களுக்குமே அவச்யம். இவ்வர்த்தம் அதே முண்டகோப நிஷத்தின் ஆரம்பத்தில்,

"𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑍇 𑌇𑌤𑌿 𑌹 𑌸𑍍𑌮 𑌯𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌾 𑌚𑍈𑌵𑌾𑌪𑌰𑌾 𑌚। 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌰𑌾 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑍋 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑍋𑌽𑌥𑌰𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌶𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌕𑌲𑍍𑌪𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌮𑌿𑌤𑌿"

என்கிற வசனத்தினுல் ஸ்பஷ்டமாகிறது. இதில் ப்ரஹ்ம வித்யையைத் தமக்கு உபதேசிக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்த சௌனக மஹர்ஷிக்கு ப்ரஹ்ம வித்யைக்குச் சாதனமாக நான்கு வேதங்களும் அறியப்பட வேண்டுமென்று அங்கிரஸ்ஸு மஹர்ஷியினுல் சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில்,

"𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑍇 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑍀 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃।
𑌪𑌰𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑌰𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌦𑌿𑌮𑌯𑌾𑌽𑌪𑌰𑌾॥"

என்று இந்த ச்ருதிக்கு உப ப்ரஹ்மணம் செய்யப்பட்டது. [illegible] ணகாயிகரண ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் இப்படி வ்யாக்யாதமாயிருக்கிறது.

மேலும் கேநோப நிஷத்திலும்

"𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈 𑌤𑌪𑍋 𑌦𑌮𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑍍" என்று நான்கு வேதங்களுஞ் சேர்ந்து ப்ரஹ்ம வித்யோத்பத்தி காரணமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு '𑌵𑍇𑌦𑌾𑌶𑍍𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌃' என்று ஸ்ரீ சங்கர பாஷ்யம். பூமவித்யாப்ரகரணத்திலும்

"𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌭𑌗𑌵𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑍇𑌮𑌿 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌮𑍍"

என்று ஸநத் குமாரரைக் குறித்து நாரதர் தமக்கு ப்ரஹ்ம வித்யோபதேசத்துக்கு யோக்யதையை வெளிப்படுத்துகிருர். ஸத்வித்யாப்ரகரணத்திலும்

"𑌸 𑌹 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌵𑌰𑍍𑌷 𑌉𑌪𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌵𑌰𑍍𑌷𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌧𑍀𑌤𑍍𑌯॥" என்று ஆரம்பித்து சதுர் வேதாத்யயன ஸம்பன்னனுன ச்வேதகேதுவுக்கு ஆருணி என்பவர் ப்ரஹ்மோபதேசம் செய்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. இப்படி ப்ரஹ்ம வித்யாஸாதனமான சதுர்வேதாத்யயனம் அர்த்த ஸ்வபாவத்தாலே ப்ரஹ்ம விசாரத்துக்குப் பூர்வபாவியாக ஏற்படுகிறது.

மேலும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில்

"𑌋𑌗𑍍𑌯𑌜𑍁𑌸𑍍𑌸𑌾𑌮𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌵𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜।
𑌏𑌤𑌾𑌮𑍁𑌜𑍍𑌝𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌮𑍋𑌹𑌾𑌤𑍍 𑌸 𑌨𑌗𑍍𑌨𑌃 𑌪𑌾𑌤𑌕𑍀 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃॥"

என்று மூன்று வேதங்களும் அவச்யம் அத்யயனம் பண்ணப்பட வேண்டுமென்றும் 𑌅𑌕𑌾𑌰𑌣𑍇 பாபிஷ்டனுகிரா னென்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், ஸாரஸமுச்சயத்தில்

"𑌅𑌨𑌧𑍀𑌤𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀𑌂 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾 𑌯𑍇 𑌹𑌿 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌹𑌰𑌣𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌗𑍍𑌨𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯 𑌇𑌵 𑌯𑍁𑌵𑌤𑍀॥"

என்று மூன்று வேதங்களுடையவும் அத்யயனமன்றியில் சாஸ்த்திராப்யாஸம் பண்ணுவதில் தோஷம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் இப்படி ச்ருதி ஸம்ருதிகளை ஆராய்ந்து பார்த்தால் '𑌅𑌥𑌾𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾' என்கிற ஸூத்ரத்தில் சதுர்வேதாத்யயந ஸம்பன்னனுன முக்யாதிகாரியை ஸூத்ரகாரர் ப்ரஹ்ம விசாராதிகாரியாக அபிப்ராயப்படுகிருர் என்பது ஸுவ்யக்தமாகும். இவ்வாருக நான்கு வேதங்களுக்கும் அத்யயனம் ஆவச்யகமாயிருக்க அந்த அத்யயனந் தானும்

"𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌧𑍀𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑍌 𑌵𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌮𑍍॥"

என்கிற மனு ஸ்மிருதியின்படி 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 செய்யப்பட வேண்டியிருக்க இக்காலத்தில் மஹான்கள் சிலர் ஒரு வேதசாகையை மட்டும் க்ரமமாக அத்யயனம் செய்தும் மற்றுஞ் சில மஹான்கள் ஒரு சாகையையும் பூர்ணமாக அத்யயனம் செய்யாமல் ஏகதேசாத்யயனம் செய்தும் ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்து வருவது ஸூத்ரகாரருக்கு விவக்ஷிதமான அதிகாரத்தின்படி அனுஷ்டிக்கப்படாமையாலும் சாஸ்திரானுமதியில்லாமையாலும் உபபன்னமாகுமோ என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் மிகவும் முக்கியமானது.

ஸூத்ரகாரருக்கு விவக்ஷிதமான அதிகாரம் இல்லாமற்போனாலும் சாஸ்த்ரம் இசைந்தவரையில் கௌணமான அதிகாரம் உண்டு என்பதை முன் உபபாதித்திருக்கிறேன். ப்ரக்ருதத்திலும் சாஸ்த்ராநுமதி யிருப்பதாலும் அநாதி ஸம்ப்ரதாய மிருப்பதாலும் ஏகதேசாத்யயனம் செய்து ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்வது உபபன்னம். எங்ஙனே யென்னில் 'வேதாநதீத்ய' என்றிவை முதலிய ப்ரமாணங்களால் முக்யமாகச் சொல்லப் பட்டது சதுர்வேதாத்யயனமே. அந்த அத்யயனமானது ருக்வேதாதி க்ரமமாகச் செய்யப்படவேண்டும்.

"தஸ்மாத்யஜ்ஞாத் ஸர்வஹுத:। ருசஸ்ஸாமாநி ஜஜ்ஞிரே।" "ருக்வேதம் பகவோऽத்யேமி யஜுர்வேதம்" "ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வாணஶ்சத்வாரோ வேதா:" "தத்ராபரா ருக்வேதோ யஜுர்வேதஸ்ஸாமவேத:॥"

என்றிவை முதலிய ச்ருதிகளில் முதலில் ருக்வேதத்திற்கே பாட மிருப்பதால் 'ஸமிதோ யஜதி' ப்ரயாஜங்களில் பாடக்ரமத்தை அநுஸரித்து அநுஷ்டான க்ரமம் ஒப்புக்கொண்டிருப்பது போல் இங்கும் ருக்வேதாதி க்ரமம் ஏற்படுகிறது.

"ஸர்வவேதாத்யயந பாராயண ப்ரஹ்மயஜ்ஞ ஜபாதாவப்ருக்வேதஸ்யைவ ப்ராதம்யம்॥"

என்று ருக்வேத பாஷ்யபூமிகையில் ஸாயணாசார்யரால் சொல்லப்பட்டது. இவர் பக்ஷத்தின்படி 'வேதாநதீத்ய......யதாக்ரமம்' என்கிற உதாஹரிக்கப்பட்ட மநு வசனத்தில் 'யதாக்ரம' சப்தத்தால் மந்த்ர ப்ராஹ்மண க்ரமம் விவக்ஷிதமானாற் போல் ருக் வேதாதிக்ரமமும் விவக்ஷித மென்று கொள்ள வேண்டும்.

"க்ருதோ ஹி வேதாத்யயநே [illegible]।
யஜ்ஞஶாஸ்த்ராணி ஸர்வாணி ததாங்காநி யதாக்ரமம்॥"

என்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணு புராண ச்லோகத்தில்

"யதாக்ரமம் — ஸர்வாத்யயநே ருக்வேதாதிக்ரமாநதிக்ரமேண॥"

என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்திய வ்யாக்யானம். இவ்விரண்டு பக்ஷங்களிலும் 'ஏகாம் ஶாகாமதீத்ய ஶ்ரோத்ரிய:' 'ஏகசாகா மாத்ரம் அத்யயனம் செய்யப்படுவதால் ச்ரோத்ரியனாகிறான்' என்கிற கல்ப ஸூத்ர வசனத்தினால் ஓரதிகாரி விசேஷத்தில் ருக்வேதாதி க்ரமமாகவோ ஸ்வ

சாகாபூர்வக மாகவோ ச்ரௌதமான ஸர்வ வேதாத்யயனத்தின் க்ரமம் பாதிக்கப்படுவதாய் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். '[illegible]' என்கிற ஸ்ம்ருதியினால் 'வேதம் க்ருத்வா வேதிம் கரோதி' என்று ச்ருதியில் சொல்லப்பட்ட க்ரமம் பாதிக்கப்படுவதாய் மீமாம்ஸகர்களும் நிஷ்கர்ஷித்தார்கள். ஆகையால் ஏகசாகாமாத்ராத்யயனத்தில் நான்கு வேதங்களுக்கும் ஏற்பட்ட ச்ரௌத க்ரமம் பாதிக்கப்பட்டதாகிறது.

அவ்வாறாகவே அநுக்ரமேண அத்யயனம் செய்ய அனுபபத்தி ஜ்ஞாதமானால் "[illegible] ந வேதஸம்யோக:॥" என்கிற ந்யாயத்தாலே கொஞ்சகாலம் கர்ம பாகாத்யயனத்தை நிறுத்திக்கொண்டாவது 'ஆரண்யகம் ச வேதேப்ய:' இத்யாதி வசநங்களால் வேதஸாரமாகச் சொல்லப்பட்ட பாகமாத்ரத்தை அத்யயனம் செய்வது சாஸ்த்ரீயமே. 'வேதாநாம் கிஞ்சிததீத்ய ப்ராஹ்மண:' என்று ஏகதேசாத்யயந மாத்ரத்தால் ப்ராஹ்மணனாக ஆவதாய்ச் சொல்லப்பட்டது 'கலௌ பாராஶரா: ஸ்ம்ருதா:' என்று கலியுகத்தில் முக்கிய ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ப்ராசர ஸம்ஹிதையில் 12வது அத்யாயத்திலும்.

"அக்நிகார்யாத் பரிப்ரஷ்டா: ஸந்த்யோபாஸநவர்ஜிதா:।
வேதம் சைவாநதீயாநா: ஸர்வே தே வ்ருஷலா: ஸ்ம்ருதா:॥
தஸ்மாத்வ்ருஷலபீதேந ப்ராஹ்மணேந விஶேஷத:।
அத்யேதவ்யோऽப்யேகதேஶோ யதி ஸர்வம் ந ஶக்யதே॥"

வேதாத்யயன மில்லாதவர்கள் வ்ருஷளர்கள். ஆகையால் வ்ருஷளனாகாமைக்காக விசேஷித்து ப்ராஹ்மணன் பூர்ணமாக அத்யயனம் செய்ய முடியாமற் போனால் ஏகதேசமாவது அத்யயநம் செய்ய வேண்டுமென்று ஏகதேசாத்யயனம் கண்டோக்தம்.

'ஸ்வாத்யாயோऽத்யேதவ்ய:' இத்யாதிகளில் ஏற்பட்ட க்ரமம் அதிகாரி விசேஷத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்ட வசனங்களால் முன் கூறிய படியே பாதிக்கப்படுகிறது. இப்படி ஏகதேசாத்யயனமும் சாஸ்த்ராநுமத மாகையால் ப்ரஹ்ம விசாரோ பயோகியான உபநிஷத் பாகமாத்ரத்தை அத்யயனம் செய்து ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்வதும் ப்ராமாணிகம். இந்த ப்ரமாணத்தின்படி உபநிஷத்தை மாத்ரம் அத்யயனம் செய்வதாலேப் ரஹ்ம விசாரங் கூடுமென்கிற அபிப்பிராயத்தாலே அத்வைத பாஷ்யகாரரும் "தர்மஜிஜ்ஞாஸாயா: ப்ராகப்யதீதவேதாந்தஸ்ய ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸோபபத்தே:" வேதாந்த மாத்ராத்யயநம் செய்தவனுக்குக் கர்ம விசாரமன்றியில் ப்ரஹ்ம விசாரம் உபபன்னம் என்றார். லகு பூர்வபக்ஷத்தின் உபக்ரமத்தில் 'வேதாந்தாத்யாயிந:' என்று ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் இவ்வாறே தத்வடீகை

யிலும் இவ்வசனம் வ்யாவ்யாதம். கர்ம விசாரம் அன்றியில் ப்ரஹ்ம விசாரத்துக்கு நிமித்தமாக 'அதீதவேதாங்கஸ்ய' என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் கர்ம பாகாத்யயந மில்லாமையால் கர்ம விசாரமில்லாமையும் உபநிஷத் அத்யயநத்தால் ப்ரஹ்ம விசார முண்டாவதையும் இரண்டையும் ஸாதிப்பதற்கு இங்கு வேதாந்த மாத்ராத்யயனம் அத்வைத பாஷ்யகார ஸம்மதம் என்று சொல்வது மிகவும் பொருத்தமாகும். இதனால் அதிகாரி விசேஷத்தில் வேதாந்த மாத்ராத்யயநத்தால் ப்ரஹ்ம விசாரங் கூடும் என்று அத்வைத பாஷ்யகாரரின் எண்ணம் ஏற்படுவதால்

"அத்யேதவ்யா த்விஜேநைஷா யதி ஸர்வம் ந ஶக்யதே ॥"

என்கிற ஸம்ஹிதா வசனமே அதற்கு மூலமாகக் கொள்ள வேண்டும். இந்த பாஷ்ய வசனத்துக்கு ஸமாதாநம் சொல்லுமிடத்தில் தத்வடீகையிலும் அதிகாரி விசேஷத்தில் வேதாந்த மாத்ராத்யயநம் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டது.

"யத்யபி நவேதாங்கஸ்யாதிநா வேதாந்தமாத்ராத்யயநஸாவஷ்டம்பவிதா ஶக்யதி ஸர்வஸ்வம் சோதிதம் தத்ஸத் । அத்யயநவிதிவிஹிதாதீதஸ்ய க்ருத்ஸ்நாத்யயநம் ப்ரயுங்க்தே । ந ச வித்யதிலங்கநேந ப்ரவ்ருத்தஸாமர்த்யம் வா ப்ரத்யந்தமாத்ராத்யயநமபேக்ஷ்ய உபநிஷத்விசாரஸ்ய ஸம்பவவ்ருத்திகம் ப்ரூஹ்யதே ॥"

என்று அவ்விடத்திய தத்வடீகா ஸ்ரீ ஸூக்தியில் வேதாந்த மாத்ராத்யயநமும் அம்மட்டால் ப்ரஹ்மவிசாரமும் அதிகாரி விசேஷத்தில் ஸம்மதம் என்பது ஸ்பஷ்டம். இங்கு விகல்பத்துக்கு அபிப்ராயமாவது வேதாந்த மாத்ராத்யயநத்தால் ப்ரஹ்மவிசாரம் கூடுமென்பது ஶக்தனுக்கோ? அல்லது அசக்தனுக்கோ? முதல் பக்ஷத்தில் 'ஸ்வாத்யாயோऽத்யேதவ்ய:' என்ற ப்ரமாணங்களின்படி செய்யப்பட்டதாகாமையால் சாஸ்த்ரவிதியை மீறிச் செய்தவனை ப்ரஹ்ம விசாராதிகாரியாகக் கொள்ளக்கூடாது. இரண்டாவது பக்ஷத்தில்

"அத்யேதவ்யா த்விஜேநைஷா யதி ஸர்வம் ந ஶக்யதே ॥"

என்ற ப்ரமாணங்களின்படி அசக்தனுக்கு ஏகதேச மாத்ராத்யயநம் சாஸ்த்ரீயமே யாகிலும் ஸூத்ரகாரர் விவக்ஷித்திருக்கும் அதிகாரி முழு வேதத்தையும் அத்யயநம் செய்த முக்யாதிகாரியே என்று தாத்பர்ய வர்ணநம் ஸம்பாவிதமாயிருக்க அசக்தாதிகாரியை விவக்ஷித்திருப்பதாய்ச் சொல்லுவது ஸ்வரஸமன்று என்பதே. முழுவதும் ஒரு சாகையை அத்ய-

யனம் செய்தவர்களும் வேறு வேதத்திலுள்ள உபநிஷத்து பாகமாத்ராத்யயநத்தினாலேயே ப்ரஹ்ம விசாரத்தில் ப்ரவர்திப்பதாக ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியிருப்பதால் ஆபத் க்ருதம் என்று சொல்லப்பட்ட கௌணாதிகாரிகளே யென்பது மிக ஸ்பஷ்டம்.

ஸ்ரீ தேசிகன் காலத்திலேயே சில மஹான்கள் கர்ம விசாரமன்றியிலும் சிலர் அங்காத்யயந மன்றியிலும் ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்து வந்ததாக முன் உபாதித்தபடியே முழு வேதாத்யயந மன்றியிலும் உபநிஷத்து மாத்ராத்யயநத்தால் ப்ரஹ்ம விசாரம் சில மகான்கள் அநுஷ்டித்து வந்திருக்கிறார்கள் என்றும் ஏற்படுகிறது. இவ்வர்த்தம்

"கேஷாஞ்சித்கர்மாத்யயந உபநிஷத்ஸ்வேவ தாநாத்ர ப்ரஸக்தா: ॥"

என்கிற மீமாம்ஸாபாதுகா ஸ்ரீ ஸூக்தியால் ப்ரதிபாதிதம்.

"நநு கர்மமீமாம்ஸா ஶாரீரகமீமாம்ஸாயா: கேவலம் । ஸ்வஶாகாமாத்ரநிஷ்டஸ்ய ப்ரஹ்மமீமாம்ஸாப்ரவ்ருத்தி: । ததேவ தைத்தரீயகே தத்ர ஸங்கதிர் வேத மேத்யதி வஶ்ய ॥"

என்று பரித்ராணத்தில் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. இதனால் கர்ம பாகமாத்ரத்தை அத்யயனம் செய்து கர்ம விசாரத்தோடு நிற்பவர்களும் உபநிஷத்துகளை மாத்திரம் அத்யயனம் செய்து ப்ரஹ்ம விசார மாத்ரம் செய்பவர்களும் உண்டு என்பதும் அது அசக்தி ப்ரயுக்த மென்று அநுமதிக்கப்பட்டிருப்பதும் கண்டோக்தமாகிறது. 'கேஷாஞ்சித்கர்மாத்யயநோபநிஷத:' என்கிற உதாஹரித்த மீமாம்ஸாபாதுகா ஸ்ரீ ஸூக்திக்கு மூல ப்ரமாணம்

"அத்யேதவ்யா த்விஜேநைஷா யதி ஸர்வம் ந ஶக்யதே ॥"

என்று உதாஹரித்த பராசர ஸம்ஹிதா வசனம் என்பது சப்தத்தாலும் அர்த்தத்தாலும் ப்ரத்ய பிஜ்ஞை ஏற்படுவதால் ஒப்புக்கொள்ளப் பட வேண்டும். இப்படி ஏகதேசாத்யயனம் அநுமதிக்கப் பட்டிருப்பதாலேயே ப்ரஹ்ம யஜ்ஞ ப்ரகரணத்தில்

"ஸ்வாத்யாயாத்யயநாதேவ ஸம்ஸ்க்ருதம் ஶாஸ்த்ரம் த்வஶக்தஸ்யோபாதீயதே ॥" என்று ஆஹ்நிக ஸ்ரீகோசங்களில் ஆசார்யர்கள் ஸாதித்திருப்பது உபபன்னமாகிறது.

இதற்கு மூலமான

"ப்ரஹ்மயஜ்ஞே ஜபேத் ஸூக்தம் பௌருஷம் சிந்தயேத் ஹரிம் ।
ஸ ஸர்வாந் ஜபதே வேதாந் ஸாங்கோபாங்காந் விதாநத: ॥"

ஸர்வாம் ஸ்ரீவேதியதோ வைதிகம் விதிநா ஹிதஃ ।
ஸாவித்ரீ ஜப்யயீத மஹாநாராயணம் ஸமாஹிதஃ ॥"

என்றிது முதலிய ப்ரமாணங்களில் வேதாத்யயநம் ஸம்பூர்ணமாக ஆகாவிட்டாலும் ப்ரஹ்ம யக்ஞத்தில் புருஷ ஸூக்தத்தை அத்யயனம் செய்வதால் சிக்ஷை முதலிய அங்கங்களோடுங் கூட வேதங்களை ஜபிக்கும் படி ப்ரஹ்மயஜ்ஞ விதியின்படி பூர்ணாநுஷ்டானத்தின் 'பலனை அடைகிறான் என்றாற்போல் அதிகாரி விசேஷத்தில் ஏக தேசாத்யயனம் சொல்லப்பட்டது. அங்கங்களோடு கூட ப்ரஹ்ம யஜ்ஞாத்யயநம் சாஸ்த்ராநுமதம் என்பதை வேதவைபவ விமர்சத்தில் ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லியிருக்கிறேன். ஆக இவ்வளவில் உபநிஷத்து மாத்ராத்யயநம் பராசர ஸம்ஹிதாவசனம் முதலியவைகளைக் கொண்டு சாஸ்த்ரீயமென்று ஏற்படுகிறது. இது இந்த கலியுகத்துக்கு விசேஷித்து அநுமதம். இது

"வேதைகதேசாத்யயநம் க்ருஷ்யா விப்ராதிஜீவநம் ।
இத்யாதிவசஸா ஸ்வேஷாம் ஸம்ப்ரோக்தோ பாஸதே ஸ்ம்ருதௌ ॥"

என்று பராசரமாதவத்தில் கலியுகத்தில் ஏகதேசாத்யயநம் பராசரரால் சொல்லப்பட்டதாக கண்டோக்தம். ஆகையால் இந்த யுகத்தில் ஏகதேசாத்யயனம் அநுமதிக்கப் பட்டிருப்பதைக் கொண்டு ப்ரஹ்ம விசாரத்துக்கு வேண்டிய உபநிஷந்து மாத்ராத்யயநத்தால் ஏகசாகாத்யாயிகளும், அதிலும் ஏகதேசமாத்ராத்யயனம் செய்தவர்களும் எல்லா வேதங்களிலுள்ள உபநிஷத் பாகத்தை விசாரிக்க வருவது சாஸ்த்ர ஸம்மதமாகிறது.

(தொடரும்)

ஸ்ரீ:

வரதராஜ பஞ்சாசத்

[ஸ்ரீ. உப. ஏ. வி. கோபாலாசார்யர், அட்வோகேட், திருச்சி.]

ஔதந்வதே மஹதி ஸத்மநி பாஸமாநே
ஸ்லாக்யே ச திவ்யஸதநே தமஸ: பரஸ்மிந் ।
அந்த:கலேபரமிதம் ஸுஷிரம் ஸுஸூக்ஷ்மம்
ஜாதம் கரீஶ கதமாதரணாஸ்பதம் தே ॥ 21 ॥

(பதவுரை) கரீஶ - கரிமலை ப்ரபுவே! ஔதந்வதே - ஸமுத்ரமென்னும், மஹதி - மஹத்தான, ஸத்மநி - வாஸஸ்தானமும், தமஸ: பரஸ்மிந் - தமஸ் என்னும் ப்ரக்ருதி மண்டலத்துக் கப்பாலுள்ள, ஸ்லாக்யே - உயர்ந்த, திவ்யஸதநே ச - சுத்த ஸத்வமயமான வாஸஸ்தானமும், பாஸமாநே - ஜ்வலித்து விளங்கிக் கொண்டிருக்க அந்த:கலேபரம் - சரீரத்துக்குள்ளே, இதம் - இந்த, ஸுஸூக்ஷ்மம் - மிகவும் ஸூக்ஷ்மமான, ஸுஷிரம் - ஓட்டை (ரந்த்ரம்) தே - உமக்கு, கதம் - எப்படி, ஆதரணாஸ்பதம் - ஆதரத்திற்கு பாத்ரமாக, ஜாதம் - ஆயிற்று (பிறந்தது).

அவ—யோக பரிசயம் செய்யும் முனிவர்கள் ஹ்ருதயத்தில் அப்யாஸத்தால் நீருண்ட புது மேகத்தை விழுங்கிய மின்னல் மேனியாய் அந்தர்யாமியாக ப்ரகாசிக்கிறார் என்று முன் ச்லோகத்தில் ஸாதித்தார். அந்தர்யாமி ரூபத்துடன் எழுந்தருளி யிருப்பது முனிவர்களின் ஹ்ருதயத்தில் மட்டுமோ? எல்லோர் ஹ்ருதயத்திலுமோ? ஸர்வாந்தர்யாமி என்பரே? அந்தர்யாம்யதிகரணத்தில் மிகப் பெரிய பூமி முதலிய மஹா பூதங்களிலும், ஜீவர்களுக்குள்ளும், மற்ற எல்லாப் பொருள்களுள்ளும் இருக்கிறாரென்றும் வேதாந்தங்களில் விரும்பித் தேடுகிறவர்க்கு உள்ளே திவ்ய விக்ரகத்தோடு ஸேவை ஸாதித்து கடைசி காலத்தில் ப்ரஹ்ம நாடியில் ப்ரவேசிப்பித்து அது வழியாகத் தம் வீடு சேர்க்க பேரருளாளனாய் எல்லா ப்ராணிகளின் ஹ்ருதய குகையில் கோயில் கொண்டிருக்கிறாரென்றும் கூறியபடி எல்லோர்க்குள்ளும் அந்தர்யாமி என்கிறார். மோக்ஷ பர்யந்தமான க்ஷேமவரங்களை யளிக்கவே வரதனாக ஸர்வர்க்குள்ளுமுளர்.

'பூமி முதலிய மஹா பூதங்களிலுமுளர். அத்யல்பமான பொருள்களிலுமுளர். 'பரந்த தண் பரவையுள் நீர் தொறும் பரந்துளன் பரந்த வண்டமிதென' என்றபடி அகண்ட விஸ்தீர்ண ஸமுத்ரங்களில் வஸிப்பர்; அணுவிலும் அணுவாகி ஸூக்ஷ்மங்களிலும் வஸிக்கிறார். 'பனிக் கடலில்

பள்ளி கோளைப் பழகவிட்டு ஓடி வந்து என் மனக் கடலில் பள்ளிகொண்ட மாயமணாள நம்பீ' என்றதை நினைத்து விஷ்ணு சித்தர் போன்ற முனிவர் ஹ்ருதயத்தில் ஸாகசயநமாக ஸேவை ஸாதிப்பதைப் பேசினதும் மனக் கடலில் பள்ளிகோளைப் பேசுகிறார்.

பரவிக்ரஹம் முதலிய ஐந்து விக்ரஹங்களும் எல்லாம் திவ்யங்களே. ஒன்றேனும் ப்ராக்ருதமல்ல. பெரிதாயினும் சிறிதாயினும் ப்ராக்ருதப் பொருள்களுக்கு ஸஜாதீயமாகத் தோற்றினாலும் எல்லாம் அப்ராக்ருத சுத்த ஸத்வ த்ரவ்யமே. பகவத் விக்ரஹங்களுக்கு ஆச்சர்யமான ஸங்கோச சக்தியும் விகாஸ சக்தியும் இஷ்டப்படி யெல்லாம் மீன் ஏனம் முதலிய பொருள்களோடும் ஸஜாதீயம் போல் காணும் ஆகாரங்களை யுண்டுபண் ணிக் கொள்ளும் சக்தியும் உண்டென்று ஸர்வார்த்த ஸித்தியில் நாயக ஸரத்தில் ஸாதிக்கப்பட்டது. அந்தர்யாமி விக்ரஹம் அவதார விக்ரஹம் முதலியதில் இந்த ஆச்சர்ய சக்தியால் விரோத பரிஹாரங்களை இந்த ச்லோகத்திலும் பின் வரும் அவதார ச்லோகங்களிலும் ஸூசிக்கிறார்.

ஔதந்வதே—க்ஷீரஸமுத்ர ஸம்பந்தியான. 'க்ஷீராப்தௌ ஸ்தித்ரே' 'ஸமுத்ரே ரோதஸி' என்றபடி ஸூக்ஷ்ம தர்சிகளான கவிகள் அறிந்து பேசுவதாக ச்ருதி ப்ரஸித்தி. க்ஷீரகலைவாஸம் என்று 'க்ஷீராப்தி ஸமுத்ரே' என் பதற்கு எதிர் தட்டாக இதே ச்லோகத்தில் வேடிக்கையாகப் பேசுகிறார். பிராட்டி பிறந்தவிடம் ச்வசுரக்ருஹம் பரமஸாகம் என்பார். பரம பதத் தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிராட்டிக்குத் தகப்பனாரில்லை. பரமபதம் இரு வருக்கும் பொதுவான நித்ய க்ருஹம். பரமபதம் ச்வசுர க்ருஹமல்ல வாதலால் பாற்கடலை யதற்கு முன் எடுத்தது. அங்கு பேரருளுக்கு அத்தனை அவகாசமில்லை. ஆர்த்தி ஹரணத்திற்கு இடமேயில்லை. ப்ரஹ்மேந்த் ராதி தேவர்கள் ஆபத்து வருங் காலங்களிலெல்லாம் ப்ரணதராய் ஆர்த்தி ஹரணத்திற்கும், வேண்டிய வரன்களைப் பெறவும் மனு செய்து கொள்ளும் சௌகர்யத்திற்காக பாற்கடலில் வரதனு யெழுந்தருளியிருப்பது. பரம பதப் பெருமாளிடம் யார் சென்று வரன் கேட்டு வாங்குவது. போனால் திரும்ப முடியாது. இதை யுத்தேசித்தும் பேரருளாள வரதப் பெருமா ளின் பாற்கடல் ஸ்தாநத்தை முதலிலெடுத்தது. பாற்கடற் பள்ளிப் பெரு மாளை ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள் க்ருஷ்ணாவதாரத்திற்காக துதிக்கையில் 'வரதாய நமோஸ்து தே' 'வரதனாகிய உமக்கு நமஸ்காரம்'. என்று துதித் தார்கள் யாதவாப்யுதயத்தில்.

உததி—ஸமுத்ரக்ருஹத்தை 'அபாரம்'—எல்லயற்றதென்பார்.

'அம்பஸ்யபாரே' என்ற ச்ருதியைக் காட்ட மஹத், என்றும் விசேஷணம்.

ஸத்மநி வ—க்ருஹமும்; பாற்கடல் வீடும்.

தமஸ: பரஸ்மிந்—ரஜஸ், தமஸ், இது கலந்த ப்ரக்ருதி மண்டலத் திற்கு அப்பால் தூரமான; ரஜஸ் தமஸ் அடியோடு இல்லாத. இப்பெருமை பாற்கடலுக்குமில்லை. தமஸ் என்பதற்கு ப்ரக்ருதி மண்டலம் என்று பொருள் கொண்டு அதனிலும் மூன்று பங்கு பெரிதான த்ரிபாத் விபூ தியையுங் காட்டுவதால், பாற்கடலிலும் பரம மஹத் என்று ஸூசனம். 'தமஸ: பரஸ்தாத்', 'மஹாந் ப்ரபு:'.

ஸ்தோத்ரே—ஸத்வ ப்ரியர் பெருமாள். ஸதா ஸர்வகாலமும் நித்ய முக்த ரான கவிகள் விவிதமாக ஸ்துதிகள் பாடிக்கொண்டேயிருப்பது. 'தத் விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸ: ஸமிந்ததே; விஷ்ணோர்யத் பரமம் பதம்'. ஓயாமல் ச்லாகா சப்தம் காதில் விழுமிடம். பெருமாளையும் விஷ்ணு பதத்தையும் துதிப்பர். பெருமாளுடைய ஆநந்த மயமான ஜ்ஞா னமே அவர் ஸங்கல்பத்தால் போகத்திற்காக லோகமாய்ப் பரந்துளது என்பர். பெருமாளைத் துதிப்பது அவர் ஆநந்த ஸம்வித்தான திவ்ய லோகத்திற்கும் துதியாகும். அதைத் துதிப்பது பெருமாள் துதியுமாகும்.

திவ்யஸதநே வ—'திவ்யம் ஸ்தாநமஜரம் சாப்ரமேயம்'. எக்காலு மழியாதது திவ்ய ஸ்தாந மென்னும் த்ரிபாத்விபூதி யென்னும் வாஸக் க்ருஹம். ஹிரண்மய புருஷன் வஸிக்க யோக்யமான ஹிரண்மய கோசம்.

பாஸமாநே—ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கையில். ஹ்ருதயத்தைப் போல் இருட்டடைந்த குகையல்ல; 'க்ஷயாதித்ய ஸமப்ரபம்' பல்லா யிரம் ஸூர்யர்களுக்கு ஸமமான பெருமாளுக்குத் தக்க விடம். 'திவ்யம் ஸ்தாந ஸமப்ரபம்' 'ஸூர்ய ப்ரபப் பெருமாளுக்குத் தக்க விடம். (இப் படி இடங்களிருக்க) இங்கே கரிமலையை எடுக்காததற்குக் காரணமுண்டு. கரிமலையெனும் ஸத்மத்தோடு (க்ருஹத்தோடு) வரதப்பெருமாள் ஹ்ரு தயத்தில் அந்தர்யாமியாய் எழுந்தருளியிருப்பதுபோல் எல்லோருக்குள் ளும் இருப்பதாக நினைவு. கரிமலை வாஸத்தைவிடாமல் அந்த க்ருஹத் தோடு கூடவே நெஞ்சில் கோயில் கொண்டார். மற்ற இரண்டு ஸ்தாநங் களையும் தூக்கிக்கொண்டு ஹ்ருதயத்தில் புகுரவில்லை. அவ்விரண்டையும் விட்டு விட்டுப் புகுந்தார். அங்கே யிருந்த ஜோதியுருவங்கள் அப்படியே அங்கே வந்துள.

க்ஷுத்ரகலைபாஸே தநௌ—இவ்வழுக் குடம்பிற்குள் பொய் நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கமுமுள்ள இத் தீமனத்தில் நிஷத்ஹீவிகை யென்னும் சாக்கடைக் குழியில்

ஸுஷிரம்—ஓட்டை. 'ஸுஷிரம் ஸூக்ஷ்மம்'—அழுக்கிடமாயினும் இடமும் பெரிதல்லவே. 'தஹரம்' 'தஹ்ரம்' என்று ஓர் அல்பமான வெட்டவெளி; ப்ரஹ்மபுரம் என்று இவ் வழுக்குடம்பையும் 'புண்டரீகம் வேச்ம' என்று ஹ்ருதய குஹையையும் ச்ருதி வர்ணித்தது. பெருமாளுடைய போருளால் அப்படி உயர்ந்ததாக நினைப்பது. உண்மையில் வீடேது? வெட்டவெளி ஆகாசமான சிறு ஓட்டைதானே; குட்டிச் சுவரு மில்லையே.

ஸுஸூக்ஷ்மம்—ஸூக்ஷ்மம் ஸுஷிரம் என்றது போதாது. அதி ஸூக்ஷ்மம் என்னவேணும். 'ஸுஸ்வாதேஃ' என்றார் ஸூத்ரகாரர். 'தஹரம்' என்பதற்கு அல்பம் என்று பொருள் காட்டினர். இத்தனை கெடுதி யிருந்தாலும் ஒரு ஔசித்யமுண்டு. முண்டகச்ருதியில் பெருமாளை 'தஹரம்' என்று வர்ணித்துளது. அதுவே இந்த வரதப் பெருமாள் விஷயமாக 16-ல் 'நித்யம் விபும் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம்' என்று பேசப்பட்டது. இவ் வோட்டையும் ஸுஸூக்ஷ்மம். வரதஸ்வரூபமும் ஸுஸூக்ஷ்மம். என்று இந்த ஔசித்யம் மட்டுமுளது, என்று கடைசியில் வேடிக்கையாகக் காட்டுவதிலும் திருவுள்ளம்.

கரீச—கரிமலைப் பெருமாளே! மலை உபலக்ஷணமல்ல. விசேஷணம். விசேஷணமாக க்ரஹிப்பது ஸரஸம். ஔத்ஸர்கிகம். புஜகசயநரான பெரிய பெருமாளே அந்த சயநத்தோடே பிராட்டி மாரோடே, என். ஹ்ருயத்திலும் குடி கொண்டார் என்றதுபோல் அநுபவம். ரங்கத்திலும் அப்படியே யுளர். என் னெஞ்சிலும் அப்பள்ளி :கோளோடும் (அதை விடாமலே) தேவிமாரோடு முளர். இந்த விசேஷணத்தால் முதல் ச்லோகத்தில் பேசிய ப்ரியமான கரிமலை வாஸஸ்தானத்தை விடவில்லை யென்று வ்யஞ்ஜனம். இந்த மிகச் சிறிய ஓட்டை இடத்தில் மலையோடு கூடப் புகுந்தார். என் நினைப்பில் வரதனைப்போலவே மலையு மகலாது.

தே—கரிமலையோடே கூட கரிமலையில் வசிக்குமுனக்கு 'கரீசதே'
கதம்—எப்படி

ச்லாகநார்ஹம்—ஆதரிக்கத்தக்கதாக.

ஜாதம்—ஆயிற்று, (பிறந்தது). பிறந்தது என்னு மிப்பதத்தால் வேதாந்த ஸித்தமான பதிலும் ஸூசிதம். என் மனமெனும்உபாதியோடு நான் இந்த சரீரத்தோடு பிறக்கையிலேயே நீரும் கூடதானே இந்த ஹ்ருதய குஹையில் அந்தர்யாமியாகப் பிறந்தீர். நீரும் நானும் சேர்ந்து தானே இப்பிறப்பில் இந்த குஹையில் ப்ரவேசித்துப் பிறந்தோம். இந்த குஹையில் வஸிக்கும் ஸகாக்களான இரண்டுபக்ஷிகள் நாம். 'குஹாம் ப்ரவிஷ்டாவாத்மானௌ'. இரண்டு ஆத்மாக்களும் சேர்ந்து ஹ்ருதயகுஹையில் ப்ரவேசித்து இருவரும் ஒருவாறு சேர்ந்து பிறந்தோம். பிறவியேலேயே இந்த

குஹை உமக்கும் என்னுடன் கூட அமைந்தது. நீர் வரதன்; நான் யாசகன். நீர் ரக்ஷகன்; நான் ரக்ஷ்யன். நான் ஆர்த்தன்; நீர் ஆர்திஹரர். இது தான் பேதம். இருவரும் ஜாதரே. எப்படி ஆதரவுக்குப் பாத்ரமாயிற்று என்பதில் ரஸம் கனத்துளது. பூதபவ்யங்களுக் கெல்லாம் ஈச்வரனை புருஷன் அங்குஷ்ட ப்ரமாணமாகத் தன்னை ஒடுக்கிக்கொண்டு ஹ்ருதய மத்யத்திலிருக்கிறார். அந்த ஹ்ருதயத்தை (அதிலிருப்பை) நிந்திப்பதில்லை அருவருத்து அகலுவதில்லை 'ந ததோ விஜுகுப்ஸதே' என்று கடோபநிஷத்து பெருமாளுடைய ஸௌலப்யத்தையும், தோஷம் பாராட்டாமையையும், அருளையும் ஆச்சர்யத்துடன் புகழ்ந்தது. ஜ்ஞானத்திற்கு ஸ்தானமான ஹ்ருதயம் நியமமாகப் பொய்யிலேயே நிலை கொண்டிருக்க வேண்டுமா? பொல்லா வொழுக்கையே வ்ரதமாகக் கொள்ள வேணுமா? அநாதிகாலமாகக் கொடிய தீமனமாயிருக்க வேணுமா? எத்தனை பாபவாஸநா துர்கந்தமான சாக்கடை யிலிருப்பது? மனதின் வ்ருத்திகள் 'தீர்கிகா' என்னும்படி நீண்ட ஜலதாரையாக (நடைபாவியாகக்) கொஞ்சம் ஓடுகின்றன. ஆனால் அந்த ஓட்டமெல்லாம் நீண்ட அநாதி சாக்கடை ஓட்டமே. எப்பொழுதும் சுத்தம் செய்யாத சாக்கடை. நிஷ்காஸதீர்கிகா பாவநதீர்கிகையாக இருக்கவேண்டியது கச்மலமான சாக்கடை தீர்க்கிகையாக இருக்கிறது. இந்த சாக்கடைக்குழியின் அருகில் வருவதற்கே ஜுகுப்ஸை கொள்ளல் உசிதம். மிகவும் ஜுகுப்ஸை விஜுகுப்ஸை. ராஜாதி ராஜனை ஸர்வேச்ரன் தான் நேரில் அச்சாக்கடையில் குதித்து அதை சுத்தம் பண்ணும் பாக்யம் எப்பொழுது வருமோ வென்று அதில் நிற்பனோ? திஷ்டதி—நிற்கிறான். ஓடவேண்டியது நியாயம். நிற்கிறானே. மிகவும் அருவருக்காமல் 'சீ'யென்று சொல்லாமல், காரித் துப்பாமல் ஸ்தாவரம் போல் நிற்கிறானே என்று ச்ருதி வியந்தது.

ஜுகுப்ஸை என்பது பீபத்ஸரஸத்திற்கு ஸ்தாயீ பாவம். ஜுகுப்ஸையழியாமல் நிலை நின்று தான் ஓடி அகல வேண்டியிருக்க தான் அகலாமே நிற்கிறானே. த்வநிகாரர்களும் இந்த வேதரஸத்தில் ஈடுபட்டனர். இந்த ஈடுபாடு போதாது. இந்த குப்பைக் குழியை தாமரை வேச்மம் போல் ஆதரிப்பதாக த்வனியால் புகழ்ந்தது. 'ந ததோ விஜுகுப்ஸதே' என்பது ஜுகுப்ஸை படாமையை மட்டும் காட்டும். நிற்கிறான் என்றாலும் பொருத்துக்கொண்டு நிற்கிறான் என்று பொருள் கூடிப்போம். ப்ரீதியோடு இவ் விருப்பை ஆதரிக்கிறான் என்று ஏற்படாது. ஆதரவுக்குப் பாத்ரமாக்குவது அருளின் காஷ்டையான போருள். அதையே தமக்கு நிரூபகமாகவுடைய போருளாளர் விஷயத்தில் ஆதரிப்பதையும் (ஸாபிப்ராயமாக) பேசி ஆச்சர்யத்தைக் காட்டுகிறார். நீண்ட ஓட்டத்தையுடைய நெஞ்சை நீணகராகக் கொண்டதை வியப்பர் முனிவர்.

ஸ்ரீ:

தினசர்யை 2

[ஸ்ரீ. ஸ்ரீ.]

विचित्रा देहसंपत्तिः ईश्वराय निवेदितुम् ।
पूर्वं एव कृता ब्रह्मन् हस्तपादादि संयुता ॥

'கைகால்களோடு கூடிய இச்சரீரம் ஸர்வேச்வரனுக்காகவே' என்று எண்ணி ஒவ்வொருவனும் தன் வேலைகளைச் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்யும்போது கர்ம பராதீனர்களான நமக்கு எது ஸரியானது, எது தவறானது என்று அறிவதற்குப் போதுமான ஜ்ஞானம் இல்லை. நாம் ஸரியென்று நினைப்பதை அயலான் மாறாக நினைக்கிறான். ஆகையால் ஸர்வ பூதஸமனான பகவானுக்கு சந்தோஷத்தை அளிக்கக்கூடிய கர்மங்கள் எவை என்று சாஸ்திரம் கொண்டே அறியவேண்டும். இதையே கீதையில் பகவான் அர்ஜுனனுக்கும் கூறினான்:

यः शास्त्रविधिं उत्सृज्य वर्तते कामकारतः ।
न स सिद्धिमवाप्नोति न सुखं न परां गतिम् ॥ XVI. 23.

तस्माच्छास्त्रं प्रमाणं ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ ।
ज्ञात्वा शास्त्रविधानोक्तं कर्म कर्तुं इहार्हसि ॥ XVI. 24.

'சாஸ்திரங்களை மீறி மனம்போனபடி கார்யம் செய்பவனுக்கு ஸித்தியில்லை. இங்கும் பின்னும் ஸுகமும் கிடையாது. ஆகையால் எது செய்யத் தக்கது எது செய்யத்தகாது என்று நிச்சயிக்கும் விஷயத்தில், சாஸ்திரமே பிரமாணம். சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டபடி கர்மங்களை அறிந்து நீ செய்." ஆத்மாவுக்கு நன்மையை உபதேசிக்கும் இந்த சாஸ்திரங்கள் ஆயிரம் மாதா பிதாக்களைக் காட்டிலும் கூட அதிக வாத்ஸல்யத்தையுடையது. இவ்வளவு வத்ஸலமான சாஸ்திரம் ஒருவனால் செய்ய முடியாத கார்யத்தை அவனுக்கு விதிக்காது; விதிக்கவும் இல்லை. அவரவர்கள் சக்திக் கேற்றவாறு தான் கார்யங்களை விதிக்கிறது. சக்தியுள்ளவனுக்கு உபவாஸத்தைச் சொன்னவிடத்தில், சக்தியற்றவனுக்கு பால், பழம் முதலான விரதத்திற்கு குறைவு செய்யாதவற்றை ஆஹாரமாக விதித்தது. முன் சொன்னது முக்ய கல்பம் (मुख्यकल्प); பிந்தியது கௌணம் (गौण).

அதாவது முக்ய கல்பத்தை அநுஷ்டிக்க சக்தி யில்லாதவனுக்கு, அதற்குப் பதிலாக அதே பலத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய சுலபமானது மற்றொன்று. சக்தியுள்ளவன் முக்ய கல்பத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும்; அப்போது தான் பலம் கிடைக்கும். சக்தியில்லாதவனே கௌணத்தை அநுஷ்டிக்கலாம். இவனுக்கும் அந்த பலனே கிடைக்கும். இது சாஸ்திரங்களில் போல லோகத்திலும் உண்டு. பிராயச் சித்தங்களில் பெரியதை அநுஷ்டிக்க முடியாதவனுக்கு லகுவானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காலம், தேசம், தன் சக்தி, ஜ்ஞானம் முதலியவற்றை அநுஸரித்து தனக்கேற்றதைத் தெரிந்து கொண்டு அநுஷ்டிக்க வேண்டும். அதே மாதிரியாக "கிருத யுகத்தில் பக்தி யோகத்தினாலும், திரேதாயுகத்தில் யாகங்கள் செய்வதினாலும், துவாபரத்தில் அர்ச்சனை முதலியவற்றாலும் கிடைக்கும் பலனை கலியுகத்தில் பகவந் நாம ஸங்கீர்த்தனத்தினாலேயே ஒருவன் அடையலாம்."

ध्यायन् कृते यजन् यज्ञैः त्रेतायां द्वापरे अर्चयन् ।
यदाप्नोति तदाप्नोति कलौ संकीर्त्य केशवम् ॥

என்று கூறினார்கள். ஆகையால் சாஸ்திரங்கள் விதித்த கர்மங்களில் தனக்கு சக்தியில்லை, யோக்யதை யில்லை என்பதே கிடையாது.

எல்லாவற்றிற்கும் மேல் 'ஸர்வேச்வரனுடைய கார்யத்தை அவனுடைய ஸந்தோஷத்திற்காகச் செய்கிறேன்' என்கிற ஸாத்விக த்யாகத்தோடு ஒருவன் செய்வானேயானால், அவனுக்கு ஒரு குறைவும் வாராது. கார்யம் நிறைவேறினால், அதனால் பிரஸந்நனான "பகவான் மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதுபோல், சரீராரோக்யம், பொருள், மற்ற ஸுகாநுபவங்கள் எல்லாவற்றையும் தன் பக்தனுக்குக் கொடுக்கிறான்".

शरीरारोग्यं अर्थांश्च भोगांश्चैव आनुषङ्गिकान् ।
ददाति ध्यायिनां नित्यं अपवर्गप्रदो हरिः ॥

கார்யம் பாதியில் நின்று விட்டாலும், பகவத் பிரீதிக்காகச் செய்தபடியால் ஒரு தோஷமும் இல்லை. யாகம் முதலானவற்றை பாதியில் நிறுத்தி விட்டால், பிரம்ம ரக்ஷஸ்ஸாக பிறப்பான் என்பதுபோல் இதற்கு ஒன்றும் கிடையாது. அதற்கு மாறாக, இது கல்படையாக (அதாவது, கெட்டியான அஸ்திவாரம் போல்) இருந்து கொண்டு மறு ஜன்மத்தில் இதற்குமேல் ஆரம்பிக்கலாம்.

नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति प्रत्यवायो न विद्यते ॥ (II. 40.)

(ஆரம்பித்தது வீணாகாது; ஒரு தோஷமும் இல்லை) என்று பகவானே

கீதையில் கூறியிருக்கிறான். இதனால் ஸ்நாநம், போஜனம், ஸம்பாதிப்பது, ரக்ஷிப்பது, தூங்குவது, எழுந்திருப்பது, நினைப்பது, இமைகொட்டுவது, பகவத்ஸேவை, பகவதாராதனம், படிப்பது, எழுதுவது முதலான நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு கார்யத்தையும் பகவத் பிரீதிக்காக என்கிற உண்மையான எண்ணத்தோடு செய்வோமேயானால், நமக்கு ஹிதமே வரும். கீதையில் பகவானும்

यत् करोषि यत् अश्नासि यत् जुहोषि ददासि यत् ।
यत् तपस्यसि कौन्तेय तत् कुरुष्व मदर्पणम् ॥

"நீ செய்யும் தானம், தபஸ், ஹோமம் எல்லாவற்றையும் என்னிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்துவிடு" என்று கூறினான். அவை என்ன? என்ன கார்யங்கள் ஸரியானவை? என்பதை ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்கிற பிரிவுகளோடு தானே உணர்த்தினான். ஆக சாஸ்திரத்தினால் நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன என்று அறிவதும் கஷ்டமல்ல; அதைச் செய்யும்போது பகவத் பிரீதிக்காக என்று எண்ணிச் செய்வதும் சிரமமல்ல. அந்த மாதிரி நினைக்க அப்யாஸம் செய்ய வேண்டியது தவிர வேறில்லை. 'நான் எனக்காகவும் என் பத்நீ புத்திரர்களுக்காகவும் உழைக்கிறேன்' என்கிற எண்ணத்தை மாற்றி, 'பகவத்தாஸ பூதனான நான் பகவத் விபூதிகளான எனக்கும் என் பத்நீ புத்ரர்களுக்காகவும் ஸம்பாதிக்கிறேன். பகவான் அந்த ரூபத்தோடு அனுபவிக்கிறான்' என்று எண்ணுவதே வேண்டியது. 'செய்யும் கார்யங்கள் எல்லாம்' என்றால் சாஸ்திரத்தில் நிஷேதிக்கப்பட்டவை தவிர மற்றவை தான். "காரியம் நல்லனகள் அவைகாணில் என் கண்ணனுக்கு என்று ஈரியாய்" இருப்பதே வேண்டுவது. இந்த எண்ணம் வந்தால் பகவானைப்போல் நாமும் ஸர்வ பூதங்களிடத்திலும் அன்புடையவர்களாயிருப்போம். ஆத்ம குணங்களைச் சொல்ல வந்த விடத்தில் **दया सर्वभूतेषु'** என்று ஸர்வபூத தயையை யல்லவா முதலில் எடுத்தது. பிரஹ்லாதாழ்வானும் பகவத்துவேஷியான தன் தந்தையைக் குறித்து

सर्वभूतात्मके तात जगन्नाथे जगन्मये ।
परमात्मनि गोविन्दे मित्रामित्रकथा कुतः ॥

"ஸர்வலோக ரக்ஷகனாகவும், ஸர்வ பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாகி ஸர்வ ஜகத் ரூபமாகவும் பரமாத்மாவுமான ஸர்வேச்வரன் இருக்கும் பொழுது, உலகில் 'ஒருவன் சத்ரு' 'ஒருவன் மித்ரன்' என்கிற விபாகத்திற்கு ப்ரஸங்கமேது" என்றல்லவா கூறினார். நம்மைச் சேர்ந்தவர்களிடத்தில் முதலில் பகவத்விபூதி என்கிற எண்ணத்தைச் செய்து பழகினால், பிறகு மற்றவரையும் அவ்விதம் எண்ணமுடியும். இப்படி அப்யாஸம் செய்தால் அஸூயை, காமம், கோபம் முதலான துர்க்குணங்கள் நீங்கி மனது பரி

சுத்தமாக ஆகும். பிறகு பகவதாராதனம் என்கிற எண்ணத்தோடு நித்ய கர்மங்களை அநுஷ்டித்தால், பகவான் சீக்கிரத்தில் ஸந்தோஷமடைந்து அளவில்லாப் பேரின்பத்தைத் தர விரைந்துகொண்டு நிற்பான்.

இவ்வாறு கால்தேச சக்திகளுக்குத் தக்கபடி சாஸ்திரங்கள் விதித்த கர்மங்களில் அநுஷ்டிக்க முடியாதது இல்லை. இப்படி அனுஷ்டிக்கும்போது இருக்கவேண்டிய மனோநிலையையும் கூறினோம். இனி முன் ஸஞ்சிகையில் சொன்னவாறு நிர்வேதமடைந்து, அதனால் கர்மானுஷ்டானங்களுக்கு வேண்டிய அதிகாரம் பெற்ற ஒருவன் பிறகு அனுஷ்டிக்க வேண்டிய கர்மங்களைக் கூறுவோம். அந்தக் கர்மங்கள் தான் பலவிதம். நான்கு ஆச்ரமங்களுக்கும், நான்கு வர்ணங்களுக்கும், சக்தனுக்கும், அசக்தனுக்கும் வேறு வேறாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஸத்யம் முதலான சில தர்மங்கள் பொதுவாகவும் இருக்கின்றன. 'அவரவர்கள் தங்கள் தங்களுக் கேற்பட்ட கார்யத்தைக் செய்வதே தர்மம்; அதுவே நன்மையைத் தரும்; விபரீதமானது விபரீதத்தைக் கொடுக்கும்' என்று கீதையிலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

முன் கூறியபடி அதிகாலையிலேயே பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட பரமனை உள்ளத்துக் கொண்டு மெள்ள எழுந்து, "பரிவொடு பரவு நல்லடியவர் பழவுரை, அரி யரி யரி யரி யரி யரி யரியே" என்கிறபடியே ஏழு முறை பகவந் நாமத்தை உச்சரிக்கவேண்டும். மடுவில் ஒரு முதலை வாய்ப்பட்ட கஜேந்திராழ்வானுக்கு உதவின ஸௌலப்யத்தை வெளியிடும் 'ஹரி' என்னும் திருநாமம் கெட்ட ஸ்வப்நங்களுக்கு பிராயச் சித்தமாகக் கூறப்பட்டது. ஸம்ஸாரமாகிற அகாதமான கடலில் வலிவுள்ள ஐந்து இந்திரியங்களாகிற முதலைகளால் வலித்து திசை திசை ஏத்தப்பட்ட இஜ்ஜீவனுக்கு தன்னை ரக்ஷிக்க 'ஆதிமூலமே' என்று ஓலமிடுவது யுக்தமல்லவா? இவ்விதம் பகவானை தியானித்துக்கொண்டு, பூமியில் வலது காலை முதலில் வைத்து, ஸ்நாநாதி கார்யங்களுக்கு வேண்டியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட வேண்டும். ஜனங்கள் வசிக்கும் இடத்திற்கு வெளியில் சென்று *சரீர சுத்தியைச் செய்து கொள்ள வேண்டும். பிறகு பல் துலக்க

---

* மல மூத்ரோத்ஸர்ஜனத்தைப் பற்றி விஸ்தாரமாக விதிகள் உள்ளன. அவற்றுள் எந்த இடத்தில் அசுத்தம் செய்யக்கூடாது என்பதை மட்டும் குறித்து நிறுத்துவோம்—தோட்டம், நந்தவநம், பயிர்கள், சாம்பல், ச்மசானம், புற்று, மலை, தார்ப்பம், களம், வழி, மாத்தடி, மாநிழல், ஜலம், மணல், குளம், ஆறு இவற்றின் கரைகள் இவற்றில் கூடாது. தேவாலயம், பசு, ஸ்திரீ முதலான சுத்தமான வஸ்துவைப் பார்த்துக் கொண்டும் செய்யலாகாது. பிறகு மண்ணால் சுத்தம் செய்து கொள்ளவேண்டியது. இக்காலத்து நவீனர்களும் இதை பெரும்பாலும் அநுமோதிக்கிறார்கள். ஆதலால் இதில் யதாசக்தி அனுஷ்டிக்காதது நமது குறையே.

(दन्तधावनं) நதி தீரம் செல்லவேண்டும். கசப்பு, துவர்ப்பு, முள் இவைகளுள்ள மரங்களின் குச்சிகளாலும், இலைகளாலும் பல்லை சுத்தம் செய்து கரையில் வாயைக் கொப்பளிக்கவேண்டும். சில தினங்களில் சில மரக்குச்சிகள் கூடாது என்று மிருக்கிறது. பிறகு ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு ஸ்நாநம் செய்யவேண்டும். சாஸ்திரங்களிலே கூறப்பட்ட கர்மங்களுக்கு ஸங்கல்பம் அவச்யம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு கார்யத்தை ஆரம்பிக்குமுன் நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று நிச்சயித்துக் கொள்வதை லோகத்திலும் காண்கிறோம். இங்கு 'பகவத் ப்ரீதிக்காகச் செய்கிறேன்' என்று சேர்த்துக் கொள்வது விசேஷம்.

நதி யிருக்கும் இடத்தில் குளிர்ந்த ஜலத்தில் அமிழ்ந்து ஸ்நானம் செய்வதே முக்கிய கல்பமாகும். ஜலத்தில் அழுக்குத் தேய்ப்பது முதலான அசுத்தம் செய்யலாகாது. கரையில் வந்து செய்யலாம். இப்படிக் குளிர்ந்த ஜலத்தில் அதிகாலையில் ஸ்நானம் செய்வது சரீரத்திற்கு ஆரோக்யத்தைக் கொடுக்கும் என்று ஆயுர் வேத சாஸ்திரம் சொல்லி யிருக்கிறது. பிற நாட்டார்களும் கூறுகிறார்கள். குளிர்ந்த ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்ய முடியாதவனுக்கு உஷ்ணஜலம். இப்படி ஸ்நானம் செய்ய முடியாமல் ஜ்வரம் முதலான வியாதிகள் இருந்தால், அந்த காலத்தில் அவர்களுடைய சக்திக்கேற்றவாறு எழுவித ஸ்நானங்கள் இருக்கின்றன. கண்ட ஸ்நானம்—கழுத்துவரையில் குளிப்பது; காபில ஸ்நானம்—கை கால்களை அலம்பி, ஈர வஸ்திரத்தால் உடம்பைத் துடைத்துக்கொள்வது; பார்த்திவ ஸ்நானம் ஊர்த்வ புண்ட்ரம் தரிப்பது; பசுக் குளம்புகளினால் கிளம்பும் தூசியில் நிற்பது; வெயில்டிக்கும்போது பொழியும் மழையில் ஸ்நானம் செய்வது முதலியன. இது தவிர, 'ஆபோ ஹிஷ்டா' முதலான மந்திரங்களால் ப்ரோக்ஷித்துக் கொள்வது மந்திரஸ்நாநம்; ஸர்வாலங்கார பூஷிதனை ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடியிலிருந்து பெருகும் கங்கையில் உள்ளும் புறமும் நனைவதாக தியானம் செய்வது மாநஸிக ஸ்நாநம்' என்பனவும் உண்டு. யதாசக்தி ஸ்நாநத்தை முடித்து, ஒரு உலர்ந்த வஸ்திரத்தால் தலையைத் துவட்டி, வேறொன்றால் கால் முதலிய கீழங்கங்களைத் துடைத்துக் கொண்டு வேறு வஸ்திரம் தரித்து, முன்னோர்கள் வழக்கப்படி ஊர்த்வ புண்ட்ராதிகளைத் தரிக்கவேண்டும். ஸ்நாநம் செய்ய வேண்டிய விதியும், புண்ட்ராதி தாரண விதியும் அதற்கு மந்திரங்களும் ஆஹ்நிகம், ஸ்ரீ தேசிகனின் ஸச்சரித்ரரக்ஷை, பாஞ்சராத்ர ரக்ஷை முதலான வற்றில் விரிவாக நிரூபித்திருக்கிறபடி ஆசார்யனிட மிருந்து தெரிந்து கொள்வது.

பிறகு தேவதைகள், ரிஷிகள், பித்ருக்கள் எல்லாருக்கும் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். லோக க்ஷேமத்திற்காக வேண்டிய மழையை அளிக்கி

றார்கள் தேவதைகள்; தங்கள் தபோ மகிமையினால் வேதங்களையும் வேதாந்தங்களையும் கண்டு எழுதி வைத்தார்கள் ரிஷிகள்; வம்சாபி விருத்தியை விரும்பிப் போவார்கள் பித்ருக்கள். தங்கள் நன்றியைக் காட்ட இவர்களை யெல்லாம் திருப்தி செய்து பிறகு ஸந்தியா வந்தனம் செய்ய வேண்டும். அர்க்கிய ப்ராதனமும் காயத்ரீஜபமும் இதில் முக்கியமானவை. இதற்கு முன்னும் பின்னும் செய்வதெல்லாம் அவச்யம் அநுஷ்டிக்க வேண்டிய அங்கங்கள். ஸூர்ய மண்டலத்தின் நடுவில் ஒரு செந்தாமரையில் கிரீட ஹார கேயூராதி பூஷணங்களாலே பூஷிதனாய் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணனை தியானம் செய்து, அந்த பரமாத்மாவுக்கு அர்க்கியம் கொடுப்பதாக தியானிக்கவேண்டும்.

यो देवः सविता अस्माकं धियो धर्मादिगोचराः ।
प्रेरयेत् तस्य यत् भर्गः तत् वरेण्यमुपास्महे ॥

ஸர்வ ஜகத்காரணனை யாதொரு ஸர்வேச்வரன் தர்மம் முதலியவற்றைப் பற்றி நம்முடைய ஞானத்தை தூண்டுகிறாரோ (தூண்டும் பொருட்டு) அவருடையதான ஸர்வ ச்ரேஷ்டமான தேஜஸ்ஸை த்யானம் செய்கிறேன் என்றர்த்தமுள்ள காயத்ரியைக் கொண்டு பகவானை த்யானம் செய்ய வேண்டும். பிறகு பகவானையும், தத்பரிகரங்களையும், தத்பரிஜனங்களையும் மோக்ஷதசையில் அனுபவிக்குமதற்கு நிகராக இங்கேயும் தியானம் செய்து அவர்களுக்காக தர்ப்பணம் செய்வது ஆதார சக்தி தர்ப்பணமாகும். அதாவது, ஆதிசேஷனும், அதன்மேல் ஒரு திவ்ய பர்யங்கத்தில் எட்டு தளங்களுடைய ஒரு தாமரை மலரில் எட்டு சாமரம் வீசும் பெண்களாலே சூழப்பட்டு, விஷ்வக்ஸேநர் முதலான ஆசார்யர்கள் ஸேவிக்க, ஸ்ரீ பூமி நீளைகளுடன்கூட ஸர்வாயுதாழ்வார்களும் ஆபரணாழ்வார்களும் அலங்கரித்துக் கொண்டு நிற்க, அநந்த கருட விஷ்வக் ஸேநாதிகளும் த்வார பாலர்களும் கணாதிபதிகளும் தங்கள் ஆயுதம் பரிவாரம் முதலியவற்றோடு புடை சூழ வீற்றிருக்கும் நாராயணனை "ஸமஸ்த பரிவாராய ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:" என்று கடைசியில் துதிக்கவேண்டும். அதற்குப் பிறகு கீதாசாரியனால் யஜ்ஞங்களுக்குள் ச்ரேஷ்டமாகக் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்ம யக்ஞத்தைச் செய்ய வேண்டும். பிறகு கிரஹத்திற்கு வரவேண்டும்.

இதுவரையில் சொன்னவற்றில் பெரும்பாலும் எல்லாவற்றையும் நவீன விக்ஞான சாஸ்திரிகளும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். மந்திரம் உச்சரிக்கும் அம்சத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாமலிருக்கலாம். பூர்வர்கள் சொன்னவற்றில் இவ்வளவு அம்சம் ஸரியென்று ஏற்பட்டால், பாக்கிக் கொஞ்ச அம்சத்தில் நாம் அவநம்பிக்கைப் பட இடமில்லை.

நம் ஞானம் ஏற ஏற அவற்றையும் ஸரி என்னும் காலம் வரலாம். கீழ்ச் சொன்ன—காலையில் எழுந்திருப்பது, கொஞ்ச தூரம் நடப்பது, ஆல், வேல் முதலியவற்றால் பல் துலக்குவது, ஸூர்யோதயத்திற்கு முன் குளிர்ந்த ஜலத்தில் ஸ்நாநம் செய்வது, ஸூர்ய நமஸ்காரம்—எல்லாம் சரீரத்திற்கு நன்மையை யளிப்பதாக டாக்டர்களும் கூறுகின்றனர். இவற்றில் யதா சக்தி அநுஷ்டித்தால் சரீராரோக்யம் கிடைப்பதோடு சாஸ்திரத்தை அநுஸரித்தலும் ஏற்படும்.

கீழ் கூறியவை யெல்லாம் ஐந்து காலங்களில் முதலாவதான அபிகமனத்திற்கு முன் செய்ய வேண்டியவை. ஸந்தியா வந்தனத்தைச் செய்யாதவன் அசுத்தனாக ஆகி மற்ற கார்யங்களுக்கும் தகுதி யற்றவனாக ஆகிறான். (**सन्ध्याहीनो अशुचिः नित्यं अनर्हः सर्वकर्मसु**). ஆகையால் ஸந்தியோபாஸனம் அவச்யம் அனுஷ்டிக்க வேண்டியதாகும். இந்த ஸந்தியை அவரவர்கள் தங்களுக்கு அநுமதித்தவளவில் சக்திக்கு அநுகுணமாகச் செய்ய வேண்டும். பலருக்குப் பலவிதமாக இத்தக் கடவுள் வழிபாடு இருந்தாலும் எல்லாம் ஒரே பரம்பொருளை வணங்கியதாக ஆகிறது என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கூறுகிறார்.

येऽपि अन्यदेवताभक्ताः यजन्ते श्रद्धया अन्विताः ।
तेऽपि मामेव कौन्तेय यजन्ति अविधिपूर्वकम् ॥ IX. 23.

"சிரத்தையோடு மற்ற தேவதைகளை ஆராதிப்பவர்களும் என்னையேதான் பூஜிக்கிறார்கள். என்னை அவர்கள் சாஸ்திரப்படி ஸாக்ஷாத்தாக ஆராதிக்காத போதிலும், நான்தான் எல்லா பூஜையையும் அனுபவிக்கிறவனும் ஸ்வாமியும்." ஸந்தியா வந்தனத்தின் முடிவிலும் இதே கூறப்படுகிறது.

सर्वदेवनमस्कारः केशवं प्रति गच्छति ।

இப்படி அதிகாரத்தை ஸம்பாதித்துக் கொண்டு, அபிகமநத்தைச் செய்யவேண்டும். சென்ற தினத்தில் தன் வாழ்நாளைக் குறைவற தன் கைங்கர்யத்தில் அந்வயிப்பித்து நடத்தினதற்காக நன்றியைச் செலுத்தி, இன்றும் அவ்விதம் செய்ய வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க வேண்டும். ஸர்வேச்வரனை நமஸ்கரித்து, தான், தன்னுடைய பசு, புத்திரர்கள், மற்றப் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் பகவானிடத்தில் ஸமர்ப்பித்து, பிறகு புஷ்பம் முதலான உபஹாரங்களை ஸமர்பிக்க வேண்டும். அதற்குப் பிறகு, குரு முதலான பெரியோர்களை நமஸ்கரிப்பது, அவர்களுக்கு வேண்டிய காரியத்தைச் செய்து, வேதாத்யயனம், சாஸ்திரார்த்தங்களை ஆராய்வது, கேட்போருக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பது முதலான காரியங்

களைச் செய்யவேண்டும். இவற்றை அபிகமனம் என்று வியாஸபகவான் அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

இப்படிக் கூறியவற்றில் முக்யமானதை அநுஷ்டிக்க வேண்டும். முடியாவிட்டால் தனக்கு சக்தி யில்லாமையை உணர்ந்து, அதைவிட்டு, கௌணத்தை அநுஷ்டிக்க வேண்டும். கால வேறுபாட்டினாலும் நம் துஷ்கர்ம பலத்தினாலும் நல்ல கார்யங்களை அநுஷ்டிப்பது குறையுமே யானால், அதற்காக அநுதாபப்பட்டு, ஈச்வரனிடம் அபராத க்ஷாபணம் பண்ணிக் கொண்டால், பரம காருணிகனான ஸ்ரீய:பதி நம்மை மன்னித்து ஆட்கொள்வான். நம் குற்றத்தை உபேக்ஷித்து, நம்மைத் திருத்தி அங்கீகரிப்பதற்காகவே ஸர்வேச்ரவனுக்கு வாத்ஸல்யம் என்றொரு குணம் இருக்கிறது என்பது எல்லோரும் அறிந்ததே. 'குற்றமற்றார் எவர் உளர்' என்னும் பிராட்டியையும், "என்னடியார் அது(குற்றம்) செய்யார்" என்று பரிந்து பேசும் பெருமாளையும் ஆச்ரயித்தோம்; "திருமால் தலைக்கொண்ட நங்கட்கு எங்கே வரும் தீவினையே."

இவ்வாறு ஸர்வேச்வரன் தன் ஆராதன ரூபமான அபிகமனத்தை தன் ப்ரீதியின் பொருட்டு அடியேனைக் கொண்டு நிறைவேற்றிக் கொண்டான் என்று ஸாத்விக த்யாகம் செய்ய, சங்கிலித் துவக்குப்போல் தொடர்ந்து அடுத்து வரும் உபாதாநத்திற்கு அவகாசம் கொடுப்பதற்காக அபிகமநத்தைத்தலைக் கட்டவேண்டும்.

விஷயதாநம் செய்யும் ஸ்வாமிகளுக்கு விஜ்ஞாபனம்

விஷயதாநம் செய்ய விரும்பும் ஸ்வாமிகள் தெளிவான தமிழ் எழுத்தில் ஒவ்வொரு பதங்களினிடையே போதுமான இடம் விட்டு எழுதியனுப்ப வேண்டும். அப்படி எழுதுவதில் முக்யமாக கவனிக்கவேண்டிய விஷயம்: ப்ரமாணமாக உதாஹரிக்கவேண்டிய வாக்யங்களைத் தவிற மற்றவை யாவையையும் தமிழ் எழுத்திலேயே எழுதியனுப்பவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் நடுவில் ஸம்ஸ்க்ருத பதங்களையும் க்ரந்தாக்ஷரத்தில் எழுதியனுப்புவதில் அவைகளை அவ்வாரே அச்சிடுவதில் அநேக அஸௌகர்யங்கள் இருப்பதுடன் அவ்விஷயம் முழுவதையுமே மறுபடி தமிழ் அக்ஷரத்தில் திருத்தி எழுதிக்கொடுக்கவேண்டிய ஶ்ரமம் ஸபையாருக்கு நேரிடுகிறது. ஆகையால் க்ருபையுடன் அந்த ஶ்ரமம் நேரிடாமல் செய்ய தமிழ் எழுத்திலேயே எழுதி யனுப்பவேணுமாய் ப்ரார்த்திக்கிறோம். [ப—ர்.]

ஸ்ரீ

அடியார் திருவடிப்பொடி

[ஸ்ரீ. உப. வி. ராஜகோபால சர்மா. ஸ்ரீரங்கம்.]

सन्तः श्रीरङ्ग पृथ्वीश चरणत्राण शेखराः ।
जयन्ति भुवनत्राण पदपङ्कजरेणवः ॥

மஹரிஷிகள், உபநிஷத் ரஹஸ்யங்களை இதிஹாஸ புராணங்கள் முதலான உபப்ரஹ்மணங்கள் மூலம் வ்யங்கியமாக வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

மஹர்ஷி துல்யரான நம் ஸ்வாமி தேசிகனும் விசேஷ உபாஸந மந்திரங்களையும் உபநிஷத் புருஷார்த்தங்களையும் அதிகாரி பேதத்தால் பல துறைகளில் பல மாதிரியாக ரஹஸ்யமாகவும், வ்யங்கியமாகவும் விசதமாகவும் வெளியிட்டிருக்கிறார். அவைகளில் முக்கியமாக நம் ராமானுஜ ஸித்தாந்தத்தின் புருஷார்த்த காஷ்டையை வ்யங்கியமாக ஸ்ரீபாதுகா ஸஹஸ்ரத்தின் மங்கள ச்லோகத்தில் எடுத்துக் காட்டி யிருக்கிறார்.

सन्तः—'ஸந்தமேநம் ததோ விது:' என்று உபநிஷத்து விசதமான ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானம் ப்ராப்தமான வரையே ஸத்துக்கள் என்று அறிய வேண்டுமென்று அறுதியிடுகிறது. இதுவே புருஷார்த்தம். இந்த ச்லோகத்தில் ஸ்ரீரங்க ராஜனுடைய பாதுகைகளை நிரந்தர சிரோ பூஷணமாகக் கொண்டு பகவத் கைங்கரியத்தில் ஈடுபடுகிறவர்கள் தான் ஸத்துக்கள் என்று நம் ஆசார்யன் வார்த்தையாகையால் பகவத் பாகவதர்களே ப்ரஹ்ம நிஷ்டர்களென்றும் பகவத் கைங்கரியமே புருஷார்த்த மென்றும் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தின் முக்கிய அம்சத்தை விசதீகரிக்கிறார்.

श्रीरङ्गपृथ्वीश—வைராக்கிய பஞ்சகத்திலுள்ள அபிப்ராயத்தை ஸ்ரீராம வ்யூஹ என்பதால் ஸாமான்ய ராஜாக்களை ஸேவை செய்வதால் யாதொரு தத்வ ஹித புருஷார்த்தமும் கிட்டாது. பகவந் நிக்ரஹமும் பகவத் ப்ராப்திக்கு ப்ரதிபந்தகமுமே நேருமென்றும் ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய திவ்ய பாதுகா ஸேவையாகிற கைங்கரியமே மோக்ஷலாப மென்றும் ஸூசிப்பிக்கிறார். உத்தரார்த்தத்தில் 'ஜீவந்து பாதவநஜரேணவ:' என்று அடியார் திருவடிப் பொடியின் மாஹாத்மியம் கூறப்பட்டிருப்பதைக் கவனித்தால் பெரிய பெருமாள் பூமிக்கு மாத்திரம் ராஜாவாகவும் அடியார் திருவடிப் பொடி புவநங்களைக் காப்பாற்றக் கூடியதாகவும் ஏற்படுகிறது. இதனால் புருஷார்த்த காஷ்டை

இன்னதென்று தெரிவிப்பதுடன் அதன் மாஹாத்மியம் பகவதநுக்ரஹத்திற்கு மேற்பட்டதென்றும் அறிய ப்ராப்தம்.

चरणत्राण—பாதுகையின் ப்ரபாவம் பரம புருஷாம்சரான ஸ்ரீ பரதனால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டு ஸ்வாநுபவ பரியந்தம் நின்றது. நம் ஸ்வாமியோ வென்றால் சடகோபன் வரை அதன் மஹிமையைக் காட்டி லோகம் முழுவதும் அதை அறிந்து பாகவதர்கள் அநுஸரித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி தூளிதானம் செய்து நமக்கு கதியான ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளுக்கும் கதியைக் கொடுக்கிற மணி பாதுகைகளின் ஏத்தத்தை என்னும் மறவாமலிருக்கும்படி நித்யானுபவ பர்யந்தம் காட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்.

शेखराः—'சிரஸ்ஸில் வஹிப்பது' என்பதால் கைங்கர்ய பர்யந்தம் ஸூசகம். பக்திய திசயத்தினுடையவும் ப்ரீத்யதிசயத்தினுடையவும் பரீவாஹம் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடச் செய்யுமென்பதில் லௌகிக த்ருஷ்டாந்தங்களே போதுமானவை. நம் குழந்தைகள், அபிமத விஷயங்கள், ஆசாரியன் முதலியவர்களிடத்தில் நாம் செய்யும் கைங்கரியம் இவ்வகைப்பட்டது.

जयन्ति—ச்வேதத்வீப வாஸிகள் புண்டரீகாக்ஷனுடைய கண்ணழகில் ஈடுபட்டு கைவாங்கி தாங்கள் தோற்றதை ஸ்தோத்ர மூலம் வெளியிட்டார்கள். இந்த ச்லோகத்தில் பாகவதர்களின் திருவடி பங்கஜ மலர்களின் பொடிகள் உடனே அபவர்க்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாகையால் ஜயந்தி என்று சொல்வது பொருந்தும்.

भुवनत्राण—மேற் காட்டியபடி அடியார்களின் திருவடிப் பொடியின் மாஹாத்மியம் வ்யூஹேசரான ஸ்ரீரங்கநாதனுடையதைக் காட்டிலும் புவநங்களையும் காப்பாற்றக்கூடியது என்ற புருஷார்த்த காஷ்டையின் ஏத்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

पदपङ्कजरेणवः—'ஸாகேத ஸாகேத ஸேவித்வேந ஸம்யுக்தா நாவமதாம்' என்று பட்டருடைய ஸூக்தியில் ஸ்ரீரங்கவீதிகளிலோ உத்யாநவநங்களிலோ யாத்திரையாக வருகிறவர்கள் மோக்ஷத்தைப் பெருக்குகிறார்கள் என்று பாவம் காட்டியிருக்கிறது. அபவர்க்கத்தைப் பெறுக்குவது எப்படியென்றால் அடியார்களின் திருவடிப் பொடி நிரம்பிய ஸ்ரீ ரங்கத்தில் பக்திய திசயத்தால் கோடிகட்டுண்டுழலுமவர்கள் அந்த ரேணுஸம்பந்தம் சிரஸ்ஸில் பெற்றவுடன் மோக்ஷமடைகிறார்கள் என்று. இது எப்படிக் கூடுமென்றால் 'விஷ்ணுபதாம்புஜ ஸேவிநாம்……………………ஸர்வாஜீவராஜீவசரணாநாம்' என்றாரிறே நம் தேசிகனும் ஸ்ரீ ஹயக்ரீவனுடைய அநுக்ரஹம் பெற்றவுடன். அதுபோல்

அடியார் திருவடி பங்கஜ மலரடிப் பொடிகள் வழிப்போக்கர்களுடைய தலையெழுத்தை மறைத்து பாப ஸமூஹங்களைப்போக்கி உடனே மோக்ஷத்தைக் கொடுக்குமென்று சொல்வதில் ஆச்சரியமுண்டோ. இதில் இப்பொடிகளுக்கு ஏற்றம்.

'ஸிஜிஷேவதி வா நேதி ஸம்ஶயோ ஜாயதே விநாஶ।
ந ஸம்ஶயோ ஜகஜீதவஶிஷ்யதாஜநா॥

என்று பெரியார் கூறியதை அநுஸரித்தால் 'ஸ்வவஶே ஹரிः' என்பதில் கொஞ்ச கால தாமஸ மேற்படுமென்ற ஸம்சயம் அதிகாரி உபாய பேதத்தால் உதித்தாலும் அடியார் திருவடிப் பொடிகள் ஸத்யः அபவர்க்க ப்ரதம் என்பதை ஸ்ரீரங்க நாதனுடைய புத்ர வாத்ஸல்யார்ஹமாய் அநுக்ரஹம் பெற்ற பெரியார் ப்ரத்யக்ஷீகரித்து ஸாதித்த தேன் மொழி.

இப்படியில் நம் ஸ்வாமி தேசிகன் புருஷார்த்த காஷ்டா தத்துவத்தை அடியார் திருவடிப் பொடியின் மாஹாத்மிய மூலம் இந்த மங்கள ச்லோகத்தால் காட்டியிருக்கிறார். என்னே நம் ஸ்வாமியின் மஹிமை, வாசாமகோசர மன்றோ! அங்ஙனே யல்லாமல் அஸாதாரணமாயும் ஸர்வராலும் ஏற்கக்கூடியதுமான தேசிகன் என்னும் திருநாமம் அவருக்கே பொருந்துவதும் பெரிய பெருமாள் பிராட்டியார் விசேஷ அநுக்ரஹத்தால் பிருதாலங்காரமாயிருப்பதும் க்யாதிலாப பூஜைகளில் விமுகராய் அடியார்களுக்கு ஶ்ரயணீய தசையை அடைந்திருந்த ஆத்ம குண பூர்த்தியே இதற்குக் காரணம். இந்த ஆசாரியன் திருவடி ஸம்பந்தம் பெறக் கொடுத்து வைத்தவர்கள் மேற்ச் சொன்ன ஆத்மகுண பூர்த்தியை அடியொத்தி உஜ்ஜீவப்பதே சரண்ய தம்பதிகளின் தயைக்கு பாத்ரபூதர்கள் என்பதைக் காட்டும்.

குறிப்பு :— இந்த வியாசம் டிசம்பர் மாஸ ஸஞ்சிகையில் ஸ்ரீ. உப. A. ஸ்ரீநிவாச ராகவய்யங்கார் ஸ்வாமியால் எழுதப்பட்ட 'தீபிகையும் தமிழும்' என்ற நிருபத்தை ஒட்டி மந்த புத்தியுள்ள அடியோங்களும் தமிழ்நடையில் தீபிகையின் ஸ்நேஹ ரூபமாய் ஒளி வீசும்படி செய்யத் தூண்டுவதன் மூலம் எழுதப்பட்டது. வியாஸம் ரஸ வத்தாயில்லாவிட்டாலும் இந்த வியாஜத்தைக் கொண்டாவது தீபிகையில் பிரசுரம் செய்யப்படுமென்று நம்புகிறேன்.

ஆனால் ஷடி நிருபத்தைப்பற்றி ஒரு வார்த்தைமட்டும் அடியேன் விண்ணப்பம் செய்கிறேன். ஸ்ரீ கோஷ்டீபுரம் ஸ்வாமியின் வியாஸத்தைப்

பற்றி திருஷ்டாந்தித்து பத்திராதிபர்கள் ஸங்கிரகமாக விஷயதானம் செய்து மந்த புத்திகளான அடியோங்களுக்கு திருப்தி உண்டு பண்ணலாம். காதம்பரியை ஸம்ஸ்கிருத 2-வது பால சிக்ஷையின் நடையில் எழுதினால் பல பாலர்களுக்கும் உபயோகப்படும் என்பதுபோல் அநிதர ஸாதாரணமான அமிருத வாக்கின் ரஸாஸ்வாதத்தை அநுபவிக்கும் ரஸிக விக்ஞ ஜனங்களுக்கு இது உகப்பாகாது. ஆசாரிய ஶ்ரீஸூக்தி என்னும் ஸூக்தியில் ஒரு பாகத்தையோ வார்த்தையையோ நீக்கி மற்றொன்றைப் புகு விடுவது ரஸ பங்கத்தைக் கொடுக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஸ்வல்ப ஜ்ஞாநிகளான அடியேனைப் போன்ற லோகங்களுக்கு ஆஸ்வாதனத்திற்கு பரிணதி நிம்ப பலங்கள் தாராளமுண்டு. அந்த கோஷ்டியில் இந்த வியாஸத்தை வைக்கலாம். ஹம்ஸகதியை காக்கையின் கதிபோல் ஆக்க முயலுவதைவிட காக்கை ஹம்ஸ கதியை அநுஸரிப்பது மேல்.

அதிர்ஷ்டம்! எப்படி?

L. N. பெப்பர்மெண்டையே வாங்கவேண்டும்.

குழந்தைகளின் சிநேகிதர்கள்! பெற்றோர்களின் களிப்பு!!

விலை மலிவு! சுவை பெரிது!

நன்மை தரும்!

இந்திய முதல்—இந்திய தொழிலாளிகள்.

வாங்க முந்துங்கள்! கொடுக்கும் பணத்திற்கு
நல்ல பெப்பர்மெண்டு!!

For Delicious and wholesome Confectionery made of selected Fruit Essence and healthy glucose, apply to:—

SRI L. N. CONFECTIONARY,
Sales Depot:—West Chitrai St., Madura.
MADRAS OFFICE:—**Phone No. 3658.**
Y. M. I. A. Buildings, Armenian St., Madras.

L காயம்—பெருங்காயம் **G**

இதை ஹிங்கு—हिङ्गु என்று ஏனைய பாஷைகளிலும் வழங்குகிறார்கள். இது தன் குணத்தினாலும் நறு மணத்தினாலும் ஜீர்ணகாரியான மற்றச் சரக்குகள் பலவற்றையும் வென்றது என்பதை இப்பெயர் குறிக்கிறது. அதனாலேயே இதற்கு "ஸஹஸ்ரவேதி" என்னும் மற்றொரு பெயரும் வடமொழியில் வழங்கப்படுகிறது. "வயிற்றில் வாயு சேருவதையும், நெஞ்சில் கபம் சேருவதையும் தடுத்து விலக்கும்; வயிற்றுவலி முதலிய அஜீர்ணக் கோளாறுகளை அகற்றும்; பித்தஹரம்; சுவையில் காரமாயிருப்பதால், உணவை நன்கு ஜீர்ணம் செய்யும்; அரோசகத்தையும் போக்கும்; பசி தீபகம் செய்யும்" என்று ஆசார்ய வாக்படர் ஆயிரங் காலத்திற்கு முன் உயர்ந்த பெருங்காய குணங்களை உவந்து மொழிந்திருக்கிறார்.

"हिङ्गु वातकफानाहशूलघ्नं पित्तनाशनम् ।
कटुपाकरसं रुच्यं दीपनं पाचनं लघु ॥"

இக்குணங்களை யெல்லாம் பெற்ற பெருங்காயம் எல். ஜி. குறியுள்ளதைத் தவிர உண்மையில் வேறெதுவுமன்று. இதைக் கவனித்து எப்பொழுதும் காயம் வாங்குங்கள்.

லால்ஜி கோது & கம்பெனி
பிரபல பெருங்காய வியாபாரிகள்,
பம்பாய் சென்னை கும்பகோணம்

ஹாவொ நுக்ஷணஉவ௵வ௲ரவலா நுவிஜெஸ
ரதூஹூஹைதாஹிநவொரஹிநஹு தெவீ: ।
ஜுதூநுயொவிதவாிஷுஹிநா யமாஹ௲ம்
ஸம்ஹாவயணஉஹிதா ஹமவநு ஹவெயஷ ॥ 83

ஹா ஹஜெ ஹஜெ ஹதகொzஹி வஜொzஷி யிஜூர
உஹஹஜஹொ கஹஜிதம் கிஉவாவ வாவா ।

83. [ப - ரை] ஹமவநு - ஹே பகவானே, கநுக்ஷணஉவ௵வ௲ரவலா நுவிஜெஸ: - ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் அபூர்வம் போலத் தோன்றும் ரஸவிசேஷத்தால் நிறைந்துள்ள, கதூஹூஹைதரஹிநவெஹ௲ாவெ: - மிக்க ஆச்சர்யத்தை ஜநிப்பிக்கக்கூடிய புதிய புதிய மநோ பாவங்களால், தெவீ: - [ஸ்ரீ பூமி நீளை முதலிய] தேவிகளை, கஹிநஹு - ஆநந்திப்பித்துக்கொண்டும், யமொவிதவாிஷுஹிநா ஜுதூநு - தங்கள் தங்கள் அதிகாரத்திற்கு அநுரூபங்களான பரிகரங்களை உடைய [விஷ்வக்ஸேநர் முதலிய] பரிஜநங்களை, யமாஹ௲ம் ஸம்ஹாவயணஷ - அவரவர்கள் அதிகாரத்திற்குத் தக்கபடி ஸத்கரித்துக் கொண்டுமிருக்கும், [ஹவணஷ - உம்மை], கஹிதா ஹவெயஷ - நாலு பக்கங்களிலும் தர்சித்துக் கொண்டு நிற்பேனோ? -

கஹிதஃ—சுற்றி எல்லா பக்கங்களிலும். 'சுற்றி எல்லா பக்கங்களிலும் நிற்பேனோ?' என்பதால், 'ஸர்வ வித கைங்கர்யங்களையும் செய்து கொண்டு நிற்கும் பாக்யத்தைப் பெறுவேனோ? என்று சொன்னதாயிற்று. 'ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:' [நித்ய ஸூரிகளெல்லாரும் எப்பொழுதும் அவனை தர்சித்துக்கொண்டே நிற்கிறார்கள்] என்று ச்ருதி சொல்லுகின்றது. அப்படி நிற்பதே கைங்கர்யமாகும். அவாப்த ஸமஸ்த காமனாக இருக்கும் அவன் விஷயத்தில் வேறு ஒரு வித கைங்கர்யமும் உபபந்நமாகமாட்டாதன்றோ? ஆனாலும், பக்தர்கள் அபேக்ஷிக்கும் பக்ஷத்தில், அவர்களால் யதாமநோரதம் செய்யப்படும் கைங்கர்யங்களையும் அங்கீகரிப்பவனாகவும் அவைகளால் ஆநந்தத்தைப் பெறுபவனாகவும் தன்னைச் செய்து கொள்ளும் சீலமும் அவனுக்கு உண்டு. அந்த அநுபவத்தை இப்படிப்பட்டது தானென்று ஒருவராலும் சொல்ல ஸாத்தியப்படாது. [ஊ௵ொ வாவஷுதஃ வாஉஹூதஷ - அதற்குப் பிறகு ஸம்பவிக்குமவை யெல்லாம் வாக்கினால் பேசக்கூடியவையல்ல; அது அதிவிசித்திரமானது] என்று, முக்தர்கள் பெறும் பேற்றை வாசாமகோசரமென்றே ஆசார்யர்கள் வர்ணித்திருக்கிறார்கள்.

கவாஜ்ஜ உஜ்ஜ்வலகுணார்ணவஸுஹூஸுஹெய-
ஜாஹ்ஸ்ருதஸ்மொவ கயஜெஹதி ஜாத்ரு மஹஹ: ॥ 84

அஹஹ: ப்ரஸஹ்ய விநிஹ்ரூஹ்ய விஶோத்ய பா௱ஹிம்
வ்யாவ௱ய விஸ்ஸொஶிவம் ஜநநாஹா நா௱வபஹ்ழ ।

84. இவ்வாறு பரிபூர்ணமான பகவதநுபவத்தைப் பலமாக ப்ரார்த்தித்தார். உடனே தமது நீசத்தன்மையை நினைத்தார். அகன்று ஓடுகிறார்.

[ப - ரை] ஹா ஹதை ஹதை - அஹோ! என்ன கஷ்டம்? [மஹத்தான அபராதத்தைச் செய்து விட்டேனே!] ஹதகொஜஹி - ஹதனுகி விட்டேன்; வஹொஜஹி - பெரிய துர்ஜநனுகி விட்டேன்; யிக்ஜாழ - என்னை நிந்திக்க வேண்டும். கஹொ - கஷ்டம்; ஜாஹ்யநு - மோஹித்துப்போய் [அதாவது என்னுடைய அநர்ஹதையைச் சிறிதேனும் ஆலோசியாமல் கேவலம் சாபல்யத்தால் இழுக்கப்பட்டவனுய்], அஹழ - நான் வாவாகிஜவாவ - என்ன பேச்சைப் பேசிவிட்டேன்? உஜ்ஜ்வலகுணாஸவழ - உத்தம கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் ஓரே இருப்பிடமாயும், ஈஹுஹெயழ - எவ்வித ஹேய குணமற்றவனுகவுமிருக்கும், கவாழ - உன்னை, ஜாத்ருமஹஹ: - என்னைப் போன்றவர்களுடைய பாபமானது, ஸ்ருதஸ்மொவ - நினைப்பதற்குக் கூட, கயஜெஹதி - எப்படி யோக்யமாகும்? ஹூ: - கஷ்டம்! அஜ்ஜ - [இது ஸம்போதநத்தைக் குறிக்கும் சொல்].

'நானே மஹா பாபிஷ்டன்; நீயோ அத்யந்தம் பரிசுத்தன்; உன்னை நான் ஸ்மரிப்பதற்குக் கூட அநர்ஹனுக இருக்கையில், உன்னுடைய கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கத் துணிந்தேனே! இது என்ன தார்ஷ்ட்யம்?' என்று தம்மை வெறுத்துக் கொள்கிறார்.

85. 'ஆழ்வானே! இவ்விதம் பயப்படவேண்டாம்; நான் ஸகல பாபங்களையும் போக்கி உம்மை அங்கீகரிக்கிறேன்' என்று பகவாந் அநுக்ரஹிப்பது போல நினைத்துக்கொண்டு 'அப்படிச் செய்த போதிலும் நான் மஹத்தான பாபங்களில் அநாதி காலமாக ஊறிக் கிடக்கிறபடியால் நான் அத்யந்தம் அநர்ஹனே' என்று பயந்து விண்ணப்பம் செய்து கொள்ளுகிறார்.

[ப - ரை] அஹஹ: - [என்னுடைய] பாபத்தை, ப்ரஸஹ்ய விநிஹ்ரூஹ்ய - பலாத்காரமாக நிராகரித்து [அதாவது, எவ்வித ப்ராயச்சித்தமுமின்றிக்கே கேவலம் க்ஷமையாலே நசிப்பித்து], பா௱ஹிம் விஶோத்ய - புத்தியின் காலுஷ்யத்தையும் போக்கடித்து [அதாவது மறுபடியும் பாபத்தைச்

ஹூயாய ஸகலகணாநபி நாஹஜெஹ-
ஸ்ஸகவாஹயொயஹஹஜெத்ர விரம் நிஜஹ்ந: ॥ 85

ஜாநெஜயவா கிஜஹஜ்ஜ யஹெவ ஸஜ்ஜா-
ஹமீகரொஷி ந ஹி ஜஜ்ஜஜந்ருஹஸாஸ ।

செய்யாமலிருக்கும்படி நல்ல புத்தியையும் கொடுத்து], ஜநநாஹா அநபஹம் விஸ்ஸொஶிவாவ௱ய - பிறப்புடன் தொடர்ந்து வந்துள்ள ஸமஸ்த அசுபங்களையும் சுத்தி செய்து [அதாவது அசுபமான ஜந்மாந்தர வாஸனை ருசி முதலியவற்றை யெல்லாம் மாற்றி], ஸகலகணாநபி ஹூயாய - ஸகல கல்யாண குண கணங்களையும் ஏற்றி, [இவ்வளவு ஸம்ஸ்காரங்களெல்லாவற்றையும் செய்தபோதிலும்] அஹம் கவஹாஹயொநாஹ: - நான் உன்னுடைய திருவடிகளுக்கு அநர்ஹனே; யஸ - ஏனென்றால், அஹழ - நான், அத்ர - இதில் [பாபத்தில்], விரம் நிஜஹ்ந: - அநாதிகாலமாக மூழ்கி இருக்கிறேனன்றோ? வெகு காலமாக துர்கந்தத்திலேயே ஊறிக் கிடக்கும் வஸ்துவுக்கு எவ்வளவு நல்ல வாஸனை ஏற்றினாலும் அதன் துர்கந்தம் அதனை விடுமோ? என்பது கருத்து.

இந்த ச்லோகத்தின் ரசனையைப் பார்க்கையில் ஒரு லௌகிக ச்லோகம் நினைவுக்கு வருகின்றது. ஒரு நாயகன் தனது ப்ரியையின் முக சோபையைப் புகழ்ந்து பேசுகையில் பின் வருமாறு, உதயமாகும் சந்த்ரனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்.

" அஹிஷவஷி யதீநொ! வகத்ர ஶக்ஷம் ஶ்ருமாக்ஷ்யா:
வாநாவி ஸக்ருத்யள ஜஜ்ஜ ஸம்க்ஷாஜயாக்ஷ ।
ஸாவிஜஜஶ்பிம்பம் வாரிஜாதப்ரஸூநை:
ஸாஹய வஹ நொ வெக்ஷம் க்வ தஸ்யா ஜவம் க்வ ॥

[ஹே சந்த்ரனே! மான் கண்களையுடைய என்னுடைய ப்ரியையின் முக சோபையை நீ பெறவேண்டுமானால், நீ மறுபடியும் ஸமுத்ரத்தில் நன்றாக ஸ்நாநம் செய்; உன்னிடத்தில் தென்படும் அழுக்கை விலக்கிக்கொள்; தேவ லோகத்திய பாரிஜாத புஷ்பங்களால் உன்மீது வாஸனை ஏற்றிக் கொள். இவ்விதமெல்லாம் நீ உன்னைச் சுத்தி செய்து கொள்ளா விட்டால் அவள் முகம் எங்கே, நீ எங்கே!] 85

86. இவ்விதம் பயந்து விலகினவர் வஸ்து ஸ்வபாவத்தால் மறுபடியும் ஆக்ருஷ்டராய் பகவானுடைய தயை வாத்ஸல்யம் முதலிய குணங்களை

தெந கவெ௨நஉ-ஈரறீகூ-ஈ-ஷெ ஜநம் வெ-
ஹெணவாஉ-ஈதொ ஹவதி யஈக்ஷ தரொ ஹி கஸ்ரிஃ ॥ 86

நோக்கி ஒருவாறு ஸமாதாநம் செய்து கொள்கிறார். 'நாம் பகவானுடைய தயை வாத்ஸல்யம் முதலியவைகளின் சக்தியை இவ்வளவு என்று உணர்ந்த வரல்லவே. ஒருகால் நம்மை அந்தக் குணங்கள் அவன் அங்கீகரிக்கு மளவு நம்மை சுத்தி செய்தாலும் செய்யலாம்' என்று நினைத்து ஸமாஹிதராகிறார். ஒரு வஸ்துவில் ஒருவனுக்கு சாபல்யமிருந்தால் அவன் அந்த வஸ்துவுக்குத்தான் அத்யந்தம் அநர்ஹனாக இருப்பதை நன்கு உணர்ந்திருந்தும் மறுப்படியும் அதை அடைவதற்கு எவ்விதம் ஆசைப்படுவானோ, அம்மாதிரியே இவரும் ஆசைப்படுகிறார். ஆசையின் ஸ்வாவம் அப்படிப்பட்டது. ஆனால் ப்ராப்த விஷயத்தில் ஆசைப்படுவது தோஷாவஹமன்று; இந்த விஷயமும் அத்யந்தம் விலக்ஷணமே.

[ப - ரை] கஃவா - இல்லாவிட்டால், கஹம் கிம் ஜாநெ - நான் எதை அறிவேன்? [பகவானுடைய தயா வாத்ஸல்யாதிகள் என்னுடைய பாபத்தைச் சுத்தமாகப் போக்கடிக்க மாட்டுமோ வென்று நான் பயந்தேனே! அப்படி பயப்படுவதற்கு அவைகளின் சக்தியை நான் நன்கு அறிந்தவனோ?] ஸஜாதெவ [ஸவ-ாநவ்யாஸ்ரி தாநு] கஂமீகரொஷீதி யக் - [நீ ஸ்வாமி நாங்கள் உன்னுடைய தாஸர்கள் என்னும் இந்த] ஸம்பந்தத்தை மாத்ரம் வ்யாஜமாகக் கொண்டு [ஆச்ரிதர்களெல்லாரையும்] நீ அங்கீகரிக்கிறாய் என்பது யாதொன்று உண்டோ, கஸ்ரூாஃ-நூஹூஜஂ நஹி - அதைக் காட்டிலும் வேறு சிறந்த குணமொன்று மில்லையன்றோ? [இவ்விதம் நீ அங்கீகரிக்கிறாய் என்பதே உன்னுடைய கடாக்ஷத்தாலே எங்களுடைய தோஷங்களெல்லாம் ஸவாஸநமாக அறுந்து விடுகின்றன என்பதற்கு ஸூசகமாக இருக்கிறபடியால் 'நாஹஉஹ-ஃ' என்று நான் பயந்ததற்குக் காரணமில்லை என்பது கருத்து.] தெந - அவ்விதம் நீ அங்கீகரிக்கிறாய் என்பது காரணமாக, கவ்ழ - நீ, வஜநம் ஜநம் - என்னையும், கஂமீகூ-ஈ-ஈஷெ வெக் - திருவுள்ளம் பற்றும் பக்ஷத்தில், கூ-ஈதஃ - என்னைக் காட்டிலும், யஈக்ஷதாஃ - [அப்படிப்பட்ட அங்கீகாரத்திற்கு] அதிக யோக்யனாக, கஸ்ரிஃ - ஒருவனும், நெநவ ஹவதி ஹி - ஆகமாட்டானன்றோ? [தோஷங்களை நசிப்பித்து கேவல ஆச்ரயணத்தை மாத்ரம் வ்யாஜமாகக் கைப்பற்றி காப்பாற்றுவதற்கு என்னைக் காட்டிலும் உத்தமமான வேறு பாத்ரமொன்று மில்லை. அதாவது:—அவ்வளவு கணக்கற்ற தோஷங்களால் நிறைந்தவனாக நான் இருக்கிறேன் என்பது தாத்பர்யம்].

86

யஹாஹவாஉஹவதீயகடாக்ஷலக்ஷம்
ஸஂஸாரமதக்ஷவரிவதக்உதொZமோஉ।
ஆமாஂஸி யெ வஷ- ஸஹஸ்ரஜஸ்ரஙெவ
ஜந்ஹூதந்ஹி கயஂ த ஊஃஉZநாகூஂவ்யாஃ ॥ 87

ஸத்ஃக் நெநவ கிஞ் கிஂவந ஸஂவிநொழி
விஷ்ராZவ்யவஷ்ராஹிதா ந தா விஷ்யெத ஊ।

87. மறுபடியும் தமது பாப ப்ராசுர்யத்தை நினைத்து பயப்படுகிறார். பதறும் மனத்திற்குத் தடுமாட்டம் ஸஹஜமே.

[ப - ரை] யக் - எந்தக் காரணத்தால் [வயழ - நாம்], ஹவதீயகடாக்ஷலக்ஷழ - உம்முடைய கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்ரமாக, நாஹவாஉ - ஆகவில்லையோ, கதஃ - அந்தக் காரணத்தால், ஸஂஸாரமதக்ஷவரிவதக்ழ - ஸம்ஸாரமாகிற பெரும் பாழுங்கிணற்றில் சுழலுவதை, கமோஉ - அடைந்தோம். யெ [வயழ] - எந்த நாங்கள், ஜந்ஹஸ- - [அப்படிச் சுழலுவதால் கிடைத்த கணக்கற்ற] ஜன்மங்களில், ஸஹஸ்ரழ ஆமாஂஸி-கணக்கற்ற அபராதங்களை, கஜஸ்ரழ - இடைவிடாமல், கதந்ஹி வஷ- - ஸாப்ரஸித்தமாகச் செய்திருக்கிறோமோ, த ஊஃ [வயழ] - அப்படிப்பட்ட இந்த நாம், கயஉநாகூஂவ்யாஃ - எப்படி தயாபாத்ரமாவோம்? [ஒன்று இரண்டு தடவை மாத்ர மன்றே நாம் அபராதம் செய்திருப்பது என்று பயப்படுகிறார்.]

"ந நிந்திதம் கூஃக் தநஸ்தி லொகெ
ஸஹஸ்ரஸொ யஷ ஊயா வ்யாயி"

[என்னால் ஆயிரக்கணக்கான தடவை செய்யப்படாத பாபமும் இந்த உலகத்தில் தென்படுமோ?] என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய அநுஸந்தாநம். இதனால், அப்படிப்பட்ட மஹான்களும் நம்மைப்போல பாபிஷ்டர்களே என்று நாம் நினைக்கக்கூடாது. நம்மைப் போன்றவர்கள் செய்யவேண்டிய அநுஸந்தாந முறையைக் காண்பிப்பதற்கே அவர்கள் இம்மாதிரி அநுஸந்திக்கிறார்கள் என்று நாம் அறிதல் வேண்டும்.

88. பகவானுடைய தயைக்குத் தாம் அபாத்ரமா யிருப்பதையே மறுபடியும் ப்ரகாராந்தரமாகச் சொல்கிறார். அப்படி அத்யந்தம் அபாத்ரமாயிருப்பவர்களை அநுக்ரஹிப்பதே தயையின் லக்ஷணமென்று ஒருவித ஆறுதலையும் அடைகிறார்.

[ப—ரை] ஹெ ஹமவநு - ஷாட்குண்யத்தால் நிறைந்துள்ள ஹே ஸ்வாமியே, கிஂவந ஸத்ஃக் - ஒருவித நல்ல கார்யத்தையும், நெநவ

கிஂச ஸகலமுநிதவபாஂஸுஜுஷ்டபீட
பாத்ரம் பவாமி பவத: ஸ்வயமேவ தயாயா: ॥ 88

கிம் பூயஸா ப்ரலபிதேந யதேவ கிஂசித்
பாபாபிதாநபரம் ந தத்ஶேஷஶேஷ: ।
ஜாநந் ந வா ஶதஸஹஸ்ரபராயகர்ஷம்
யோ'காரிஷம் தததிமம் க்ருபயா க்ஷமஸ்வ ॥ 89

ஸம்விதேநாஸ்மி க்ரு - நான் செய்கிறேனில்லை. ஸ்வதர்மஸ்ரிதா விஷ்யாவி - தோஷ மற்ற ஜ்ஞாநமும், மே - எனக்கு, ந வித்யதே - இல்லை. கிஂச - இவை மாத்ரமின்றிக்கே, ஸகலமுநிதவபாஂஸுஜுஷ்டபீட: - [எல்லாராலும்] பூஜிக்கப்படும் உன்னுடைய பாதாரவிந்தங்களில் பக்தியற்று மிருக்கிறேன்; பவத: ஸ்வயமேவ தயாயா: - உம்முடைய தயைக்கு, பாத்ரம் பவாமி - பாத்ரமாகின்றேன். [அதாவது, அத்யந்தம் அகிஞ்சநனுகவும் அநந்ய கதியாகவும் உம்முடைய பாத மூலத்தையே சரணமாக அடைகின்றேன் என்பது கருத்து.]

> " ந தர்மநிஷ்டோ'ஸ்மி ந சாத்மவேதீ
> ந பக்திமாம்ஸ்த்வச்சரணாரவிந்தே ।
> அகிஂசநோ'நந்யகதிஶ்ஶரண்ய
> த்வத்பாதமூலம் ஶரணம் ப்ரபத்யே ॥ "

என்றும் ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய திவ்யஸூக்தி இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம். இந்த ச்லோகங்களில், 'நாம் கர்ம யோகத்தையாவது ஜ்ஞாந யோகத்தையாவது பக்தி யோகத்தையாவது செய்தவரல்லோம். அவைகளைச் செய்வதற்குச் சக்தியற்றவர்களாய் உம்முடைய திருவடிகளையே சரணமாக அடைந்தோம். கேவல க்ருபையால் எங்களை நீர் அநுக்ரஹிக்க வேண்டும்' என்பது ப்ரார்த்திக்கப் படுகின்றது.

89. அந்த ப்ரார்த்தனையைத் தெளிவாக இந்த ச்லோகத்தில் செய்கிறார்.

[ப—ரை] பூயஸா ப்ரலபிதேந-[இம்மாதிரி] பஹுவாக ப்ரலபிப்பதால், கிம் - என்ன ப்யோஜனம்? ய: [அஹம்] -எந்த நான், யதேவ அபிதாநபரம் வா பாபம் கிஂசித் - [லோகத்தில்] அல்பமாகவோ பெரிதாகவோ பாபம் என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் கர்மம் யாதொன்று உண்டோ, தத்ஶேஷம் - அது முழுவதையும், ஜாநந் [வா] ந [ஜாநந்] வா - புத்தி பூர்வமாகவோ அஜ்ஞாநத்தாலோ, ஶதஸஹஸ்ரபராயகர்ஷம் - கணக்கற்ற தடவை, அகாரிஷம் - செய்திருக்கிறேனோ,

தேவ ஸ்வதீயசரணப்ரணயப்ரவீண-
ராமாநுஜார்யவிஷயீக்ருதமப்யஹோ மாம் ।
பூய: ப்ரதர்ஷயதி வைஷயிகோ விமோஹோ
மத்கர்மண: கதரதத்ர ஸமாநஸாரம் ॥ 90

மஹத்ஸ்வ நிம்நநிபீடநவிஶீர்ணதேஹ:
க்ஷோதீயஸோ'திமஹதோ'ப்யவிஷஹ்ய ஜந்தோ: ।
ஜந்மாந்தராண்யநுவிசிந்த்ய ஸஹஸ்ரஶோ'ஹம்
ஶ்ராந்தோ'த்ர ஸாத்வஸவிஷண்ணமதிர்பவாமி ॥ 91

அமதிமேநம் - வேறு புகலற்றிருக்கும் அப்படிப்பட்ட என்னை, க்ருபயா - [கேவலம் உன்னுடைய] க்ருபையால், க்ஷமஸ்வ - க்ஷமித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

90. தமது பாபத்தின் கொடுமையைப் பற்றி வருந்தி வரும்பொழுது, 'பகவத் ராமாநுஜார்யருடைய க்ருபைக்குப் பாத்ரமாயிருக்கு மவனையும் மோஹம் பாதிக்க மாட்டுமோ?' என்று ஆச்சர்யப்பட்டு, தமது பாபம் அவ்வளவு பலிஷ்டமாக இருக்கின்றதே என்று சோகிக்கிறார்.

[ப—ரை] ஹே தேவ - ஹே ஸ்வாமியே, ஸ்வதீயசரணப்ரணயப்ரவீணராமாநுஜார்யவிஷயீக்ருதமபி மாம் - உம்முடைய பாதாரவிந்தங்களில் [உண்மையான] பக்தி செய்வதில் அதி ஸமர்த்தரான பகவத் ராமாநுஜார்யருடைய கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்ரமாயிருக்கும் என்னையும், வைஷயிகோ விமோஹ: - [அல்பமாயும் அஸ்திரமாயுமுள்ள] விஷய போகங்களில் உண்டாகும் மோஹமானது, பூய: ப்ரதர்ஷயதி। பலத்துடன் ஆக்ரமிக்கின்றதே. அஹோ - ஆச்சர்யம்; அத்ர - இந்த உலகத்தில், மத்கர்மண: - என்னுடைய பாபத்திற்கு, கதரத் - எதுதான், ஸமாநஸாரம் -துல்யமான பலத்தை உடையது? ['என் பாபம் போல பலிஷ்டமானது இந்த ஜகத்தில் ஒன்றுமில்லை' என்பது கருத்து]

91. இனி ஐந்து ச்லோகங்களால் ஸம்ஸார துக்கத்தின் கொடுமையைப் பற்றிப் பேசுகிறார்.

[ப—ரை] க்ஷோதீயஸோ'திமஹதோ'ப்யவிஷஹ்ய ஜந்தோ: மஹத்ஸ்வ - அத்யல்பமான ஜந்துக்கள் அதி மஹத்தான ஜந்துக்கள் இவை போன்ற கணக்கற்ற ஜந்துக்களின் கர்ப்பங்களில், நிம்நநிபீடநவிஶீர்ணதேஹ: - நெருங்கி வஸிப்பதால் ஏற்படும் ஸங்கடத்தால் பீடிக்கப்பட்ட தேஹத்தை உடைய, அஹம் - நான், ஸஹஸ்ரஶோ ஜந்மாந்தராண்யநுவிசிந்த்ய - எனக்கு ஸம்பவித்திருக்கும் அநேக ஆயிரக் கணக்கான ஜந்மாந்தரங்களை நினைத்து நினைத்து, அத்ர - இந்த விஷயத்தில், ஶ்ராந்தி

[illegible] ஜந்மஸமயேஷு [illegible]
து:கானி து:கஶமனம் கிமப்யஜானந் ।
[illegible] புனரேவ ச [illegible]
து:கோத்தரம் நிஜம் [illegible] ஸேவே ॥ 92

பூயோऽபி [illegible] து:கா-
[illegible] து:க [illegible] ।
து:கா [illegible]
[illegible] ॥ 93

[illegible] - ப்ரதிக்ரியைச் செய்ய அசக்தனாய் [அதாவது, கையாலாகாதவனாய்] [illegible] - ஹத பராயனாய் திரிகின்றேனே.

கணக்கற்ற ஜந்மங்களைப் பெற்றிருக்கின்றேன். கொசுவின் கர்ப்பத்திலும் யானையின் கர்ப்பத்திலும் வஸித்தேன். அப்படி எவ்வளவு காலமோ கஷ்டப் பட்டேன். இந்தக் கஷ்டத்திலிருந்து தப்பிக் கொள்ளும் மார்க்கத்தையும் அறிந்திலேன். இந்தத் துர்க்கதியை நினைத்து தரித்திருப்பதும் ஸாத்யமோ? என்று வருந்துகிறார்.

92. கீழ்ல் கர்ப்ப வாஸத்தால் உண்டாகும் துக்கத்தைப் பற்றி வருந்தினார்; இதில் ஸகல விஷயங்களிலும் கேவல பராதீநமாயுள்ள சைசவா வஸ்தை பால்யா வஸ்தை இவைகளின் கஷ்டத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறார்.

[ப—ரை] [illegible] - [கர்ப்பவாஸ கஷ்டத்தை அநுபவித்த] பிறகு, ஜந்மஸமயேஷு - பிறக்குங் காலங்களில், [illegible] - வாக்கினால் சொல்லக்கூடாத துக்கங்களை அநுபவித்து, து:கஶமனம் கிமப்யஜாநந் - துக்கத்தைத் தவிர்த்து மற்றொன்றையும் அறியாதவனாய், [illegible] - [அந்த துக்கங்களை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளும் உபாயம் எதுவென்பதில்] ஜ்ஞான மற்றவனாய், [அஹம் - நான்], புனரேவ ச - மறுபடியும், [illegible] - அறியாமையால், து:கோத்தரம் நிஜம் [illegible] - பரலோகத்தில் அதி துக்காவஹமான எனக்கு ஸஹஜமான பாப கர்மத்தையே, ஸேவே - அநுஷ்டித்து வருகிறேன்.

93. இதில் யௌவநாவஸ்தையில் ஏற்படும் கஷ்டங்களைப் பற்றி பேசுகிறார்.

[ப—ரை] பூய: - மறுபடியும், [illegible] - பலவகைப்பட்ட கணக்கற்ற துக்கங்களை அடைகிறவனாய்,

புலரியி லெழுந்த ரங்கப் புதுமையை யறிந்து மீள்கென்
றிலகுமோ ரடியார்க் கோதி யெயினரின் னெறியே காட்ட
நிலவுற வருணன் றிக்கு நேர்ந்துற வெழுந்து சென்று
ரலகறு முதலிவெள்ள மருகுறப் படர வாங்கே. 60

சேணெறி நடந்து சென்றோர் செழுமறைக் கிழவர் பல்லோர்
மாணுற வுறையு மூரின் மன்னுமோர் வளவிற் றங்க
வாணவ மகலு மந்த மறவர்க ளடைந்தோர்க் கெல்லா
மூணமிழ் தெனவே யார்தற் குற்றன பலவு நாடி. 61

தந்தளித் திளையாழ் வாரின் றுடொழு திறையுங் கொண்டு
தந்திருக் குன்றக் கேகத் தமனியப் பொருப்பா ராழ்வார்.
முந்தென விலகு செங்கேழ் முதிர்துகின் முக்கோ லாதி
யைந்தவித் தவர்கட் குற்ற யாவையு மணந்து மன்னே. 62

தாந்தினம் புரியு மாரர் தனத்திரு வரதன் பாங்கி
லீந்ததா யவன்முன் வைத்திட் டெடுத்தவை புனைந்து தோன்றத்
தேர்ந்துசிற் சில்ர்க ளையன் றிகழுடைய யவரே யென்று
போந்தடைந் தடியே நுந்தந் தொண்டுறப் புரக்க வென்றார். 63

அங்குவந் தடுத்தோர் தம்மை யடியரா யருளி னேன்று
மங்களம் பெருகு மாறு விலச்சினை முதலா மாடித்
தங்கியங் ககன்று சின்னாட் டடவரை பலவுந் தாண்டிப்
பொங்குசெம் சாலக் கிராம மெனுந்தலம் புரிந்து புக்கார். 64

புகுதலு மவண னேகம் புரிந்துமுள் பொதிந்து வைத்த
நகுதவ முடைய பல்லோர் நணுகித்தஞ் சரணம் போற்ற
மிகுதர வவர்க்கு மேன்மைந் திருத்தமைந் தனைத்து மீந்து
தொகுதரு மவர்கள் கேட்பத் தூநகை துலங்கச் சொல்வார். 65

இன்றிருந் திதற்குச் சாளக் கிராமமென் றியையு நாம
மொன்றுக வென்னவு ரைத்தாங் குயர்தரு வருக நம்பி
நன்றுறு தரிச ஞர்த்த மடையவு நணுக நல்கி
நின்றவ ணெழுந்து சிங்கர் கோயிலை நிலவச் சார்ந்தார். 66

பதிகளி லுயர்ந்த வந்தப் பதியதி பதியும் புக்குக்
கதியென வடைந்தோர்க் கெல்லாங் கரையறு மின்பங் காலுங்
கதியுறத் தெருட்டி நிற்கக் கமழுமத் தலத்திற் பூசை
மதுரிபுக் கியற்றி வாழு மருச்சகர் சிலர்கண் மன்னி. 67

தேசிக மணியின் பாதந் திருந்திய வணங்கி யைய
ஞசியை மணந்து மேனு டவரெழற் காய கந்தம்
பேசிட வுடையார் கேளாப் பெருமகன் சோழ னன்றே
மூசிடு கிருமி கண்ட னுயவன் முடிக வென்றே 68

உருத்தெழுந் தபிசா ரத்தி ஞேமமங் குளுற்ற லானு
ரிருக்க விவ்விளைவு முற்று மிங்ஙன மெழிலா ரந்தத்
திருத்தகு பொழிலை யாள்வோன் விடலமா தேவ ராயன்
முருக்கிதழ் முருந்தின் மூர லொருமகன் முயன்று பெற்றான். 69

கண்ணென வயிலி ரண்டு கமலமென் முகத்திற் கொண்ட
பெண்மயி லவளை யன்னான் பெட்புடன் வளர்க்கு நாளி
னுண்ணென வலகை பற்றித் தொலைவுறச் சுழற்ற வன்னாட்
கண்ணலங் களிற்று வேந்த னகம்வறி துலைந்து மாழ்கி. 70

மந்திர மலியக் கற்ற சமணர்கள் பலரி னென்ன
தந்திர மிழைத்து மஃதோ தளிர்க்கரம் புடைத்து நக்கு
மிந்தநும் விரகி னுனே யிகந்தொழிந் திடுதற் கொல்லேன்
வந்தநும் வழியை நோக்கி வழங்குகென் றறைந்த தன்றே. 71

குரிசிலக் கொடுமை காணுக் குழைந்தகம் பெரிது மந்தோ
வரிசெலப் படிந்த சேலி னங்கையி னகன்ற கண்ணாள்
கரிசினை யகற்று மேலோர் காசினித் தலையி லுண்டேல்
வரிசைகள் பலவு மீதும் வாய்மையென் றறைந்திட் டானல். 72

தொண்டனூர் நம்பி யென்று துலங்குறு மொருவர் கேளாக்
கொண்டலின் வண்ணன் வீறு பெருகுறக் குறித்தும் போந்து
மண்டலத் திறைவன் மாடே மன்னியெம் பெருமா னார்த
மண்டரும் புகழ்தற் கொத்த வலகறுங் குணங்கள் போற்றி. 73

முன்னொரு முழவுத் தோளான் மூரியந் தானை வேந்தன்
பொன்னெனும் புதல்வன் வாட்டும் பிரமராக் கதனைப் போக்கித்
தொன்னலங் கனியைச் செய்த தோமறுந் திறலை யோதி
யன்னவ ரெழுந்து ளாரீங் கென்னவு மறைந்தா ரன்றே. 74

வெங்கதிர் வெயிலிற் சாம்பு மிளையபைங் கூழ்க ளோங்க
மங்குலங் கெழுந்து பெய்தன் மானுமவ் வுரையைக் கேளாப்
பொங்கிய வுரத்த னுய பூபதி யவரை முன்னிட்
டங்கெழுந் தவரின் பாத மடைவொடுந் தொழுது போற்றி. 75

தங்குறை யிரப்ப வந்தத் தாபதர் கருணை யானே
யங்கவன் மொழியிற் கட்டுண் டாண்மனை குறுகி யந்தண்
பங்கயப் பதத்தின் நீரைப் பருகிடப் புகட்டப் பேயு
மங்கிள ரரையன் பெற்ற வணங்கினை யகன்று மாதோ. 76

இத்தகை யிறைவர் பாதத் தெழிலுறுந் தீர்த்த மிந்தப்
பித்தனுக் கென்று வாய்க்குங் கொல்லெனப் பிணியா ருள்ளத்
தெத்தனை பகலா ராய்ந்தே யீங்குறைந் திதனை யேன்றே
தொத்துறு பவங்கள் விண்டே தூயநற் கதியுங் கொண்டேன். 77

பிறப்பினை யகன்று மீளாப் பெரும்பத மணுக வேண்டின்
தறைக்கணைத் தகைய ரேனுந் தண்மைசா லிவர்பொற் பாத
நெறிப்படி புகுத லொல்லு மென்றது நிகழ்த்தி நோக்கின்
பொறிப்புலன் கதுவை யார்க்கும் விசும்பினிற் புக்க தாமால்.. 78

கன்னவில் குவவுத் தோளக் காவலன் கருத்துட் கொள்ளா
தின்னகை யிறும்பூ தென்று மிரண்டுமே லெழுந்து பொங்க
வென்னரும் குலத்துத் தெய்வ நீவிரே யென வீழ்ந் தன்னர்
பொன்னடிக் கமலம் போற்றிப் புரந்திட விரந்தான்ன்றே: 79

படியெலா முய்தற் கென்றே பரம்பத மிழிந்து போந்த
வடுவிலா வலரும் வைண வந்தனை வளர்க்க வுன்னு
வடியனு வவனை யாக்கி யைந்திருத் தங்க ளாதி
நெடியமா லேற்கு வண்ண மடையவு நிகழ்த்தி மற்றும். 80

விண்டுவர்த் தனநா ராய ணன்னென விளங்கு நாம
மண்டல முவக்கத் தந்து மண்ணிய மணியின் மாடப்
பண்டைய வினையின் விண்டேன் பாம்புரி கழன்ற தொத்தேன்
றொண்டனே னென்ன மன்னன் றுதித்தன னடித்தா னன்றே. 81

வேறு

கலுழிக்கவுண் மதமாபல களலப்புவி காப்போ
னிலகத்திரு வடியாரென வெழிலிக்கரு வண்ணற்
குலைவுற்றனர் சமணக்குரு மார்காவலி னுழைபோய்
விலகிப்பழ வழிநீயுறல் வேறென்னிது வென்றார். 82

நிருபன்குறு முறுவல்புரி தந்தேநிவி ருணராத்
திருவுள்ளவர் திகழெம்பெரு மானாரெனுந் திறமுங்
கருகுந்நும கருத்தேயிவண் டெரிவுற்றுள தன்றே
பெருகுங்கதி யெதுவோவது பேணுற்றன னென்றான். 83

கேளாவதை யாசிவகர் கெகுவெஞ்சின வளலே
மூளாவெழுந் தொருபேயினை முயன்றோட்டிய விறலெந்
தாளாண்மையின் வளர்பற்பல தகுநூல்வல மாமோ
கோளார்கலு ழன்முன்னிகல் கொளுமோ சிறு புறவும். 84

அவரெந்திசை வாதாடுக வடலாரிக லதனி
லெவர்பிந்துவ ரெனினும்மவர் கற்காணம திடையே
யவிர்தம்முட லழியத்திரி வுண்பாரென வரைய
னுவருண்மன துடனன்னவர் கடினந்தனை யுன்னு. 85

சிந்தித்துற வெமதெம்பெரு மானாது தெரிவுற்
றந்தப்புர வலனின்முக நோக்கிக் களிறனையா
யிந்தச்சம ணர்களின்மன மியையும்படி யிழைத்தும்
புந்திக்கொரு புன்கண்பட லென்றின்னருள் புரிந்தார். 86

அப்போதிறை வன்சாவக ரவையெய்துகென் றறைய
வெப்போதென விருந்தார்களி ராறுயிர மருகர்
தப்பேதவி ரரையன்னவை தனில்வந்தனர் குழும
வொப்போதரு மிளையாழ்வாரு முக்கங்கொடு புக்கார். 87

புக்கங்கொரு மறைவிங்கிடு கெனவாடலும் பூபன்
பக்கந்தனை நோக்குந்துணை யதனுட் பணிபுரிவோர்
தொக்குங்கதி ரெறியும்மணி துதையும்பொனி னெழினி
மிக்கங்கொளி ரெமதாரிய ரெதிர்மேவர விசித்தார். 88

படகத்தக முறைதந்தவர் பாராவண மெவரு
மடலுற்றொரா யிரமாமுக மவையானுரை யாட
வுடைவுற்றன ரொன்னார்களு மெதிராடட லோயத்
திடமுற்றொரு சமணக்குரு திகைத்தேமனத் தகத்தே. 89

புரமாடுதல் போக்காவிவ ரக்மாடுத லென்றே
யறநாடிடி லொருவன்றிரை யகத்துள்ளவ னுரையோ
திறனேடொரா யிரநாவலர் தெரிக்குந்திற மானும்
விறனுடைது மெனவுன்றுபு வீக்கித்திரை மெல்ல. 90

காணப்பணை மோராயிரங் கவினத்திகழ் பணிகட்
கேணுற்றிடு மிறையாயொளிர் கிற்கத்திடுக் கெனவே
மாணற்றன மென்மீண்டுதன் மலிசுற்றமு மறுகக்
காணற்கரி தவர்வெந்திறல் கழலுற்றன வியப்பின். 91

கெட்டேமென வவரேவருங் கேளாநடு நடுங்காப்
பட்டோடிய முனமானிரை கவரப் படுபருவத்
தொட்டாரென நானுக்கெதி ரோடப்பல நெறியான்
மட்டேவழி மலர்மாலையம் புயமன்னவன் வெகுளா. 92

வயமள்ளரி னிரிந்தோடிய முழுமக்களை வளையா
நயமின்றமு னவில்வின்படி கற்செக்கிடை நலிய
முயலும்பொழு தத்தெம்பெரு மானாருண் முளையாப்
பயனென்றிய மொழியொன்றிது செவிசேர்கெனப் பகர்வார். 93

நெறிதப்பிய நெறியுற்றவர் நீக்கப்படு நெறியை
யறிவுற்றழ காறேகுத லன்றேநம தகமும்
வறிதிற்பல வாய்விண்டொரு வயமும்பெற லின்றிக்
குறிதப்பியு முயிர்தப்புற விரிந்தோடுவர் கோவே. 94

மனுவின்னெறி தவறுதொழு குந்திண்டிறன் மன்னர்
முனிவெங்கள முனையும்பொழு தொன்னார்முது கிடலும்
பினையன்னவ ருயிர்வெளவுதல் பிழையென்பது மறிவா
யினியென்னிவர் தம்பாலென விறைவன் சினம் விண்மன். 95

கடிமாமுர சொலியோவறு கடையோங்கிய திருப்ன்
கொடுமாவருள் விடலன்னவர் கொண்டார்பெரு நகையே
தடமாரெதி ராசர்க்குள தயையாதிய தகைகள்
படிமீதெவர் பாலுள்ளன வெனவிம்மிதப் படுவார். 96

தாழாதெதி ராசன்மலர் தநையும்பத மிசையே
வீழாவெமை யருள்கென்னலும் விரகார்குரு மணியுஞ்
சூழாவவ ரனைவோர்களுஞ் சுகமேயுற வென்று
மூழாவிலைச் சினையாதிக ளுவந்தேயளித் திட்டார். 97

என்னாவிஃ தென்னாவிஃ தெல்லாமதத் தினரு
முன்னாவிவர் திருவேயுயர் திருவென்றுவந் துள்ள
மன்னாவிவ ரடியுய்குவ ரெனயாவரு மகிழ
மின்னாவளர் திருவைணவ மிகவாற்றுபு போந்தார். 98

வேறு

இங்ஙனந் திருவை ணவப்பெருக் கிலகக்
குடதிசை யெங்கணும் பெருக்கி
மங்கள மலிசா ளக்கிரா மத்தின்
மற்றெழுந் தருளினார் சில்ல

திங்களங் ககலத் திருமண்முற் கொடுபோந்
தத்தினந் தொறுஞ்சுருங் கிடலா
லிங்கினி யிஃதெத் திறம்பெறற் குறுமென்
றிணைந்துகண் டுயிலுமோ ரிரவில். 99

ஆதியி லயனு வருச்சனை மிடைந்து
மதன் மிசைச் சனற்குமா ரன்றன்
மேதகு பரசு மேயினன் மிகைசே
ரெதுகிரி மிசையெழுந் தருளும்
வேதநா ராய ணன்னவர் கனவில்
விளங்குபு வேதியர்க் கரசே
யாதவ கிரியி னிலங்கிருங் கலியா
ணத்திருத் தீர்த்தந்தென் மேற்கில். 100

மணங்கமழ் மகிழொன் றம்பரத் தடவு
மதனது தென்புறத் தைய
கணங்கொளுங் கருவண் டுண்டுமிழ் தாவின்
னறவொழு கருங்கதிர் பொதுளும்
வணங்குறுந் துளபம் வளர்ந்துள தொன்றி
னடியொரு வளமிகப் பெருகுந்
துணங்கொளு மதனுட் குலவுறு மெம்பேர்
கூறுவர் நாரண னெனவே. 101

திகழ்தருந் திருமண் திருக்கலி யாண
தீர்த்தத்தின் வடதிசை மிசையே
யிகலுறு மெமதின் னூர்தியே முன்ன
மேகிவெண் டவினிற் கொணரா
மிகுதர வதனை வமைத்தன னுங்கே
மேவுதி யகழ்தொறும் பெருகும்
பகலவன் குணபா லெழுனுமப் பசிய
துழாயடிப் பட்ர்கெனப் பணித்தான். 102

துயிலுணர்ந் ததனை முதலிகட் குரைத்துத்
தோமறு முதத்துட னயிலா
ரயில் கரத்தரைய னுணையா னடவி
யழித்தவ னுதியர் பலரும்

பயின்றுடன் பாவிப் போதரப் படர்ந்து
வேதபுட் கரணியிற் படிந்து
செயிருருந் துளபத் தடியுறும் புற்றைச்
செறிந்ததைத் தொழுதெழுந் தனரால். 103

வலமுறச் சூழ்வந் தங்கரங் குவியா
வழங்கலும் புரவலன் பணியாற்
பலர்கிளர் கருவி கொண்டுவன் மீகந்
தகர்வுற வகழ்தரப் பைம்பொன்
னிலகுமோர் விமானங் கட்புலன் காண
வெடுத்துமண் புடைவெளி யியற்ற
மலரவ னுதித்த மலர்தரும் கொப்பூழ்
மாமனு மதனகம் பொலிந்தான். 104

ஆயிரத் திருபத் தொன்றெனுஞ் சகாத்த
மாம் வெகு தானிய வருட
மேயபங் குனிவெண் பக்க மீரேழாந்
திதிதனின் மிளிர் புநர்ப்பூசத்
தாயமா மகளிர் குரவைமுன் னயர்ந்த
வாதியஞ் சோதிமுன் வழுத்துந்
தூயனைத் திருநா ராயணன் றன்னைத்
தொழுதனர் கண்டெடுத் தடைவே. 105

தனதனைப் பொருவுந் தராபதி தன்னாற்
றபனிய நவமணித் திரளின்
சினகாம் புதுப்பித் தடுக்கலி னிரை போற்
றிகழ்பல மனைபணி செறியக்
கனமிகு மிருநான் காகிய வருணத்
தவர்களுங் களித்துறற் கேற்ப
நனிவளர் நகரொன் றிழைத்தனர் நாரா
யணபுர மெனும்பெயர் நனுக. 106

புனிதராம் பலரை வகைவகை யதனுட்
குடிபுகப் புரிந்தகம் போக்கு
நனிமிளிர் திருமண் டிருக்கலி யாணப்
பொய்கையி னகுவட மேல்பா

வினிதுறக் காணா வெவர்களும் வனைவா
னிழைத்தனர் பாஞ்சராத் திரத்தின்
புனைதரு வழக்கின் புகழ்தரு தேவ
ராசபட் டரின்பொலி கரத்தான். 107

வேதனும் விழையா ராதன முழங்க
விண்முரா சரம்பையர் நடிக்கக்
கோதறப் பணுவித் தருட்கடன் மாற
னருளிய கொழுந்தமிழ் மறையுண்
மேதகு மொருநா யகமெனுந் திருவாய்
மொழியினை மிளிர்தர விசையா
வாதரம் பெருக வவனுறைந் தனரா
லனைவரும் விறலெடுத் துரைப்ப. 108

வேறு

இன்னணம னேகபக லெய்தவெதி மன்னர்
முன்னிரகு நாதனயர் பூசனைமு கந்து
மின்னுவிழ வுண்ணுதிரு விக்கிரக மேவார்
மன்னுதிரு வுள்ளநனி மங்கியுறு காலை. 109

ஓரிரவி னொண்கனவி னூழிமுத னாதன்
சீர்கெழுமு டில்லியரை யன்மனைசெ றிந்தே
நீரவணெ ழுந்தெமையு நேர்ந்துகொணர் கென்ன
நாகுளமு வந்தனர்வி ழித்துநய னம்பின். 110

மற்றுடனெ ழுந்துதம மாண்படியர் வெள்ளஞ்
சுற்றவிரா றாயிரவர் சோதிவடி வென்னக்
கொற்றமொடு சேணெறிக டந்துகுறு கக்கண்
டுற்றவய வாகுதருக் கன்மன முலைந்தே. 111

ஆனைநிறை தானைவல மம்புயவ லங்கொண்
டேனைநில மன்னவர்க ளேவரையும் வென்றே
யூனமற மண்முழுதொ ருங்குபுரந் துள்ளே
மானமொடெ திர்ந்திடுமோர் மாற்றலரு மின்றே. 112

வங்கநெடு வாரிதிபு ரண்டுவர லென்ன
விங்கெழுபெ ரும்படையு மெப்பொழில தாமோ
சங்கமில கஞ்சமில சாற்றுமுர சின்றே
துங்கமறை வாணர்களின் றொருகுதியுறழ் கிற்கும். 113

எல்லவரும் வில்லெறியு மட்குறி யினையந்தோ
ரெல்லவரு மாரணமி சைக்குமெழில் வாயா
ரெல்லவரு நூனெறியி யங்குமன முள்ளா
ரெல்லவரும் வைணவரெ ழிற்குறிம ணந்தோர். 114

சுற்றுமலை நாப்பணொளிர் சொன்னமலை போலோர்
நற்றவர தற்குநடு வட்பொலியு கிற்பார்
மற்றவரெ வர்க்குமுயு மன்னுநெறி காட்டுங்
கொற்றமுறு மாரியகு ருக்களிவ ராமே. 115

என்னமன முன்னுபுவி பம்பெருகு மன்னன்
பெநன்னினுயர் மேலகம்பொ ருந்தியறி போழ்திற்
றுன்னொழிது லங்கவெழு தூயர்பலர் சூழ
வன்னவன ருஞ்சவைய கங்குழுமி னாரால். 116

ஒய்யெனமி லேச்சபதி யுற்றெதிர வர்க்குத்
துய்யமணி யாதனம ளித்துமகிழ் தூங்கச்
செய்யவுறு செம்மைபல செய்துவுயர் சேயீர்
பொய்யொழியு நம்புனித பூமியெது வென்றான். 117

வேறு

என்னனுங் குருவிறை யேந்தல் வாழிநின்
றன்னமுந் தவறுறுக் கோலும் வாழிநின்
மன்னுறு கிளைஞரும் வாழி வாழி நின்
கொன்னவில் கூரவே லறமும் வாழ்கவே. 118

மறங்களைந் தறம்பொலி மாட்சித் தாய்நெறி
திறம்புறுப் புரப்பது தெரிந்து பூண்டவ
ருறங்கினு முறங்கிடா தொளிரு மாணையாற்
புறம்படு நவையெலாம் புதையு மென்பரால். 119

அனையசெந் தனிப்புயத் தமல மன்னவன்
வனைகழல் வலியின்மண் முழுதும் வாழுமா
னினைவுறு கடவுளந் நிமலன் மேலுறு
மெனவிரி கலைஞரும் விரும்புவா ரரோ. 120

கற்புறு மகளிர்தங் கண்ணென் கூரயில்
பொற்புறுங் குறிதனிற் புகுந்து பாய்வது
நிற்பது மழைபெய நிலஞ்சு ரப்பது
மற்புறு மவரதி னாட்சி யென்பரால். 121

தகையவை தணப்பிலாத் தரைக்குக் கேள்வனை
வகைபெறக் காண்டலும் வலத்ததென்பதான்
முகையலர்த் திடுமளி மூசுமா லையர்ப்
நகையினிற் காண்குவா னசைந்திங் கேழ்ந்ததாம். 122

பூவெலாம் போற்றுநற் புகழ்க் குவீடெனு
மேவலாந் தகைபல மிடைந்த தொண்டநா
டேவெலாம் பணிகொளு மெழிற்கை வில்லினு
பாவலா யாமுறை யரிய நாடுகாண். 123

இலக்குவ முனியென விசைப்ப ரெம்மையே
புலக்குற வரும்பொருள் பொலியப் போற்றுவேன்
நலக்குறு மிவரெலா நமது சீடரென்
றிலக்கண மமைவுற வியம்பி னாரோ. 124

யவனமா பூபதி யாவுங் கேட்டவர்
நவையறு திருவுடற் பொலிவு நாமக
ளவிர்தரு மரியவாக் கினைய யாவுங்கண்
டுவகையிற் கிளர்ந்தன னுரைத்தன் மேயினன். 125

அளப்பரும் பகடுடை யரிய மாதவ
ருளப்படுங் குருவிறை யொளிய வாள்கொடு
முளைப்புறு புறப்பகை முரிய வாட்டுமிவ்
வளப்படு மரசரின் வலியொர் வன்மையோ. 126

ஞானமாந் தானையி னலியு முட்பகை
தானிரிந் தொழிதரத் தகர்த்து மீள்கிலா
வானமா முரைப்பரு வாழ்வு தந்தருள்
கோனெனத் துலங்குநின் குணத்துக் கீடெவன். 127

என்றன பலவிசைத் தெவர்க்குங் கேளிர்நும்
பொன்திரு வுளமிவட் புரிந்த தேதுகொல்
என்றவப் பயன்றனி னெதுவெ னுந் தரற்
கொன்று பட் டுளனலீந் துரைக்க வென்றனன். 128

ஆழியா யரியவ தரிப்பொ ரைந்த னுண்
மாழையா மருச்சையு மொன்று மற்றத
னூழுறு படிவமொன் றுளதுன் பாலதே
வாழ்வுற வெமக்கினி வழங்கு கென்றனர். 129

கேட்டன னடையல ருடலங்கீண் டொளிர்
வாட்டிற லவனிபன் வரைவின் றம்பொனிற்
றீட்டுபல் படிவமே செறித்த சாலையைக்
காட்டினன் கொள்கெனக் கருத்துட் கொண்டரோ.

அளவறு கோடியா மவைகண் முற்று நன்
கிளவலா முனிவரு மினைந்து நாடியுங்
களைகணு மெனுகிரிப் பரனைக் காண்கிலா
துளைவுற வுளமவ னுறைவர்க் கண்டு பின்.

எமதிறை யிவணிலை யென்ன வள்ள லு
மமுதென மொழியினு ளரையன் கன்னியி
னமைவுறு பவனமூ டுளதொன் றுமெனக்
கமையொடு மவரிவர் கருத்துட் பொங்கியே.

காவலற் குறுகியெங் கடவுள் காசினி
யாவலிற் புரந்துவா ழரையர்க் கேறனுய்
பூவையைப் பொருவுநின் சுதையின் பாங்கரி
னுவறத் திகழுமென் றுணர்ந்தே னென்றனர்.

வேறு

வேதபாகி யத்துருக்க வேந்தனின் முறுவல்செய்
தாதிநாய கன்னெழுந்து மங்கிருந் தடைதரக்
கேர்தொழிந்த குணமலிந்த கொள்கையீ ரழைக்குகென்
றோதினு னவர்க்குயர்ந்த வொண்மை வீறு மாறரோ

நன்றெனப் புகன்றெழுந்து நனமுனிக் கிறைவருங்
குன்றெடுத்த கோவலன் வழுத்துமந்த மாயனை
மன்றலங் கருத்திருத்தி மூலமந்தி ரம்புகன்
றென்றனைப் புரக்கமன்றி லெழுகவென் றிரந்தனர்.

அழுங்குமானை காத்தவைய னைவர்கொண்ட பைங்கிளி
தொழுங்கணத் தளித்தவையன் றாயவம்ப ரீடன்முன்
புழுங்குவெய்ய முனியினுய்ந்து போகுமைய னெங்குரு
வழங்கிரந்து வார்த்தையே ருளத்துவைத்து மற்றரோ.

பொன்னரிச் சிலம்பொலிப்ப வன்றுனூது போயதும்
மன்னுமண்ணும் விண்ணுமொன்றி நன்றளந்து கொண்டதுந்
துன்னுமா மருதிறத் தவழ்ந்துதூய்மை செய்தது
மின்னதன்மை யாயதா ளெடுத்துவைத் தெழுந்திடும்.

ஐயெனப் படர்ந்திராம னனுசனார் மடித்தலஞ்
செய்யதா யமர்ந்தசெய்கை செய்யகோல னாதியோர்
மெய்யதா யுணர்ந்துமெய்ம் மயிர்ப் புளக மேவநந்
துய்யவாரி யன்பகட்டை யேவியந்து தொழுதனர். 138

தானயானை மன்னவன் தகைவிளைந்த வாரியர்க்
கானமான முழுதிழைத் திராமநேய ரையுமளித்
மேதினையோரு மேன்றநன்மை யேயுமா றிழைத்திடும்
யானநாய்க னுறுசிறப்பு மளந்துசெல்ல விட்டனன். 139

வந்துதங் குறங்கிருந்த வான்வணங்கு மையனை
நந்திருப் பொலிந்தசெல்வ நந்தனனென் றணைதரு
மெந்தமாரி யருமெழுந் தருள்விளைத் தகன்றன
ரந்தவூரை யடுதுருக்க ரியல்புணர்ந்து விரைவினே. 140

வேறு

வீயா வெய்ய பவக்கடலின் கோடே யுய்த்து விளங்கு மலர்
வீயா ரந்தா ளிலக்குவமா முனிக ளீங்கே விலகியபின்
தோயாவின்செவ் வரிகள்பல துலங்கும்சேலேய் விழிமகளு
நீயாவினிய துயிலெழுந்தே நெடுமாலருகே நேடினளால். 141

அந்தத் திருநா ராயணன்ற னஞ்ச மாய வழகிரியை
கந்தக் குழலா ளருத்திமிகக் கங்குன் முழுது முயங்கிநுகர்ந்
தெந்தப் பகலுங் கண்டுயிலா விரவி படுகா லெழுந்தணைவா
ளந்தப் பொழுதும் விழித்தயலி லவனைக் காணா தயர்வுறவே. 142

உழையோர் தம்மை யுயர் பாவை யொழிந்த தன்மை யுரைமினெனக்
கழையே புரையுங் கருந்தோளீ பயந்தோ னின்னைக் கண்டிரந்த
மழையே யொருமா மறையவனுக் களித்தா னென்ன வவர்மறுகிக்
குழையே தடவுங் கூர்விழியாள் குரைபொற் கழலான் றனைக்குறுகா. 143

ஐயே யென்ற னுயிர்ப்பாவை யாருக் களித்தா யதுவின்றிப் [ருதாய்.
பொய்யே யினியா னுயிர்பொறுத்தல் பொய்த்தாள் புதல்வி யெனக்க
மெய்யே பாவை யளிக்கிலையென் மேலாமுயிரே வழங்கினையென்
செய்கே னென்று விளந்தளிரா ரகடு செங்கை யதுக்கினளால். 144

தந்திக் கோடுந் தளருமுலைத் தையன் மாற்றந் தனிலரையன்
சிந்தித் தடையார் சிதைவயவர் சில்லோர் தம்மை விளித்துடனீ
ரந்தப் புவிவா ழமரர்திர ளிரிய விளைத்தம் பொன்னுருவை
யிந்தக் கணமே கொணர்திரென விசைத்தா னவருங் கிளர்ந்தனரால். 145

திரையிற் பொங்கித் திகடரைமேற் றெழித்துப் படரும் பரவையென
வரைவிற் படரும் வயப்படையின் வருகை யுணர்ந்த குருவிறையும்
விரையச் செல்லு மதர் பிறழா வேறேன் றெழுந்தோர் பாணருறை
கறையற் றகலுஞ் சேரியிடைக் கலந்தார் கழுமுந் திரையுடனே. 146

அந்தச் சேரி யுறையடலா ரறநா றுயி ரவர்திரளா
முந்தச் செய்த திருவினையான் முளையா ஞான முனிவரிவ
ரிந்தப் பறைய ருயவெழுந்தா ரென்றே யவனை யன்றிரவி
னெந்தப் புரையு மின்றயலி லிருந்தார் காவ லிழைத் தடவே. 147

கதிருங் கீழைக் கடன் முளைக்கக் கமழும் புலவார் வேற்காத்தி
எதிருங் குரலி னெம்பெருமா னாரேமுதலா மனைவரையுந்
துதியும் புரிந்து சூழ்போகி சொலவும் பெயரை யங் கழுவும்
பிதிரும் பொன்பா யருவியெது வரையே பேணிப் புகவிடுத்தார். 148

அனந்தன் பங்கா மாரியரவ் வைந்தா மவர்செய் யருநலக்கே
நிலந்தன் னிடையின் றினையெனவே நிலவுந் திருவுள் ளகமகிழா
முனந்தொல் லிரவி குலமுதல்வன் முன்னி வழுத்துஞ் செல்வனையின்
மனந்தன் னுடனே திருநாரா யணன்றன் மாடே யிலகுவித்தே. 149

ஆதி நூலின் வழிபிறழாப் பிரதிட் டையுநன் காற்றுவித்துக்
கோதில் விழவும் வானவருங் குழுமு மாறு குறித்தயரா
மாதம் பக்கம் தினம் வருட மலிய விழைக்குஞ் சிறப்பெவையு
மீதி லென்றுந் நிகழும்வணம் படியும் மிளிர வருளினரால். 150

காணா வுதவிக் கண்டிழைத்த கருதும் பாணர்க் கவனென்று
மேணார் சிறப்பொன் றுண்டுதொறுந் திருநா ரணன்ற னெழில் விழவிற்
பூணா மகிழப் பொன்னருள்செய் துலகம் போற்றும் புகழ்வுடனச்
சேணார் சிகரிச் சிலைத்திருநா ரணமா புரத்தே திகழ்ந்தனரே. 151

வேறு

ஈங்கிது நிற்க வெம்பெரு மானார்த் தொடர்ந் தேகும்
வீங்குறு தோளர் விற்படை யாளர் விறல் வீரர்
பாங்குறு மந்தப் பாகவதர்போம் படிகாணா
ரேங்கின ருள்ள மெங்கு முழன் றுரிளைப் புற்று. 152

மீண்டனர் மற்றும் மேவினர் தம்மூ ரிறைவர்க்கண்
டாண்டகை யேயவ் வந்தணர் போமா றறிவின்றே
தேண்டின மெங்குந் திண்மை யழிந்தே திருமுற்றேம்
பூண்டிகழ் மார்பா வெம்முரை பொய்யன் றருள்கென்றார். 153

பொன்னொளிர் கொங்கை மின்னிடையாளப் பொருவார் சொல்
லென்னு மடும் வே லள்ளுற வெம்பி யினி யந்த
வென்னுயிர் வாழும் பொன்னுயி ராய வெழிலுதன்
பொன்னுரு வென்றே புல்லுவ தன்றிப் புவிவாழேன். 154

தாமரை யின்பூ பாசடை மானும் விழி மெய்யுங்
காரூ செங்கே ழந்துவர் வாயுங் கதிர் வீசும்
ஏமரு பீத வாடையு மொன்றிப் பொலியந்த
வாமன னன்றே யானுயிர் வாழும் மணவாளன். 155

என்னை யுயிர்த்த மன்னவ வொன்று மிலையாமே
யன்னை யினின்றும் புக்கக மேவுமவளுக்கும்
மன்னிய சீரி னென்னையு மந்த மலையுய்ப்பாய்
என்னவு மார்வத் தீன்றவன் றுள்மே லிறைஞ் சிட்டாள். 156

கந்தடு செம்பொற் கிம்புரி கோட்டுக் களிறன்ன
னிந்திரை யன்ன ளின்னுரை கோளா விறும்பூதிற்
சிந்தை மகிழ்ந்தே சீர்பல செய்தச் சின வேற்கட்
பைந்தொடி யாளைப் பற்பல வேமத் தொடு விட்டான். 157

மைம்முகின் மானுங் கைம்மலை மீதின் முரசார்ப்ப
வெம்முனை வேலா ரெண்ணிலர் சூழ விரைந் தேகிப்
பொன் மலை போலு மம்மலை யுச்சிப் பொலிந் தோங்குஞ்
செம்மலர் மங்கை சேருந நாதன் மருங்கெய்தி. 158

வெள்ளிய தந்தத் துள்ளியிழைத்தே விலை யோரா
தொள்ளொளி காலுந் தண்டிகை நின்றே யொருவிப்போந்
தள்ளுறு பந்தி யின்மணி யார்மு நிலயக்குட்
பொன்னென வேபுக் கங்குள யாரும் புதிதெய்த. 159

நின்ற திருக்கோ லன்றிரு நாரா யண னேரில்
பொன்றி கழின்பூந் தாளிணை நாப்பண் பொனின் மின்னு
நன்றுறு தெய்வத் தின்னுரு வோடு நளினத்து
டொன்றி யிலங்கும் மின்னென வாங்கே யொளிர்குற்றுள். 160

கண்டன ராரும் கையிணை கூம்புந் தலையேறக்
கொண்டி வளர்ந்தக் கோகனகத்துக் கொடிமின்னே
பண்டென விந்தக் கொண்டலின் வண்ணன் பதமுற்று
யெண்டிசை யுய்வா னிங்கினி யென்றே யிரைந்திட்டார். 161

மாடு படர்ந்தோர் மற்றுட னேகி மதவேழத்
தோடு மலிந்த தொன்னக ரண்மித் தருக்கன் பால்
பாடு கிடந்த பைங்கிளி யாடன் பகடெல்லா
மாடலை வன்மிக் காய விறும்பூ தடைந்தன்றே.

செம்மல ராளே யெம்மனை செய்ய வவதார
மம்மமு னென்ன வாற்றிய நோன்பென் றகம்பொங்கி
நன்மல ருடே நாரைக ளண்ட மெனநாடி
மம்மரி னீன்ற வால்வளை முத்தத் தடைவைகும்.

பல்வள மாரும் பள்ள வயல்சூழ் பதிபல்ல
செல்வ மனைகஞ் சேர வவட்குச் செலவிட்டான்
முல்வரை மார்பன் மஞ்ச ளுறுங்கா ணிகளென்ன
நல்வரை நாடர்க் கன்னது தொல்லை நடையன்றே.

பின்னெதி ராசர் பற்ப கிரிக்கண் பெருகுற்ற
பன்னரு புத்தச் சங்க மிரிந்து படவென்று
பொன்னகர் நாடும் யாதவ சைலம் பொலிவுற்ற
வென்னரு நாரண னின் னடி கண்டே யிருந்திட்டார்.

சருக்கம் 25.

மண்முதற் பூதமாய் மலரவன் னரனைமுன்
விண்முதற் றேவராய் விளங்குமன் றுமறைத்
தண்மலர்க் கண்ண நின் றுளடைந் துறுமெமைப்
புண்மனத் தடைவுறு துய்வுறப் போற்றுவாய்.

எம்பெரு மானுரவ் வெதுவரைத் தலைமிசைத்
தம்பெருந் தரிசனூர்த் தம்வளர்த் தமையவின்
கம்பெருங் கூரமா ராழுவா னரசவை
முன்பு சென் றுயதும் மொழிகுவா மங்கரோ.

நீத்தவர் வேடமாய் நிருபன்மாட் டடைந்தவ
ரேத்துறும் பனுவலா னேன்றவ ரெவர்களுந்
தோற்றிரிந் தொழிதரத் தொடுத்துவா தச்சமர்
பார்த்தநுண் ணறிவினர் பரவவே வேறலும்.

நஞ்சிவாத் பரதரம் நாத்தியென் றெருமுறி
யஞ்சுவே லரையனங் கெழுதியத் தோட்டினுள்
நுஞ்செலுங் கையெழுத் திடுகநீர் நொய்தினென்
றுஞ்சலின் றெழிகுவா னுதறியங் குளறினன்.

திவ்விய சூரி சரிதம்

னுழைத் துரோணமத் தித்தகப்
ம பண்புறுங் கையெழுத் திட்டதும்
ரனுறச் சிறியம் முழுமக னுருமென
ரனறும் வார்த்தையொன் றறனிலா தறைகுவான்.

கண்டக ரிவர்களின் கண்களைக் களைகெனத்
ணடிவல் லேபெரு நம்பியின் றுணைமலர்
கண்டமைக் களைதலுங் கடுகியாழ் வான்சினங்
கொண்டுகோ டுறுநெறிக் கொற்றவா கோடியால்.

ரவிகட் குயருநிற் பார்த்தவிவ் விழிகளை
மேவுறே னீண்டியா னேவிடுப் பேனெனுப்
பூவியல் விழிகளைப் பொள்ளெனப் போக்கினர்
தீவியத் திருவக்க் கண்மிகத் திகழ்வுளார்.

இருவருங் கண்ணிழந் தெழிலரங்கம் படிந்
தருளுகா னெறியினம் பிகளுமிக் கரந்தையான்
பொருவரும் பரம்பதம் புகுதலுங் கூரேச
ருருகிமற் றவர்தமக் குறுகடன் புரிந்தரோ.

வெண்சுதை தீற்றிமேல் விளங்குமா டந்திறை
தண்புனற் கோயில்புக் கடியவர் தாந்தொழப்
புண்களின் றெனினு நேர் பொலியுமா ஞானமாங்
கண்களா லடையவுங் கண்டுவந் துறைந்தனர்.

அனநிழல் கண்டரும் பெடையும்நீ யகல்கெனுச்
சினவிவே றுளதனக் கென்றனைச் சேர்கிலா
யெனுமதைத் தேற்றியின் சிறகரா லேதழூஉம்
புனல்வய லரங்கநின் றேகிலர் போகியே.

ஆழுவா னம்பியா ரடைவெலா மறைதலும்
வாழுவார் வாழ்வெனும் பூதலூர் வள்ளல்கேட்
டேழையே மாயினே மினியெனு வெம்பியே
மாழ்கினு ரெம்புயம் மற்றெழிந் தனவெனு.

கன்றெழிந் தழலுகற் றுவெனக் கலங்கினர்
பின்றெய்வா தீனமாய்க் கூரமன் னுயினும்
பொன்றிடா துய்ந்தாரே யென்றுதம் புந்தியா
னன்றுதே றெய்தினர் நலமுறுங் கேண்மையார்.

158962